

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

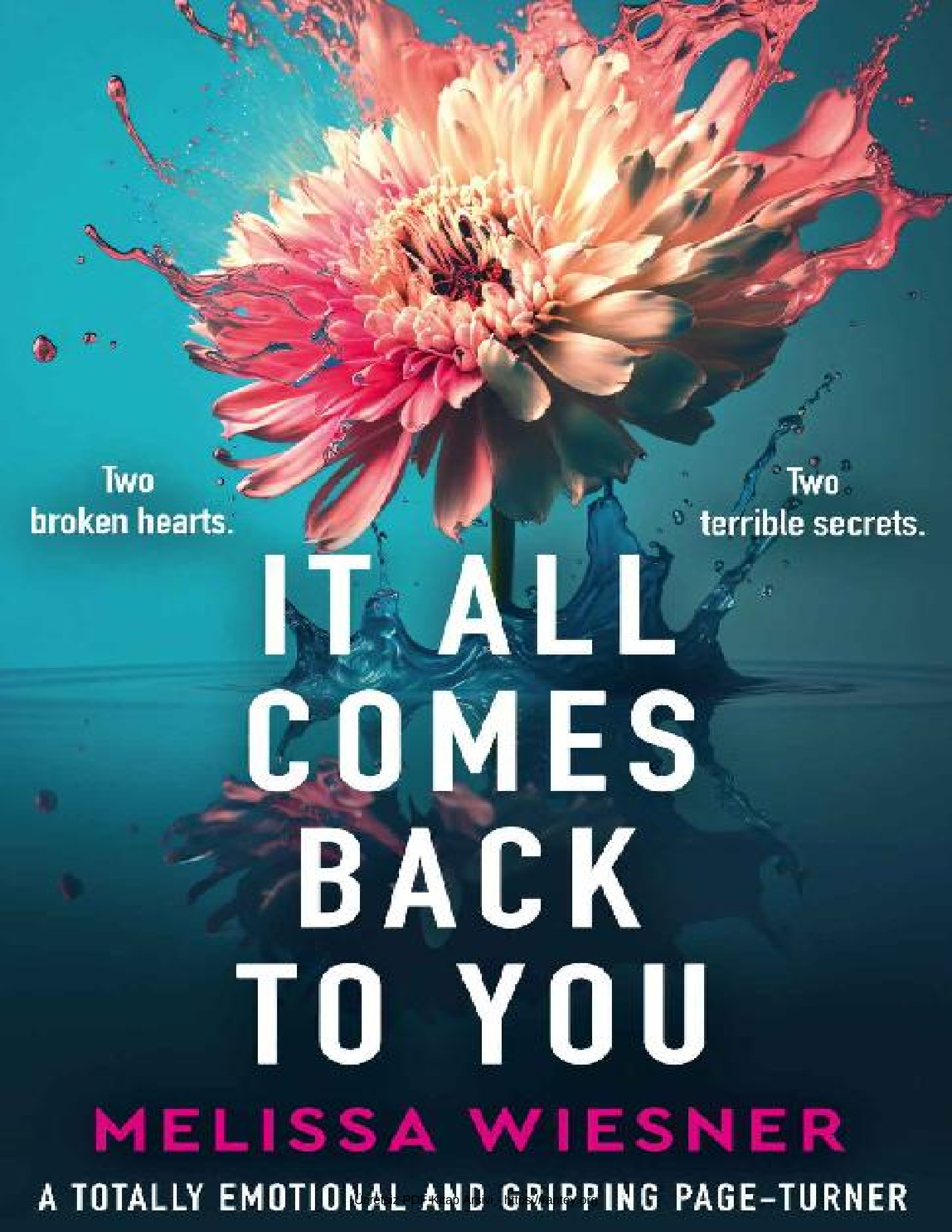
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A large, vibrant pink and orange flower is shown in a dynamic splash of teal water. The petals are layered and detailed, with some showing darker orange or red hues. The water splashes outwards in all directions, creating a sense of movement and drama. The background is a deep teal color.

Two
broken hearts.

Two
terrible secrets.

IT ALL COMES BACK TO YOU

MELISSA WIESNER

A TOTALLY EMOTIONAL AND GRIPPING PAGE-TURNER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HER ŞEY SANA GERİ DÖNER

TAMAMEN DUYGUSAL VE SÜRÜKLEYİCİ BİR SAYFA
ÇEVİRİCİ

MELISSA WIESNER

bookouture

MELISSA WIESNER'IN KİTAPLARI

Her Şey Sana Geri

Dönüyor Onun Gizli Kızı

Çalınan Çocuğumuz

Resimdeki Kız

Aile Sırrı

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm I</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Kısım II18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Kısım III</u>
<u>23 Bölüm</u>
<u>24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Gizli Kızı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Melissa'dan Daha Duyun](#)

[ın FazlasınıMelissa](#)

[WiesnerKitapları](#)

['Melissa'dan Bir Mektup](#)

[Çalınan Çocuğumuz](#)

[Resimdeki Kızın Aile Sırrı](#)

[Teşekkür](#)

*Sid'e. Bu kitap sadece senin için olabilir. İlham verdiğin için
teşekkürler.*

PROLOGUE

YAZ, GÜNÜMÜZ

Dr. Anna Campbell son on buçuk yılını eve dönmemeye çalışarak geçirmişti. Ancak havaalanı çıkış kapılarının hemen ötesinde, çocukluğunu kaçırmaya çalışarak geçirdiği şehir Pittsburgh, Pennsylvania belirliyordu.

Anna cesaret bulmak için son yirmi yıldır boynunda asılı duran altın kolyeyi kavradı ve başparmağını yüzeye kazınmış hassas çizgilere sürttü. Artık korkmuş, çaresiz bir çocuk değildi ve bu yolculuk, hayatının yarısını peşinde koşarak geçirdiği cevapları nihayet bulma şansıydı.

Sonunda geçmişi sonsuza dek geride bırakmak için.

Anna omuzlarını dikleştirdi ve yürüyen merdivenden inen diğer yorgun yolcuları takip etti, bagaj alımına ya da arkadaşlarının ve ailesinin onları alacağı sürgülü kapılara doğru yöneldiklerinde tereddüt etti. Hiç çantası yoktu. Tüm eşyaları sırtındaki çantaya sığıyordu ve bu geç saatte kimse onu almaya gelmeyecekti. Bu yüzden, bunun yerine, kendisini Uber standına yönlendirecek bir işaret bulmak için baş üstü işaretlerini taradı.

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki arkasından alçak bir ses "Biri doktor çağırabilir mi?" diye seslendi.

Anna dönüp arkasına baktı, bakışları birkaç metre ötede onu izleyen, hayatında gördüğü en güzel adamlardan birine kayınca endişesini unuttu. Çantası omzundan kayarak yere düşerken kıpırdamadan öylece durdu.

Adamın ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Gabe!" diye soluk soluğa kendini ona doğru fırlattı. Gabe onu yarı yolda karşıladı, ayaklarından kaldırdı ve etrafında döndürdü.

Gabriel Weatherall, dünyadaki en iyi arkadaşı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi adam sonunda onu tekrar yere bıraktığında.

Uçağı gece yarısından sonra inmişti ve ona havaalanına yakın bir otel odası tutup biraz uyumayı planladığını söylemişti. Onu dinleyeceğine inanmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Bunca zaman sonra ülkeye gizlice geri döneceğini düşünmüyordun, değil mi?" diye sordu.

"Şey, sinsice değil." Ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Belki sadece parmak ucunda."

Gabe başını iki yana salladı ve içini çekti, bu hareketin içinde hem bir eğlence hem de başka bir şey vardı. Muhtemelen bıkkınlık. "Ailemin senin gelişin için gün saydığını biliyorsun, değil mi?"

Anna'nın kalbi beklenmedik bir şekilde çarptı: Gabe'in ailesi, Weatherall'lar. Gabe'in kocaman, gürültücü, tatlı, sevgi dolu, zorba ailesi. Çocukluğundan beri hayatındaydılar ve onlar tarafından kucaklanmak başına gelen en güzel şeydi. Yine de, bugün olduğu gibi, asla onlar gibi olamayacağını bildiği zamanlar vardı. Hayattaki her değişimi bir kutlama nedeni olarak görüyorlardı, ne kadar gürültülü ve kalabalık olursa o kadar iyiydi. Anna ise bundan sonra ne yapacağını bulana kadar saklanmaktan başka bir şey istemiyordu.

Gabe sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Bütün aile bando ve havai fişeklerle bagaj teslim noktasına gelmediği için şanslısın," dedi. Kaşlarını kaldırdı ve ona yan yan baktı. "Bunun seni bunaltabileceğini düşünmüştüm."

Abartıyordu ama sadece biraz. Ve her zaman olduğu gibi Gabe onu herkesten daha iyi tanıyordu. Onun geçmişini, çocukluğunu ve kendini insanlara ailesi kadar özgürce açmasının zor olmasının tüm nedenlerini anlıyordu.

Çoğunu anlıyordu. Kimseye anlatmadığı bazı şeyler vardı.

Yine de, çekingenliğinin bazen onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu.

Sırt çantasını kaptığı sırada ona bir kez daha baktı. Onu görmeyeli dört yıl olmuştu. Şimdi otuzlu yaşlarının ortasındaydı, gözlerinin etrafında birkaç gülme çizgisi vardı ve hâlâ zayıf olmasına rağmen, o gittiğinden beri biraz şişmanlamıştı. Tabii ki bu onu daha da çekici kılıyordu.

Arkasını döndü ve onu bakarken yakaladı.

Uzaklardan bir yerden, sessizce başlayıp giderek şiddetlenen alçak bir uğultu yankılandı. Anna bir an için bagaj alım bölümünde bagaj bandının çalışmaya başladığını düşündü ama hayır. Sadece kendisiydi - sadece Gabe'in yanındayken uzuvlarını ele geçiren o titrek, vızılı his.

Gözünün kenarındaki küçük seğirmeden o da bunu hissetti.

Bir anda, onu en son gördüğü zamana, dört yıl önceki o erken Haziran akşamına ışınlandı. Ailesinin ön verandasındaki o ikiliye... Onları ayıran birkaç tahta kalas, az önce geçtiği okyanustan daha geniş bir uçurumdu. Gabe'in yüzündeki o şaşkın ifadeye ve neredeyse geçtikleri tüm çizgilerden geri çekilirken gözlerine yansıyan acıya.

Şimdi tekrar geri çekildi, sanki pasaportunu bulması aniden aciliyet kazanmış gibi eğilip ceketini aldı ve ceplerini karıştırdı. Gabe sessiz bir of çekti ve yine o bıkkınlık vardı.

Ülkeyi terk ettiği o fırtınalı bahar gecesinden beri yaklaşık milyonuncu kez, zamanın ve mesafenin Gabe'in son karşılaşmalarıyla ilgili duygularını nasıl şekillendirdiğini merak etti. Aralarında bir şey olmadan önce durdukları için o da aynı derecede memnun muydu?

Ve aynı derecede üzgün?

Ona asla sormazdı.

Her şey hakkında konuştular. Aralarında titreşen bu canlı tel dışında her şeyi. O konu o kadar gündem dışıydı ki, odada bile yoktu. Çünkü onun için her şeyden daha önemli olan bir şey varsa, korumak için kendini hızla gelen bir trenin önüne atabileceği bir şey varsa, o da Gabe ile olan arkadaşlığıydı.

Hayatta güvenilebildiği tek şey buydu.

BÖLÜM I

BİR

SONBAHAR, ON BEŞ YIL ÖNCE

Anna, profesörü kürsüden isim listesini sıralarken göğsündeki sarsıntıyı yatıştırmak için titrek bir nefes aldı. Sağında oturan adam yıpranmış spor ayakkabısına sert bir bakış fırlattı ve Anna gergin tıkrıtlarını durdurmak için elini bacağına bastırdı.

Profesörünün ismini söyleyeceği kişi, Anna'nın geleceğinin ona bağlı olduğunu bilmiyordu. Bu ücretsiz üniversite programına katılmaya hak kazanan bir avuç lise öğrencisinden biri olarak, bu proje onun için bir burs ve sürekli arkasını kollamadığı bir hayat için bir şanstı.

Dr. McGovern'ın elindeki kâğıdın keskin hışırtısı amfide yankılanırken, parmağı listede aşağı doğru kaydı ve sonra durdu.

Anna, yeni proje ortağının ismini beklerken elden düşme tişörtünün eteklerini tuttu.

"Gabriel Weatherall."

Bakışları odanın bir ucundan diğerine, sandalyesinde kambur duran ve kalemini parmaklarının arasında boş boş gezdiren uzun boylu, siyah saçlı adama kaydı.

Onu onaylamak için çenesini kaldırdı ve sonra gözlerini kaçırdı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra kafasını geriye attı ve neredeyse komik bir şekilde ağzı bir karış açık kaldı.

Eğer tüm hayatı tehlikede olmasaydı bu komik olurdu. Ona dostça bir gülümseme göstermek için kendini zorladı.

Adamın kaşları kalkıp dudağı küçümseyerek kıvrıldığında Anna bursunun elinden kaydığını hissetti.

Dr. McGovern listesinde kalan öğrencileri eşleştirdikten sonra dersine başladı ama Anna tek kelimesini bile duymadı. Bir dirseğini masaya dayadı ve sanki kırık uçlar gibi şeyleri önemsiyormuş gibi kahverengi saçlarını yüzünün önüne çekti. Uzun perçemlerinin arkasından bakarken Gabe'in gür siyah saçlarını, kardeşlik tişörtünü ve kendine tam bir güven duruşuyla geniş göğsünde kavuşturduğu kollarını gördü. Sınıftaki kızların yarısı önümüzdeki iki sömestr boyunca Gabe'le çalışmak için cinayet işleyebilirdi, ama aman Tanrım, neredeyse başka birini bulmuş olmayı diliyordu.

Bu onunla ikinci dersiydi, odanın arka tarafında onu hiç fark etmemişti. Ama onun kim olduğunu biliyordu. Gabe, her şeyin kolay olduğunun poster çocuğuydu. Zorluklar yaşamış olamayacak kadar kendinden emin hareket ediyor ve konuşuyordu ve anne babasının doğduğu günden beri ona zeki ve özel olduğunu söylediği türden bir adamdı. Yaptığı her şey bunu yansıtıyordu; bir profesörle bir teoriyi tartışmaya atlayışından, kız öğrenci birliğindeki kızların ona akın etmesine ve onlara geri gelmelerini sağlayacak kadar ilgi göstermesine kadar, ama asla seçeneklerini sınırlayacak kadar değil.

Tamam, Gabe zekiydi ve sınıfta bir noktaya değinirken birden fazla kez sessizce ona hak vermişti. Ama çok çekici, çok kibirli ve çok sınırsızdı. Başını öne eğecek, dikkat çekmeyecek ve deli gibi çalışacak bir ortağa ihtiyacı vardı. Ya da daha iyisi, geri çekilip işi onun devralmasına izin verecek birine. Gabe Weatherall bunların hiçbirini yapmayacaktı.

Dersten sonra Gabe, her zaman birlikte oturduğu grubun arasında kapıya yöneldi ve Anna'ya bir bakış bile atma zahmetine katlanmadı. Kitaplarını dikkatle sırt çantasına yerleştirirken acele etmedi. Umarım Gabe onu beklemeyi hatırlamayacak kadar dalgındır ve belki de gizlice kaçıp proje hakkında onunla daha sonra iletişime geçebilirdi. Önce biraz araştırma yaparsa, yüz yüze görüştüklerinde ne söylemek istediğini planlayabilirdi.

Ama odadan çıktığında Gabe duvara yaslanmış, tek başına kapıyı izliyordu. Gözleri onunkilerle buluştu ve midesi yavaşça yuvarlandı. En soluk maviydi, gümüşe yakındı. Böyle gözler, saçları bu kadar koyu olan bir insana ait olamazdı,

Ama yine de oradaydılar. İçinden güneş geçen fırtına bulutları gibi ona bakıyorlardı. Onları daha önce nasıl fark etmemiştir?

Kendini zihinsel olarak itti.

Fırtına bulutları mı? Kesin şunu.

Gabe yarım yamalak bir el sallayışla avucunu gösterdi ve o da adımlarını yavaşlattı.

"Merhaba." Onun önünde durdu ve dudaklarını yukarı doğru kıvrılmaya zorladı. "Sanırım bu projede ortağız."

Gabe onun gülümsemesine karşılık verme zahmetine girmedii. Bunun yerine onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kaç yaşındasın?"

Büyük boy hırdavatçı tişörtünü saklamak için defterini göğsüne bastırdı. Annesinin erkek arkadaşlarından biri, annesi onu evden kovduktan sonra geride bırakmıştı. Adam tesisatçıydı ve annesi onun gidişine çok üzölmüşü. Birkaç iyi adamdan biriydi ve radyatörün bezelye konservesiyle vurmak zorunda kalmadan çalıştığı tek zamandı. Tişört çok büyüktü ama hoşuna giden de buydu. Arkasına saklanmak daha kolaydı.

Ama neden bugünün eşlerini alacakları gün olduğunu hatırlayıp biraz daha gayret etmemiştir? Şimdi o kocaman tişörtün içinde yüzdüğünün farkındaydı, özellikle de son zamanlarda biraz daha kilo verdiğinden oldukça emin olduğu için. Boyunun 1.90'ın üzerinde olması da pek yardımcı olmuyordu. Çoğu zaman boyu sadece beceriksizliğini vurguluyordu. Lisedeki bir çocuk bir keresinde ona Bambi'yi hatırlattığını söylemişti, topal dizleri ve kocaman kahverengi gözleriyle. Ona iltifat ettiğini sanmıştı.

Yapılacak en iyi şey kendinden emin davranmaktı. Neyse ki son zamanlarda rol yapma konusunda oldukça iyiydi. Boğazını temizledi. "Memnun oldum. Ben Anna Campbell."

Gabe gözlerini kırptırdı. "Birinci sınıf öğrencisi misin?"

"Ve... adın neydi?" Anna omuzlarını geriye çekti ve tam boyuna göre ayağa kalktı. Marketteki işinde öfkeli bir müşteriyle uğraşırken bu her zaman işe y a r a r d ı . *Ama lanet olsun.* Gabe hâlâ on beş santim daha uzundu ve hiç de korkmuş görünmüyordu. Yine de eğlenmiş görünüyordu.

"Gabriel Weatherall. Arkadaşlarım bana Gabe der."

"Evet, Gabriel. Görünüşe göre önümüzdeki iki dönem boyunca birlikte çalışacağız. Belki de e-postalarımızı değiş tokuş etmeli ve buluşmak için bir plan yapmalıyız."

Gabe onu kıvrandıracak kadar uzun süre tereddüt etti. Bundan nasıl kurtulabileceğini mi düşünüyordu? Sonunda onun elinden defterini aldı ve boş bir sayfa açtı. Adını, e-posta adresini ve telefon numarasını karaladıktan sonra, "Bana ulaşmanın en iyi yolu mesaj atmak," diye mırıldandı.

Adam defterini geri uzattı ve kadın yavaşça telefon numarasını ve e-posta adresini yazdı. Adam almak için elini uzattı ama kadın tereddüt etti.

Anna ona mesaj atamıyordu. Cep telefonu yoktu, sadece taşındıklarında dairede bulunan dandik bir telsiz sabit hat vardı. Ayak parmaklarını spor ayakkabılarının içine kıvırdı ve kendinden emin davranması gerektiğini unuttu. "Ben... E-posta benim için gerçekten daha iyi, eğer sorun olmazsa..." Onun da bilgisayarı yoktu. Ya da Wi-Fi. Ama pratikte kütüphanede yaşıyordu ve oradaki bilgisayar laboratuvarını kullanabiliyordu.

Kadının bilgilerinin yazılı olduğu kâğıdı aldı ve sanki kim olduğuna dair bir ipucu içeriyormuş gibi inceledi. "Tabii, her neyse. Peki, ne zaman buluşabilirsiniz?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. "Hafta içi pek görüşemiyoruz. Sadece Salı günleri dersler için kampüsteyim."

Gabe elini saçlarında gezdirerek yanlara doğru uzamasını sağladı. En azından saçına elli kilo jöle süren bir adam değildi. "Tamam. Arabam var," dedi. "Nerede oturuyorsun? Senin mahallende buluşabiliriz ya da senin evinde çalışabiliriz."

Bu çekici, kendine güvenen, varlıklı olduğu her halinden belli üniversiteli gencin proje üzerinde çalışmak için *dairesine* gelmesi fikri nefesini kesti. Düşünecekti... Yanakları yandı. Onun ne düşüneceğini hayal bile edemiyordu. Önemli değildi çünkü böyle bir şey asla olmayacaktı. Ama önümüzdeki iki sömestr boyunca birlikte çok zaman geçireceklerdi. Bu yüzden, her ne kadar acı verse de, ona en azından biraz kendinden bahsetmek zorundaydı. "Bakın, hafta içi buluşamam. Bütün gün okuldayım. Okuldan sonra da çalışıyorum."

Onun yüzüne yayılan şaşkınlığı izledi. "Bütün gün okulasın. Okul gibi..."

"Okul, lise gibi."

"*Lise mi?*" Kız ona yumruk atmış gibi başını geriye attı. "Küresel ekonomi dersinde ne işin var? Bu dersi genelde son sınıflar alır." Gabe güldü ama yüzü asıktı. "*Üniversite* son sınıflar."

"Gelecek vaat eden lise öğrencileri için ücretsiz bir programdayım." Anna programın "düşük gelirli" ya da "risk altındaki" öğrencilere yönelik kısmından bahsetmedi. "Risk altındaki" ifadesinden nefret ederdi. Şu anda içinde bulunduğu durumun içerdiği tüm risklerin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. "Bu gerçekten rekabetçi. İkinci sınıftan beri ders alıyorum. Liseden mezun olduğumda, kredilerimi lisans diplomam için kullanabileceğim."

Bu projeyi başarırsa, onur burslarına başvurduğunda her profesörün radarına gireceğinden bahsetmiyorum bile.

Gabe gibi adamların burs konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"İkinci sınıftan beri," diye tekrarladı. "Ve şimdi sen...?"

İç çekti. "Ben birinci sınıftayım. On altı yaşımdayım." Gabe üniversite son sınıf öğrencisiydi, muhtemelen şimdiden yirmi bir yaşındaydı, bu yüzden Anna onun bir lise öğrencisini partneri olarak bulmasına şaşırmamasını anlayabiliyordu. Ama oraya ait olmasaydı Dr. McGovern'in onu sınıfa almayacağını da biliyordu.

Duvardan uzaklaştı ve ona doğru bir adım attı. "Ciddi misin? On altı yaşında mıyım? Üniversite kariyerimin en önemli projesi ve ortağım hâlâ ergenliğe girmeyi mi bekliyor?"

Belki Anna sadece on altı yaşındaydı ama birden vücudu yaşlı bir kadınınkı gibi ağırmaya başladı. Bir önceki gece saat ona kadar marketteki kutuları boşaltmış, sonra da gece yarısına kadar ev ödevlerini yapmıştı. O hafta her gece aynı olacaktı. Burada durup bunları dinlemesine gerek yoktu.

Ellerini kalçalarına bastırarak ona ters ters baktı. Yakından bakıldığında o gözler o kadar da özel değildi. Onlara gümüş demek biraz abartılı olurdu. Griden başka bir şey değillerdi. Bulanık, bulaşık suyu grisi.

"Bakın, çalışabilirim. Aldığım her dersten A aldım. Çok çalışırım. Benim yükümü taşımak zorunda kalmayacaksın. Yani yine de

Birinci sınıfları taciz etme ve kız öğrenci birliğindeki kızları ucuz birayla sarhoş etme zamanı ya da siz Theta Chi'ler boş zamanlarınızda ne yapıyorsanız artık."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Gabe bir adım geri çekildi. "Vay canına."

Daha kötüsü olabilir miydi? Dr. McGovern'a gidip başka bir partner talep etmesi onu şaşırtmazdı. Sınıfa girmek için neredeyse yalvarmak zorunda kalmıştı ve Gabe başka bir gruba geçerse, gerçekten mahvolurdu.

Gabe'in kaşları birbirine çatıldı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama her şeyi yanlış anladın." Anna tam kekeleyerek bir özür dileyecekti ki Gabe'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Theta Chi'ler kızlara ucuz bira ikram etmek için fazla şıktır. Biz genelde karışık içki içeriz."

Anna gülümsemesini gizlemek için spor ayakkabılarına baktı.

Gabe içini çekti. "Bak, birbirimize yapıştık kaldık, o yüzden işe koyulsak iyi olur. Pazar günleri çalışıyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Kütüphanede buluşalım. Öğlen mi?"

Başını salladı, hâlâ yarı yarıya onun eş değiştirmeye çalışmasını bekliyordu. "Akşamdan kalma kıcımlı yataktan çıkarmak için elimden geleni yapacağım." Çıkıp gitti

koridorda ilerledi ve arkasına dönmeden, "Şu andan Pazar gününe kadar ceza almamaya çalış," diye seslendi.

Anna onun uzun boylu gövdesinin köşeyi dönmesini izlerken duvara yaslandı. Birbirlerini öldürmeden nasıl birlikte çalışacaklardı?

Son beş dakika bir gösterge olsaydı, çok uzun bir yıl olacaktı.

İki

Cumartesi akşamı Gabe'in oda arkadaşları, kardeşliklerinin kardeş kız öğrenci birliğinden bir grup kızla birlikte geldiler. Eski tuğla kardeşlik evlerinin ön verandasında takıldılar, plastik bardaklardan bira içtiler ve sonbahar gelmeden önce yaz güneşinin son ışınlarını içlerine çektiler.

Normalde, Jake ve diğer çocuklarla saçma sapan şeyler konuşarak, bira pongunda ezilerek tam da bu karışımın içinde olurdu ama son sınıftaydı ve babasının ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, geleceği düşünmeye başlama zamanıydı. Bu da en iyi araştırma pozisyonlarına girebilmek için yüksek lisans başvurularını erkenden yapmak anlamına geliyordu.

Gabe omzuna astığı çantasıyla ön kapıdan çıktı ve verandadaki arkadaşlarına el salladı. Çimenlikte yolu yarılamıştı ki kız öğrenci birliğindeki kızlardan biri ona seslendi. Kız yüksek topuklu sandaletleriyle verandanın merdivenlerinden inerken arkasını döndü ve sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak muhtemelen yaz boyunca havuz kenarında mükemmelleştirdiği bronzluğunu gösterdi.

"Gitmiyorsun, değil mi?" Kız sallantılı küpelerinden biriyle oynadı.

Bakışlarını yukarıya, onun yüzüne doğru sürükledi ve sonra ona bir sırtış fırlattı. "Üzgünüm tatlım, kalıp seninle takılmayı çok isterdim ama yapacak işlerim var."

Kızın arkasında Jake gözlerini devirdi ve öğürür gibi bir hareket yaptı. Gabe bunun ne anlama geldiğini bildiğinden oldukça emindi. Bütün çocuklar

bir kızın adını unuttuğunda ona "tatlım" dediği için ona zor anlar yaşattı.

Bu özel kız aldırıyor gibiydi. Ona geniş bir sırtıma verdi. "Bugün Cumartesi gecesi. İşini yarın yapabilirsin. Kal ve bir şeyler iç." Parmakları adamın kolunu sıyırdı.

Muhteşem bir akşamdı ve onunla birlikte kalma fikri oldukça cazipti. Ama yarın pazardı ve projeleri hakkında o liseli kızla buluşması gerekiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Sonra da aile işleri vardı.

"Üzgünüm ama gitmeliyim." Göz ucuyla onu kontrol etti. "Ama, hey, işlerimi halletmek ve daha sonra takılmak için zamanında geri dönmek için elimden geleni yapacağım."

Kadın ona memnun bir gülümseme fırlattı. "Harika. Burada olacağım."

Bir el daha sallayarak kampüse doğru yola koyuldu.

Gabe kütüphaneye vardığında, ana çalışma alanına doğru ilerledi. Kalça gözlükleri ve boyunlarına doladıkları eşarplarıyla bir grup öğrenci bir köşede oturmuş, son zamanların en çok satan romanlarından birinin değerini tartışıyordu. Muhtemelen bilgisayar bilimlerinde okuyan üç sıksa çocuk başka bir köşede oturmuş, birinin dizüstü bilgisayarında geliştirmekte olduğu bir program üzerinde kafa yoruyordu.

Diğer tek öğrenci sırtı odaya dönük oturuyordu. Uzun, siyah saçları omzunun üzerinden sallanıyor, bir yığın kitabı karıştırıyor ve bir deftere bir şeyler karalıyordu.

Hava çok güzeldi ve henüz dönemin başlarındaydık. Çoğu öğrencinin Cumartesi gecesi kütüphanede takılmaktan daha iyi yapacak işleri vardı. Eğer yüksek lisans başvuruları bu kadar önemli olmasaydı, burası gideceği son yer olurdu.

Gabe çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarırken ensesini ovuşturdu ve iç çekti. Ekonomi alanında doktora programlarına başvuruyor ve en iyi okullardan bazılarını -Harvard, MIT, Chicago Üniversitesi, Stanford- değerlendiriyordu. Gabe, lisans programındaki en güçlü öğrencilerden biriydi. En iyi doktora programlarına giderse

programını tamamladıktan ve araştırmalarını alanındaki en saygın ekonomistlerle birlikte yayınladıktan sonra kendi biletini kesebilirdi. Ama önce küresel iktisattan geçmesi gerekiyordu ki bu da birden o kadar kesin bir şey gibi görünmemeye başladı.

Dr. McGovern'a gidip yeni bir ortak istemeyi düşünmüştü ama sızlanmak Gabe'in tarzı değildi ve kimseyi etkilemeyecekti. O yüzden sineye çekip liseli kızla buluşmayı kabul etti. *Anna*. Ona "tatlım" demeyecekti.

İhtiyacı olan şey bir plandı. Sorumluluğu üstlenebilir ve Anna'ya bazı kolay görevler verebilirdi - belirlediği konularla ilgili temel araştırmalar, çizelge ve grafiklerin biçimlendirilmesi, bu tür şeyler - ve projeyi istediği yönde yönlendirebilirdi. Bu onun lehine sonuçlanabilirdi. Gergin ve gözü korkmuş bir liseli kızla başa çıkmak, diğer ekonomi bölümlerinden biriyle başa çıkmaktan daha kolay olabilirdi. Anna'ya ne yapmasını istediğini söyleyebilirdi ve o da ne derse onu yapardı.

Üzerindeki ağırlık hafifçe kalkarken Gabe şakaklarını ovuşturdu. İşe koyulma vakti gelmişti. Başvurularına döndü ve kişisel beyanının taslağını çıkarmaya başladı.

Üç saat sonra dizüstü bilgisayarını kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Bilgisayar meraklıları çoktan gitmişti ama siyah saçlı kızın başı hâlâ dizüstü bilgisayarının üzerindeydi ve devasa kitap koleksiyonu üç katına çıkmıştı.

Pencerenin dışında, kapüşonlu ve kot pantolonlu birkaç adam Greek Row'a doğru ilerleyerek yanlarından geçti. Muhtemelen birinci sınıf öğrencileri, üye olmayı umdukları kardeşliklerin hoş geldin partilerine gidiyorlardı. Onun kardeşliği de önümüzdeki birkaç hafta içinde bu partileri verecekti. Bir grup kız yanından geçti ve kahkahalarının sesi açık pencereden içeri süzüldü. Gece yarısından sonra hava sıcaklığının düşeceğini ve eve yürürken donacaklarını umursamadan güneş elbiseleri ya da kot pantolon ve atletler giymişlerdi.

Telefonundan saati kontrol etti. Evindeki parti daha yeni başlamış olmalıydı. Belki de kız öğrenci birliğindeki o kızla takılmak için oraya zamanında varabilirdi.

Gabe çantasını topladı ve kapıya yöneldi. Tam siyah saçlı kızın arkasından geçerken, kız uzandı ve yığının ortasından bir kitap çekti. Yığın sallandı ve kitaplar

devrildi ve yere saçıldı. En büyük parça tam ayakkabısının üzerine düşmüştü.

"Tanrım!" Acı içinde kıvranan ayağını tuttu.

"Aman Tanrım, özür dilerim!" Kız dehşet içinde ağzını kapattı ve kitapları toplamak için masanın altına daldı.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim," dedi ve ona yardım etmek için topallayarak yanına gitti. Eğilerek onun kızarmış yüzüne bir an baktı ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

Vay canına. Tüm insanların.

Liseli kız Anna'nın kendisine kitap fırlatan kişi olmasını beklemeliydi. İçinden bir ses onun önümüzdeki aylarda kendisine çok acı çektireceğini söylüyordu.

"Hey, evlat."

Anna başını kaldırdı ve daha da kızardı. "Merhaba." Dudağını ısırdı. "Bu arada ben Anna."

Sırıttı. "Biliyorum."

Anna boğazını temizledi ve geri kalan kitapları almak için uzandı. Ona yardım etti ve çok geçmeden masanın üzerinde iki düzgün yığın oluşturdular.

"Bu saatte burada ne işin var?" Gabe elinde tuttuğu kitabı çevirdi ve kapağına baktı. *Yoksulların Bankacısı: Mikro Kredi ve Dünya Yoksulluğuna Karşı Savaş*, yazan Muhammed Yunus.

"Muhammed Yunus, ha?"

Anna kitabı onun elinden kaptı. "Evet. Yani?"

Muhammed Yunus'un modern mikrofinansın öncülerinden biri olduğunu biliyordu - normal kredilere erişimi olmayan yoksul insanların iş kurmalarına yardımcı olmak için küçük miktarlarda borç verme uygulaması. Hangi ders üzerinde çalışıyordu?

Mikrofinans üzerine birkaç kitap daha vardı ve sonra *Haiti'nin Oluşumu* adlı bir kitap aldı.

Bekle, Haiti mi? Dr. McGovern her gruba bir ülke verdi ve projeleri ekonomik büyümeyi iyileştirmek için bir strateji araştırma ve tasarlama üzerine odaklandı.

Hafta başında atamalarını içeren bir e-posta gelmişti ve Haiti'ye atanmışlardı.

"Tüm bunlar *bizim* projemiz için mi?"

"Evet." Kadın kitabı almak için hamle yaptı ama adam kitabı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Hâlâ enine boyuna düşünüyorum." Omuzlarını dikleştirdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Ama... evet. Bence mikrofinansa odaklanmayı düşünmeliyiz."

"Hmmm..." diye mırıldandı, bir kaşını kaldırarak. "Evet, bilemiyorum." Projeleri için zaten bazı fikirleri vardı ve mikrofinans listede yoktu.

Bu sefer kitabı elinden kapmayı başardı. "Hey, senin fikrin değil diye reddetme."

"Bu kimin fikri olduğuyla ilgili değil-"

"Bakın," diye araya girdi. "Geçmiş yıllara ait bir dizi proje gördüm ve çoğu zaman ulusal ekonomik büyümeye odaklanmışlardı - şehirlere imalat ve iş getirmek gibi şeyler."

Evet, onun düşündüğü de buydu.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi başını salladı. "Ama Haiti gibi bir yerde pek çok insan kırsal bölgelerde yaşıyor. Bu işleri yapmak için erişimleri yok, bu yüzden en yoksul insanlar hala geride kalıyor." Sesi hızlandı. "Bence planımızı mikrofinansa odaklamalıyız - kırsal bölgelerdeki kadınları küçük işletmeler yoluyla gelirlerini arttırmaları için güçlendirmeliyiz. Bu sayede çocuklarını eğitebilecekler ve daha üst düzey işlerde çalışarak istikrarlı bir orta sınıf oluşturabilecekler." Gözleri onunkilerle buluştu ve hiç tereddüt etmedi. "Bu gece birkaç kitaba daha bakmayı ve yarın senin için bir taslak hazırlamayı planladım. Ama sen anladın."

Gabe'in bakışları, akademik kariyerini bir anda avuçlarının içine alan bu kızın üzerinde gezindi ve aklına gelen ilk kelime *faremsi* oldu. Sıskaydı -çok sıskaydı- ya da belki de başka bir büyük tişört ve ayak bileklerinin etrafında toplanan bol bir kot pantolonla yüzüyordu. Gözlerinin altındaki mor lekeler o hafta daha önce olduğundan daha belirgin görünüyordu ve koyu renk saçları sırtından aşağıya çok uzun sarkıyor, konuşurken sesinin yaptığı gibi uçlarından dökülüyordu.

Konuşurken sesinin kesilmesi... projelerinden bahsetmeye başlamadan önce.

Boynunun arkasındaki ağrıyı sıktı. Önerisi mantıklıydı. Aslında oldukça iyi bir fikirdi. Diğer grupların yaptıklarından farklı olacak ve öne çıkmalarına yardımcı olacaktı. Ayrıca kendi başına gidebileceği bir yön de değildi.

Belki de düşündüğü kadar gergin ve korkmuş değildi.

Bir sandalyeye oturdu ve kitaplardan birini eline aldı. "Tamam. Bana ne düşündüğünden biraz daha bahset."

Anna gülümsedi ve onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Şey..." Okuduklarını ortaya koydu ve ona birkaç sayfa not gösterdi. Adam sorular sordu, birkaç yorum yaptı ve kendi fikirlerinden birkaçını not defterine ekledi.

Üç saat daha oturup konuştular.

İşlerini bitirdiklerinde, Anna'nın not defterinde projenin tüm planı, sonraki adımların listesi ve her şeyin ne zaman tamamlanacağına dair bir zaman çizelgesi vardı.

Gabe sandalyesinde arkasına yaslandı ve Anna'yı isteksiz bir saygıyla inceledi. Sadece iyi fikirleri yoktu, aynı zamanda düzenliydi de.

Ertesi gün buluşmaya karar verdiler ama kütüphane yarın bu gece olduğu kadar boş olmayacaktı ve insanları rahatsız etmeden konuşup dağılamayacaklardı. Gabe kısa bir süre için kardeşlik evindeki çalışma odasını düşündü ama Anna'yı büyük bir partiden sonra bir Pazar günü oraya götürmek söz konusu olamazdı. Ev içki şişeleri, pizza kutuları ve oturma odasındaki kanepelerde sızmış insanlardan oluşan bir felaket olurdu. Anna zaten onun sorumsuz bir öğrenci derneği çocuğu olduğunu düşünüyordu.

Onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi.

"Ailemin evinde çalışabiliriz. Yakınlarda oturuyorlar ve babamın bir ev ofisi var. Konuşabilir ve eşyalarımızı dağıtabiliriz ve kimse bizi rahatsız etmez."

Anna dudağını ısırdı. "Ailenin evi mi? *Onları* rahatsız etmeyecek miyiz?"

Gabe'in aklına sınıftan bir arkadaşıyla işe gitmesine ailesinin kızacağı hiç gelmemişti. O ve kardeşleri, hayatı boyunca sürekli bir arkadaş grubuyla eve girip çıkmışlardı. Annesi düzenli bir kalabalık olmadan ne yapacağını bilemezdi.

beslemek ve eğlendirmek için. "Hayır, tabii ki değil. Zaten her Pazar oraya gidiyorum."

"Gerçekten mi?" Anna'nın gözleri büyüdü. "Neden? Çamaşırlarını annen mi yıkıyor?"

İç geçirdi. Üç saat boyunca projelerinde -çok dostane bir şekilde- işbirliği yaptıktan sonra, kızın kendisine biraz daha saygı duymasını umuyordu. "Kendi çamaşırlarımı kendim yıkarım, teşekkürler."

Anna'nın dudakları gülümseme olabilecek bir şekilde seğirdi. Onunla dalga mı geçiyordu?

"Aslında akşam yemeğine gidiyorum." Gabe ayağa kalktı ve çantasını topladı. "Erkek ve kız kardeşlerim de genellikle orada olurlar. Pazar akşam yemeği bir tür aile ritüeli." Omuz silkti. "Peki ya ailen? Onlar senin dışarıda olmana aldırılmazlar..." Telefonunu kontrol etti. "Tanrım. Sabahın biri mi?"

Anna elindeki kitaplara baktı. "Sadece annem ve ben varız. Genelde geceleri bir huzurevinde çalışıyor, o yüzden..." Topuklarının üzerinde döndü ve kitapları bir kütüphane arabasına taşıdı.

Gabe kaşlarını kaldırdı. O ve kardeşleri lisedeyken sıkı bir sokağa çıkma yasağı vardı. Peki babası neredeydi? Elinde bir yığın kitapla onu takip etti. "Eve genellikle nasıl gidiyorsun?"

"Otobüs. Sanırım Cumartesi gecesi olduğu için hâlâ çalışıyor olacak."

Belki annesi geceleri çalışıyorsa, Anna'nın geç saatlere kadar dışarıda olduğunu bilmiyordu. Kızının sabahın birinde otobüse binen sürüngenlerle birlikte gitmesini istemesine imkân yoktu.

"Seni ben götüreceğim."

Anna sertçe başını kaldırdı. "Hayır, gerek yok. Otobüs gayet iyi, gerçekten. Ben her zaman biniyorum."

"Dinle, evlat. Benim pislik bir öğrenci birliği çocuğu olduğumu düşündüğünü biliyorum-" "Ben öyle düşünmüyorum!"

"-ama sabahın birinde otobüsle eve tek başına gitmene izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Anna tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

Kütüphane kapısından çıkıp caddeye doğru ilerlediler. Güneş battığından beri hava sıcaklığı yaklaşık on beş derece düşmüştü ve Anna kollarını solmuş tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. Gabe

Fermuarlı eşofmanını silkti ve ona uzattı. Kız ona yan yan baktı ve sonra yavaşça uzanıp aldı.

"Teşekkürler."

Birkaç dakika yürüdüler ve sonra Gabe sessizliği bozdu. "McGovern'ın seni sınıfa kabul etmesini nasıl başardın? En iyisi ve en zekisi olduğunu biliyorum ama çoğumuz üç yıldır önkoşulları alıyoruz."

"Oh, biliyorsun." Anna ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Onunla bir ilişkim vardı."

Şaşkın bir kahkaha attı. Dr. McGovern eski mezun asistanlarından biriyle evlenmişti ve dedikodulara göre bu birliktelik asistan henüz öğrenciyken başlamıştı. Anna'nın bu konuda şaka yapmak bir yana, dedikodulara kulak vermesini bile beklemezdi.

Anna, "Ofisteki ekose kanepede görüldüğünden daha rahat," diye tersledi.

Gabe hâlâ kıkırdarak başını salladı. "O kadına bir daha asla aynı gözle bakmayacağım."

Bir dakika daha sessizce yürüdüler ve sonra Anna alçak sesle, "Aslında onun kitabını okudum," dedi.

Gabe yürümeyi bıraktı. "Artık yalan söylediğini biliyorum. *Ekonominin Yeni İlkeleri'ni okumuş* olamazsın."

Dr. McGovern'ın kitabı ekonomi öğrencileri arasında efsaneleşmişti. Gabe de dahil olmak üzere pek çok kişi kitabı okumaya çalışmıştı ama tanıdığı hiç kimse ikinci bölümü geçememişti. Kitap 750 sayfaydı, uzun soluklu, anlaşılması güç terimlerle dolu ve takip etmesi imkânsızdı. Gabe'in kopyası şu anda yatak odasının penceresini açıyordu.

"Evet, sonra gittim ve bunu tartışıp tartışamayacağımızı sordum. Ofisinde *iki buçuk saat* boyunca o koltukta oturdum. Sözümü geri alıyorum. Görüldüğünden daha rahat *değil*."

Gabe hayranlıkla sıırttı. Sadece o berbat kitabı okuyarak bile onu etkilemişti ama bu kitabı tartışmak için içeri girmesi onun sandığından çok daha fazla cesaret gerektiriyordu.

"Ön koşullardan bazılarını almıştım, bu yüzden onun dersine girip giremeyeceğimi sordum. Kâğıdımı hemen imzaladı." Anna kıkırdadı, ona küçük kız kardeşini hatırlattı, bu da biraz ferahlatıcıydı. Anna öyle görünüyordu ki

Ciddi ve çekingen, onun sadece bir çocuk olduğunu unutmak kolaydı. "İnanın bana, onunla bir ilişki yaşamak daha kolay olurdu."

Güldü. "Yüksek lisans tavsiyesi istemek zorunda kaldığımda bunu aklımda tutacağım."

Gabe'in arabasına vardılar ve Gabe ona kapıyı açtı. Anna onu kendi mahallesine yönlendirdi ve ardından yüksek lisans okulunu sordu. Ona başvurularından ve yazdığı kişisel bildiriden bahsetti. Anna o akşam ikinci kez onu şaşırtmıştı. Konuşması kolaydı ve oldukça akıllı fikirleri vardı. Dernekteki arkadaşlarının çoğu mühendislik ya da bilgisayar bilimi dallarındaydı, bu yüzden ekonomi teorileri hakkında konuşacak donanıma sahip değillerdi. Ayrıca, o ve erkeklerin böyle bir ilişkisi yoktu.

Anna'nın evine giden on dakikalık yol hızla geçti. Bloomfield Köprüsü'nü geçip Pittsburgh'un Lawrenceville mahallesine girdiklerinde Gabe, Anna'nın yaşadığı yerden sadece birkaç kilometre uzakta büyüdüğünü ama daha önce oraya gitmek için hiç nedeni olmadığını fark etti.

Otuz yıl önce Lawrenceville'in sağlam tuğla sıra evleriyle güzel bir mahalle olduğunu bir yerlerden duymuştu. Ama Gabe bugünlerde buranın daha çok uyuşturucu, suç ve fuhuşla anıldığını biliyordu. Arabasını onun sokağına doğru sürerken, birkaç tahta pencereden ve yıkık dökük verandadan daha fazlasının önünden geçtiler.

Gabe arabayı durdurdu ve Anna eşofmanını çıkarıp çantasını alırken, Gabe evi inceledi. Yıllar önce muhtemelen varlıklı bir ailenin evi olan, ancak bir noktada apartmanlara bölünmüş, tuğla duvara çivilenmiş hırpalanmış posta kutularının sayısından da anlaşılacağı üzere büyük bir Viktorya döneminde yaşıyordu. Sundurma en az otuz yıldır bir kat boya görmemişti ve ön kapıya çıkan basamaklar bir sonraki şiddetli rüzgârda uçup gidecekmiş gibi görünüyordu.

Gabe züppe olmamaya çalıştı. Belki de içi çok güzeldi.

Ertesi gün Anna'yı alması için plan yaptılar ve Anna arabadan indi. İçeri girdiğinden emin olmak için park yerinde kaldı. Anna kapıya doğru ilerlerken, adam onun merdivenlerdeki tehlikeli bir tahta parçasının üzerinden atlayışını ve eski bir teneke kutunun yanından geçişini izledi.

Kül tablası gibi görünen hazır kahve. Anahtarını ön kapıya soktu ve içeri girerken el salladı.

Kadın kapıyı kapatmak üzereyken, adam camını indirdi. "Hey, çocuk."

Kapıyı tekrar açtı. "Öyle mi?" Adam ona sıırttı. "Bugün iyi iş çıkardın."

"Sen de." Rahatladığında gülümsemesi yüzünü gerçekten aydınlattı.

Onun içeride kayboluşunu izledi ve McGovern'ın kitabıyla ilgili hikâyesine gülerek arabasını sürdü.

Eve giden yolu yarılayana kadar nefesinin altında küfretti ve direksiyona vurdu. Öğrenci yurdunda buluşmak istediğı kız öğrenci birliğindeki kızı tamamen unutmuştu.

Üç

Yirmi dört saatten kısa bir süre sonra Anna, Gabe'in arabasına geri dönmüş, ailesinin evine doğru yola çıkmıştı.

Mahalle evinden sadece on beş dakika uzaklıktaydı ama başka bir gezegene seyahat etmek gibiydi. İnsanlar o devasa malikanelerin içindeki onca boşlukla ne yapıyorlardı ki?

Dün gece onu bıraktığında Gabe'in apartmanın durumu hakkında ne düşünmüş olabileceğini hayal etmek utanç vericiydi, özellikle de ailesinin bu gösterişli evlerden birinde yaşadığını hissetmişken. Gabe'in görmemesi için otobüse binmekte ısrar edebilirdi ama hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyordu, bu da onu şaşırtmıştı. Anna onun kendisini ekmeye ve Cumartesi geceleri sık sık gittiği partilere ya da barlara geri dönmeye hevesli olacağını tahmin ederdi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, Gabe'in kazağının beklenmedik yumuşaklığını ve kazağı verdiğiğinde onu saran odunsu kokuyu hatırladı. Gabe hakkında yanlış olmasa mümkün müydü? Gerçek şu ki, daha birkaç gün önce dikkatsiz bir öğrenci derneği çocuğu olarak gördüğü adam dün gece onun iyiliği için herkesten daha fazla endişelenmişti.

Düşünmek istediğinden daha uzun bir süre.

Anna dün gece otobüse binmek için çok fazla zorlamamıştı çünkü omzunun üzerinden bakmaktan çok yorulmuştu. Bir kez olsun, eve sağ salim döndüğünden emin olmak için birinin onu kontrol ettiğini bilmek istemişti.

Gabe arabayı sessiz bir ara sokağa, sonra da bir araba yoluna çevirdi ve büyük, yayvan bir akçaağacın yanında durdu. O kitaplarını toplarken Anna evi inceledi.

Gabe'in çocukluğunun geçtiği ev üç katlı, tuğladan bir Viktorya dönemi idi ve girişinde kocaman bir sundurma vardı. Evin önündeki yataklarda, bitkiler ve çiçekler rastgele büyüyordu, sanki biri sadece ne çıkacağını görmek için avuç avuç tohum atmış gibi. Anna, dar dairesinin pencere kenarındaki çatlak pişmiş toprak saksılarda sararmış, gevşek sarmaşık yetiştirme denemelerinden, birinin o bahçenin zahmetsiz görünmesi için çok zaman ve sevgi harcadığını biliyordu.

Arabadan inip balıksırtı desenli kırmızı tuğlalı araba yoluna adımını attı ve arka taraftaki müstakil garaja ulaştı. Garaj kapısının üstündeki duvarda bir basketbol potası asılıydı ve bahçenin kenarındaki saksıda da bir basketbol topu duruyordu. Duvara yaslanmış küçük bir kızın bisikletinin gidonunda soluk sarı ve beyaz flamalar dalgalanıyordu.

Anna'nın göğsünün üzerinde duran kayayı fark etmesi bir anını aldı.

Özlem.

Bu şekilde büyümek nasıl bir şey olurdu?

Bu çok sık yaşadığı bir duygu değildi. Başkalarının sahip oldukları üzerinde düşünmek ona iyi gelmiyordu. Ve bir şeyin dışarıdan güzel görünebileceğini herkesten iyi biliyordu, ama yüzeyin altında gerçekten neler olup bittiğini kim bilebilirdi?

Verandanın basamaklarını tırmanıp ön kapıya yöneldiler. Anna hasır koltukta oturan yaşlı kadını, benekli elindeki elmaslar güneş ışığında parlayana kadar fark etmedi.

Kadın ön bahçeye baktı ve gri başını tekrar tekrar salladı.

"Merhaba büyükanne," dedi Gabe, eğilip onun kırışmış yanağını öperek.

Gabe'in büyükannesi gözlerini kırıştırdı ve Gabe'e baktı, ifadesi bomboştu. Birkaç kez daha göz kırptı ve sonra başını eğdi. "Bana ne dedin sen?"

"Sana büyükanne dedim." Gabe kucağından kayan battaniyenin bir köşesini düzeltti. "Ben senin torunum Gabe."

Kadın bir an daha baktı ve Anna onu gerçekten görmediğini hissetti. Sonra küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve başını salladı.

"Bu benim arkadaşım Anna." Gabe eliyle Anna'yı işaret etti. "Benimle bir okul projesi üzerinde çalışmak için burada. Anna, bu benim büyükannem Dorothy."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

Dorothy Anna'ya baktı, belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı ve sonra bahçeye döndü. Sanki koltuk bir sundurma salıncağıymış gibi hafifçe ileri geri sallandı.

"Biz işe gidiyoruz," dedi Gabe. "Ama sonra görüşürüz, tamam mı?"

Başını ön kapıya doğru eğerek Anna'ya onu takip etmesini işaret etti.

"Alzheimer mı?" Anna, Dorothy'nin duyamayacağı bir sesle fısıldadı.

Gabe başını salladı. "Birkaç yıl önce başladı ama geçen yıl daha da kötüleşti. Eskiden çok enerjik ve ilgili bir büyükanne-büyükbabaydı, her zaman maçlarımıza ve okul oyunlarımıza gelir, tüm çocukları hafta sonları yanında misafir ederdi, biliyor musun?"

Anna bilmiyordu. Yakınından bile geçmedi. Ama yine de başını salladı.

"Artık hiçbirimizin kim olduğunu bile bilmiyor. Annem için gerçekten çok zor oldu."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Anna, Dorothy'nin battaniyeyi çekiştirmesini izlerken. "Hâlâ burada olmasına rağmen onu çoktan kaybetmiş gibi hissediyor olmalısın."

Gabe ona yan gözle baktı ve Anna'nın yüzü kızardı. Tanrım, konuşmayı kesmeliydi. Büyükannesi tam önlerinde otururken onun çoktan gitmiş olduğunu ima etmek kabalık mıydı? İnsanlarla konuşmamaya çalışmak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, şimdi bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Evet." Gabe yavaş bir nefes alırken gümüş rengi gözleri kederle bulutlandı. "Tam olarak böyle bir şey. Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü ben de yıllarca annem için böyle hissettim.

Anna bunu yüksek sesle söylemeden önce omuz silkti ve "Sanırım hayal edebiliyorum" diye mırıldandı. Evet, kesinlikle konuşmayı bırakma zamanı

Şimdi.

Ama verandadan geçerken Anna durdu ve Dorothy'ye son bir kez baktı. Bir **k e r e s i n d e** , eve giden son otobüsü kaçırap gece geç saatte kütüphanede mahsur kaldığında Alzheimer hakkında biraz okumuştı. Tıp kitaplarının olduğu bölümde dolaşmayı ve bir gün doktor olacağına dair hayaller kurmayı severdi. Ne okuduğunu Gabe'e söylemeli miydi?

"Geliyor musun?" diye seslendi ona.

Anna bu fikirden kurtuldu. Gabe muhtemelen on altı yaşında birinin büyükannesinin durumu hakkında bir şeyler bildiğini düşünmesinden hoşlanmayacaktı.

Gabe ön kapıyı açtı ve Anna'ya önce gitmesini işaret etti.

İçeri adımını attı ve kirli spor ayakkabıları, pırıl pırıl bir parke zemin üzerine serilmiş yemyeşil bir halıya battı. Ayakkabılarını tekmeleyerek rahat bir bakışla görebildiği kadarını gördü. Sol tarafta Anna'nın uzak durmaya yemin ettiği bir oturma odası vardı. Kapının girişinde dururken bile o tertemiz krem rengi ve soluk mavi ketenlerin arasında tedirgindi. Ama yine de, şöminenin üzerinde Gabe'in gençliğini ve muhtemelen kardeşlerini gösteren çerçeveli fotoğraflara bakabileceği anlamına geliyorsa belki de şansını deneyebilirdi. Gabe garip bir dönemden *geçmiş olmalıydı*. Yoksa bu hiç adil değildi.

Sağ taraftaki büyük maun masalı ve büyük, parlak bilgisayarlı oda babasının ofisi olmalıydı. Köşede döşemeli bir sandalye ve üzerinde bir okuma lambası vardı ve bir kitap rafı tüm duvarı kaplıyordu. Gabe, anne babasının çalışmak için bolca alanı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Anna'yı koridordan evin arka tarafına doğru götürdü ve orada beyaz dolapları, koyu renkli tezgahı ve bar tabureleriyle çevrili bir adası olan aydınlık, güneşli bir mutfığa geldiler. Büyük pencereler arka bahçeye bakıyordu ve Fransız kapılar bir güverteye açılıyordu. Bir köşede rahat bir kahvaltı köşesi vardı.

Mutfak neredeyse tüm dairesi kadar büyüktü ve Anna'nın şimdiye kadar bulunduğu en sıcak, en davetkâr yerdı. Adanın üzerinde taze otlar ve renkli bir kase meyve duruyordu, cam paneller ısı ısı ısı parlıyordu.

Üst dolaplarda el yapımı çanak çömlek yığınları sergileniyor ve pencerelerde keten perdeler dalgalanıyordu.

Orta yaşlı sarışın bir kadın, restoran tipi ocağın başında bir tencerenin başında durmuş, nefis kokan bir şeyler karıştırıyordu. Onlar yaklaşırken başını kaldırdı ve yüzünde bir sırıtış belirdi. "Gabriel!" Ellerini küçük çocukların el izleriyle süslü bir önlüğe sildi ve Gabe'e sarılmak için acele etti.

Gabe de ona sarıldı. "Merhaba anne."

Anna'nın kalbine bir özlem parçası daha kaydı. Eve gidip annesini onu görmekten mutlu bir şekilde beklerken bulmak için neler vermezdi.

Gabe annesini bıraktı ve eli Anna'nın omzuna dokundu. "Anne, bu Anna."

Gabe'in annesi bir çift siyah yoga pantolonu, turkuaz fermuarlı bir egzersiz ceketi giymiş ve beline bir önlük bağlamış olmasına rağmen, kendini varlıklı ve rahat olmaya alışkın birinin zarafetiyle taşıyordu. Çene hizasındaki sarı saçlarında en ufak bir gri izi ya da zayıf, kaslı vücudunda fazladan bir kilo yoktu. Boğazının altında altın bir kolye asılıydı ve kulaklarında bir çift elmas küpe parlıyordu.

Anna bilinçsizce boynunda asılı duran kolyeye dokunduktan sonra hırkasını çekiştirdi, o sabah en iyi kot pantolonunu ve kazağını giymeyi akıl ettiği için mutluydu. Ama Gabe'in annesi Anna'nın giysilerine göz ucuyla bile bakmadı. Soluk mavi gözleri Anna'nıninkileri buldu ve geniş gülümsemesi sıcaklık yaydı. "Gabriel bana projenden bahsetti. Hoş geldin."

"Ofisinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler Bayan Weatherall," dedi Anna.

"Bana Elizabeth deyin. Gabe ve arkadaşlarını her zaman burada ağırlamaktan mutluluk duyarım. Akşam yemeğine kalacaksınız, değil mi?"

Anna kahvaltı köşesine kıvrılıp sonsuza kadar kalmak istedi. Ama insanların onu her şeye davet ettiği bir dünyada büyümemişti. Elizabeth sadece kibarlık mı yapıyordu?

"Oh... İstemiyorum... empoze etmek."

Gabe gülümsedi. "Akşam yemeğine kal. Annem her zaman elli kişiyi doyuracak kadar yemek yapar. Ve misafir ağırlamayı çok sever çünkü o zaman benim

"İğrenç kardeşler uslu durmak zorunda."

"Yani o zaman benim iğrenç *oğlum* uslu durmak zorunda kalacak." Elizabeth sanki şakanın içindeymiş gibi Anna'ya gözlerini devirdi. "Lütfen kalın. Bir sürü yemeğimiz var ve kaydolduğunuz üniversite programı hakkında daha fazla şey duymak isteriz."

Ocaktaki tencereden iştah açıcı bir sarımsak ve domates kokusu yayıldı ve Anna'nın ağzı sulandı. Evde sahip olduğu tek yiyecek bir kutu mısır gevreği ve birkaç kutu ton balığıydı. Cuma günü parasını alana kadar başka bir şey olmayacaktı, yani bu haftanın akşam yemeği buydu.

"Çok isterim. Teşekkürler."

Gabe buzdolabından birkaç soda aldı ve birini Anna'ya uzattı. "Biz ofiste olacağız. Teşekkürler anne."

Bilgisayarın önünde oturmuş, projelerinin ayrıntılarını gözden geçiriyor, fikirlerini desteklemek için internette veri arıyor ve ara sıra bir nokta üzerinde tartışıyorlardı. Tam Anna'nın midesi gurulduyor ve çantasına koymak için evde bir granola bar ya da başka bir şey olmasını diliyordu ki, Elizabeth sessizce içeri girdi ve yanlarındaki masaya bir tepsi sandviç ve meyve koydu.

Anna açgözlü görünmek istemedi, bu yüzden tabağına iki yarım sandviç ve küçük bir salkım üzüm koydu. Ama daha sonra, Gabe tuvalete gitmek için ayrıldığında, bir sandviç daha aldı, bir peçeteye sardı ve bir elma ile birlikte sırt çantasının dibine doldurdu.

Köşedeki okuma koltuğuna yerleşti ve odaya göz gezdirdi. Bilgisayarın üzerinde eski bir Amerika Birleşik Devletleri haritası asılıydı ve Anna'nın dikkati çerçevenin sol tarafına, neredeyse ama tam olarak Pasifik Okyanusu'na değil, çekildi. *Kaliforniya*. Kütüphanenin lobisindeki yerkürenin önünden her geçişinde, parmağı San Francisco şehrini gösteren küçük siyah noktaya kayarak haritayı bir tur döndürüyordu.

Gabe'in ayak sesleri koridorda gümbürdedi ve Anna dik oturarak dikkatini tekrar bulunduğu yere çekti. "Ne oldu?"

Sence bugün için yeterince şey yaptık mı?" Gabe sandalyesine döndüğünde sordu.

O anda ofisin kapısı açıldı ve Anna'dan birkaç yaş büyük bir kız odaya daldı. "Gabe! Annem yemeğe bir kız getireceğini söyledi!" Anna'yı fark etti. "Oh, oops... üzgünüm."

Anna kızın savaş botlarını, bol kamuflej pantolonunu ve önünde *Girls just wanna have fun*-temel haklar yazan siyah tişörtünü görünce gözlerini kırıştırdı. Platin boyalı pixie kesimi neredeyse Gabe'in saçları kadar kısaydı ve özenle hazırlanmış sivri uçlarla yükseliyordu. Kalın siyah göz kalemi gümüş mavisini gözlerini çevreliyordu ve her iki kulağında da sıra sıra minik halka küpeler vardı. Gabe'in kız kardeşi olmalıydı. Uyuşan sadece gözleri değildi; aynı olağanüstü yakışıklılığa ve kendinden emin bir duruşa sahipti.

Gabe kızı işaret etti. "Anna, bu kız kardeşim Rachel. Rachel, bu da ekonomi sınıfımdan Anna."

"Merhaba." Anna bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve sonra bu gergin hareketinden pişman oldu. Elini kucağına bıraktı.

Rachel onu selamlamak yerine, gözleri parlayarak Gabe'e döndü. "Tanrım, Gabe!" Ona doğru yürüdü ve koluna sert bir tokat attı.

"Ah! Ne oluyor Rachel?"

"Neyin var senin? O daha on dört yaşında! Bu senin için bile yeni bir düşüş. Ne oldu, kendi yaşında kız kalmadı mı?"

Anna, Rachel ve Gabe arasında bir ileri bir geri baktı. Aman Tanrım, Rachel bir proje üzerinde çalıştıklarını bilmiyordu. Anna'nın Gabe'le *çıktığını* sanıyordu. Yanan yanaklarını gizlemek için saçlarını yüzünün etrafında salladı.

Gabe sandalyesine geri oturdu ve gözlerini devirdi. "Sakin ol Rachel. O benim sınıf projesindeki ortağım. Sen içeri dalıp sözümüzü kesene kadar *çalışıyorduk*."

Rachel bir adım geri çekilip masanın üzerine yayılmış kâğıtları ve bilgisayarda açık olan hesap çizelgesini inceledi. "Ah." Onlara küçük, mahcup bir gülümseme fırlattı. "Şey. Annem o kısımdan bahsetmemişti." Anna'ya döndü ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

Anna incelemenin altında kıvrandı. "Kaç yaşındasın sen?" Rachel talep etti. "Ben-"

"On altı yaşında," dedi Gabe kısaca.

"Gerçekten mi?" Rachel tekrar Anna'ya baktı. "Sen bir tür dahi falan mısın?"

Anna açıklama yapmak için ağzını açtı ama o daha yapamadan Gabe, "Evet, o bir dahi çocuk," diye havladı. Elini kız kardeşinin bulunduğu yöne doğru salladı. "Anna, Rachel Shadyside'daki kız kolejinde birinci sınıf öğrencisi. Kadın çalışmaları bölümünde okuyor. Ve orada geçirdiği bir ay içinde benim şeytani ataerkilliği temsil ettiğime karar verdi."

Anna bu konuşmayı kontrol altına almaya kararlı bir şekilde omuzlarını geriye çekti. Daha fazla düşünmeden ağzından kaçırdı: "Burası genellikle kız değil, kadın koleji olarak anılmıyor mu? Anaokulu değil."

Rachel homurdandı.

Gabe elini saçlarının arasında gezdirerek yanlara doğru uzamasına neden oldu ve kız kardeşine döndü. "Rachel, tahmin edebileceğin gibi Anna da kardeşlik derneği üyelerine karşı derin bir nefret besliyor ve bu projede benimle çalışmasının tek nedeni dersten A almasına yardımcı olabileceğimi düşünmesi. Aksi takdirde, benimle ölü olarak yakalanmazdı. Yani ikinizin pek çok ortak noktası var."

Gerçekten mi? Anna kaşlarını kaldırdı. "Aslında dersten A almasına yardım ediyorum. Ama söylediği diğer her şey oldukça doğru."

Rachel kahkahalarla eğilirken Gabe başını sandalyenin arkasına yasladı ve içini çekti.

"Oh, bu paha biçilemez," dedi nefesi kesilerek. "Burada işiniz bitti mi? Anna, gel benimle verandada otur. Sanırım arkadaş olacağız."

Gabe gitmek için elini salladı ve Anna Rachel'ı koridora kadar takip etti. Arkasından Gabe'in, "Rachel, o da senin çıkman için çok genç, bu yüzden aklından bile geçirme!" diye seslendiğini duydu.

"Kapa çenen, Gabe!" Rachel karşılık verdi. Anna'nın yüzü tekrar kızardı.

Anna ve Rachel verandada oturmuş, Rachel'ın üniversitedeki bölümü, Anna'nın gelecek yılki başvuru planları ve ortak sevdikleri kitaplar hakkında sohbet ediyorlardı. Başka bir dünyada olsa, Rachel tam da Anna'nın arkadaş olabileceği türden bir kızdı. Onlar dersler ve öğretmenler hakkında dedikodu yaparken Anna bacaklarını onun altına kıvırdı ve bir süreliğine kendini rol yapmaya bıraktı.

Yine de çok geçmeden Rachel ailesini sordu. Nereden geldiği, anne ve babasının ne iş yaptığı gibi sıradan bir meraktı bu ama sorular Anna'yı hayal dünyasından koparmıştı. Bu yüzden bu tür bağlantılar kurmaktan kaçınıyordu. Arkadaşlar hayatınız hakkında normal şeyler bilmeyi beklerdi ve Anna'nın hayatıyla ilgili hiçbir şey normal değildi. Rachel, Anna'nın belirsiz, mırıldanarak verdiği cevaplardan ve konuyu değiştirme çabalarından yılmamıştı, bu yüzden Anna banyo bulma bahaneleri uydurarak eve kaçtı.

Elizabeth onu koridorda dolanırken buldu ve sanki tedirginliğini hissetmiş gibi salata yapmaya yardım etmek isteyip istemediğini sordu. Anna minnetle kabul etti. Mutfak adasında durmuş havuç ve biber doğruyordu ki, Gabe'in babası olduğu anlaşılan bir adam arka kapıdan içeri girdi ve ocağın başında durup karısını öptü. Bir dakika golf oyunu hakkında sohbet ettikten sonra Anna'y a döndü.

"Gabe bir arkadaşını getireceğinden bahsetmişti. Ben John." Onun elini sıkmak için elini uzattı.

Anna bu resmiyet karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve bıçağını kesme tahtasının üzerine bırakarak John'un sert el sıkışına karşılık vermek için uzandı. John adanın karşısındaki tabureye yerleşirken bakmamaya çalıştı.

Gabe babasının doktor olduğundan bahsetmişti ama John, Gabe'in gerçek hayatta gördüğü doktorlardan çok televizyon dizilerindeki doktorlara benziyordu. Gabe kadar uzun boyluydu ve sadece biraz daha dolgundu, yaşla birlikte gelen bir sağlamlığı vardı. Mavi gözleri Gabe'inkinden daha koyuydu ve neredeyse siyah olan saçlarında gümüş rengi çizgiler vardı ama düz burnu ve

Güçlü çenesi oğlununkine benziyordu. Sanki otuz yıl sonraki Gabe'e bakıyor gibiydi.

John mutfak adasının karşısından dikkatle ona bakarken bir yandan da soru yağmuruna tutuyordu. *Liseye nerede gidiyorsun? Okuduğun üniversite programı nedir? Notların nasıl? SAT sonuçların? Üniversiteye nereye başvuruyorsun?* Anna cevaplarını kekeleyerek söylerken o başını salladı. Pazar akşamı yemeği sohbetinden çok bir iş görüşmesi gibi hissetti ve doğru cevapları verdiğini umdu.

Sinir bozucu birkaç dakikanın ardından John buzdolabından bira almak için ayağa kalktı ve ona beklentilerinin iyi göründüğünü söyledi, bu yüzden testi geçtiğini varsaydı. Yine de Gabe mutfığa girip John'a o yarı sarılıp yarı sırtını döndüğü tokatlardan birini atarak tüm dikkatleri onun üzerinden çektiğinde çok sevinmişti.

"Başvurularınız nasıl gidiyor?" John birayı tezgâhın üzerine bıraktı.

Gabe'in gülümsemesi soldu. "Güzel."

"Kişisel beyanınız tamam mı?"

Gabe buzdolabına doğru yürüdü, açtı ve içinden bir şey almadan kapattı.

"Gabe?" John sordu.

Gabe içini çekti. "Dün bir taslak yazdım."

Anna bir salatalık soydu ve gözleriyle onu takip etti. Dün gece eve dönerken başvuruları hakkında konuşmaya oldukça hevesli görünüyordu, bu yüzden bu ani isteksizliğin nedenini merak etti.

John başıyla onayladı. "Peki, göndermeden önce onlara bir göz attığınızdan emin olun."

Gabe'in yüzünde bir şey parladı - belki de kızgınlık? Sonra neredeyse belli belirsiz gözlerini devirdi. "Elbette."

Anna bu alışverişi düşünmekle o kadar meşguldü ki, uzun boylu, tıknaz adamın mutfığa girdiğini odanın yarısına gelene kadar fark etmedi. Üzerinde boya lekeli bir tişört, yıpranmış Carhartt iş pantolonu ve kahverengi iş botları vardı. Anna'nın aklına ilk gelen, adamın evde çalışmak üzere işe alındığı oldu. Ama sonra Gabe'i koluna bir yumruk atarak selamladı ve yan yana durduklarında benzerliği gördü.

Gabe'in kardeşi. Özellikle de golf tişörtüyle John'un ve elmaslarıyla Elizabeth'in yanında beklenmedik biriydi. Kendi kot pantolonu ve ucuzluk mağazası hırkası hakkında biraz daha iyi hissediyordu. John'a o yarım sarılmalardan birini yapmak için eğildi ama bu daha çok aniden sırtını sıvazlamakla sonuçlandı.

"Mutfağa gelmeden önce biraz temizlik yapabilir misin?" John o kadar alçak bir sesle mırıldandı ki neredeyse duymayacaktı. "En azından şu kirli botlarını çıkar."

Ağabey ve Gabe bakıştılar ve Gabe başını salladı. Elizabeth yanına gitti ve kardeşinin omzunu sıktı.

Anna bu değiş tokuşu düşünmek için fazla zaman harcayamadan, adanın arkasında onu fark etti. "Selam, ben Matt."

"Anna. Merhaba. Gabe ile bir sınıf projesi üzerinde çalışıyorum." Kimse Gabe'in genç kızları eve getiren bir tür sapık olduğunu düşünmeden önce bunu ağzından kaçırdı.

Gabe hemen söze girdi ve ekledi: "Anna lise birinci sınıfta. Üniversite dersleri aldığı özel bir program yapıyor."

Matt burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Ah, dostum, özür dilerim. Böyle bir program yaptığına göre oldukça zeki olmalısın. Nasıl oldu da sınıftaki en aptal çocukla ortak oldun?"

Anna omuz silkti ve gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırdı. "Kısa çöpü ben çektim."

Gabe ona sahte bir öfkeyle bakarken Matt güldü ve avuçlarını yukarı doğru çevirerek, "*Ne oluyor?*" der gibi bir hareket yaptı.

Birkaç dakika sonra Rachel mutfağa geldi. Matt onu kucakladı ve kolunu platin rengi başının etrafında dolaştırarak, başını sıkıca kavradı. "Anna, Rachel'la tanıştın mı?"

Rachel dirseğini Matt'in böğrüne dayayınca Matt homurdanarak Rachel'ı bıraktı.

Anna tezgâha yaslanmış, kardeşler arasındaki şakalaşma ve takılmaları dinliyordu. Her zaman bir erkek ya da kız kardeşi olsun istemişti ama sadece annesi ve kendisi olmuştu. Her zaman yalnız olmak yerine birbirini kollayan büyük bir grupta büyümek nasıl bir şey olurdu? Acaba her şey

Farklı mı? Yoksa annesi daha fazla çocuğa bakmak zorunda kalarak daha da çaresiz bir duruma mı düşerdi?

Yanında bir hareket hissetti ve aşağı baktığında on bir yaşlarında küçük bir kızla karşılaştı. Saçları Elizabeth'in sarısına benziyordu ve ailenin geri kalanıyla aynı mavi gözlere sahipti. Muhtemelen garaj yolundaki sarı bisikletin sahibiydi. Orada kaç aile üyesi vardı? Sanki her arkasını döndüğünde bir başkası belirliyordu, sanki tuhaf şeylerin yaşandığı ama otuz dakikalık bölümün sonunda her şeyin yoluna girdiği bir tür dev sitcom ailesine aitlerdi.

Ve belki de bazı şanslı insanlar için her şey yolunda gitmiştir.

"Kimsin sen?" diye sordu kız.

"Anna. Ben Gabe'in arkadaşayım."

"Ben Leah." Geri çekildi ve Anna'yı inceledi. "Gabe'in diğer kız arkadaşlarına benzemiyorsun."

Anna gülse mi, alınsa mı bilemedi. Alaycı bir gülümsemeyle yetindi. Leah sadece doğruyu söylüyordu. "Evet, biz sadece arkadaşız."

Leah sanki bu daha mantıklıymış gibi başını salladı.

"Leah, tatlım, ellerini yıkayıp masayı hazırlar mısın lütfen?" Elizabeth araya girdi. "Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak."

Anna mutfak adasından uzaklaştı. "Dur sana yardım edeyim." Gabe ve diğerleri mutfakta kalıp içecekleri doldurup salatayı hazırlarken o da Leah'yı bir yığın tabakla yemek odasına kadar takip etti. Anna bu anlık erteleme için minnettardı. Son on dakika içinde Weatherall'ların mutfağında, kendi dairesinde son bir yılda olduğundan daha fazla konuşma, kahkaha ve gürültü olmuştu. Bunaltıcıydı. Ve harikaydı.

Bütün gün doğru şeyi yapmak ve söylemek, projeleri için akıllı, yaratıcı fikirler bulmak, Gabe'in kardeşlerinin şakalarına ayak uydurmak için mücadele etmişti. Bir de John'un sorgusu vardı. Her nasılsa, son birkaç saat içinde, Gabe ve ailesini etkilemek için garip bir arzu geliştirmişti ve bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha önce uyum sağlamayı hiç önemsememişti. Genellikle kimsenin ona dikkat etmeyeceğini umuyordu. Ne kadar çok karışırsa

Arka plana çekildikçe, kim olduğu hakkında soru sorulma ihtimali de o kadar azalıyordu.

Ya da hayatını didik didik edip ne yaptığını öğrenmek.

DÖRT

Thunk. Thunk.

Anna önündeki ekonomi kitabına konsantre olmak için elinden geleni yaptı ama Gabe ofiste volta atarken ve çöp kutusuna buruşturulmuş kağıt parçalarıyla ateş ederken bu imkansızdı.

Thunk.

O haftanın başlarında, projeleri üzerinde çalışmaktan bahsettiklerinde Anna kütüphanede buluşmalarını önermişti. Böylece işlerini halledebilir, sonra da ailesinin evindeki şakalara ve aile meselelerine karışmadan kendi yollarına gidebilirlerdi. Ama Gabe kütüphanenin rahatsız edici olacağını savunmuştu. Fısıldaşmaları gerekecekti, yoksa diğer öğrencileri rahatsız edeceklerdi ve dağılacakları bir yer de olmayacaktı.

Atılmış bir yapılacaklar listesi duvardan yuvarlandı ve bir başka *gümbürtüyle* çöp kutusuna düştü. Gabe kollarını iki yana açtı ve sanki şampiyonluk maçını kazandıran sayıyı atmış gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Belki de kütüphanedeki insanları rahatsız ettikleri konusunda haklıydı.

"Buraya odaklanabilir misin?" Anna ona bir kitap salladı ve bir avuç dolusu buruşuk kâğıt ona doğru uçtu.

"Gevşe biraz evlat," dedi sırtarak. "Saatlerdir çalışıyoruz."

İki eliyle toplanmış kâğıtları aldı ve geri fırlattı. Adam eğildi ve kâğıtlar yanından geçip gitti. Hızlı bir hareketle arkasını döndü ve çöp kutusunu aldı. Kadın daha

Tepki veremedi, kafasının üzerine devirdi. Kâğıt topları yağdı ve kucağına düştü.

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım!"

Gümüş gözleri kahkahalarla parladı ve aptal, aptal kalbi çırpındı.

Bunların hiçbirisi kütüphanede olmazdı.

Anna ayağa kalktı ve kâğıtların yere düşmesine izin verdi. "Sanırım bu çalışmamızın bittiği anlamına geliyor?" Çöp tenekesini kaptı ve çömeldi, dağınıklığı toplarken haliya odaklandı.

Hâlâ gülmekte olan Gabe ona yardım etmek için hamle yaptı ve omzu onunkine çarptı. Kızın yanaklarında yavaşça bir kızarıklık oluştu. Adamın odunsu kokusu üzerine sinmişti ve kadın son kâğıtları da hızla kutuya doldurup ayağa fırladı.

Kendini toparlamalı ve aşık olmuş aptal bir genç kız gibi davranmayı bırakmalıydı. Gabe onun proje ortağıydı, hepsi bu. Şimdiye kadar birlikte çalıştığı en zeki adam olsa ve proje konusunda tamamen aynı fikirde olsalar ne olurdu? Ya da onun aptalca şakalarına gülüyor ve gerçekten komik olduğunu düşünüyor gibi görünüyorsa. Bu arkadaş oldukları anlamına gelmiyordu. Gabe daha büyüktü, popülerdi, hayal bile edemeyeceği kadar kendine güveniyordu. Gabe gibi erkekler onun gibi kızlarla arkadaş olmazdı ve Gabe'in dikkatini dağıtmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Mezuniyetine iki yıldan az bir süre kalmıştı ve yakışıklı bir çocuk ona iyi davranıyor diye bunu gözden kaçırmak aptallık olurdu.

Ya da her zaman hayalini kurduğu türden bir ailesi olduğu için.

Gabe'in annesi yine akşam yemeğine kalmasını istedi ve Anna kibarca reddedip bir sonraki otobüsle eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama fırından gelen kokular reddedilemeyecek kadar cazipti ve çok geçmeden mutfağa geri dönmüş, Gabe ve kardeşleriyle birlikte gülüyordu.

Matt'in kız arkadaşı Julia da oradaydı ve ona sıcak bir gülümsemeyle, "Sirke hoş geldin Anna," diye mırıldandı.

Ve Anna, açıklayamadığı ama her şeyin dağıldığı zamandan beri deneyimlemediği bir şekilde hoş karşılandığını, sıcak ve rahat hissetti.

Ama o buraya ait değildi ve şakalar, alaylar ve genel kargaşa yemek boyunca devam ederken göğsüne bir ağırlık yerleşti. Buna alışabilirdi. Ve bunun berbat bir fikir olacağını bilecek kadar akıllıydı.

Yemek bulaşıkları temizlendikten ve aile küçük sohbetlere dağıldıktan sonra Anna mutfaktan çıkıp koridorda sessizce ilerledi. Ön verandada, bahçenin yanında sessiz bir yer bulacağını biliyordu. Gabe bu çiçeklerin ve bitkilerin Dorothy'nin eseri olduğunu söylemişti ve teşhisten sonra beklediklerinden daha uzun bir süre onlara sevgiyle bakmıştı. Şimdi John ve Elizabeth haftada bir kez gelmesi için bir bahçıvan tutmuşlardı. Ama Dorothy akşamları yemekten sonra orada oturup artık diktiğini hatırlayamadığı çiçeklere bakmayı hâlâ seviyordu.

Bu düşünceyle Anna ofisten sırt çantasını aldı ve Dorothy'yi her zamanki yerine kadar takip etmek üzere ön kapıdan çıktı. Geçen hafta yaşlı kadınla tanıştığı anda aklına o zamandan beri düşündüğü bir şey gelmişti. Anna o sabah kütüphaneye koşmuştu ve şimdi Dorothy için bir tür hediyesi vardı.

"Merhaba." Anna yaşlı kadının önünde durdu ve çantasının askısını elinde çevirdi.

Dorothy ifadesiz bir ifadeyle Anna'ya döndü. "Merhaba," diye mırıldandı ve sonra gözlerini tekrar ön bahçeye dikti.

"Müzik sever misin?" Anna onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

Dorothy başını salladı ama Anna onun soruya cevap mı verdiğini yoksa yine o sallanma hareketini mi yaptığını bilmiyordu.

Anna çantasını karıştırdı ve birkaç eski müzik CD'si çıkardı. Plastik kutuları havaya kaldırdı. "Bunları biliyor musun? Frank Sinatra? Dean Martin? Ella Fitzgerald?"

Dorothy bir CD'ye uzandı ve parmağını gülümseyen Dean Martin'in yanağında gezdirdi. Hafifçe başını salladı.

Anna geçen yıl okuldan eve dönerken bir bahçe satışından eski bir Discman almıştı ve her kuruşuna değmişti; okulda yemekhanede kulaklıklarını takarsa, diğer çocukların sırt çantası hakkındaki yorumlarını duymadan ders çalışabilirdi.

Ortaokuldan beri taşıdığı, iki yıl önce modası geçen ayakkabıları ya da bedava öğle yemeği biletleri.

O CD çalar ona pek çok yalnız zamanında yardımcı olmuştu ve hiç kimse anılarına hapsolmuş yaşlı bir kadından daha yalnız olamazdı.

"Dinlemek ister misin?" Anna uzandı ve kulaklığı Dorothy'nin kulaklarına geçirdi, gümüş perçemine takılmamasına dikkat etti.

Dorothy'nin elleri yumuşak kulak kılıflarını hissetmek için havalandı ama sessiz kaldı.

Anna çalma düğmesine bastı ve bir piyanonun ilk birkaç notası küçük hoparlörlerden belli belirsiz şingirdadı. Dorothy kulaklıkları kulaklarına bastırmaya devam etti ve gözlerini bahçeye dikti. Bir dakika geçtikten sonra sıcak bir gülümsemeyle Anna'ya baktı.

Anna o kadar şaşırmıştı ki sandalyesine geri düştü. Dorothy ileri geri sallanıyordu, ama bu sefer müziğe göre hareket ediyor gibiydi. Bir dakika sonra Dorothy'nin olduğu yönden bir gümbürtü geldi. Alçak, gırtlaktan gelen bir uğultu. Şarkı bitti ve bir sonraki başladı. Dorothy **mırlıdanmaya** devam etti ve şarkı nakarata geldiğinde ağzını açıp şarkı söylemeye başladı.

Anna'nın nefesi kesildi ve eli ağzını kapatmak için havalandı. Dorothy'nin sesi muhtemelen kullanılmadığı için kısıktı, ama tonu sıcaktı ve notalar akordundaydı. Şarkı söylerken tüm yüzü değişti, yanakları kızardı ve gözleri parladı. Anna gözlerindeki beklenmedik yanmayı gidermek için ellerini şakaklarına bastırdı.

Dorothy bir sonraki dizinin ortasında ki Gabe'in evin içinden gelen boğuk sesi Anna'yı gerçekliğe geri çekti. "Anna'yı gördünüz mü?"

"Bir dakika önce buradaydı," diye cevap verdi Elizabeth. "Birinin şarkı söylediğini duyuyor musun?"

Koridorda bir çift ayak sesi duyuldu. Anna nefesini içine çekti ve daha dik oturdu. Elizabeth paravan kapıda belirdi, gözlerini hâlâ şarkı söyleyen Dorothy'ye, Anna'ya ve sonra tekrar Dorothy'ye kırıştırdı. Ağzı açık kaldı ve eliyle önlüğünün önünü kavradı. "Aman Tanrım!"

"Anne? Ne?" Daha ağır bir çift ayak sesi koridorda hızla ilerledi ve Gabe yanında annesinin yanında belirdi. o onun içine aldı.

Büyükanne şarkı söylerken gözleri büyüdü. "Vay canına."

Anna, kapıyı açıp verandaya doğru yürüyen Gabe ve Elizabeth'e şaşkın bir sessizlikle baktı. Kalbi hızla çarpıyor ve zihni bir açıklama bulmak için dönüp duruyordu. Ama hiçbir açıklama yoktu. Gabe'in ailesini hiç tanıımıyordu. Geçen hafta çok misafirperver davranmış olmaları ona hasta akrabalarıyla u ğ r a ş m a hakkını vermiyordu. Ne düşünüyordu ki?

Gabe Anna'ya döndü. "Frank Sinatra mı?"

Anna terli avuçlarını kot pantolonuna sürttü ve titreyen eliyle CD kutusunu aldı. "Onun döneminden olabileceğini düşündüm."

O anda Rachel kapı aralığında belirdi. "Kim şarkı söylüyor?" diye sordu. Ve sonra, "*Büyükanne?*" Kapıyı iterek açtı.

Dorothy'nin şarkısı sona erdi ve bir an için verandada ölüm sessizliği hakim oldu. Yoldan bir araba bile geçmedi ya da bir ağaçta bir kuş cıvılamadı. Anna sandalyesine büzüldü ve kimse fark etmeden kaçmanın bir yolu olmasını diledi. Ama sıkışıp kalmıştı ve bu onun kendi suçuydu.

Sonra Dorothy Elizabeth'e baktı, gülümsedi ve, "Bu şarkıyı hatırlıyor musun, Lizzie? Baban ve ben oturma odasında onunla dans ederdik."

Elizabeth ağzına bastırıldığı elinin arkasından nefesini tuttu ve yüzü buruştu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken aceleyle annesinin yanına gitti ve koltuğa onun yanına oturdu. Dorothy'nin elini tutarak, "Evet, hatırlıyorum anne," diye fısıldadı.

Rachel kapı aralığından, "Vay anasını!" diye mırıldandı ve sonra muhtemelen ailenin geri kalanına haber vermek için dönüp eve koştu.

Anna ağlama isteğiyle dolup taşı ve kendini kontrol altına almak için derin, titrek bir nefes aldı. Belki de Dorothy'nin beklenmedik farkındalığıydı ya da Gabe'in ona bakma şekliydi, ifadesi okunamıyordu. İki hafta öncesine, Gabe'le çalışmaya başlamadan öncesine, tanımadığı bu fevri insan gibi davranmaya başlamadan öncesine dönmeyi arzuluyordu.

"Belki de onlara birkaç dakika vermeliyiz?" Anna ayağa kalktı, tökezleyerek Gabe'in yanından geçti ve eve doğru kaçtı. Onu hissedebiliyordu.

Onu takip ediyordu ama koridorda adımlarını hızlandırdı. Nereye gittiğini bilmiyordu; saklanacak bir yer de yoktu. Ama adam onu dirseğinden tutup nazikçe kendine doğru çekene kadar yürümeye devam etti.

"Müziğin hafızasında böyle bir kıvılcım yaratacağını nereden bildin?"

Anna ağırlığını değiştirdi ve adamın kolundaki eline baktı. "Ben yapmadım." Sesinin titremesini engellemek için mücadele etti. "Pek sayılmaz. Bir nörobilim kitabında, Alzheimer hastalarında beynin müziği hatırlayan ve müziğe tepki veren reseptörlerinin en son bozulduğunu okumuştum. Bu yüzden CD'lerin bir şeylerle bağlantı kurmasına yardımcı olabileceğini düşündüm." Anna ayaklarını inceledi. Çorabında daha önce fark etmediği bir delik vardı.

"Bunu bir sinirbilim kitabında mı okudun?"

Böyle yüksek sesle söylediğinde kulağa daha da tuhaf geliyordu. "Evet."

Gabe sessizdi ve başını kaldırdığında ona garip bir şekilde bakıyordu.

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

"Yok bir şey. Sen sadece... beklenmedik birisin."

Anna'nın bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve sormaya da korkuyordu. Eşyalarını toplamak için ofise gitti ve daha fazla kaçamayacağını anlayınca vedalaşmak için koridordan mutfığa doğru yürüdü.

O içeri girdiğinde konuşma kesildi. Belli ki onun hakkında konuşuyorlardı.

Kapı aralığında öylece durdu ve sonunda Rachel sessizliği bozdu. "Bu gerçekten harikaydı."

Leah bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Tıpkı okulda Helen Keller hakkında okuduğumuz kitaptaki mucize işçi gibisin!"

John onu kenara çekti ve bunun Elizabeth için ne kadar önemli olduğunu bilmediğini ve bunu asla unutmayacaklarını söyledi.

O ve Gabe ayrılırken Elizabeth onu yakaladı ve sarıldı. Sonra Anna'nın elini sıktı ve "Lütfen haftaya yine gel. Her zaman bekleriz."

Anna Elizabeth'in elini tuttu, kendini ilk kırağıdan sonra bahçedeki yapraklar gibi yarı saydam ve kırılgan hissediyordu. Sert bir rüzgâr onu delip geçebilirdi. Gelecek hafta geri gelmeyi çok istiyordu. Her zaman hoş karşılanacağı bir yerin özlemini çekiyordu.

Dairesine dönerken Gabe sessizdi. Anna pencereden dışarı bakıyor, başparmağının tırnağını çiğniyor ve onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Arabayı evinin önünde durdurdu ve sırt çantasını arabanın zemininden almak için eğildiğinde, gözlerine düşen saçlarının arasından ona baktı.

"Bıraktığın için teşekkürler." Gitmek için döndü ama adam koluna dokununca irkildi.

"Anna."

Elini kapı koluna koyarak durdu. "Evet?" "Büyükannem için yaptıkların için teşekkürler."

"Teşekkürler..." Ne? *Bana iyi davranmak mı? Bana ilgi göstermek mi?* Tanrım, birazcık nezaket için bu kadar minnettar olması onun hakkında ne söylüyordu? "Beni ailenle takılmaya getirdiğin için teşekkürler. Gerçekten harikalar."

"Bazı anları oluyor." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "*Senin* oldukça büyük hayranların. Ayrılırken annem, önümüzdeki Pazar günü seninle gelmezsem, hiç gelmemiş gibi olacağımı açıkça söyledi."

İçine bir sıcaklık yayıldı. *Dikkatli* ol, diye uyardı kafasının arkasındaki küçük bir ses, ama kelime tam olarak şekillenmeden önce bile cevap vermek için ağzını açıyordu. "Gelecek hafta tekrar gitmeyi çok isterim."

Pazartesi gecesini geç saatlere kadar markette çalışmasına rağmen Anna, Salı günkü derslerinden önce Gabe ile kütüphanede buluşmak için erkenden kalktı. Salonlardan birinde, projeleri hakkında konuşabilecekleri ve ailesiyle akşam yemeğinden önce Gabe'in ailesinin evinde araştırma yapacakları Pazar günü için bir plan yapabilecekleri sessiz bir köşe buldular.

Pazar günleri genellikle bakkaldan izin alır ve derslerine çalışırdı, bu yüzden Weatherall'larla takılmak diğer işlerini aksatacaktı. Bunu telafi etmek için haftanın geri kalanında okuldan önce ders çalışmak için erken kalkması gerekecekti. Kendi kendine bunun önemli bir şey olmadığını, üniversiteye girdiğinde uyuyabileceğini söyledi.

Anna o Salı günü Gabe'le birlikte sınıfa geldiğinde, her zaman birlikte oturduğu kızlar ona el salladı. Onlara doğru ilerlemeye başladı ve kısa bir süre sonra durarak arkasındaki öğrencinin tökezlemesine ve çarpışmayı önlemek için direksiyonu kırmasına neden oldu.

Gabe kız grubunun ortasındaki tekli koltuktan Anna'ya baktı ve sonra gözleri ondan uzaklaştı.

Anna garip bir şekilde onun yanında durdu. *Doğru ya*. Projeleri üzerinde çalışırken *arkadaş canlısı olsalar da, arkadaş* gibi değillerdi. Özellikle de etrafta uzun, parlak saçlı güzel kızlar varken.

Ne zaman olursa olsun o gördüm onu karşısında Kampüs, Gabe oldu Etrafı her zaman şık ve güzel insanlarla çevriliydi ve bu kesinlikle onu tarif etmiyordu. Uzun boylu olmasına rağmen zayıftı, neredeyse dümdüz göğüslüydü ve her fırsatta kendi elleriyle kestiği kahverengi saçları vardı. etrafında için O. Onun yüksek elmacık kemikleri ve büyük kahverengi Makyaj yapacak zamanı ya da parası olsaydı gözleri çekici olabilirdi. Ama yoktu. Ve ucuzluk mağazasından aldığı kıyafetleri asla üniversiteli kızların giydiği moda kıyafetler gibi gösteremezdi.

Gabe'in kendisini sürekli flört ettiği kızlar gibi düşünmesini istediğinden değil. *Asla istemezdi*.

Anna kekeleyerek onunla sonra görüşeceğini söyledi ve odanın karşısındaki boş bir koltuğa kaçtı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan ödevini iyi yapmak, A almak ve önce üniversiteye sonra da tıp fakültesine bedava gitmeye bir adım daha yaklaşmaktı. Daha iyi bir hayata bir adım daha yaklaşmak.

Durduramadan, karanlık bir bodruma inen çürük bir merdivenin görüntüsü hafızasında parladı.

Ve her şeyi geride bırakmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Gabe'in dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Anna oturdu ve önemli bir şey arıyormuş gibi yaparak sırt çantasını karıştırmaya başladı.

Odanın diğerk ucuna.

Biri bacağını iterek onu dűşüncelerinden uzaklaştırdı. Çantasından başını kaldırdığında Gabe'in sırtarak yan koltuğa geçtiğini gördü. Anna'nın bakışları odanın bir ucundan diğerkine, arkadaşlarının yüzlerindeki şaşkın ifadelere kaydđ ve sonra gülümsemesini gizlemek için masasına baktđ.

BEŞ

Gabe sandalyesinde arkasına yaslandı ve babasının ofis bilgisayarındaki imlecin dönmesini izledi. *Başvuru, transkriptler, GRE puanları, kişisel beyan.* Son bir *tıklamayla*, son yüksek lisans başvurusu da gitti.

Bu sonbaharda onlara harcadığı onca enerjiden sonra, havai fişeklerin patlamasını, müzik çalınmasını ya da başka bir şey bekliyordu. Ama hayır. Sadece genel bir mesaj: *Başvurunuz için teşekkür ederiz. Kısa süre içinde bir onay e-postası alacaksınız.*

Sorun değildi. Anna'yı daha sonra göreceğini ve onun da uygun bir şekilde heyecanlanacağını biliyordu. Tartışmadan zar zor konuşabildiği o garip, ürkek kızın, iş yüksek lisans işlerine geldiğinde en büyük destekçisi haline gelmesi ne tuhaftı. Makalelerini okumuş, oldukça akıllıca önerilerde bulunmuş ve hatta onu uzun vadeli burslara başvurması için teşvik etmişti.

İlk başlarda her Salı sabahını ve Pazar öğleden sonrasını projeleri üzerinde çalışarak geçiriyorlardı. Ancak bir araya gelmeye başladıklarında her hafta buluşmalarına gerek kalmamıştı. Ama Anna ile takılmak rutininin bir parçası haline gelmişti ve onunla başka şeyler hakkında konuşmak hoşuna gidiyordu.

Arkadaşlarının onunla ne kadar zaman geçirdiği konusunda kafalarının oldukça karışık olduğunu biliyordu. Öğrenci birliğindeki çocuklar onunla şakalaşmayı seviyor, ona *kız arkadaşın* diyor ve genç kadınlardan hoşlandığına dair espriler yapıyorlardı. Çoğunlukla alayları görmezden geliyordu çünkü onlara kendisinin heyecanlandığını görme zevkini tattırmak istemiyordu.

Anna liseye gidiyordu ve onun küçük bir kız kardeşten başka bir şey olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Ama çoğu insanın sadece yüzeydekini görmesi -saçlarının arkasına saklanan çekingen, alçakgönüllü kız- ve onu tanıyıp ne kadar zeki ve komik olduğunu öğrenmeye zahmet etmemesi canını sıkıyordu. Neredeyse aynı hatayı yaptığı için utanıyordu.

Gabe masa sandalyesini geriye doğru yuvarladı ve annesinin parkta yürüyüşe çıkmadan önce hazırladığı cezveden kahve almak için mutfığa yöneldi. Başvurularını kendi evinde de yapabilirdi ama muhtemelen oda arkadaşları gibi porno indirmedikleri için ailesinin internet bağlantısı daha güvenilirirdi. İçinden güldü. En azından ailesinin porno indirmedığını umuyordu.

Evraklarını toplamak için ofise dönmek üzereydi ki babası arka kapıdan içeri girdi. Gabe onun öğleden sonraya kadar eve gelmesini beklemiyordu.

Babası durdu ve iki kez baktı, muhtemelen oğlunun orada dikildiğini görünce aynı derecede şaşırmıştı. "Gabe!" Kıkırdadı. "Anneni bekliyordum. Sen ve Anna'nın daha sonra geleceğinizi sanıyordum."

"Yüksek lisans başvurularımı yapmak için buradayım. Anna'yı birazdan alırım."

Babasının kaşları kalktı. "Başvurularınızı bugün mü yapıyorsunuz?"

Gabe nefesini dışarı verdi. "Gönderdim.

Tamamlandılar." "Bunu bugün yapacağını bana söylememiştin."

"Öyle değil mi?" Gabe kaşlarını birbirine çattı. "Yaptığımı sanıyordum. Geçen hafta ya da..." Evet, yani bu bir yalandı. Babasının başvuruları hakkında kışını kaldırmasını istemiyordu, bu yüzden o sabah gelmeden önce evi aramış ve babasının çoktan dışarıda işlerini hallettiğinden emin olmuştu.

"Tebrik ederim." Babası sırtına bir tokat attı. "Peki, şimdi planımız ne?"

"Ne demek istiyorsun, plan nedir? Kabul edilip edilmediğimi öğrenmek için bekliyorum." "Ya giremezsen? Peki ya iş olanakları? Bir şeyler ayarlamak Görüşmeler?"

Gabe ağzını açtı ve sonra kapattı. Tanrım. Beş dakika önce başvuruları için "gönder" tuşuna basmıştı. Babası kabul edilmeyeceğini mi düşünüyordu? Yoksa bir dakika bile gevşerse Gabe'in de kardeşi gibi döşeme tahtalarını sökmeye ve alçıpan döşemeye başlayacağından mı korkuyordu? İki oğlu da işçi sınıfına ait işlere girerse babası golf arkadaşlarına ne diyecekti?

Matt boş durmuyordu. Kendi işinin sahibiydi, iyi para kazanıyordu ve yaptığı iş çok talep görüyordu. Ama Matt tıp alanında kariyer yapma fırsatından vazgeçmişti ve babası bunu asla kabullenememişti.

Matt herkesi şaşırtarak kariyer açısından mavi yaka yolunu seçmişti. Johns Hopkins'te tıp öncesi programına kaydolmaya hazırlanırken, bir yaz işi bulmuş ve şehrin yeni gelişen semtlerinde ev tadilatları için mutfak dolapları kurmuş ve antika pervazları yeniden üretmişti. Bu konuda gerçekten yetenekliydi ve Gabe, Matt'in o yaz ne kadar mutlu olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu, hem de ilk çocuğunun omuzlarında SAT sınavlarından pekiyi alma baskısı olmadan.

Matt işini ilerletmek için üniversiteyi ertelemeye karar verdiğinde, beklentiler Gabe'e kaymıştı. Birdenbire babası akşam yemeğinde sınavlara çalışması konusunda onu sorguya çekiyor ve geleceğini nasıl gördüğü hakkında konuşmak istiyordu. Gabe, yerel üniversitede ekonomi okumanın Hopkins'te tıp okumakla aynı seviyede olmadığını farkındaydı, en azından babasının gözünde. Ama eve yakın kalması annesini mutlu ediyordu ve babasının Yale'de üye olduğu ulusal kardeşliğe o da üye olmuştu.

John Weatherall'ın hayali her zaman çocuklarından birinin onun izinden gidip tıp okumasıydı. Gabe babasını memnun etmek istiyordu, ama iş başa düştüğünde, birinci sınıfta eve gitmekten kaçındığını, babası bölümünü açıklamak hakkında konuşmak istediğinde konuyu değiştirdiğini fark etti.

Organik kimya dersinden aldığı C de anlaşılmayı kesinleştirmişti. Gabe daha önce ya da o zamandan beri hiçbir üniversite dersinden A'dan aşağı almamıştı. Ama bir nedenden dolayı, beynini

Bu rezonans yapıları ve o-kimyadaki reaksiyon mekanizmaları etrafında.

Babası, notları açıklandığında, sanki başarılı olmamak için çabalıyor gibiydi, dedi.

Gabe psikoloji okumamıştı, o yüzden Freud'un bu konuda ne diyeceğini bilmiyordu.

Ve şimdi babası aynı eski nakarata geri dönmüştü.

"Önümüzdeki dönem organik kimya dersini tekrar almayı düşünmek için hâlâ zaman var. Sadece seçeneği açık bırakmak için."

Gabe'in oradan çıkması gerekiyordu. "Anna onu almam için beni bekliyor olacak."

Babası başını salladı. En azından Anna'yı onaylıyordu. "Elbette. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz."

Harika. Sabırsızlanıyorum.

Gabe, Anna'nın evine doğru yola çıktı. Erkenciydi, o yüzden arabada oturup bekledi. Ön kapı açıldı ve yağlı saçlı, yüzünde yamalı sakalları olan orta yaşlı bir adam dışarı çıktı. Bir sigara yaktı ve bir kutu bira açtı.

Sabah 11:30'da bira.

Gabe gözlerini kısarak eve baktı. Adam muhtemelen başka bir kiracıydı. Gabe onun Anna'nın annesinin erkek arkadaşı falan olmadığını umuyordu.

Adam içeri girdi ve birkaç dakika sonra Anna dışarı çıktı. Verandadan koşarak geçti ve arabanın kapısını açtı. Anna koltuğa kayarken Kasım ayının soğuk havası ona çarptı. "Merhaba."

"Selam. Sabahın nasıl geçti?"

"Güzel." Omuz silkti. "Sadece ders çalışıyorum."

Başını eve doğru eğdi. "Dairende sadece sen ve annen mi yaşıyorsunuz?"

"Evet." Ona yan gözle baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Baban hakkında hiç konuşmuyorsun." Gözlerini kaçırdı. "Babamla hiç tanışmadım."

Bir babaya sahip olmamak kulağa o kadar da korkunç gelmiyordu. Ama sonra Gabe kendini tam bir pislik gibi hissetti. Babası iyi bir adamdı ve Gabe onu seviyordu. Sadece arada bir rahat bırakmasını diliyordu.

Anna koltuğunda dönüp ona baktı. "Hey, nasıldı Sabah mı? Başvurularınızı yaptınız mı?"

Arabayı çalıştırdı ve aynaları kontrol etmekle meşgul oldu.
Daha nceki heyecanı kaybolmuştu.

"Evet." "Gabe! Bu harika! Bitirdin mi?" "Evet."

"*Hepsi* sizi kabul edene kadar bekleyin, sonra nereye gideceğinize karar vermelisiniz."

Gördün mü? Babası neden böyle tepki vermedi? Biraz iyimser olsa bile, babası en azından biraz hevesli olduğunu gösterebilirdi.

"Evet, göreceğiz." Yola ıktı ve önündeki arabaya odaklandı. Anna hiçbir şey söylemedi ama onu izlediğini hissedebiliyordu.

"Sana neler oluyor?" diye sordu birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey."

Uzandı ve direksiyonu kavrayan elini drtt. "Orayı gevşetebilirsin; yuvarlanıp gitmeyecek."

Kırmızı ışıkta arabayı sarsarak durdurdu ve sonra dönüp ona baktı. "Bugün tüm başvurularımı yaptım ve babamın söylediği ilk şey neydi biliyor musun? *Ya kabul edilmezsen?*"

Nefesi kesildi.

"Ve söylediği ikinci şey? *Tıp fakültesi.*"

ışık yeşile döndü ve ayağını gaz pedalına basarak kavşağa girdi.

"Hangi programlara başvuracağımı düşünürken, sadece en iyi okullara başvurmam konusunda kararlıydı. Penn State ya da Michigan gibi güvenli okullar yok. Sanki benim girmemi istemiyor çünkü o zaman tıp fakültesi için tekrar baskı yapmaya başlayabilir."

"Hey." Onun kolunu itti. "Kenara ek. Manyak gibi sürüyorsun."

Gabe direksiyonu sağa kırdı ve arabayı yolun kenarına çekti. Elini saçlarının arasında gezdirdi. "zr dilerim."

"Biliyor musunuz? Bugün oraya gitmeyelim. Annenlere gidelim."

"Gerçekten mi?" Babasıyla bir kez daha sohbet etmek istemiyordu.

şans

daha sonra pişman olacağı boktan bir şey söyleyebilirdi.

"Evet. Bizi öldürmeden sürebilir misin? Sizi bir yere götüreceğim."

Ona yan gözle baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Kadın onu üniversiteye doğru yönlendirdi ama son anda kampüsün arkasından dolanan bir yoldan sağa dönmesini istedi. Ona park etmesini söylediğinde, arabayı cam ve çelikten yapılmış devasa kubbeli bir binanın önünde durdurdu: Phipps Konservatuarı, bir sera ve botanik bahçesi.

"Son zamanlarda buraya geldin mi?" diye sordu, heyecanla karışık bir ses tonuyla.

"Ummmm, dördüncü sınıftaki bir okul gezisinden beri değil."

"Gerçekten mi? Öğrenci kimliklerimizle ücretsiz girebileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Tüm müzelere ve diğer şeylere erişimleri olduğunun belli belirsiz farkındaydı ama genellikle boş zamanlarında yapacak başka şeyleri vardı.

Arabadan iner inmez soğuk rüzgâr içini kesti. Geçen hafta bile havanın hâlâ sonbahar gibi olduğuna inanmak zordu. Ufuktaki gri bulutlar daha sonra kar getirecekmiş gibi görünüyordu. Anna'nın paltosunun fermuarı açıktı ama paltosunu üzerine geçirdi ve binanın girişine doğru koşmaya başladılar.

Resepsiyonda kayıt yaptırdılar ve sonra Anna onu ağaçlar ve çiçeklerle dolu büyük, kubbeli bir odaya götürdü. Ortada, bahçe çalışanları Noel ağaçlarını süslüyor ve bayram sergisi için atatürk çiçeği asıyorlardı.

"Büyükkanneni buraya getirmelisin. Eminim çok hoşuna gidecektir," diye düşündü Anna.

Gabe yürümeyi bıraktı. Lanet olsun. Bunu neden düşünmemiştii ki? Büyükkannesi buna bayılırdı. "Bu harika bir fikir. Sen de gelmelisin."

"Gerçekten mi?"

Anna ve büyükkannesi müzik olayından beri özel bir bağ kurmuşlardı. Dorothy yine çoğunlukla kendi dünyasına çekilmişti ama Anna onunla verandada otururken daha hareketli oluyordu.

"Evet, haftaya yapalım."

Ona tüm yüzünü aydınlatan o gülümsemeyi verdi ve onu birkaç odadan daha geçirerek üzerinde *Tropik Orman* yazan bir kapıya götürdü.

Diğer odalar serindi ama tropik orman bir saunaydı ve nem rüzgârdan yanmış yanaklarına ve hâlâ uyuşmuş parmaklarına sızıyordu. Palmiye ve muz ağaçları, tombul turuncu-mor cennet kuşları ve pembe begonvillerle kaplı bir patikada yürüdüler. Bir tür saz bitkisi ve koi balıklarıyla dolu bir göletin üzerindeki köprüden geçerek tropikal baharatların sergilendiği sazdan bir kulübenin arkasından sağa döndüler.

Gabe'e sonuna gelmişler gibi geldi ama sonra Anna ona yine sırtıttı ve ana yürüyüş yolundan çıkıp bir ağaç kümesine giden küçük bir toprak yola adım attı. Birkaç dev yaprağı kenara itti ve onların arkasında kayboldu. Meraklanan adam onu takip etti.

Palmiye yaprakları arasında mücadele ettikten sonra diğer tarafa ulaştı ve aniden durdu.

Anna, tropik çiçeklerle çevrili küçük bir açıklığın ortasındaki taş bankta oturuyordu. İnşaat makinelerinin gürültüsü, yoldan geçen diğer ziyaretçiler ve hoparlörlerden gelen tropik kuş sesleri burada daha az duyuluyordu. Şehrin ortasında olduğunu bilmese, ormanın derinliklerinde bir yerde olduğuna kolayca inanabilirdi.

"Vay canına."

"Biliyorum. Burası benim en sevdiğim yer. Buraya gelip kitap okumayı seviyorum."

Onun yanındaki banka oturdu. "Gizli yerinizi benimle paylaştığınız için teşekkürler."

"Bu konuda sana güvenebilirim, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Buraya sevişmek için kız getirme, tamam mı?"

Güldü çünkü bunu düşünmüş olabilirdi. Ama bu herhangi biriyle paylaşılamayacak kadar özeldi ve Anna'ya bunu yapmak doğru olmazdı. "Asla. Söz veriyorum."

Bir süre sıcaklığın ve sessizliğin içinde oturdular. Gabe'in omuzlarından gerginlik sızdı ve başını tepesindeki camın genişliğine doğru eğdi. Gökyüzü soluk, donuk bir griydi ama küçük beyaz kar taneleri dönüyor, sıcak cama çarpıp su damlacıklarına dönüşürken parıltıyor ve ışıltıyordu.

Birkaç dakika sonra Anna'nın sesi sessizliği böldü. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bence senden berbat bir doktor olur."

Şaşkın bir homurtu çıkardı ve yüzünde şakacı bir sırıtış bekleyerek başını ona doğru çevirdi. Kadın ifadesiz bir şekilde ona baktı. Ciddi miydi? Anna'nın olayı muhtemelen ciddi olmasıydı. Nedense dürüstlüğü ona çok komik gelmişti.

"Teşekkürler, sanırım. Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değilim ama çabanı takdir ediyorum." Kahkahalarını bastırmaya çalışırken omuzları titriyordu.

"Hakaret etmek istememiştim!" "Elbette."

"Hayır, gerçekten." Onu yanından dirsekledi. "Gülmeyi kes. Demek istediğim, doktor olmak aslında içine kapanık biri için uygun bir iş. Hasta başı tavırları falan olması gerektiğini biliyorum ama kafanı kitaplara ve hasta dosyalarına gömmek zorunda kalıyorsun. Yani, bir tıp fakültesinin bodrumunda oturup günde sekiz saat boyunca bir cesedi incelediğinizi hayal edebiliyor musunuz?"

Abartılı bir ürperti verdi.

"Değil mi?" Devam etti. "Sınıfta nasıl olduğunu görüyorum. Büyük bir tartışmaya girebildiğiniz ya da bir teori üzerine tartışabildiğiniz zaman kendinizi iyi hissediyorsunuz. Dr. McGovern tartışmalı bir şey söylüyor ve sen heyecandan mırıldanmaya başlıyorsun. Parlak teoriler ortaya atan uzman olabileceğiniz bir ekonomik düşünce kuruluşuna aitsiniz. Sonra da diğer uzmanlarla tartışıyorsunuz."

Ona baktı. *Vay canına*. Kadın haklıydı. Ve babasının istediğini yapmıyor olmasının doğru şeyi yapmadığı anlamına gelmediğini düşünmek onu daha iyi hissettirdi.

Sırıttı ve onu kolundan dürtükledi. "Peki, bu senin hakkında ne söylüyor? Doktor olmak istiyorsun ama tartışmayı seviyorsun."

Onu geri itti. "Ben sadece *seninle* tartışmayı seviyorum. Diğer herkes benim cesetlerle çok iyi anlaşılan sessiz bir kız olduğumu düşünüyor."

Onun gözleriyle karşılaştı ve ikisi de gülmeye başladı. Ama **iç tene** içe bir şey onu rahatsız ediyordu. Sanki insanların böyle düşünmesini istiyor gibiydi. Ceset kısmı değil tabii ki. Ama birkaç ay önce Anna'nın sınıflarındaki en zeki insanlardan biri olduğunu bilmiyordu. Aslında utangaç değildi - ilk gün onu azarladığında bunu kanıtlamıştı - peki neden daha fazla konuşmuyordu? Neden

Ekonomik teoriler hakkında tartışan ya da en azından cevabı bildiğinde elini kaldıran o değil miydi?

Son birkaç aydır birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, bir süre sonra Anna'yı iyi bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Bazı açılardan onu çok iyi tanıyordu ama bazı açılardan da hiç tanı mıyordu. Örneğ in ailesini. Babasıyla hiç tanışmadığını söylemişti ama huzurevinde çalış tığını söylemek dışında annesinden nadiren bahsediyordu. Ve Anna lisede arkadaşlarından ya da insanlarla çı kmaktan hiç bahsetmemişti. Orada da üniversite sınıflarında oldu ğ u kadar soğ uk muydu?

Adam ona doğru baktı ve kadın ona ç arpık bir gülümseme verdi. "Projemizde birlikte çalış tığımız için memnunum," dedi.

"Ben de evlat." Kendi omzuyla onun omzuna ç arptı.

Belki de her şeyi fazla abartıyordu. Anna süper zekiydi ve okul ödevlerine odaklanmıştı. Bütün genç kızlar arkadaşları ve partiler hakkında gevezelik etmek istemezdi. Rachel'a bakın. Hafta sonlarını siyasi protestolara katılarak ve kadın sığınma evinde gönüllü çalışarak geç iriyordu.

Anna'nın hayatında önemli bir şey olsaydı, bir şeyler söylerdi. Artık ona aç ılabilecek kadar iyi arkadaşlardı.

ALTI

Soğuk bir rüzgâr Anna'nın yırtık pırtık paltosunu savurdu ve uçup gitmesini önlemek için başındaki şapkayı sıkıca kavradı. Belki daha sonra kar yağardı. Gökyüzündeki kül rengi bulutlara bakarken içinden küçük bir heyecan geçti. Büyük bir yemek masasının etrafında, dışarıda yağan karla birlikte gerçek bir Noel yemeği, bir filmde fırlamış gibi olurdu. Kesinlikle gerçek hayatta deneyimlediği bir şey değildi.

Gabe'in annesi Noel için planlarını sorduğunda Anna o kadar telaşlanmıştı ki, annesiyle evde sakin bir gün geçirmeyi planladıklarını ağzından kaçırmıştı. Elizabeth onları hemen akşam yemeğine davet etti ve Anna nasıl hayır diyeceğini bilemedi, hayır demesi gerektiği halde hayır demek *istemedi*.

Bir rüzgâr daha esti ve kadın ceketini çekiştirerek kapattı. Kolları bileklerinden aşağı kaymıştı. Yakında yeni bir tane alması gerekecekti ve bu da Noel neşesine gölge düşürüyordu. Goodwill'de bile paltolar pahalıydı. İçini çekti ve Gabe'in arabası yanaşırken bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Koşarak dışarı çıktı ve ön koltuğa atladı. Arabanın sıcaklığı ve Gabe'in sırtışı kasvetli düşüncelerini uzaklaştırdı. "Mutlu Noeller!"

"Mutlu Noeller. Annen yolda mı?"

Anna'nın gülümsemesi duraksadı. "Oh. Uh. Hayır. Özür dilerim. Annem gelemiyor."

Gabe kaşlarını kaldırdı. "Oh. O iyi mi?"

"Evet. O"-Anna o gün daha önce prova ettiği bahaneyi tekrarlarlarken ellerini inceledi-"çalışmak zorundaydı. Birisi

Huzurevinden aradılar ve onun yerine bakmasını istediler. Kendimi kötü hissediyorum çünkü annenle baban onu davet etmekle çok iyi ettiler ve annen fazladan yemek yapıyor."

"Sorun değil. Annemin bir ordu için yemek yaptığını biliyorsun zaten. Artanları eve gönderir." Gabe onun kolunu hafifçe itti. "Ve, hey. Gelmene sevindim. Yoksa annen işe gittiğinde Noel'de evde tek başına oturuyor olacaktın."

"Evet." Anna omuz silkti. Artık annesi hakkında konuşmak istemiyordu.

Weatherall'ların kapısından içeri girdiklerinde kar ciddi bir şekilde yağmaya başlamıştı. Elizabeth evi çelenkler ve beyaz Noel ışıklarıyla donatmıştı. Şömine şöminesinin üzerinde mumlar parıldıyordu ve on metrelik bir ağaç oturma odasının bir köşesini kaplıyordu.

Anna gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu. Gerçekten de bir film gibiydi. Pencerenin dışına iri taneler halinde kar yağıyor, ağaç dallarında parıldıyor ve bahçeyi beyaz bir örtüyle kaplıyordu.

Aile, Weatherall'ların devasa yemek masasının etrafında toplanarak Anna'nın hayatında hiç görmediği kadar çok çeşit yemek yedi. Daha sonra, Weatherall'lar söz konusu olduğunda, normal bir oyundan daha rekabetçi olan gürültülü bir sessiz sinema oyunu oynadılar.

Anna her şeyi içine çekti, hiç olmadığı kadar mutluydu. Sadece bir kez küçük bir ses çıkıp sevincini azalttı ve ona bir gün bundan pişman olacağını hatırlattı. Tekrar yalnız kaldığında canı çok yanacaktı. Sesi bir kenara itti. En azından mutlu anıları olacaktı, ki bu da bundan önce söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Gabe onu eve bıraktığında saat gece yarısına yaklaşmıştı. Evinin önüne geldiklerinde hâlâ sessiz sinema o y u n u n a gülüyorlardı. Anna harika bir Noel geçirdiği için Gabe'e teşekkür etmek üzere döndüğünde, verandada oturan birini fark etti ve kahkahaları kesildi.

Bir adam, birinin veranda mobilyası diye yutturmaya çalıştığı eski püskü kanepeye uzanmış, ayaklarını plastik bir sandığın üzerine uzatmıştı. Anna izledi

Sigarasından bir nefes çekti ve yavaşça üfledi. Duman etrafında dönüyor, kehribar rengi sundurma ışığında parlıyordu.

Anna'nın midesi onu görünce sıkıştı: Don, alt kattaki dairede yaşayan ev sahibi. Ondan uzak durmak için elinden geleni yapmış, hatta birkaç kez koridorda onun sesini duyduğunda binanın arka tarafındaki yangın merdiveninden aşağı inmişti.

Anna Gabe'e parlak bir gülümseme verdi ve çantasını kaptı. Acele ederse, Gabe onu fark etmeden önce eve kaçabilirdi. Ama kapıyı açtığında Don ayağa kalktı, Pittsburgh Steelers tişörtünü göbeğinin üzerine çekti ve bir kutu bira açtı.

Gabe kapının kolunu tutarak, "Seni içeri götüreyim," diye mırıldandı.

Anna kekeleyerek, "Buna gerek yok," dedi. "Sadece ev sahibimiz. Zararsız biri."

"Sorun değil. Seni içeri götüreceğim," diye tekrarladı Gabe kararlı bir ses tonuyla ve Anna tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu.

Boyun eğerek arabadan indi ve yanında Gabe olduğu halde verandanın basamaklarını tırmandı. Başını eğdi ve Don'a başıyla selam verdi. Belki de tatiller Don'un kalbini onu yalnız bırakacak kadar ısıtmıştı.

Ama hayır, bunu istemek çok fazlaydı. Ön kapıya doğru yarı yolda Don önlerine çıktı. "Hey, dahi, annen nerede?" diye homurdandı, dumandan kalınlaşmış bir sesle.

Anna ona sert bir bakış attı. "Çalışıyor."

Don karnını kaşdı ve Iron City konservesinden bir yudum aldı. "Çalışsa *iyi olur* çünkü bu ay da kiramı ödemedi."

Anna, aralarındaki konuşmayı kısık gözlerle izleyen Gabe'e bir bakış fırlattı.

"I-" Omuzlarını geriye itti ve bakkalda kızgın bir müşteriyle uğraşırkenki sesini kullandı. "Eminim bir hata olmuştur. Geri kalanını hafta sonuna kadar getiririz."

Anna Don'un etrafından dolanmaya çalıştı ama o kapıya doğru bir hamle yapamadan Don'un eli yılan gibi uzandı ve üst koluna dolandı. Yüzünü buruşturdu ve kurtulmaya çalıştı. Ama buna rağmen

Acı omzuna vurduğunda ilk düşüncesi, "*Aman Tanrım, bu Gabe'in önünde olmuyor*" oldu.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Gabe ikisinin arasına girerek Don'u ondan uzaklaştırdı.

"Ona dokunma."

Don bir adım geri çekildi, gözleri Gabe'in Patagonia ceketini, son moda Levis pantolonunu ve son moda spor ayakkabılarını taradı. Sonra kıkırdarak Anna'ya döndü. "Bakıyorum da kendine zengin bir üniversiteli sevgili bulmuşsun. Her zaman bu mahallede bizden daha iyi olduğunu düşündün, değil mi? Bana hâlâ kiranın geri kalanını borçlusun ve onu şimdi istiyorum. Yüz dolar."

Sanki cebinden çıkarıp ona verecekmiş gibi kirli pençesini uzattı.

Evet, doğru.

Yüz doları yoktu ve birkaç gün daha maaş alamayacaktı. Don'un onu tuttuğu kolunu ovuşturarak Gabe'e baktı. Bu konuşmayı onun önünde yapmamak için her şeyini verebilirdi. "Cuma gününe kadar size teslim ederiz."

"Cuma yeterince iyi değil. Yarın istiyorum, yoksa seni kışının üstüne atarım."

"Ama Noel'deyiz," dedi Anna, zaman kazanmaya çalışarak. "Bankalar açık olmayacak. Eminim bize fazladan bir gün verebilirsin-" Ya da üç gün. Ama bunu daha sonra, Gabe orada dikilip her şeyi anlamaya çalışmadığı zaman düşünecekti.

"Bah. Freaking. Humbug," diye cevap verdi Don.

Gabe elini cebine attı ve cüzdanını çıkardı. "Ne kadar demiştin? Yüz dolar mı?"

"Hayır." Anna utanç içinde Gabe'in kolunu tuttu ve cüzdanını itmeye çalıştı. "Gabe, senin parana ihtiyacım yok. Bunu ben halledebilirim."

Ama Don çoktan banknotlara uzanmaya başlamıştı. Parayı aldı, sayar gibi yaptı ve cebine doldurdu. "Bu, bu ayki borcunun geri kalanını karşılar. Gelecek ay yine geç kalma."

Gabe onu ön kapıya doğru itti ve o da gitti çünkü başka ne yapabilirdi ki? Parayı Don'dan alıp Gabe'e geri mi verecekti?

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldadı, öfkesine şükrediyordu çünkü onu ağlamaktan alıkoyan tek şey buydu. Anahtarı kilide itti. "Sadece senin önünde hava atmak için blöf yapıyordu. Her şey kontrolüm altındaydı."

Anna ön kapıyı iterek açtı ve bayat sigara dumanı kokusu etraflarına yayıldı. Başka bir koku daha vardı, güçlü ve ekşi bir koku. Gabe'in binayı nasıl gördüğünü hayal ederken göğsü sıkıştı. Eski, soyulmuş duvar kâğıtları koridoru kaplamış, duvarlar bir çeşit deri hastalığına yakalanmış gibi kabarcıklı ve dokuluydu. Kışın boruların donup sonra da patlamasından dolayı tavanda su lekeleri oluşmuştu ve sararmış tek bir ampul üstlerindeki kordonda ileri geri sallanarak duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Gabe'in peşinden merdivenleri tepinerek çıktı ve sahanlıkta durdu. "Cuma günü sana borcumu ödeyeceğim," diye mırıldandı.

"Para umurumda değil. Sadece o adamın seni taciz etmesini istemiyorum."

Anna ona ters ters baktı. "*Her şey kontrolüm altındaydı.*" Kaba davranıyordu ama elinde değildi. Kaba olmak onu utancıyla yüzleşmekten kurtarmıştı.

Gabe cevap veremeden döndü ve daire kapısına doğru yürüdü. Kilitle oynadı -her zaman takılırdı ama ev sahibine şikâyet edecek değildi- omzunu yanındaki duvara yaslayan Gabe'i görmezden geldi.

"Bak," dedi. "Belki bunu kendi başına halledebilirdin. Ama yapmak zorunda değildin."

Anna anahtarı kilidin içinde oynatmaya odaklandı, gözlerinin dolduğunu görmemesi için başını eğdi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Eğer şimdi ağlamaya başlarsa, bu başına gelen en aşağılayıcı şey olabilirdi. Ayrıca Gabe cevaplamaya hazır olmadığı sorular sormaya başlayabilirdi.

Birkaç agresif dönüşten sonra kilit açıldı ve Anna kapıyı açtı. İçeri adım attı ve kapıyı vücuduna sığacak kadar geniş tutarak arkasını döndü. "Bu güzel gün için teşekkür ederim."

Noel." Durakladı. "Ve ev sahibine yardım ettiğin için. İyi geceler."

Ama Gabe gitmek için işareti almadı. "Seni aşağıdaki pislikle yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor. Bunu daha önce hiç yaptı mı?"

"Ne yaptın?"

"Sana böyle mi saldırdı?"

Anna gözlerini kapattı. Bu bir kabustu.

"Öyle, değil mi?" Gabe kapıya doğru bir adım attı ve Anna içeriği görmemesini umarak kapıyı omzuna yaklaştırdı. "Tanrım, Anna. Annen biliyor mu?"

"Ne? Hayır. Ev sahibi bana *el kaldırmıyor*. O-" O ne? Gabe'in polisleri aramasına neden olmayacak makul bir açıklama var mıydı? "Sarhoş ve Noel'deyiz."

Gabe gözlerini kısarak ona baktı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Yani, *normalde* sarhoş değildir. Muhtemelen bayramı kutluyordu ve biraz fazla kaçırdı. Ben de sizin kadar şaşırdım."

Bir an bile ona inanmış gibi görünmedi ve Anna'nın hayal kırıklığı büyüdü. Son birkaç yıldır dikkatleri başka yöne çekme konusunda uzmanlaşmıştı. Neden onun içini gören kişi Gabe olmak zorundaydı?

"Belki de annen eve gelene kadar kalmalıyım?" Onun gözleriyle buluşmak için eğildi. "Ona neler olduğunu anlatabiliriz."

"Hayır!" Gabe şaşkınlıkla bir adım geri çekilince sesindeki çaresizlikten hemen pişman oldu. Ama Gabe'in köhne apartman dairesinde annesini beklemesine izin veremezdi. "Eve geç gelecek ve ben gerçekten yorgunum. Dürüst olmak gerekirse, ev sahibi zararsız biri. Her ihtimale karşı kapıyı kilitleyeceğim."

Gabe tereddüt edince, yüzünü sakın ve nötr bir ifadeye büründürdü.

Lütfen. Lütfen git.

Eğer reddederse ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda adam başını salladı ve kadın rahatladı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacak mısın?"

"Elbette." Anna başını salladı. "Tekrar teşekkürler. Her şey için."

Adam fikrini değiştirmeden kadın kapıyı kapattı. Ucuz alüminyumun arasından onun birkaç adım attığını ve sonra ayaklarını sürüyerek durduğunu duydu. Anna zincirli kilidi şingırdattı ve sürgüyü daha güçlü bir şekilde tıklattı, böylece ses koridora yayılacaktı. Sonra kulağını kapıya dayadı ve adamın ayak seslerinin merdivenlerden aşağı doğru yavaşça kayboluşunu dinledi.

İç çekerek paltosunu bir sandalyenin üzerine attı ve ısıtma faturalarını düşük tutmak için bütün kış giydiğı kalın yün kazağını ve kahverengi dede terliklerini giydi. Sonra ışıkları yaktı ve pis dairesini gözden geçirdi. İçerisi de dışarısından pek iyi değildi. Temiz ve düzenli tutmaya çalışıyordu ama yıpranmış altın rengi halılar, kırk yıllık ucuz cilayla kaplanmış koyu kahverengi dolaplar ya da duvarlardaki sarı sigara dumanı lekeleri için yapabileceğı bir şey yoktu.

Annesinin eve gelmesini beklerken Gabe'in orada, 1980'lerden kalma ekose kanepede titrediğini hayal ederek ürperdi. Az önce ayrıldıkları sıcak, davetkâr evle karşılaştırdığında ne düşünecekti? Ve annesi hiç gelmediğinde ne yapacaktı?

YEDİ

Birkaç hafta sonra, Gabe ailesinin evinin ön salonuna adım atıp ayakkabılarını tekmelediğinde, babasının sesi oturma odasından geliyordu. "İlkbaharda girebilmen için MCAT sınavına üçüncü sınıfta çalışmaya başladığından emin ol."

"Tamam," diye yanıtladı Anna. "Bu mantıklı."

Gabe oturma odasının kapısından içeri girdiğinde babasıyla Anna'yı kanepede birlikte otururken buldu; Anna bir deftere bir şeyler karalarken John öne doğru eğilmişti. Gabe'in annesi onu o akşamki yemek için soğan alması için markete göndermişti ve görünüşe göre Anna onu beklerken babasıyla konuşmaya başlamıştı.

"John sözlerine şöyle devam etti: "Ardından portal açılır açılmaz birincil başvurunuzu gönderin."

"Anladım." Anna başını salladı ve bunu not etti.

"Sıradaki... Oh, merhaba, Gabe. Seni orada görmedim." Babası onu onaylamak için başını salladı.

"Nasıl gidiyor?" Gabe bir omzunu kapının pervazına dayadı.

"Anna ve ben tıp fakültesi hakkında konuşuyorduk. Üniversiteden sonra başvurmayı planladığını biliyor muydun?"

Elbette Gabe Anna'nın tıp fakültesine başvurmayı planladığını biliyordu. Son beş aydır haftanın en az iki gününü onunla geçiriyordu ve bu onun için büyük bir olaydı. "Evet, sanırım duydum"

Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," dedi Gabe, sesindeki alaycı tınıyı saklayamayarak.

Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü bu John'un en sevdiği konuydu ve o çoktan Anna'ya dönmüştü.

"Dediğim gibi, bundan sonra ikincil başvuruyu alacaksınız."

Anna, John'un bilgilerini defterindeki listeye eklemekten önce Gabe'e onu duyduğunu belirten küçük bir gülümseme attı. Belli ki sadece babasıyla dalga geçiyordu çünkü Gabe onun tıp fakültesi sürecini zaten kapsamlı bir şekilde araştırdığını biliyordu. Ama bir dakika sonra John onunla bazı mülakat sorularının üzerinden geçmeyi teklif edince Gabe'in gözleri umutla açıldı. Belki de sadece kibarlık yapmıyordu. "Gerçekten mi? Bunu benim için yapar mısınız?" diye sordu, neredeyse nefesi kesilmişti.

"Tabii ki isterim." Babası ona gülümsedi. "Bence çok umut vaat ediyorsun."

Anna dudağını ısırdı ve gözlerini kırptırdı. "Bu harika olurdu."

John başıyla onayladı. "Gelecek Pazar erkenden gel, bu konuyu o zaman konuşuruz." Ayağa kalktı ve sonunda Gabe'e baktı. "Şimdi ikinizin projenize geri dönmenize izin vereceğim."

Anna da defterini göğsüne bastırarak ayağa kalktı. "Bunun için çok teşekkür ederim. Bunun anlamı..." Çizgili çoraplarına bakarak durakladı. "Bunun anlamı çok büyük."

John dışarı çıktı ve Anna sırt çantasını toplayıp projelerine başlamak üzere koridorun karşısına geçerken kaşları çatıldı. "Sence baban gerçekten ciddi miydi? Bana tavsiyede bulunmak istediğini mi?"

Gabe bu soru karşısında şaşırarak başını eğdi. "İstemeseydi teklif etmezdi." Eğer bir şey varsa, babası geri çekilmesi gerekirken yardım etmeye biraz *fazla* hevesliydi. Ama sonra Gabe bu düşüncesini hemen geri aldı. Anna'nın bir babası yoktu ve annesi de belli ki faturaları ödeyebilmek için deli gibi çalışıyordu. Muhtemelen Anna'nın hayatında başvurularında ona yardım eden ya da -eğer onu gece yarısı kütüphanede çalışırken bulduğu zamanlar bunun bir göstergesiye- onunla çok fazla ilgilenen bir yetişkin yoktu.

Gabe babasını bir kenara çekip Anna'ya yardım ettiği için ona teşekkür edeceğine dair kendine söz verdi. Gerçekten çok nazikti. Belki de babasına

Noel'de ev sahibiyle olan şeyi de. Sadece babasının bu konudaki görüşünü almak için. Olaydan bu yana geçen birkaç hafta boyunca, o adamın Anna'nın kolunu tutuşunu her düşündüğünde Gabe'in kalbi hızla çarpıyordu.

"Hey, Anna," dedi Gabe, koridor boyunca babasının ofisine kadar onu takip ederek. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Öyle mi?" Sırt çantasını sandalyenin üzerine bıraktı.

"1 Şubat yaklaşıyor. Kiranızın yakında ödeneceğini biliyorum ve sadece ev sahibinin size daha fazla sorun çıkarıp çıkarmadığını merak ettim."

Anna dondu kaldı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır." Ondan uzaklaştı ve çantasından ekonomi kitabını çıkarıp masaya vurdu. "Don Noel olduğu için içiyordu. Normalde böyle biri olmadığını söylemiştim."

"Peki ya bu ayki kira ne olacak? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Cümlesini tamamlayamadan başı ileri geri sallanmaya başladı. "Hayır."

"Tamam, peki, eğer yaparsan..." Geçen yaz kardeşinin inşaat şirketinde çalıştığı için bol miktarda birikimi vardı. Ev sahibinin Anna'yı işten çıkarmasını sağlayacaksa, hepsini seve seve ona verebilirdi.

"Biz iyiyiz. Biz hallederiz." "Emin misin? Çünkü-"

Anna dönüp ona baktı, elleri kalçalarına gitti. "Cidden, Gabe. Endişeni takdir ediyorum. Ama sana söz veriyorum, hepsi sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Annem icabına baktı ve artık aramız iyi."

"Öyle mi yaptı?" Gabe onun yüzünü aradı. "Yani ona seni verandada nasıl köşeye sıkıştırdığını mı anlattın? Ve" -kızardı- "seni o şekilde yakaladığını?"

Anna onun omzunun üzerinden baktı. "Evet." Sonunda iç çekti. "Ona söyledim."

"O ne yaptı?"

"Gitti ve onunla konuştu." Anna umursamaz bir el salladı. "Bize daha fazla sorun çıkarmayacaktır."

Gabe ikna olmamıştı. Don'un gözlerindeki ürkütücü bakışı görmüş, sesindeki alaycılığı duymuştu ve bunların hiçbir fazladan birkaç Noel kokteyli içmesinin sonucu değildi. Adam bir

Sarhoşken de kötüydü, muhtemelen ayıkken de kötüydü. Gabe, Anna ve annesi kirayı yine geciktirirlerse ne olacağını düşünmekten nefret ediyordu. "Bu ayın kirasını ödedin mi? Ama gelecek ay için yeterli olacak mı?"

"Gabe," dedi Anna, sesi ölçülüydü. "Endişeni takdir ediyorum ama-" Babasının geniş ofisine göz gezdirdi. "Hiç maaş çekiyle yaşamadığını ya da bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin olmadığını hissediyorum. Bu bizim için *normal*." Kız öncekinden daha da kızardı ve Gabe bunu ona itiraf etmesinin çok zor olduğunu fark etti. "Biz her zaman işleri yoluna koyarız ve başkalarının yardımına ihtiyacımız yok. Annem ve ben iyiyiz. Lütfen peşini bırak, tamam mı?"

Gabe onun ellerini parlak kırmızı yanaklarına bastırmasını izledi. Anna ve annesi, onun hayatında olduğu birkaç aydan çok daha uzun süredir hayattaydılar ve belki de Anna haklıydı. Onları kurtarmak için ona ihtiyaçları yoktu. Sonunda başını salladı. "Tamam." Onun isteklerine saygı duyacak ve bu işin peşini bırakacaktı. Şimdilik. Ama Gabe sonsuza dek bu işin peşini bırakacağına dair söz vermiyordu. Şu andan itibaren Don'a göz kulak olacaktı ve eğer o pislik Anna'nın yanına bile yaklaşırsa kesinlikle müdahale edecekti.

O adama bir dakika bile güvenmedi.

SEKİZ

Birkaç pazar öğleden sonra, Anna akşam yemeğine yardım etmek için Weatherall'ların mutfağına girdi ve Elizabeth'i bir yığın yemek tarifi kitabına gömülmüş halde buldu.

Elizabeth kaşları çatılmış bir halde başını kaldırdı. "Leah'nın bana yarın okuldaki bahar partisi için kurabiye getirmesi gerektiğini söylediğine inanabiliyor musun?"

Anna ona abartılı bir yaltaklanma gösterdi. "Yarın mı? Bu pek haber vermek gibi görünmüyor."

"Kesinlikle haklısın," dedi Elizabeth gülerek. "Ben sadece bir şeyler hazırlayabilmek için tarif arıyordum." Elbette, Elizabeth partiden bir gece önce bile o/sa mağazadan satın alınmış bir şey göndermeyi hayal bile edemezdi.

"Ne yapabilirim?" Anna en yakındaki tabureye kaydı ve yardım etmeye hevesli bir şekilde bir yemek kitabı aldı. Elizabeth son birkaç aydır çok misafirperver davranmış, Anna'yı her pazar yemeğe davet etmişti. Anna, akşam yemeğine yardım etmeyi teklif etmek dışında ona gerçekten teşekkür etmenin bir yolunu henüz bulamamıştı. Gerçi bu bile Elizabeth'ten çok kendi yararına görünüyordu, çünkü Anna'nın zamanını o sıcak, davetkâr mutfaktan başka geçirmeyi tercih edeceği neredeyse hiçbir yer yoktu.

"Sen ve Gabe hala çalışmıyor musunuz?"

Anna arka kapıya el salladı. "Matt onu araba yolunda basketbol oynaması için dışarı sürükledi."

"Peki, eğer eminsen." Elizabeth elindeki yemek tarifi kitaplarından birini açtı ve Anna'ya doğru uzattı. "Eğer bunu karıştırabilirsen

hamur, akşam yemeğine başlayabilirim."

Anna'nın dünyasında kurabiyeler "Chips Ahoy" etiketli bir pakette gelirdi, bu yüzden iyi yıpranmış, tereyağı lekeli tarifi tekrar tekrar okudu ve her malzemeyi iki kez ölçtü. Sonunda, Elizabeth'le sohbet ederken açtığı ve çiçek ve civciv şeklinde kestiği bir kase dolusu hamur elde etti.

Elizabeth bir yığın otu doğrarken, "Gelecek hafta Paskalya Pazarı," diye hatırlattı ona. "Annenin akşam yemeğinde bize katılabileceğini umuyordum. Sence müsait olabilir mi?"

"Um." Anna kurabiye hamuruna bakıyor, şekillerin üzerine renkli zımpara şekeri serpmeye odaklanıyordu. Muhtemelen bu davete şaşırmaması gerekiyordu. Ne de olsa annesini de Noel için davet etmişlerdi. "Sanırım muhtemelen çalışması gerekecek. Huzurevinde tatiller yoğun geçer." Bu bahaneye daha ne kadar inanacaklardı?

Elizabeth başıyla onayladı. "Belki takvimine bakıp gelebileceği başka bir gün olup olmadığını sorabilirsin? Onunla tanışmayı gerçekten çok isteriz. Herhangi bir Pazar uygun olur."

Annesinin orada, Weatherall'ların yemek masasının etrafında herkesle birlikte gülmesi, kendisi için çok önemli hale gelen bu aileyi tanıması fikri Anna'nın kalbinde devasa bir sızı bıraktı.

Annesi asla yemeğe gelmeyecekti.

Ve yakında Gabe'le olan proje sona erecek ve Anna'nın kendi akşam yemeği davetleri de sona erecekti. Bunu düşünmekten bile nefret ediyordu ama böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu.

Bu eve her gelişinde, yemeğe oturduğunda, ailenin bir üyesiyle biraz daha yakınlaşmasına izin verdiğinde, geleceğini riske atıyordu. Bu işi ne kadar uzatırsa, Weatherall'ların teklif ettiği iyiliği hak ediyormuş gibi onlarla takılırsa, onlar da ev hayatı ve annesi hakkında o kadar çok şey öğrenmek istiyorlardı. Daha fazla soru sordular.

Hayatını mahvedebilecek cevapları olan sorular.

Neyse ki ocağın üzerindeki zamanlayıcı bip sesi çıkararak Anna'ya ilk parti kurabiyelerin bittiğini haber verdi. Rahatlamış bir iç çekişle fırına koştu. Bir fırın tepsisi çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve dirseğiyle bir çalkalayıcıyı kenara itti.

Elizabeth gülümseyerek, "Bunlar çok güzel görünüyor," dedi.

Anna arkasına yaslandı ve pembe ve sarı zımpara şekerleriyle parıldayan altın kurabiyeleri inceledi. Not ortalaması 4.0'tü ve bir düzineden fazla üniversite kredisi vardı ama Leah'nın partisi için güzel kurabiyeleri olacağı için gururla kabarıyordu.

Bir süre sonra Gabe ellerini yıkamak ve salata yapmaya yardım etmek için arka kapıdan girdi ve hemen ardından Rachel ve Leah geldi. Anna biraz daha kurabiye hazırladı ve aile içeri doluştuğuna göre Elizabeth'in annesinin yemek davetini unutacağını umdu.

Rachel tezgâha yaslandı ve Anna'nın kurabiyelerini inceledi. "Bunlar güzel görünüyor," dedi ve hâlâ dumanı tüten bir çiçeği alıp bir elinden diğerine geçirdi. Bir ısırık aldı ama daha çiğnemeye başlamadan korkunç bir öğürme sesi çıkardı ve lavaboya doğru koştu.

Ellerini tezgâha dayayan Rachel nefesini tutup öksürdü, kurabiyeyi tükürdü ve ardından dilini temizlemek için bir kâğıt havlu kaptı.

Rachel'ın gösterisini izleyen Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Sen iyi misin? Ağzını mı yaktın?"

Elizabeth ona onaylamaz bir ifadeyle baktı. "Gerçekten mi Rachel? Bütün bu drama gerekli mi?"

Rachel lavaboya baktı, omuzları titriyordu ve Anna onun gerçekten yaralandığından endişelendi. Ama Anna koşup kontrol edemedi. Rachel arkasını döndü ve tezgâha yanlamasına yığıldı. Anna yavaşça Rachel'in iki büklüm olacak kadar çok güldüğünü fark etti.

Anna'nın şaşkın yüzü omuz silkmiş olan Gabe'e döndü.

"Ne...?" Rachel soluk soluğa kaldı ve histeri krizi onu tekrar ele geçirince sözlerini yarıda kesti. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "O kurabiyelerin *içinde* ne var?"

Anna tezgâhın üzerinde soğumakta olan güzel kurabiyelerin bulunduğu tencereye baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Gabe adaya doğru yürüdü, bir kurabiye aldı ve inceledi. Yavaşça ağzına götürdü ve belli belirsiz bir

Isırık. Gabe'in öğürme gösterisi Rachel'inki kadar dramatik değildi ama ısırığı tükürmek için bir kâğıt havluya doğru hamle yaptı.

"Ne var? Nesi var bunların?" Anna ellerini yanaklarına götürdü, yavaşça kızardılar.

Gabe dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsemesini gizleme nezaketini gösterdi. "Şeker yerine tuz kullanmış olmanız mümkün mü?"

"Hayır!" Anna kilerdeki cam kutularda bulduğu malzemeleri zihninden geçirdi. Büyük teneke kutudaki beyaz toz belli ki undu ve onun yanındaki daha küçük teneke kutudaki beyaz kumlu şey de şekerdi. Öyle değil miydi? Şekere benziyordu. Ama şimdi düşününce, aslında tadına bakmamış ya da diğer kutulara bakmamıştı. Hem o yemek pişirmekten ne anlar ki? Korku içinde eli ağzına gitti.

Gabe kahkahalarını bastırma savaşını kaybetti ve Rachel'in yanına yığıldı. Anna karşıdaki tezgâha yaslandı ve gözlerindeki yanmayı bastırmaya çalıştı.

"Tamam, bu kadar güldüğünüz yeter," diye araya girdi Elizabeth'in sesi. Odayı geçerek Anna'nın yanına gitti ve rahatlatıcı kolunu omzuna doladı. "Sorun yok. Bunun için hiç endişelenme."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Anna. Onca malzeme boşa gitmişti, Elizabeth'e hiç yardımcı olamadığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bir parti kurabiye için bu kadar üzülmeyi saçma olduğunu biliyordu ama yine de yıkılmıştı. "Sana nasıl pişirileceğini bilmediğimi söylemeliydim. Ama"-Anna ıslak yanaklarını kuruladı-"Yardım etmek istedim."

"Bu benim hatam. Tuz ve şeker kaplarının birbirine benzediğinden bahsetmemiştim." Elizabeth onun omzunu sıktı. "Lütfen kendini kötü hissetme; bu herkesin başına gelebilirdi."

Leah koşarak odanın karşısına geçti ve kollarını Anna'nın beline doladı. "Üzülme, Anna. Sana yeni bir partinin nasıl yapılacağını öğreteceğim."

Anna sulu bir kahkaha attı. "Yapacak mısın?"

Elizabeth başıyla onayladı. "Bu harika bir fikir. Neden Gabe ve Rachel'in bu pisliği temizleyip yemeği hazırlamalarına izin vermiyoruz?" -onlara odanın diğer ucundan sert bir bakış fırlattı- "Üçümüz de yemek pişirme dersi alabiliriz."

Anna geri adım atarak Elizabeth'in gözlerinin içine baktı. "Daha fazla sorun çıkarmak istemiyorum."

"Elbette sorun ıkarmayacaksınız. Çok isteriz, değil mi Leah?"

Leah heyecanla başını salladı. "Eğlenceli olacak!"

Anna ellerini yıkadı ve fırın tepsilerini yağlamak ve yeni bir kurabiye partisi için malzemeleri ölçmek için işe koyuldular. Ve çok eğlenceliydi. Elizabeth'in ona pişirme tųyoları vermesi ve Leah'nın kurabiyeleri süslemesine yardım etmesiyle mutfakta takılmak uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli şeydi. Bu ona annesiyle sadece ikisinin olduğu zamanlardaki hallerini hatırlattı.

O zamanlar, hayatının bir anda değişebileceğini tahmin etmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama Anna artık biliyordu.

Mutfağa şöyle bir göz gezdirdi, hâlâ şansı varken her anın tadını çıkarmaya kararlıydı.

DOKUZ

Bir Nisan öğleden sonrası, Gabe arabasını Anna'nın binasının önüne çekip park etti ve bakışları ön verandada gezindi. Anna'yı projelerinde çalışması için aldığı anda Don'a göz kulak olmaya devam etmiş ve bir ya da iki kez adamın ön basamakta sigara içtiğini görmüştü. Ama Anna her seferinde Don'a bakmadan verandadan geçip arabaya atlıyordu ve Don'un Noel'den beri kendisini rahatsız etmediğini iddia ediyordu.

Birkaç ay içinde Gabe artık Anna'ya göz kulak olmak için yanında olamayacağını biliyordu, bu yüzden annesinin durumu iyi bir şekilde halletmiş olmasını umuyordu.

Onu birkaç günde bir görmeyeceğini ya da hayatında neler olup bittiğini bilmeyeceğini düşünmek garipti. Altı ay önce Gabe, Anna'nın projede ortağı olacağını öğrendiğinde üzülmüştü ve şimdi ekonomik teoriler ve bir elektronik tabloyu analiz etme sırasının kimde olduğu üzerine tartışarak geçirdikleri zamanın sona ermesinden neredeyse korkuyordu. O ayın başlarında kayıt evraklarını Chicago Üniversitesi'ne göndermişti. Sonbaharda ortak yüksek lisans-doktora programına başlayacak ve alanındaki en prestijli profesörlerden birinin yüksek lisans asistanı olarak çalışacaktı. Ama bazen orada Anna kadar iyi çalışabileceği birini bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Bu düşünceyle ön verandaya bir kez daha baktı. Kadın onu her zamanki yerinde beklemiyordu, bu yüzden Gabe onu beklemek için dışarı çıktı. Yürümeye başladı ama binanın içinden gelen bir tartışma sesi duyunca durdu.

Biri bağıırıyordu ve sesi Anna'ya çok benziyordu.

Gabe merdivenleri hızla çıktı ve omzunu ön kapıya çarparak çerçeveye yerleştirilmiş bir kitaba takıldı. Öne doğru tökezledi ve kapı büyük bir gürültüyle duvara çarptı.

Anna ve ev sahibi ona doğru bakmadılar bile.

"Her şeyin orada olduğunu *biliyorsun!*" Gabe içeri girerken Anna bağırdı. Koridorun diğer ucunda, elleri kalçalarında ve yüzünde öldürücü bir ifadeyle duruyordu.

Don kolunu kadının önündeki duvara dayamış, kapıya giden yolu kapatıyordu. "*Bildiğim* kadarıyla zarfın içinde sadece iki yüz dolar vardı. Bu da bana iki dolar daha borçlu olduğun anlamına geliyor." Don ona doğru yalpalayarak yaklaştı ve o da geri çekilerek arkasındaki duvara çarptı.

Gabe koridorda ilerledi ve Don'un yanından geçerek Anna'nın yanına vardı. "*Hey*. Burada neler oluyor?"

Anna Don'a ters ters bakmaya devam etti. "Zarfı açtığını ve içine baktığını gördüm!"

"Evet, ama ben saymadım." Don'un sesinin kenarlarında belirgin bir bulanıklık vardı. "Daha sonra eve geldiğimde saydım ve paranın bir kısmının eksik olduğunu fark ettim."

"Yalan söylüyorsun! Para kayıp çünkü *onu sen aldın!*"

"Öyle mi? Peki bunu nasıl kanıtlayacaksın?" Don sigarasından bir nefes çekti ve dumanını ona doğru üfledi.

Anna bir kolunu karnının üzerinde kavuşturmuş, diğerini de ağzına bastırmıştı. Yanaklarından aşağı dökülmek üzere olan gözyaşları adamın içini yakıyordu.

"Anna." Onun koluna uzandı.

Sanki onu duymamış gibi Don'a baktı. "Sana sahip olduğumuz her şeyi verdim. Hepsi bu kadardı. Size daha fazla ödeme yapamam."

Gabe Don'a döndü. "Yine mi kira meselesi?"

"Bu doğru." Ve sonra sanki Don'un kafasında bir ampul yandı. "Üzerinde hiç nakit var mı?"

Sonunda Anna, Gabe'in varlığını kabul etti ve etrafında döndü. "Sakin ona para vermeye kalkma! Ona zaten ödeme yaptım! Yalan söylüyor!"

Gabe Don'a baktı, sarhoş olduğundan emindi. Adama istediği parayı vermeliydi, böylece Anna'yı rahat bırakacaktı. Ama cüzdanını çıkarırsa Anna onu öldürürdü. Başını iki yana salladı. "Bak, Anna'nın annesi eve geldiğinde gelip seninle bu konuyu konuşacak."

"Tabii ki yapacak. Annen nerede, dahi?"

"İşte."

"Lanet olası sirke katılmış olması umurumda değil. Ben paramı istiyorum. Ve bu ay hepsini ödemedin." "Evet, ödedim!"

"Görünüşe göre üç seçeneğimiz var." Don şişman parmaklarıyla saydı. "Bir, bana borcunu ödeyebilirsin. İki, seni kışına tekmeyle basabilirim. Ya da üç..." Çiçekli yüzüne bir sırıtış yayılırken durakladı.

Gabe bunun nereye varacağı konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti. Anna'nın dirseğinden tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Anna, gidelim."

Don, Anna'nın kolunu tutmak için uzandı ama ıskaladı ve öne doğru tökezledi. Adam sadece sarhoş değildi, zil zurna sarhoştur. "Ya da üç," diye geveledi, "çalışarak çıkarabilirsin. Bu gece bana gel, sana birkaç yüz dolar kazanmanın kolay bir yolunu gösterebilirim. Umarım annen sana püf noktalarını öğretmiştir."

Gabe durup düşünmeden arkasını döndü ve Don'u duvara çarptı. Sigara ağzından fırladı ve yere düştü.

"Sen lanet olası bir sapık mısın?" Gabe ön kolunu Don'un göğsüne bastırarak onu duvara yasladı. "O daha on altı yaşında!"

"Gabe. Dur!" Anna kolunu çekiştirdi ama Gabe onu salladı ve yerinden kıpırdamadı.

"Bırakın beni!" Don debelenmeye başlarken bağırdı. Gabe'den en az elli kilo daha ağırdı ama Gabe'in ondan yaklaşık sekiz santim üstünlüğü vardı ve çok daha formdaydı.

Gabe alçak bir sesle, "Ondan uzak dur," diye uyardı ve daha da sert bir şekilde eğildi.

"Gabe, kes şunu." Anna onun kolunu bir kez daha çekti. "Gabe! *Lütfen*."

Sanki zorlukla nefes alıyormuş gibi "lütfen" deyişindeki bir şey adamın başını ona çevirmesine neden oldu.

"Lütfen. Sadece gidelim," diye fısıldadı, onu hiç görmediği kadar yenilmiş görünüyordu. Adamın göğsünde bir şeyler kıpırdandı ve başını salladı.

Gabe sert bir itiş kakışla kendini Don'dan uzaklaştırdı ve Anna'nın koluna girdi. "Hadi gel." Onu aceleyle koridordan geçirdi ve kapıdan çıkardı.

Don sigarasını kaptığı gibi onları takip etti ve tökezleyerek verandanın korkuluğuna çıktı. "Paramı versen iyi edersin, yoksa gelip alırım." Sesindeki tehdit hiç de yanlış anlaşılmıyordu.

Arabaya bindiler ve Gabe arabayı sürerek caddede hızla ilerlemeye başladı. Anna'nın evinden birkaç blok ötede yolun kenarına saptı ve frene bastı.

"Anna." Yüzünü ona dönmek için koltuğunda iki büklüm oldu.

Kollarını kavuşturmuş ve kemikli omuzlarını kulaklarına doğru eğmiş bir şekilde oturuyordu.

"Anna," diye tekrar denedi, daha yumuşak bir tonda. "Annenin çok çalıştığını biliyorum ama neden bu işlerle o ilgilenmiyor? Sen daha çocuksun. Bu senin sorunun olmamalı."

Göğsü sıkıştı. "Ben çocuk *değilim*."

"On altı yaşındasın. O adamın saçmalıklarıyla uğraşmamalısın." "O adamın saçmalıkları, şimdiye kadar uğraştıklarımın yanına bile *yaklaşamaz*.

ile." Sonunda ona baktı. "Ben *hiç* çocuk olmadım."

Neyi kaçırdığına dair bir ipucu bulmak için kızın yüzünü inceledi. "Burada neler oluyor?"

Belli ki karanlık ve acı verici bir şey. Ama ondan uzaklaştı ve yan pencereden dışarı baktı. "Bir şey yok. Boş ver."

Her ne oluyorsa, bununla tek başına uğraşıyor olmasından nefret ediyordu. "Hey." Uzandı ve onun elini tuttu.

Çocuk olmadığını iddia ediyordu ama o anda kaybolmuş küçük bir kıza benziyordu. Çok zayıftı, kıyafetleri neredeyse üzerinden sarkıyordu ve gözlerinde korku vardı.

Daha önce onu yakalayıp Don'dan uzaklaştırdığı için kendini bok gibi hissediyordu. Ona zarar verebilirdi.

Ondan uzaklaştı. "Lütfen bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Ben hallederim, tamam mı? Projemiz hakkında konuşalım."

"Projemiz umurumda bile değil."

"Evet, öyle! *Tek* umursadığım projemizi bitirmek. Bırak artık." Gabe tartışmak için ağzını açtı ama sonra kapattı.

Kadın kollarını önünde kavuşturmuş ona bakıyordu ve adam onu şu anda hiçbir yere varamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Başını salladı ve arabayı çalıştırdı. Ailesinin evine giderken bir daha konuşmadı.

Geldiklerinde Anna hiç konuşmadan bilgisayarı açtı ve sunumlarını gözden geçirdi. Plan üzerinde birkaç küçük değişiklik yapmayı tartıştılar ama sesi düz ve duygusuzdu, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. Bitirir bitirmez Rachel'la konuşmak için odadan kaçtı ve o da annesine akşam yemeğinde yardım etmek için mutfığa yöneldi.

Gabe Anna'yı eve götürdü, ev sahibinin ortalıkta görünmemesinden dolayı rahatlamıştı. Onunla dairesine kadar yürümekte ısrar etti ve kapıyı kilitleyeceğine ve annesiyle o gün olanlar hakkında konuşacağına dair söz verirdi. Belki de nefesini boşa harcıyordu. Annesiyle konuşmanın bir faydası olmadığı açıktı ve Anna'nın hikâyesinde anlattığından çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içinde.

Son iki sömestride Anna'yla diğer arkadaşlarından daha fazla zaman geçirmişti ama yine de ev hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Fakir olduğu oldukça açıktı. Ev sahibiyle kira yüzünden yaşadığı tartışmalar bir yana, apartmanın perişan hali ve Anna'nın okul işlerine ek olarak neredeyse her akşam markette çalıştığı gerçeği vardı.

Ailesi, Noel yemeğine gelemeyen Anna'nın annesiyle hiç tanışmamıştı. Birkaç kez davet edilmişti ama Anna hep bahaneler uydurmuştu. Annesinin on altı yaşındaki kızının gecenin geç saatlerine kadar dışarıda olmasını umursamaması ya da Anna'nın bu kadar çok vakit geçirdiği üniversiteli çocukla tanışmak istememesi garipti.

Bir de ev sahibi meselesi vardı. Anna'ya zorbalık ve tacizde bulunma şekli rahatsız ediciydi, ancak tehditler ve iğrenç cinsel yorumlar düpedüz tehlikeli görünüyordu.

Gabe arabasıyla kendi evine dönerken, polisi daha önce araması gerekip gerekmediğini düşündü. Ne de olsa ev sahibi sarhoştı ve reşit olmayan Anna'yı tehdit etmişti. Ama ev sahibinin sözüne karşı kendi sözü vardı ve gerçek bir suç işlenmemiştir. Gabe adamı daha da kızdırmak ve Anna'nın bir dahaki sefere gece geç saatte eve yalnız geldiğinde onun radarına girmesini istemiyordu.

Hayır, hiçbir şey yapmamak için polislere ihtiyacı yoktu.

Cevaplara ihtiyacı vardı. Anna'nın güvende olduğundan ve kendisi kasabadan ayrıldıktan sonra birilerinin ona göz kulak olacağından emin olmasına yardımcı olacak cevaplara.

Ertesi sabah Gabe arabasını Anna'nın annesinin çalıştığını söylediği huzurevinin önüne park etti. Annesi, büyükannesi için kısa süreliğine düşündükleri yerle aynı yer olup olmadığını merak ettiğinde sadece bir kez bahsetmişti. Nedense bu yerin adını hafızasına kazımak ona önemli gelmişti.

Ve şimdi buradaydı.

Gabe cam kapıdan lobiye doğru yürüdü ve resepsiyondaki kadına gülümsedi. Muhtemelen ellili yaşlarının ortasındaydı; kısa, kırışmış saçları, mantıklı bir çift hakisi ve soluk mavi bir hırkası vardı. Kadın telefonu bıraktı ve adam yaklaşırken saçlarını okşadı. Gülümsemesinin sesini yükseltti.

"Eminim insanlar sana her zaman kazağının renginin gözlerini ortaya çıkardığını söylüyordur," dedi Gabe, kalçasını masaya dayayarak ve utanmazca pohpohlanmasına içten içe biraz sinirlenerek. Ama umutsuz zamanlar...

Kadın ancak kız gibi bir kıkırdama olarak adlandırılabilir bir ses çıkardı ve Gabe'in gülümsemesi daha da genişledi.

"Bana yardım edebilir misin diye merak ediyordum." "Elbette deneyeceğim, tatlım."

"Burada çalışan bir kadını arıyorum. Sanırım hemşire yardımcısı. Soyadı Campbell mı?"

"Campbell?" Kaşlarının arasında bir kırıksılık belirdi. "Emin misin? Campbell adında bir hemşire yardımcısı tanımıyorum. Yeni mi o?"

Gabe'in hiçbir fikri yoktu.

"Personel telefon rehberine bir göz atayım. Belki birini unutuyorumdur." Masanın altından bir klasör çıkardı ve parmağını isim listesinde kaydırdı. "Hmmm, bir bakalım... Callahan... Cataldo... Hayır, burada Campbell diye biri yok."

Bunu beklemiyordu. "Emin misin?"

"Üzgünüm, tatlım. İşte burada." Dosyaya dokundu.

"Buranın doğru yer olduğuna emindim," diye mırıldandı Gabe.

"Peki, ilk adı ne? Ya da belki kızlık soyadıyla listelenmiştir?"

Hiçbir fikri yoktu. Belki de hiçbir şey bilmeden buraya gelmeden önce bunu iyice düşünmeliydi. Ama Anna hayatı konusunda o kadar kapalı ve ketumdu ki başka seçeneği yoktu.

Kadının gülümsemesi çapkınlıktan acımaya dönüştü. "Adını bile bilmediğiniz bir kadının izini neden sürmeye çalıştığınızı sorabilir miyim?"

"Ummm. Bir arkadaşımın annesi. Belki de hemşire yardımcılarında biri Anna adında bir kızı olduğundan bahsetmiştir? On altı yaşında mı?" Bu biraz zorlamaydı.

Kadın başını salladı. "Özür dilerim. Bir şey çağrıştırmıyor."

Gabe içini çekti. "Yine de teşekkürler." Hayal kırıklığına uğramış bir halde gitmek için döndü. Belki de Anna'nın annesinin soyadı farklıydı. Ya da belki orada hiç çalışmıyordu. Anna'dan biraz daha bilgi almanın bir yolunu bulamazsa bu iş hiçbir yere varmayacaktı.

Evet, iyi şanslar.

Gabe ön kapıya doğru ilerlerken masanın arkasındaki kadın ona seslendi. Gabe dönüp baktı ve kadın tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamı iten önlüklü orta yaşlı bir kadını işaret etti.

"Belki Barbara size yardımcı olabilir. Neredeyse yirmi yıldır burada çalışıyor ve herkesi tanıyor."

Gabe, Barbara'ya doğru birkaç hevesli adım attı.

Masanın arkasındaki kadın Gabe'i işaret etti. "Bu genç adam bir arkadaşının annesini arıyor. Soyadı Campbell. "Campbell adında bir kızı var..." Sözlerini yarıda kesti ve ona baktı.

"Anna."

Barbara'nın kaşları birbirine çatıldı. "Deb Campbell'i kastetmiyorsunuz, değil mi?"

Evet! Evet! Belki de. Hevesle eğildi. "Bir kızı var mı?"

Barbara başını salladı ve çenesini ovuşturdu. "Deb'in Anna adında bir kızı var."

Gabe tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Bugün çalışıyor mu?"

Barbara başını salladı. "Özür dilerim, kafanız karışmış olmalı. Deb burada en son beş ya da altı yıl önce çalışmıştı. Kızı Anna o zamanlar muhtemelen on yaşlarındaydı."

Dur bir dakika. "Beş ya da altı yıl önce mi?" Barbara başını salladı.

Gabe, Anna'nın bu yeri söylediğinden emindi ama belki de yanlış duymuştu. "Peki, buradan ayrıldıktan sonra hangi bakımevine gittiğini biliyor musun?"

Barbara gözlerini kırptırdı. "Olamaz. O olaydan sonra hemşire yardımcısı olarak başka bir iş bulamadı..." Önce tekerlekli sandalyedeki hastasına, sonra da masanın arkasındaki kadına baktı.

"Neyden sonra?"

Barbara irkildi ve gözlerinin etrafındaki ince çizgiler derinleşti.

"Lütfen?" Gabe bastırdı. "Onu bulmam gerçekten çok önemli."

Bir an daha tereddüt etti ve sonra içini çekerek başını salladı. "Sanırım bu bir sır değil. Ve bu uzun zaman önceydi. Deb bazı hastaların ağrı kesici ilaçlarını çaldığı için kovulduktan sonra başka bir hemşire yardımcılığı işi bulamadı."

Gabe'in kasları sertleşti. "Oh. Vay canına."

Barbara kaşlarını çatı. "Aslında eski lise arkadaşıydık. Haplarla olan şey ilk değildi. Uyuşturucuyla ilgili bir sorunu vardı. Bir programa katılmasını sağlamaya çalıştım ama bir insanın değişmek istemesi gerekir, anlıyor musunuz?"

Gabe başını salladı, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu. Anna'nın annesi eskiden hap bağımlısıydı. Ya da belki hâlâ öyleydi ve Anna bunca zamandır bunu saklıyordu. Anna'nın her gün eve gittiğini düşündükçe midesi sıkışıyordu. Tüm bunlarla tek başına başa çıkmaya çalışıyordu. Anna'nın ona konuşacak kadar güvenmiş olmasını diledi.

"Bir süre görüşmeye devam ettik." Barbara gözlerini lobiye dikti. "Ama mahallede duyduğum son söylentilere göre Deb taşınmış. Batıda bir yere mi? Kaliforniya'ya belki? Bu bir süre önceydi. O zamandan beri ondan haber almadım ama bunun onun için yeni bir başlangıç olmasını umuyordum." Durdu, Gabe'in yüzüne baktı. "Kızının başı bir tür belada mı?"

Anna'nın annesi *California*'da mıydı? Ne oluyor be? Bu nasıl mümkün olabilir?

Mantıklı olması dışında. Annesinin neden hiç ortalıkta olmadığını, ev sahibiyle uğraşması için neden Anna'yı bıraktığını, kızının sabahın birine kadar kütüphanede üniversiteli bir çocukla olmasını neden hiç umursamadığını açıklıyordu. Çünkü o gitmişti. Ve Anna'nın ev hayatı hakkında neden bu kadar ketum olduğunu da açıklıyordu. Uyuşturucu bağımlısı bir ebeveyne sahip olmak bir şeydi, ama hiç ebeveyne sahip olmamak daha da büyük bir karmaşaydı. Anna orada nasıl tek başına yaşıyordu? Kirayı ve faturaları kim ödüyordu?

Barbara boğazını temizledi. Ona bakıyordu, çünkü muhtemelen adam orada durmuş kendi kendine mırıldanıyordu. Anna'nın başının belada olup olmadığını sormuştu. *Evet, öyle.* Ama ne kadar olduğunu ya da kendisinden başka hangi sırları sakladığını bilmiyordu.

"Oh, hayır. Anna'nın başı dertte değil. Sadece annesiyle konuşmayı umuyordum-" Barbara'ya en çekici gülümsemesini gösterdi ve aklına gelen ilk hikâyeyi anlattı. "Bu çok saçma. Anna'nın doğum günü yaklaşıyor ve biz de bir sürpriz planlıyorduk." Zoraki bir kahkaha attı. "Bilgi için teşekkürler. Gitsem iyi olacak. Yakında dersim var."

Barbara bundan memnun görünüyordu. "Elbette. Deb'le konuşursan beni aramasını söyle. Nasıl olduğunu duymak isterim."

"Oh, kesinlikle. Kesinlikle. Tekrar teşekkürler."

Gabe lobiye doğru yöneldi. Rahat görünmeye çalışarak Barbara'ya el salladı ama sonra arkasını döndü ve saksıdaki bir bitkiye çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Barbara'ya bir sırtış fırlattı ve sonra kapıya doğru acele etmek için bitkinin etrafından dolandı.

ON

Anna zifiri karanlık dairesine girer girmez elektriklerin yine kesildiğini anladı. Küfretti ve karanlıkta tökezledi, mutfak lavabosunun altında bir mum ararken başını bir dolaba çarptı.

Tam mumu yakıp sehpanın üzerine koyduğu sırada kapı çalındı. Aklına ev sahibi gelince Anna'nın yüreği ağzına geldi. Eve dönerken, ilk seferinde ödediğini *bildiği* halde, borçlu olduğunu iddia ettiği parayı ona ödemişti. Ama bunu kanıtlayamazdı ve bir süre elektriksiz kalmak evden atılmakla kıyaslanamazdı. Gidecek başka bir yeri yoktu.

Anna derin bir nefes aldı. Don muhtemelen evde talih kuşunun başına konan talih kuşuna seviniyordu. Onu birkaç hafta yalnız bırakacaktı, en azından kiranın vadesi gelene kadar.

Bir kapı s e s i daha y a n k ı l a n d ı ve Anna'nın göğsü acıyla daraldı. Durduramadan akli annesine gitti.

Hayır. Annesi kapıyı çalmazdı, değil mi? Bunca zaman sonra bile mi? Muhtemelen üst kattaki yaşlı kadın Bayan Janiszewski'ydi. Anna bazen ona yardım ederdi ve Bayan Janiszewski de ona teşekkür etmek için kurabiye bırakmayı severdi. Dairede neredeyse yiyecek hiçbir şeyi olmadığı için kurabiyeler oldukça iyi olurdu. Gecikmiş elektrik ödemesiyle birlikte, o ay yemek parasının çoğu Don'a gitmişti.

Anna kapıyı açtı ve bir şok geçirdi. Gelen Bayan Janiszewski değildi.

Gabe kapı aralığında siluet halinde duruyordu, arkasındaki koridorun loş floresan ışığı siyah saçlarını mavi-siyaha çeviriyordu. Burada ne işi vardı?

"Gabe! Binaya nasıl girdin?" Kapının pervazına yaslandı ve kapıyı omzuna doğru çekerek kapattı.

"Biri yine kitapla alt katın kapısını açmış," diye homurdandı. "Bunun güvenli olmadığı konusunda ev sahibiyle konuşmanı söyledim ama umursamayacağını hissediyorum. İçeri girebilir miyim?"

"Um..." *Aman Tanrım. Hayır.* Anna arkasına baktı. Masanın üzerindeki tek mum titriyordu. Onun içeri girmesini istemiyordu, özellikle de tam o anda. "Şimdi gerçekten iyi bir zaman değil."

Gabe kısaca, "Şimdi mükemmel," dedi ve kız onu durduramadan yanından geçip daireye girdi.

Derin bir nefes aldı ve midesindeki çalkantının yemek yememiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Gabe oturma odasının ortasında durmuş, karanlığa alışmak için gözlerini kırptırıyordu. Elektriğin kesik olmasının bir faydası da en azından buranın nasıl bir çöplük olduğunu görememesiydi.

"Burası neden bu kadar karanlık?" Gabe duvara doğru yürüdü ve bir ışık düğmesi aradı. Açıp kapattı ama hiçbir şey olmadı. Sonra yan masadaki lambayı denedi. "Neden elektrik yok?"

"Birkaç gün içinde tekrar açılacak." *Ya da gelecek ay.* Tanrı'ya şükür bahar gelmişti, yoksa donarak ölecekti.

"Neden şimdi açık değil?"

Anna kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. Evine gelip ona soru sormaya ne hakkı vardı? Gabe Anna'nın gözleriyle karşılaştı ve Anna sonunda başını çevirene kadar *ona* ters ters baktı. "Faturayı ödeyemedim, tamam mı? Ev sahibine borcum olduğunu söylediği parayı ödemek zorundaydım, yoksa beni evden atacaktı."

"*Seni kovmak* mı? Peki ya annen?"

Doğru. "Bizi kovun, yani."

"Uh-huh." Gabe yatak odasına doğru yürüdü ve kapı aralığında durup karanlığa baktı. "Ve şu anda işte mi?"

"Evet," diye yanıtladı Anna temkinli bir şekilde.

"Huzurevinde mi?"

"Um. Evet."

"Gerçekten mi?" Gabe arkasını döndü ve tekrar onunla yüzleşti. "Bu komik çünkü oraya uğradım ve yıllardır orada çalışmadığını söylediler."

Başından kanlar fışkırdı ve düşmeden önce kanepenin arkasına tutundu. "*Ne yaptın?*"

"Annen nerede?" Gabe kısık bir sesle sordu.

"O-o seni ilgilendirmez-" diye kekeledi Anna. "*Hayatımı kurcalamaya ne hakkın var?*"

"Anna. Nerede o?" Gabe'in sesi şimdi daha yumuşaktı, bu da her nasılsa durumu daha da kötüleştiriyordu.

Başka tarafa baktı. *O biliyordu.* Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Bilmiyorum, tamam mı?"

"Bilmiyorum da ne demek?" Adam ona sabit bir şekilde baktı.

Gerçekten de ona heceletecek miydi? Elini havaya kaldırdı. "Gitti. Çekip gitti. Son duyduğumda Kaliforniya'daydı."

"Ne zaman gitti?"

"Bir süre önce." Anna ellerini şakaklarına bastırırken başı çarpmaya başladı. *Bu gerçek olamaz.*

Gabe orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, geri adım atmıyordu. İç çekti. "İki yıl önce."

Gabe bir adım geri çekildi. "Yani *iki yıldır* burada tek başına mı yaşıyorsun?"

Anna omuz silkti.

"Peki ya kira, faturalar ve diğer her şey?"

"On üç yaşımdan beri markette çalışıyorum. Bana el altından para ödüyorlar."

"Tanrım, Anna."

Başka seçeneği yoktu ki. Neden ona sanki bu onun suçuymuş gibi bakıyordu? "Sana ne ki? Projemizden A alacağız. Benim berbat hayatım hakkında endişelenmene gerek yok. Henüz okul ödevlerimin önüne geçmedi."

Gabe gözlerini kıstı. "*Not* konusunda endişeli değilim." "O zaman neden umursuyorsun ki?" Sesi yükseliyordu.

"Şu anda gerçekten emin değilim."

Anna elini kanepenin arkasına vurdu. "Kes şunu! Benim hayatım seni ilgilendirmez!"

"Sarhoş bir adam sizi tehdit ediyorsa ve ben araya girip onu geri çektiirmek zorunda kalıyorsam bu benim işimdir."

"Kimse senden bunu yapmanı istemedi!"

Gabe oturma odasında volta atıyordu. "Biliyor musun, akıllı bir kıza göre oldukça aptalca davranıyorsun."

"Çünkü arkamdan iş çevirip ortalığı karıştırmayı istemiyorum! Eğer birisi annemi anlarsa..." Anna sesini alçalttı. Eski binanın duvarları o kadar da kalın değildi. "Bak, annem gitti ve ben tek başıma yaşıyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Sence *ben* nereye gideceğim?"

Aniden durdu. "Bilmiyorum, Anna. Ama bu şekilde yaşamaya devam edemezsin."

Ona inanamayarak baktı. Gerçekten bu kadar korunaklı mıydı? "Ciddi misin sen? Ne yapmamı öneriyorsun? Buradaki alternatiflerim neler, Gabe?"

"Başka ailen yok mu?"

Anna'nın aklına sınıfta eş oldukları gün geldi, o zaman Anna onu zorluklar hakkında hiçbir fikri olmayan, şımartılmış zengin bir çocuk olarak görüyordu. "Annem on altı yaşındayken şiddet uygulayan ailesinden kaçtı. Ve babama gelince-" Güldü, çünkü bir babaya sahip olma düşüncesi bile saçmaydı. "İstediğinizi seçebilirsiniz. Annemin huzurevinde çalışırken ilişki yaşadığı evli bir doktor olabilir. Ya da annemin hayatına girip çıkan beleşçi erkek arkadaşlarından biri. Ya da ben onun uyuşturucu satıcısının çocuğu olabilirim. Kim bilir?"

Gabe bir an ona baktı. "Ben paramı doktora yatırıyorum."

"Peki, teşekkürler. Bu çok yardımcı oldu."

Gabe topuklarının üzerinde dönüp masadaki mumu kaparak mutfığa girene kadar oturma odasında birbirlerine ters ters baktılar. Buzdolabının kapağını çekerek açtı. Anna ona durması için bağırmaı düşündü ama faydasızdı. Gabe boş buzdolabına bakarken ve sonra uyumsuz tabaklar ve ezik tencerelerle dolu birkaç dolabı açıp kapatırken çaresizce durdu.

Yalnız bir bezelye konservesi ve bir kutu peynirli makarna bulunca durdu. "Elektriğiniz yok. Evdeki tüm yiyecek bu mu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve pencereden yansıyan titrek muma baktı.

"Bir de ev sahibiniz var. Bir gece eve geç saatte tek başına döndüğünde neler olabileceğini kim bilebilir? Burada güvende değilsin."

"Birkaç gün içinde paramı aldığım da bolca yiyeceğim olacak." Ama bu tam olarak doğru değildi. Kazandığı paranın çoğunu gelecek ayın kirası için saklamak zorundaydı. Ve elektrik faturası. Bunu aklından uzaklaştırdı. "Elektrik sadece geçici."

"Peki ya ev sahibi?" "Ev sahibini ben *hallederim*."

"Bunu nasıl yapacaksın? Seni her aldattığında ona para ödeyerek mi? Ya da ödeme yerine istediği "iyilikleri" yaparak mı?" Parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullandı, sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı.

Hayatta kalmak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikri yokken nasıl böyle alaycı bir ton kullanmaya cüret eder? *Hiçbir fikrim yok*.

"Belki! Eğer gereken buysa!" Sesi biraz daha yükselirse komşular duyacaktı ama umurunda bile değildi. Komşuları onun dairesinden gelen kavgayı ilk kez duymuyorlardı. Genelde, sesi bastırmak için televizyonlarının sesini açarlardı.

"Bir yılım kaldı. *Bir yıl*. Sonra neredeyse on sekiz yaşında olacağım ve liseyi bitireceğim. Eğer bu bir yılı atlatabilirim, üniversiteyi bitirmek için tam burs alabileceğimi *biliyorum*. Bu benim tek şansım." Gözlerini ona dikerken sesi soğuklaştı. "Ama sen bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadın. O yüzden sen kendi hayatını ailen sana her şeyi verirken yaşarken bana hayatım hakkında ders verme."

Gabe geri çekildi. "Vay canına."

Öfkesi, onu durduramadan taşıtı. "Artık bana lanet olası toplum hizmeti projenmişim gibi davranmayı bırakabilirsin. Sana ihtiyacım yok. Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gabe'in sesi yükseliyordu. "Benim için bir 'proje' olduğun için mi seninle takıldığımı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Beni yalnız bırak." "Anna..."

Ona doğru döndü ve "Hemen dışarı çık, yoksa yemin ederim polis çağıracağım!" diye bağırdı.

Yalan söylüyordu. Polisi aramasına imkan yoktu. Yapacakları ilk şey annesinin nerede olduğunu sormak olurdu. Gabe de bunu biliyor olmalıydı ama itiraz etmedi. Elini yumruk yapmış, çenesinde bir kas seğirerek öylece durdu. Sonra mumu sehpanın üzerine bıraktı ve kapıyı arkasından çarparak daireden çıktı.

Anna kanepeye çöktü, akşam yemeği unutulmuş, iştahı kaçmıştı. Olanların ciddiyeti kafasına dank etmeye başladığında başındaki zonklama tam anlamıyla bir migrene dönüşmüştü. Gabe sadece annesi hakkında yalan söylediğini bilmekle kalmıyordu, aynı zamanda bu bilgiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ya onu koruduğunu düşünerek koruyucu hizmetlere teslim etmek gibi aptalca bir şey yapsaydı? Bunun onun hayatını tam anlamıyla mahvedeceğini bilmiyordu. Yasal olarak hâlâ reşit değildi ve onu tanımadığı ve güvenemeyeceği bir aileyle yaşaması için koruyucu aileye göndereceklerdi. Ama bu en kötü kısmı bile değildi.

En kötüsü de, biri annesinin geçmişini kurcalamaya başlarsa neler çıkabileceğiydi. Anna'nın geçmişinde.

Ne korkunç sırları ortaya çıkarabilirler.

Yarım saat sonra Anna kanepede aynı yerde oturmuş, masanın üzerinde titreyen muma bakıyor ve zihni hâlâ dönüp duruyordu. Biri kapıya vurunca yerinden sıçradı. Gabe çoktan polisi aramış mıydı? Ya da belki de komşulardan biri bağırış çağırıştan dolayı ev sahibine şikâyetle bulunmuştu.

Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kapıyı kilitlememişti, kilitli olup olmadığından bile emin değildi, bu yüzden her kimse yürüyüp gidebilirdi.

İçeri. Elleri titreyerek kendini yukarı çekti ve kapıyı sürükleyerek açtı.

Gabe bu kez elinde iki alışveriş torbasıyla koridorda duruyordu.

Onunla bir kez daha kavga etmek için kendini hazırladı ama Gabe çantaları onun kollarına itti, döndü ve tek kelime etmeden gitti.

Adamın ayakları merdivenlerden inerken ve ön kapı çarparak kapanırken Anna kapı aralığında bekledi ve sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Kanepeye uzandı ve loş mum ışığında çantasından bir şeyler çıkarıp masanın üzerine koydu. Bir somun ekmek. Bir kutu kraker. Üç kavanoz fıstık ezmesi. Yaklaşık bir düzine kutu çorba, fasulye ve sebze. Bir torba elma.

Anna koltuk minderlerine yaslandı ve sehpayı kaplayan yiyeceklere baktı, yanaklarından süzülen yaşları silme zahmetine bile girmedi.

ON BİR

Ertesi gün Gabe kütüphanedeki her zamanki masalarında Anna'nın gelmesini bekledi. Bazı notlara bakmadan onları karıştırdı ve telefonundan saati tekrar tekrar kontrol etti. Sınıfa gitmesi gereken saat geldiğinde Anna hâlâ gelmemiştir ve endişesi midesini kemirmeye başlamıştı. Aradığında cevap vermedi ve evde olup olmadığını ya da elektriğin yanı sıra eski telefonunun da kapatılıp kapatılmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Anna projelerinin bitmesine bir hafta kala dersi asla kaçırmazdı. Diğer öğrencilerin sınıfa girişini izledi ama ondan hiçbir iz yoktu. Dr. McGovern dersi başlatmak için odanın önüne geldiğinde, Gabe oturduğu yerde kıpırdanarak Anna'nın gelmesini bekledi.

Yan koltuktaki kız ona tuhaf bir bakış fırlatınca derin bir nefes aldı ve derse konsantre olmaya çalıştı.

Sonsuz gibi görünen bir süreden sonra Dr. McGovern gevezeliği bıraktı ve sınıfa beş dakika ara vermelerini söyledi. Gabe defterini kapadı, çantasını aldı ve kapıdan çıkan ilk kişi oldu. Telefonunu çıkardı ve Anna'nın numarasını tekrar aradı.

Cevap yok.

Omzunun üzerinden, yerine dönmesi gereken sınıfa bakarak kararını verdi ve onun yerine binanın çıkışına doğru yola koyuldu. Ve sonra da

Dışarıdaki yolda kısa bir süre durdu ve neredeyse aradığı kişiye çarpıyordu.

"Anna," diye soluk soluğa kaldı, nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Merhaba." Kocaman kahverengi gözleri koyu halkalarla gölgelenmişti ve ona korkmuş bir orman hayvanını hatırlatıyordu.

"Neden sınıfta değilsin?"

"Sen neden değilsin?" Avuçlarını sorgulayıcı bir hareketle kaldırdı. "Bugün erken saatlerde gelmedin."

"Evet. Özür dilerim." Anna aşınmış tenis ayakkabısıyla yoldaki bir taşı tekmeledi. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ve beni arayıp haber vermek aklına gelmedi mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin için endişelenmeyeyim diye mi?"

Anna'nın başı sanki bu onu şaşırtmış gibi yukarı kalktı. "Sana yalan söylediğim için bana kızgın olduğunu sanıyordum. Ve dün gece sana söylediğim şeyler için."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, biraz kızgınım." Ona yalan söylemiş olmasından, ona gerçeği söyleyecek kadar güvenmemiş olmasından nefret ediyordu. Ama nedenini anlamaması için tamamen kalpsiz olması gerekirdi. "Yine de bu seni önemsemediğim anlamına gelmiyor."

Anna bir adım daha yaklaştı. "Sana gelmeyeceğimi söylemeliydim. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece..." Ellerini kapüşonunun ceplerine soktu.

"Sen sadece ne?"

Anna dudaklarını birbirine bastırdı. Konuştuğunda sesi bir fısıltı gibiydi. "Sadece birinin benim için endişelenmesine alışık değilim."

Gabe'in son kızgınlığı da buharlaştı. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Peki, şimdi ne yapacağız, sen..." Anna başını eğerek kaldırıma doğru mırıldandı. "Artık beni biliyorsun."

"Oturup konuşabilir miyiz?" Avluyu taradı. Alçak bir taş duvar, kampüsü boydan boya geçen patikalardan uzakta, imenliğin uzak tarafı boyunca uzanıyordu. Orada kimse onları rahatsız etmezdi.

Kız başını salladı ve onu çimlerin üzerinde takip etti. Sırt çantalarını bıraktılar ve yan yana duvarın üzerine çöktüler. Anna kuşağına baktı, saçlarının yüzüne düşmesine izin vererek acı dolu ifadesini gizledi.

Gabe onun gözlerini görebilmek için öne doğru eğildi. "Anna, durumun düşündüğümünden çok daha yoğun. Gerçekten neler olup bittiğini anlamam gerek."

Anna dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve başının ağrıyacağını hissetmiş gibi alnını ovuşturdu. Bu kadar kapalı biri için gülünç derecede şeffaf olabiliyordu. Seçeneklerini tarttığı ve ne kadarını açıklayacağına karar verdiği belliydi.

"Gerçek hikâyeye ihtiyacım var," dedi, aylardır ona anlattığı gibi hayatının başka bir kurgusal versiyonunu bulamadan.

Anna'nın omuzları çöktü. "O kötü bir insan değil, biliyorsun."

"Annen mi?"

"Evet. Okuldaki bazı çocuklar ona uyuşturucu bağımlısı, esrarkeş gibi şeyler derdi. Koridorda yürürken fısıldaştıklarını duyardım." Köprücük kemiğinin yanında asılı duran altın kolyeyi çekti. Daha önce bunun ne anlama geldiğini hiç sormamıştı ama o anda aklına bazı fikirler geldi.

Anna ellerini kucağına bıraktı. "Ama en kötüsü bunu söyleme şekilleriydi, sanki annem bir canavardı ve ben de öyleydim."

Gençler çok kötü olabiliyordu. Gabe lisedeyken çocuklara zorbalık yapan biri değildi ama geriye dönüp baktığında, muhtemelen Anna gibileri savunmak için de yeterince şey yapmamıştı. İçine keskin bir pişmanlık saplandı.

"Ama o bir canavar değildi. *Değil*," diye devam etti Anna. "Onun bir bağımlılığı var. Bu bir hastalık. Ailesi gerçekten canavardı. Sonunda bu hale gelmesine şaşmamalı. Kollarında bir sürü yara izi vardı ve bir gün bana ailesi ona kızdığına sigaralarıyla onu yaktıklarını söyledi. Annem bana asla böyle bir şey yapmadı."

İçini bir korku kapladı. Annesi için ne korkunç bir şeydi bu. Bunu hayal bile edemiyordu. Ama bir yandan da Anna'nın çocukluk standardının, "*En azından ben sigarayla yakılmadım*," haline geldiğini fark etti. Annesi çekip gitmiş, onu terk etmişti ve Anna hâlâ onu savunmak için acele ediyordu.

"O etraftayken nasıldı? Her zaman kafası iyi miydi-" Durdu, öfkesi içinde çalkalanıyordu. Anna'nın ihtiyacı olan son şey, bir başkasının ona hayatı hakkında kendini bok gibi hissettirmesiydi. "Biliyor musun, buna cevap vermek zorunda değilsin. Bir önemi yok."

Anna o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, duyup duymadığını bile merak etti. Sonunda döndü ve ona baktı. "Hayır. Her zaman kafası iyi değildi. Başlarda değildi. Korkunç ailesinden kaçtıktan sonra hayatını toparlamak için çok çalıştı. GED'sini bitirdi ve hemşire yardımcısı olmak için eğitim aldı. Ve sonra bana hamile kalmış. Babam hiç ortalarda yoktu. Ama o iyi bir anneydi. Gerçekten *öyleydi*." Gözleri ona yalvarıyordu. "Şu anda öyle görünmese bile. Ve beni sevdiğini biliyorum."

Kadının şimdiki zaman kullanması onu çok etkilemişti: "Beni seviyor." Kadının yüzündeki kesinlik kalbine saplanan bir bıçak gibiydi ve aksini gösteren tüm kanıtları göstermeye cesaret edemiyordu. "Elbette seviyor," dedi, bunun doğru olmasını inanmaktan daha çok istiyordu.

"Onunla ilgili pek çok mutlu anım var. Yatmadan önce bana kitap okurdu." Anna gözlerini kampüse dikti. "Pasta serpiştirilmiş doğum günü partileri vardı. Beni hayvanat bahçesine götürürdü..." Boynuna taktığı kolyeyi tekrar kavradı ve Gabe bunun yarım daire şeklinde olduğunu ve yüzeyine bir çeşit çiçek deseni kazındığını görebildi. "Bunu bana annem verdi, diğer yarısı da onda. Hiç çıkarmaz. Yapboz parçaları gibi birbirlerine uyuyorlar."

Uzanıp kolunu ona dolamak istedi ama bunun tuhaf olup olmayacağını bilmiyordu, bu yüzden omzu onunkine değene kadar eğilmekle yetindi.

"Tam olarak ne zaman kullanmaya başladığını bilmiyorum. Muhtemelen ilk başlarda bunun farkına varamayacak kadar küçüktüm." Başını hızlıca iki yana salladı. "Bir hastayı tekerlekli sandalyeden indirirken sırtını incittiğinde belki üçüncü ya da dördüncü sınıftaydım ama bakımevi bunu umursamadı. Çalışmadığı için onu kovdular."

Gabe gözlerini kırptırdı. Anna annesinin huzurevi sakinlerinin ağrı kesici ilaçlarını çaldığı için kovulduğunu bilmiyor gibiydi. Şimdi söyleyerek onu daha fazla incitmeyi kendine yediremiyordu.

"Rob adında bir adamı vardı, beli için ilaç getirirdi. Ama her zaman parasını ödeyemezdi, bu yüzden bazen onun için bir şeyler yapardı. İyilik ya da... bilirsin işte." Yanaklarından gömleğinin yakasına doğru bir kızarıklık süzüldü. "Televizyonun sesini çok açarlar ve yatak odasında kaybolurlardı." Ondan uzaklaşabilmek için duvara doğru kaydı. "Acısı onu çaresiz bırakıyordu. Ve sonra, oxy bağımlısı fakir, bekar bir anneye yardım etmek için üzerlerine düşen pek çok insan yoktu. O kötü bir insan değil."

Gabe onu omzundan tuttu -Tanrım, çok zayıftı- ve yüzünü ona dönene kadar nazikçe geriye doğru çekti. "Anna, yargılamıyorum, tamam mı?"

"Gabe, nasıl yargılamazsın? Mükemmel bir aileden geliyorsunuz ve anne babanız harika. Eğer bilselerdi..." Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Eğer her şeyi bilselerdi... Beni bir daha asla evlerinde istemezlerse onları suçlamazdım."

Kızın omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Anna, ciddi olamazsın. Başına bir sürü boktan olay geldi. Kimse bunun için seni suçlamıyor." Yaşadığı onca şeyin ağırlığı vücuduna ağır geliyordu. Bunları yaşamış olan kadının nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu. "Bu kadar uzun süre her şeyi nasıl bir arada tuttuğuna hayranım. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey hislerimi değiştiremez."

Arkasına yaslandı ve sanki ona inanmak istiyormuş ama inanmıyormuş gibi yan gözle ona baktı. "Bunu gerçekten kastettiğini sanmıyorum."

Gabe gözlerini kısarak ona baktı ve yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. "Bana söylemediğin başka bir şey mi var?"

Gözlerini hızla kaçırdı. "Hayır, demek istediğim hayatım çok kötü görünüyor olmalı."

Ama Gabe ikna olmamıştı. Anna'nın elleri titriyordu ve ona bakmıyordu. "Bana açılabilirsin. Annenle ilgili bir şey mi?" Kalbi sıkışmıştı. "Yoksa ev sahibiyle ilgili başka bir şey mi oldu?"

Anna başını salladı. "Hayır, Don'u bir daha görmedim."

Gabe, adamı Anna'dan uzağa, duvara doğru iterken adamın birayla ıslanmış sıcak nefesini hâlâ yüzünde hissedebiliyordu. "Biliyorsun."

Bu sadece bir zaman meselesi, değil mi? Seni yalnız bırakmayacaktır. Özellikle de o dairede tek başına yaşadığını biliyorsa."

"Bilmiyor."

Gabe de buna ikna olmamıştı.

Anna derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı üfledi. "Mesele şu ki..." Sonunda onun gözleriyle karşılaştı. "Etrafta dolaşan tek erkek Rob değildi. Bir sürü erkek arkadaşı vardı. Para ve uyuşturucu getirirlerdi. Bu adamlar oldukça kabaydı ve kafaları iyiyken çok şiddetli kavgalar olurdu. Ya da annem bayılırdı ve ben bu yabancı adamlarla evde yalnız kalırdım."

Gabe damarlarında dolaşan kanın kafasına hücum ettiğini duyabiliyordu. "Onlar mı, sen mi-" Kelimeleri oluşturmaya çalışırken sırtından ter damlıyordu.

Anna, küçük kız kardeşinin yaşına yakın olmalıydı. Onu Leah gibi bir kız olarak düşünmek, Anna'nın annesinin muhtemelen eve getirdiği türden ürkütücü adamlarla yalnız bırakmak, üzerinde oturduğu taş duvarı tekmelemek istemesine neden oldu.

"Hayır." Anna'nın kafası bir ileri bir geri gidip geldi. "Hayır. Gabe, bunu sana düşünmen için söylemiyorum..." Avuçlarını şakaklarına bastırarak durakladı. "Sana söylüyorum çünkü Don gibi erkeklerle *başa çıkabileceğimi* anlamamı istiyorum. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Mahallemin en güvenli yer olmadığını biliyorum-"

Küresel ekonomi sınıfından iki kız yanlarından geçerken aniden durdu. Yanlarından geçerken Gabe'e el salladılar, o da onlara hızlıca başını salladı ve selam vermemeleri için gözlerini kaçırdı. Dönem sonu partileri ya da konuşmak isteyebilecekleri başka bir şey hakkında sohbet etmeyi hayal bile edemiyordu. Birdenbire, zamanının ve enerjisinin çoğunu alan tüm üniversite işleri, Anna'nın yaşadığı hayatla karşılaştırıldığında inanılmaz derecede sığ ve aptalca gelmeye başladı.

Anna, kızlar ekonomi binasında gözden kaybolana kadar onları izledi ve sonra devam etti. "Gabe, ben her şeyi çözdüm. Geceleri eve nasıl döneceğimi, hangi sokaklardan yürüyeceğimi ve kimlerden uzak duracağımı biliyorum. Biber gazı taşıyorum. Ev sahibim genellikle düz yürüyemeyecek kadar sarhoştur. Zararsız biri ve onunla başa çıkabilirim."

Başını öne eğmiş, saçları yüzünün önüne düşmüş bir halde duvarda otururken Gabe ona baktı. Ona hiçbir zaman çocuk olmadığını söylerken abartmıyordu. Anna ilk başta uysal ve ürkek görünebilirdi ama tanıdığı en güçlü insandı. Tüm bunlarla başa çıkabileceğinden bir an bile şüphe etmemişti. Ama *lanet* olsun. Artık bununla başa çıkmak zorunda kalmasını istemiyordu. En azından tek başına.

"Annenin neden gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"I-" Anna'nın omuzları gerildi. Kolyesini tuttu ve başını başka yöne çevirdi.

İçinde bir boşluk açıldı. Ona tüm hikâyeyi anlatmıyordu. "Anna?" Gabe nazikçe sordu. "Benimle konuşabilirsin."

Anna saçlarını kulağının arkasına itti ve Gabe onun gözlerindeki hüznü bir anlığına yakaladı. Sonunda konuştuğunda sesi kısık ve titrekti. "Bir noktada, kullandığı sadece haplar değildi." Anna ürperdi. "Bütün paramız uyuşturucuya gidiyordu ve beş parasız kalmıştık. Annemin kirayı ödemeye ve biraz yiyecek almaya yardım eden bir erkek arkadaşı vardı. Ama her zaman bir bedeli vardı..." Anna, sanki o sıksa uzuvlar onu acıdan koruyacakmış gibi kollarını kendine doladı.

Gabe yaklaştı. Ekonomi binasının karşısındaydılar ve tanıdığı insanlar kampüsün her yerindeydi. Dernekten herhangi biri oradan geçerken onları görebilirdi. Bunun için daha sonra başını belaya sokabilirdi ama Gabe'in umurunda değildi. Kolunu Anna'nın omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti.

Ona doğru eğildi ve vücudu gevşedi.

"Bir gece eve geldim ve-" Sesi kesildi, sonunda çatladı. "Annem bir çanta hazırlamış ve Kaliforniya'ya gideceğini söylemişti. Orada bir işi vardı, yeterince para kazanma fırsatı yakalamıştı, böylece artık böyle adamlara bel bağlamak zorunda kalmayacaktık." Anna derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Bize bakmak için Kaliforniya'ya gideceğini ama geri döneceğini söyledi."

Gabe, Anna'nın annesini Kaliforniya'ya ne tür bir işin çektiğini ancak hayal edebiliyordu. Hemşire yardımcılığı işleri kesinlikle çok para kazandırmıyordu. Ve eğer reşit olmayan kızının evine uyuşturucu satıcıları geliyorsa

kızı oradaydı, yasadışı bir iş yapacağına dair bahse girmeye hazırды.

Anna derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Birkaç hafta geçti ve eve hiç gelmedi. Birkaç kez aradı, hiç gelmeyen parayı göndereceğine söz verdi. Ve sonra..." Başını dik tutmanın yükü çok ağırmış gibi öne eğildi. "Ve sonra aramalar kesildi."

"Sence o-" Gabe aniden konuşmayı kesti. *Ne olduğunu?* Soruyu nasıl ifade edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da ne sorduğunu. *Ölmüş müydü? Hapiste mi? Hâlâ Kaliforniya'da sensiz mi yaşıyor?* Anna için kalbinin kırılmayacağı hiçbir senaryo yoktu. Sonunda, "Ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" sorusunda karar kıldı.

"Hayır." Anna ellerini ıslak yanaklarında ovuşturdu. "Tutuklama ve ölüm kayıtlarını her zaman kontrol ederim. Ondan hiç iz yok. Ama on sekiz yaşına gelene kadar kayıp ihbarında bulunamam, yoksa biri beni bulabilir." Ürperdi. "Eğer bulurlarsa, beni koruyucu aileye verirler."

Gabe koruyucu aileliğin bazen kötü bir ünü olduğunu biliyordu ama dışarıda pek çok iyi aile olmalıydı. Ve Anna'nın alt katında tehlikeli bir ev sahibinin bulunduğu o köhne apartmandaki durumu daha iyi bir seçenek olamazdı.

"Hâlâ geri gelebilir," diye ısrar etti Anna, sesi titriyordu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Sadece işleri **b i r a z** daha uzatmam gerekiyor."

Gabe'in kalbi sızladı. Yaşadığı her şeye rağmen Anna hâlâ annesinin eve döneceğine inanıyordu. Onun iyiliği için bu hikâyenin mutlu sonla bitmesini istiyordu. Ama böyle olacağına bir an bile inanmamıştı.

Gabe onu daha sıkı bir şekilde kendi tarafına çekti ve göğsünde bir şey kıvılcımlandı, şiddetli ve ilkel bir şey. Kendisi için çok önemli hale gelen bu gizemli kızı koruma içgüdüğü. Kız titrek bir nefes daha çekerken, her zamanki gibi kendini tutmaya ve güçlü olmaya çalıştığını biliyordu. Ona dağılmasının normal olduğunu söylemek istedi. Artık yalnız olmadığını.

Ama şimdilik tereddüt etti. Herhangi bir söz vermeden önce, bu sözleri nasıl tutabileceğini düşünmesi gerekiyordu. Çünkü her şeyin kontrol altında olduğu konusundaki ısrarına rağmen, biber gazı taşımak ve mahalledeki sürüngenlerden kaçınmak için rotasını planlamak zorunda olması onu öldürüyordu. Kimsenin onun eve gittiğinden emin olmak için beklememesi. Kirayı ödemek ve yiyecek almak arasında karar vermek zorunda kaldığı için bir deri bir kemik kalmıştı.

Birkaç ay içinde yüksek lisans için okuldan ayrılacaktı ve onun sonsuza dek güvende olduğundan emin olmadan gitmesine imkân yoktu.

ON İKİ

Anna Gabe'e doğru eğildi ve onun tanıdık orman kokusunu içine çekti. Eğer onun yanında, kolları ona sarılmış bir şekilde kalabilirse, her şey yoluna girecekti. Sadece kısa bir süre için.

Sesi yanağına doğru gürlledi. "Çok üzgünüm, Anna. Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimse bilmiyor. Bilemezler."

"Onu özlüyor musun?"

Nefesi kesildi ve gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Anna annesini her günün her dakikasında özlüyordu. Sesini, gülümsemesini, Anna'yı güldürmek için huzurevi sakinlerinden saçma sapan şakalar toplamasını. Annesi kullanmaya başladıktan sonra bile, en azından başlarda, güzel zamanlar olmuştu. O gün Anna okuldan eve hasta dönmüştü ve saatlerce kanepede dondurma yiyip eski filmleri izlemişlerdi. Akşamları nehre taş atmak için demiryolu rayları boyunca yürürlerdi.

Anna boynundaki kolyeyi tuttu.

Annesinin ona o kolyeyi verdiği doğum gününü asla unutmayacaktı. Annesi Anna'yla her zaman birbirlerine ait olacaklarını söylemişti, tıpkı kolyenin iki yarısı gibi. Anna şimdi ona bakıyordu. Bazen o kolye, apartmanda tek başına geçirdiği o soğuk gecelerde karanlığı uzak tutan tek şey oluyordu. "Evet. Onu özlüyorum." Hâlâ her sabah annesinin o gün eve döneceğini umarak uyanırdı. Ve her gece yatmadan önce, "*Belki yarın döner*" diye düşünüyordu.

Ama bir yıl geçmişti, sonra iki. Her gün, hayatındaki en önemli kişiye ve tanıdığı tek aileye ne olduğunu merak etmek ıstırap vericiydi. Annesinin dışarıda bir yerlerde yaralı ya da korkmuş olup olmadığını merak etmek ıstırap vericiydi.

Bağımlılık gerçekten baş gösterdiğinde, rolleri tersine dönmüştü. Anna annesiyle ilgilenir, yatağa girmesine yardım eder, banyo yaptırırdı. Annesinin çantasını karıştırdığını, yerel mini marketten çorba alabilmek için bozuk dolarlar bulmayı umduğunu hatırlayabiliyordu. Anna'nın annesi hiçbir zaman çok fazla yemek istemezdi, ama Anna onunla birlikte kanepede oturur, onu nazikçe birkaç lokma yemeye teşvik ederdi. Annesi tamamen kendinden geçtiğinde bile Anna'yı ne kadar takdir ettiğini, onsuz ne yapacağını bilemediğini mırıldanırdı.

"Onu bulmaya gidiyorum," dedi Anna. "Bana ihtiyacı var."

Gabe'in kasları gerildi ve ona yan yan baktı. "Peki ya *senin* neye ihtiyacın var? Bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını söyleyip duruyorsun. Ama iki yıldır tek başına yaşıyorsun. Kimin suçu o zaman?"

Benim hatam. Benim hatam.

Anna bunu yüksek sesle söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Çünkü Gabe'in yüzüne kazınmış endişeyi görüyor, güçlü kolunun onu desteklediğini hissediyor, gözlerini kapatıp küçük bir kız gibi onun göğsüne haykırmak istiyordu. zerinde taşıdığı bu yükü ona teslim etmek ve bir süreliğine tutmasına izin vermek istiyordu.

Ama bu çok tehlikeli olurdu ve Anna bunu çok iyi biliyordu. Zaten olması gerekenden fazlasını ortaya çıkarmıştı. Eğer onun ilgisini, kaygısını ne kadar hak etmediğini bilseydi... Başını salladı ve isteksizce geri çekildi, duvardan kayarak onun önünde durdu. "İhtiyacım olan şey, hayatımı kontrol altında tuttuğum konusunda bana gvenmen. Yaşam koşullarım hakkında kimseye bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"I-" Yüzünü buruşturdu ve bakışları onun omzunun üzerinden geçti.

Panik onu içine çekti. "Gabe. Lütfen." Ona yalvarıyor olmaktan nefret ediyordu, geleceğinin onun ellerinde olmasından nefret ediyordu. "Ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun. Böyle devam edersem üniversiteden burs alabileceğimi biliyorum. Bir st sınıfa geçebileceğim.

bir yıldan biraz fazla bir süre içinde. Ama şimdi birileri beni öğrenirse, kim bilir beni nereye göndermeye çalışırlar?"

"Biliyorum, Anna. Ama..."

"Gabe, beni korumak istediğini biliyorum ama yemin ederim bununla başa çıkabilirim. Bana söz ver. *Lütfen*."

Gabe yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı.

Kontrolü elden gidiyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Sonunda içini çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Anna, bu konudaki konuşmamız henüz bitmedi. Ev sahibinin blöf yaptığını düşündüğünü biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, adamlarla yaşadığım olaylardan sonra öyle düşünmüyorum."

"Daha dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Gabe duvardan atladı. "Bakın, dersin çoğunu kaçırdık, o yüzden neden buradan gitmiyoruz? Annemlere gider, projeye son rötuşları yapar ve akşam yemeği yeriz."

Vücudu rahatlayarak sarktı. İhtiyaçları olan şey tam olarak buydu. Eski rutinlerine geri dönmek ve tüm bunları unutmak. "Evet. Hadi yapalım şunu."

Arabasını genellikle park ettiği öğrenci yurduna doğru ilerlemesi için ona el salladı.

Anna patikadan aşağı inmeye başladı ama kısa bir süre sonra durdu ve yüzünü ona döndü. "Gabe?"

"Öyle mi?" Gözlerini kısarak ona bakmak için başını eğdi. "Teşekkürler."

Ona gülümsedi ve başını salladı. Anna arkasını döndü ve yürümeye başladı. Gabe sahip olduğu en iyi arkadaşı. Bu sırrı saklayacağı konusunda ona güvenebilirdi.

O öğleden sonra, projeleri üzerinde son kez çalıştılar. Geriye kalan tek şey gelecek hafta sınıfa sunmaktı. Ama Anna bunun bitmesi için acele etmiyordu, bu yüzden John'un ofisinde oyalanarak en küçük ayrıntıları gözden geçirdi. Gabe bir kez daha gözden geçirmeyi önerdiğine göre - üçüncüsü- belki onun da acelesi yoktu.

Yapacak başka bir şey bulamadıklarında Gabe onlara sandviç yapmak için mutfığa gitti ve Anna köşedeki okuma koltuğuna uzandı. Son birkaç aydır çok tanıdık gelen odaya şöyle bir göz gezdirdi. Bu, orada oturacağı son zamanlardan biri olabilirdi. Projeleri bitmişti ve artık akşam yemeğine gelmek için bahaneleri kalmamıştı. Gabe birkaç ay içinde Chicago'daki yüksek lisans okuluna gidecekti ve o da SAT sınavlarına ve üniversite başvurularına odaklanacaktı. Markette çalışmaktan ve her ay kira ve faturalar için yeterli parayı bir araya getirmeye devam etmekten bahsetmiyorum bile. Tüm bunların ağırlığı altında sandalyeye çöktü.

Proje üzerinde çalışmak gerçek hayatından beklenmedik bir kaçış olmuştu ama artık her şey bitmişti. Önümüzdeki yıl, Salı sabahları Gabe ile proje üzerinde çalışmadan ve Weatherall'larla Pazar akşam yemekleri yemeden geçecekti.

Hayatının çoğunu tek başına geçirmişti ama o ana kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

Anna düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Gabe'in ofise dönmediğini fark edene kadar on dakika geçmişti. Belki de annesi ve babası işten eve arka kapıdan dönmüşlerdi. Muhtemelen mutfakta onlarla konuşmaya dalmıştı. Anna içini çekti ve merhaba demek için ayağa kalktı. *Bugün daha fazla hayıflanmak yoktu.* Bu son birkaç günü Weatherall'larla geçirmenin tadını çıkarmaya kararlıydı. Daha sonra üzülmek için bolca zamanı olacaktı.

Anna ofisten çıktı ve koridordan mutfığa doğru yöneldi, koridorda Gabe'in sesinin alçak tınısını, ardından John ve Elizabeth'in mırıltılarını duydu. Sanki o haklıydı ve evlerindeydiler. Anna, Elizabeth'ten gelen "endişeli" ve John'dan gelen "sorun" kelimelerini duyunca durdu. Konuştukları her neyse, kulağa ciddi geliyordu ve Anna'nın aklına belki de araya girmemesi gerektiği geldi.

Ofise doğru dönmek üzereydi ki Gabe'in adını söylediğini duydu.

Anna tökezleyerek durdu. *Onu* tartışıyorlardı. Çorabıyla kaplı ayaklarını sessizce mutfak kapısına doğru kaydırıldı.

Elizabeth alçak bir sesle, "Bence Gabe ona söylemeli," dedi.

"Katılıyorum," diye ekledi John. "Ondan gelirse daha kolay olacaktır."

"Şu anki durumunu sürdüremeyeceğini biliyor olmalı." Elizabeth'in sesi salona kadar ulaştı.

Anna nefesini tuttu ve hemen ağzını kapattı. Bunun neyle ilgili olduğunu çok iyi biliyordu. Onu tuzağa düşürmeyi planlıyorlardı. Gabe'e güvenmişti ve o da geri dönüp her şeyi ailesine bildirmişti. Anna gözyaşları dökülmek üzereyken yere baktı. İhanet, uğruna çok çalıştığı her şeyi kaybetmek üzere olduğunu fark etmek kadar acı veriyordu.

Elizabeth, "Şüphesiz, bazı açılardan bu bir rahatlama olacak," diye devam etti.

Rahatlama mı? Oh Tanrım. İşte oldu. Koruyucu hizmetlerden ve koruyucu ailelikten sanki önemli bir şey değilmiş, güvenli bir yermiş gibi bahsetmeye başladıkları an.

Her şeyin sonu değilmiş gibi.

Gabe'e güvenmek hayatının en büyük hatasıydı. Onlardan herhangi birine güvenmek hayatının en büyük hatasıydı. Ve en kötüsü de bunu başından beri biliyor olmasıydı.

Anna topuğunun üzerinde döndü ve olabildiğince sessiz bir şekilde koridordan aşağıya, ofise doğru koştu. Orada durup her şeyi son bir kez daha düşündü. Masanın üzerindeki bilgisayar hâlâ Gabe'le birlikte birkaç dakika önce üzerinde çalıştıkları sunuma açıktı.

Yaptığı onca fedakârlık, o proje için harcadığı sayısız saat, bunun geleceğine, burslara ve daha iyi bir yaşam şansına giden bilet olabileceğini düşünmesi. Weatherall'larınki gibi bir hayat.

Her şeyi havaya uçuracak olanların onlar olması ne kadar ironik.

O sunumu yapmak için orada olamayacaktı. Dersten kalacaktı ve tüm mücadeleler, tüm geceler, kütüphanedeki yığınlarda uyuduğu saatler boşa gidecekti. Bu sadece küresel ekonomi değil, son birkaç yıldır uğruna çalıştığı her şeydi. Eğer şimdi çekip giderse, evsiz, evden kaçmış, lise terk biri olacaktı. Hangi üniversite böyle bir kızı isterdi ki?

Her şey biterdi.

Ama burada kalırsa, bu da bitecekti. Onu alıp koruyucu aileye göndereceklerdi ve orada da nereye gideceği konusunda hiçbir söz hakkı olmadan oradan oraya savrulacaktı. Anna ya da annesi gibi yoksul insanları umursamayan bir sistemde bir istatistik olacaktı. Eğer öyle olsaydı, birileri uzun zaman önce onlara yardım etmek için devreye girerdi.

Anna'nın kalbi aniden başka bir korkunç farkındalıkla sıkıştı. Ya polisler gelip sorular sormaya başlarsa? Birileri onun ve annesinin izini o öğleden sonraya kadar sürebilirdi...

Anna sanki bu düşüncayı aklından kovacakmış gibi başını salladı. *Eğer ne yaptığımı öğrenirlerse, beni koruyucu aileden çok daha kötü yerlere gönderirler.* Hangi yolu seçerse seçsin her şey bitecekti. Ama kaçarsa, en azından bir şansı olabilirdi.

Anna sırt çantasını kaptı ve omzuna attı. Elleri titriyordu ve bacakları pes etmek üzereydi ama devam etmek zorundaydı, hareket etmeye devam etmeliydi.

Her zaman yaptığın gibi.

Anna olabildiğince sessiz bir şekilde ön kapıyı açtı ve Weatherall'ların evini terk etti. Temelli olarak.

Sokağa çıkan Anna koşmaya başladı, önüne çıkan ilk köşeyi döndü ve onu aramaya geldiklerinde fark edilme ihtimalinin daha düşük olduğu bir ara sokağa daldı. Gerçek bir hedefi olmadan ilerlemeye devam etti, ciğerleri yanana ve baldırları rahatlamak için yalvarana kadar arka sokakların labirentinde yarıştı. Nefes nefese, tökezleyerek durdu ve birinin müstakil garajına yığıldı. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiği tuğla duvara sarılmak ve nefes nefese kalmak oldu. Sonunda kalp atışları normal ritmine dönmeye başladığında kaldırıma oturdu ve kendini odaklanmaya zorladı.

Şimdi ne olacak?

Dairesine geri dönemezdi. Onu arayacakları ilk yer orası olurdu. Aslında, gittiğini fark etmişlerse ve şu anda oraya doğru gidiyorlarsa bu onu şaşırtmazdı.

Anna kollarını göbeğinin etrafına doladı, az önce koşarken sırtından damlayan tere rağmen aniden titremeye başladı. O daireyi sonsuza dek geride mi bırakacaktı?

Eski ve perişan olabilirdi ama bildiği tek ev orasıydı. Bütün eşyaları o dairedeydi. Çoğu değersizdi.

-Annesi yıllar önce değerli olan her şeyi satmıştı ama geriye kalanlar onundu. En sevdiği kitaplar, CD çaları, küçük bir kızken birlikte uyuduğu pelüş tavşanı. Ayrıca annesinin fotoğrafları da vardı. Çok fazla değil ama Anna doğmadan önce birinin çektiği birkaç eski fotoğraf.

Eve gizlice girip o şeyleri alma riskini göze alabilir miydi?

Bu çok tehlikeliydi. Her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaktı. Neyse ki maddi şeylere fazla bağlanmamayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Keşke aynı prensibi insanlara da uygulayabilseydi, bu karmaşanın içinde olmazdı.

Odaklan. Nereye gidebilirsin?

Kimsesi yoktu. *Hiç kimse.*

Sadece...

Anna boynundaki kolyeye uzandı.

Yanındaki kaldırımdan sırt çantasını aldı ve küçük, katlanmış bir kâğıt parçası bulana kadar yan cebini karıştırdı. Başlangıçta beyaz olan kâğıt, son birkaç yıldır çantasında oradan oraya savrulduktan sonra soluk bir griye dönüşmüş ve kırışık yerlerinden yıpranmıştı. Ama orada yazan adresi hâlâ seçebiliyordu. Zaten uzun zaman önce ezberlemişti.

1908 Capp Street, San Francisco, Kaliforniya

ON ÜÇ

"Yaklaşık iki saat sonra Chicago'ya giden bir gece otobüsü var." Tezgâhın arkasındaki orta yaşlı kadın bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Binmek ister misiniz?"

Anna omzunun üzerinden baktı. Onu şehirden en hızlı hangi otobüs çıkaracaksa, o otobüse binmek istiyordu. Chicago'dan San Francisco'ya kolayca bir bilet alabilirdi. Her zaman yanında taşıdığı yıpranmış kumaş keseye uzandı -ev sahibinin bulabileceği şekilde evde bırakmaktan daha güvenliydi. İçinde 518.92 dolar vardı. Dünyadaki tüm parası. Kirasını yarın ödemeyi planlamıştı ama Don parasını bu hafta alamayacaktı, belki de bir daha hiç alamayacaktı.

"*Ben alırım.*" Sesi çok mu hevesliydi? Kadın onun bilet alacak yaşta olup olmadığını merak edecek miydi? Anna dik durdu ve kadına kendinden emin bir şekilde gülümseyerek üniversite kartını tezgâha doğru kaydırды. "İşte kimliğim." Kimse bir üniversite öğrencisinin on sekiz yaşından küçük olmasını beklemeydi.

Kadın kartı alıp bilgileri bilgisayara girerken ona bakmadı bile. Kadın çalışırken Anna döndü ve otobüs durağını bir kez daha rahatça taradı. Genç bir anne otomatın yanında oturmuş telefonuna bakarken, çocuğu da otomatın içine uzanıp şekeri almaya çalışıyordu. Evsiz bir adam, eşyalarıyla dolu bir alışveriş arabasının yanındaki bankta uyukluyordu. Ve odanın karşısındaki bir kabinde, bir güvenlik görevlisi

bir dergiyi karıştırıyordu. Kimse onunla zerre kadar ilgilenmiyor gibiydi ve Anna da tam olarak böyle olmasını istiyordu.

İki saat sonra sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Anna biletini görevliden alırken midesi gurulduyordu. Bir şeyler yemeyeli saatler olmuştu. Otomat makinesine yaklaştı ve çocuğun annesi ona elini uzattı.

"Buraya gel, bebeğim. Şu kızın yolundan çekilelim."

Üç ya da dört yaşlarındaki çocuk annesine döndü. "Biraz M&M alabilir miyim?" diye sordu, küçük yüzü umut doluydu.

Annesi ayağa kalktı ve onu kucağına alarak kalçasına yasladı. "Şimdi olmaz, tatlım." İçini çekti, bir elini kırmızı çerçeveli, yorgun gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Bunun için hiç param yok." Başını salladı ve tepesindeki çirkin floresan ışıkları ağzının etrafındaki endişe çizgilerini derinleştiriyor gibiydi. "Özür dilerim," diye fısıldadı, çocuğu kavrayışını düzeltti ve bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırmak için uzandı. "Belki büyükannene gittiğimizde sana bir şeyler ikram eder." Sesi yatıştırıcıydı ama yüzü gergin ve kararsız görünüyordu.

Anna'nın bakışları kısa bir süreliğine kadının yıpranmış ayakkabılarına kaydı ve ardından yıpranmış gri eşofmanını geçerek kucağındaki çocuğa döndü. Çocuk, Anna'nın beklediği öfke nöbetini geçirmek yerine başını annesinin omzuna yasladı ve sanki boyun eğmiş gibi başını salladı. "Sorun yok, anne."

Anne hüzünle gülümsedi ve çocuğunun başını tekrar okşadı. Anna'nın kalbi sıkışmıştı. Tüm bu sahnede acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Yorgunluktan bitap düşmüş anne kendini toparlamaya çalışıyor, çocuk da annesinin üzgün görünmemesi için ona güven veriyordu. Anna boynundaki kolyeye uzandı. *On yıl önce, bu annem ve ben olabilirdik.* Tıpkı bu genç çocuk gibi Anna da annesinin zor günler geçirdiğini, her günün bir mücadele olduğunu biliyordu. Anna bunu kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yeterli olmamıştı.

Ama şimdi, belki de Anna'nın onu bulup her şeyi düzeltmek için bir şansı vardı. En azından böyle olabileceğini hayal etmek hoşuna gidiyordu. Alternatifinden daha az acıtıyordu.

Anna para kesesine tekrar dokundu. Bu paranın her zerresine ihtiyacı vardı. Ama yıllardır kıt kanaat geçiniyordu ve birkaç dolar o kadar da büyük bir fark yaratmayacaktı. "Oğlunuza bir şey ismarlayabilir miyim?" diye mırıldandı kadına ve çocuk neşelendi.

Kadının ağzı açık kaldı. "Oh, zorunda değilsin-"

"Lütfen?" dedi Anna. Otomata döndü, biraz para attı ve M&M, bir Snickers bar ve bir paket cips aldı. "Buyurun," diyerek iki çikolata ikramını kadına uzattı. Ve sonra, kadının fikrini değiştirmesine fırsat vermeden, Anna kadının avucuna beş dolarlık bir banknot sıkıştırdı, cips paketini ceketinin cebine soktu ve odanın diğer ucuna doğru kaçtı.

Anna karşı duvara dayalı bir koltuk buldu, atıştırmalığını yedi ve beklemek için ucuz vinile yaslandı. Yorgunluk bir dalga halinde geldi ve gözlerini kapattı.

Tam uykuya dalmaya başlamıştı ki, odanın öbür ucundan gelen telefonun tiz sesi duyuldu. Anna doğruldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Güvenlik görevlisi elindeki *People* dergisini bir kenara fırlattı ve eski model siyah bir telefonun ahizesini kaldırdı. Anna konuşmaları duyamayacak kadar uzaktaydı ama adamın başını sallayışını ve sonra tekrar sallayışını izledi. Ve sonra adam aniden başını kaldırıp doğrudan Anna'ya baktı. Anna'nın kalbi göğsünde fırlayacak gibi oldu ve sanki aralarındaki o küçük boşluk onun dikkatinden kaçmasına yardımcı olacakmış gibi sandalyesine geri yaslandı.

Bekçi telefonun diğer ucundaki kişinin söylediklerine başını salladı ve sonra telefonu yavaşça yuvasına geri koydu, hala uzaktan ona bakıyordu.

Anna ayağa kalktı ve bir tabelanın tuvaletleri gösterdiği koridorda aceleyle ilerledi. Güvenli bir şekilde kadınlar tuvaletine girdiğinde kollarını göğsünde kavuşturdu ve arka duvara yaslandı. O gardiyan kim olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi ona bu kadar dikkatle bakıyordu? Sadece paranoyaklaşıyor muydu?

Banyonun kapısı açıldı ve Anna'nın kalbi, gelenlerin daha önce tanıştığı anne ve çocuk olduğunu fark edene kadar yine yerinden fırladı. Kadın ona gülümsedi ve oğlunu bir kabine itti.

"Affedersiniz." Anna elini uzattı. "İçeri girdiğinizde tuvaletin dışındaki güvenlik görevlisini gördünüz mü?"

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra yüzü yumuşadı ve anladığını belli eder gibi oldu. Muhtemelen tek başınıza olduğunuzda gardınızı asla düşüremeyeceğinizi biliyordu. "Bir dakika önce kabindeydi." Kadın banyonun kapısını açtı ve koridora göz attı. "Şu anda orada kimse yok."

Anna derin bir nefes verdi. "Teşekkürler." Muhtemelen sadece paranoyaklaşıyordu. O telefon herhangi birinden gelmiş olabilirdi. Belki de güvenlik görevlisinin karısı eve dönerken bir kutu süt almasını istemişti. Onun radarında olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu. Anna saatine baktı. Otuz dakika sonra Chicago'ya giden bir otobüse binmiş olacaktı. Oradan da kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği San Francisco'ya.

Anna banyodan çıktı ve koridorda ilerledi. Bekleme alanının girişinde, köşedeki güvenlik kulübesine göz attı. Güvenlik görevlisi orada oturmuş, sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış, yine dergisine bakıyordu. Omuzları gevşedi.

Kesinlikle paranoyaklaşıyorum.

Otobüs yolculuğu için bir şişe su almak üzere otomatta durdu. Tam şişeyi çantasına tıktırırken, arkasında birinin ağırlığının değiştiğini hissetti. Tepki veremedi, o kişi onu kolundan yakaladı ve geriye doğru itti.

ON DÖRT

"Ah! Bırak beni!" Anna kurtulmak için güreşerek bağırdı. Çürük parmaklar ince ceketinin içinden etine battı ve aniden odanın içinde sürüklenmeye başladı. "Yardım edin!" diye bağırdı, saldırgandan kurtulmak için daha çok mücadele etti. Daha iyi görebilmek için arkasını döndü ve lacivert bir kolda altın bir kol bandının parladığını gördü.

Güvenlik görevlisi başından beri onu bekliyordu.

Adam bir metre boyunda, kas yığınıydı ve Anna bir an için onu güvenlik kulübesine doğru çekerken kolunu yuvasından koparıp koparmayacağını merak etti. Kalbi hızla çarpan Anna hareket tarzını değiştirdi ve geri çekilmek yerine tüm ağırlığını ona doğru iterek göğüs kafesinin altına bir dirsek indirdi. Güvenlik görevlisi homurdandı ve bir an için eli gevşedi. Anna fırsatı değerlendirerek kendini kurtardı ve etrafında dönerek adamın kaval kemiğine sert bir tekme indirdi.

"Kahretsin!" diye kükredi gardiyan ve daha ne olduğunu anlamadan, üzerine atılarak onu yakaladı. Kız yana doğru uçtu ve omzu çatırdayarak beton zemine çarptı. Ciğerlerindeki hava buharlaştı ve çılgınca ellerini yere bastırdı, kendini oturur pozisyona getirmeye çalıştı, gardiyanın ulaşamayacağı bir yere tırmanmaya çabaladı. Ama adam onun tepesindeydi ve onu yere yapıştırmıştı.

Nefes nefese kaldı. "Bırak beni. Lütfen bırak beni." Bu çok fazlaydı. Üstündeki adamın ağırlığı. Çaresizlik hissi. Çok tanıdıktı. Neredeyse yıllar önce o bodruma inen merdiveni görebiliyordu.

Açık kapı aralığından ateşler içindeki tenine nem sızıyordu. "Lütfen."

Nefes alamıyorum.

"Hey!" diye keskin bir ses odanın öbür ucundan yankılandı ve Anna'yı şimdiki zamana geri çekti. Anna'nın bildiği bir sonraki şey, Gabe'in orada olduğu, korumayı sürükleyerek ayağa kaldırdığıydı. "İyi misin?"

"Hayır." Geriye doğru savruldu, ondan uzaklaştı, tüm vücudu titriyordu. "Hayır, iyi değilim. Onu peşimden sen mi gönderdin?" Nefes almak için bir sandalyeye yaslandı ama bu hareket omzunda bir acıya yol açtı.

"Anna." Gabe yavaşça ona yaklaştı. "Böyle kaçarken aklından ne geçiyordu?"

Anna aniden ayağa kalktı. Güvenlik görevlisi tarafından tartaklanmaktan dolayı bacaklarında oluşan yanma, her tarafına yayılan bir ateşe dönüştü. Öfke. Vahşi, alev alev yanan bir öfke. "*Sırlarımı ailene anlatırken aklından ne geçiyordu?*"

"Yapmak zorundaydım. Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"*Hiçbir şey* yapmana gerek yoktu." Gözyaşları yeniden kabarmış, bu da öfkesinin alevlerini körüklemekten başka bir işe yaramamıştı. Avucuyla ıslak yanaklarını sildi, derin bir nefes aldı ve Gabe'in gözlerinin içine baktı. "Senden nefret ediyorum, Gabe. Senden nefret ediyorum ve bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Büyük bir memnuniyetle, Gabe irkildi.

Güzeldi. Onu incitmek istiyordu. Onun göğsüne uzanmak ve kendisinininkine yaptığı gibi kalbini söküp almak istiyordu. Ama bunun için onu önemsemesi gerekiyordu. Ve onu gerçekten önemseyen hiç kimse ona bu şekilde ihanet edemezdi.

Güvenlik görevlisi ayaklarını sürüyerek ilerledi ve tekrar kıza uzandı. "Dinle, burada neler olduğunu bilmiyorum ama bana bu kızın koruyucularının onun için geleceği söylendi."

"Sakin bana dokunayım deme," diye tısladı Anna ona.

"Her an burada olabilirler." Gabe korumanın önüne geçti. "Arabayı park ediyorlar."

"Anna!" diye seslendi odanın öbür ucundan tanıdık bir kadın sesi. Anna başını kaldırdığında John ve Elizabeth'in kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Tatlım, iyi misin?" Elizabeth onu kollarından tutup şöyle bir süzdü ve Anna ne düşüneceğini bilemeden yaşlı kadın onu kucakladı.

Anna bir anlığına gözlerini kapadı ve içine doğru eğildi. Çok yorgundu. *Çok yorgundu.* Ama sonra omzuna keskin bir acı daha saplandı ve Anna neden burada olduklarını hatırladı. Kendini serbest bıraktı. "Kaçmaya devam edeceğim. On sekiz yaşına kadar beni kilit altında tutmanız gerekecek. Ama yine de koşmaya devam edeceğim."

"Anna, sadece dinle, tamam mı?"

Gabe sakinleştirici bir hareketle elini uzattı ama bu hareket onda sakinliğin tam tersi bir his uyandırdı. Ondan o kadar nefret ediyordu ki.

Güvenlik görevlisi John'a döndü. "Siz muhafızlar mısınız?"

John başıyla onayladı. "Biziz."

"Onu götürebileceğinden emin misin?" Muhafızın yüzünde bir şüphe parıltısı belirdi ve Anna'nın omurgasına bir panik ateşi yayıldı. Birdenbire Weatherall'ların gözetimine bırakılmak, bu adamla kalmak kadar kötü görünmemeye başladı. Ya onu tekrar yakalarsa? Ya kaçamazsa? Bu işi çözmek için onu karakola götürmekte ısrar edebilirdi. Onu on sekiz yaşına kadar kilit altında tutabilirlerdi.

Ya da daha uzun.

Tanrım, polislerin etrafta dolaşmasına izin veremezdi.

Ama Anna paniğe kapılmadan önce John elini uzatıp güvenlik görevlisinin elini kavradı ve sıkıca sıktı. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Karım ve ben minnettarız. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Başka birinden gelse aynı etkiyi yaratmayabilirdi. Ama John gibi uzun boylu, seçkin ve tam olarak istediğini elde etmeye alışkın bir adamdan gelince kimse itiraz etmeyecekti. Özellikle de kadının tekmelediği bacağını destekleyen güvenlik görevlisi. Muhtemelen Anna'nın başkasının sorunu olmasını istiyordu.

"Tamam," dedi güvenlik görevlisi, ellerini sanki bu durum zehirli bir sızıntıymış ve ona yaklaşmayacakmış gibi havaya kaldırarak Anna'nın şüphelerini doğruladı. "Ona iyi şanslar." Arkasını döndü ve güvenlik kulübesine doğru ilerledi.

"Tatlım."

Elizabeth'in sesi nazikti ama Anna'nın omurgası sertleşmişti. İnsanlar sadece birine duymak istemediği bir şey söylemek üzereyken böyle konuşurlardı.

"Gabe'in bize annenin gittiğini ve senin tek başına yaşadığını söylediğini anladığın çok açık."

Anna dudaklarını birbirine bastırdı ve sesine güvenemeyerek başını salladı.

"Çok endişelendiğimizi tahmin edebilirsiniz." Elizabeth uzandı ve elini Anna'nın koluna koydu. "Tek başına yaşayan genç bir kız olman bir yana, ev sahibiyle bazı sorunlar yaşadığını da biliyoruz."

Anna onun kolunu çekti. "Gabe bu konuda hiçbir şey bilmiyor. O gelene kadar her şey kontrolüm altındaydı."

"Anna," diye homurdandı Gabe, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sadece *dinleyebilir* misin?"

Ona sert bir bakış fırlattı.

"Sen akıllı bir kızsın," dedi John alçak bir sesle. "Mevcut yaşam koşullarına devam edemeyeceğini biliyorsun."

"Siz benim ailem değilsiniz. Bana ne olacağına siz karar veremezsiniz."

John, "Görünüşe göre aileniz bu tür kararlar vermek için uygun değil," dedi.

Anna'nın utancından gözleri yine yaşlarla doldu.

Elizabeth dirseğiyle onu dürterek, "John," diye azarladı. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Gabe duvarı iterek uzaklaştı. "Anna'yla bir dakika görüşebilir miyim?" diye bağırdı. Aslında bu bir soru değildi ve babasının otoriter sesinin Gabe'inkinin yanında hiçbir değeri yoktu.

Ondan bu kadar nefret etmeseydi etkilenebilirdi.

John ve Elizabeth bakıştılar ve sonra Elizabeth başını salladı. "Hemen şurada olacağız."

Gabe onlar otomat makinesinin yanındaki banka yerleşene kadar izledi ve sonra en yakın vinil sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Gabe kocaman bir iç çekti, bir anlığına gözlerini kapadı ve elini saçlarında gezdirdi. "Peki. *Lütfen* oturun."

"Tamam." Anna sandalyeye çöktü ve o da yanındaki sandalyeye kaydı, o kadar yakındı ki uzanıp o güzel yüzüne bir tokat atabilirdi.

Gabe bacaklarını kaydırarak ona doğru döndü. "Nereye gittiğini sanıyordun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Doğru, tamam," dedi. Ve kız onu durduramadan Gabe ona doğru eğildi ve çantasının yan cebinden otobüs biletini kaptı. Bileti elinde evirip çevirdi. "Chicago mu? Chicago'da ne var ki?"

Anna bileti almak için hamle yaptı ama adam bileti ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Neden zahmet ettiğini bilmiyordu. Artık o otobüse binmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama Gabe'in elinde buruşmuş duran o aptal kâğıt parçası ona son umudu gibi gelmişti. Omuzları çöktü. "Annemi aramaya gidiyordum."

Gabe şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Annen Chicago'da mı? Kaliforniya'da olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Sanırım. Bilmiyorum." Anna ellerine baktı. "Sanırım San Francisco'da olabilir."

"Yani otobüse atlayıp Chicago'ya, oradan da San Francisco'ya mı gidecektiniz?"

Başını salladı.

"Sonra ne olacak? Onu aramak için şehirde dolaşmayı mı planladınız?"

Anna başını kaldırdı. "Ne dedin? Hayır. Ben aptal değilim. Bir adresim var."

Gabe'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Anna sırt çantasını kucağına çekti ve yıpranmış kâğıt parçasını cebinden çıkardı. "Eskiden beni arardı. İlk gittiği zamanlar. Telsiz telefonda numarası çıktı. Kaydettim ve tersine telefon numarası araması yaptım. Aramalar San Francisco'daki Mission Bölgesi'nde bir evden geliyordu."

Gabe uzanıp kâğıdı yavaşça aldı, açıp kırıksıklıkları düzelitti. "Capp Sokağı."

Anna başını salladı. Bu adresi kaç kez Google'da aramış ve haritadaki küçük noktaya bakarak annesinin yaşadığı yeri işaret edip etmediğini merak etmişti. Pittsburgh'daki apartmanından San Francisco'daki Capp Caddesi'ne kadar 2,576 mil vardı.

"Peki onu bulursanız ne olacağını umuyordunuz?" Gabe kâğıdı katlayıp geri uzatarak sordu.

"Nerede olduğu ve neden ortadan kaybolduğu hakkında bazı cevaplar alabileceğimi umuyordum." Anna dudağını ısırıldı. Kulağa doğru geliyordu. Gerçekten de cevaplar istiyordu. Ama bundan çok daha fazlasını da istiyordu. "Umuyordum ki..."

Yaptığım hatayı düzeltebileceğimi ve her şeyi yoluna koyabileceğimi umuyordum.

Ama Anna sadece omuz silkti. "Bilmiyorum. Eğer hala kullanıyorsa, belki ona yardım edebilirim. Onu eve dönmeye ikna edebilirim."

Belki de gerçekten aptalın tekiydi. Gabe'in yüzünden geçen şüphecilik kesinlikle öyle olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen o da herkesin yaptığı gibi annesinin kurtarılmaya değmeyecek bir keş olduğunu düşünmüştü. Ama Gabe onu Anna gibi tanııyordu.

Ve Anna olmasaydı annesinin asla gitmeyeceğini bilmiyordu.

"Bakın, annem Kaliforniya'ya gitti çünkü bize daha iyi bir hayat sağlayacak bir fırsatın peşindeydi. Ondan sonra ne oldu bilmiyorum ama hala orada olduğuna inanmak zorundayım. Onu geri kazanmam için hâlâ bir şansım var." Ağırlığını sandalyenin koluna yasladı. "Ya kaybolan senin annen olsaydı? Ne yapardın?"

Annesini dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağını biliyordu.

"Tamam." Gabe bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama ya oraya vardığında onu bulamazsan? O zaman ne yapardın?"

"I-" Anna başka tarafa baktı.

"O kadarını düşünmedin, değil mi?"

Anna'nın yüzü kızardı çünkü o kadarını düşünmemiştir. Ya da belki de düşünmüştü ve annesinin orada olmayabileceği fikrini aklından çıkarmıştı. Çünkü yıllardır o adrese, San Francisco'daki Capp Sokağı'nda, tam 2.576 mil uzaktaki o eve güveniyordu.

Ama Gabe'e bir açıklama borçlu değildi. Ona ihanet etmişti ve bunu tekrar yapacaktı. Anna ayağa fırladı. "İzin verirsiniz, gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor."

Gabe gerçekten de gülmeye cüret etti. "İyi denemeydi, evlat." Onu bileğinden yakaladı ve koltuğuna geri çekti. "Henüz gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Anna elini onun avuçlarından çekti. "Beni sonsuza dek isteğim dışında tutamazsın."

"Anna, seni isteğin dışında tutmaya çalışmıyorum." Ona bakmak için koltuğunda döndü. "Sana koruyucu aileye gitmek zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum. Ailem senin onların yanına taşınmanı istiyor."

Anna'nın başı geriye doğru sarsıldı ve elleri sandalyesinin kolçaklarına gitti çünkü aniden bir dayanağa ihtiyacı vardı. "Onlar... ne?" diye boğuldu.

"Bir sürü odaları var ve üniversite derslerine gitmeye devam edebilirsin. Onların yanında güvende olman dışında hiçbir şeyin değişmesi gerekmez."

"Yanlarına taşınmamı istiyorlar," diye tekrarladı Anna. Milyon yıl geçse de bunu hayal edemezdi. "I-" Ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve aralarındaki dar alanda sessizlik uzayıp gidiyordu.

Anna odanın diğer ucundaki Elizabeth ve John'a, sonra da Gabe'e baktı. "Neden yanlarına taşınmamı istesinler ki?" diye fısıldamayı başardı sonunda.

Gabe'in ifadesi yumuşadı. "Seni önemsiyorlar, evlat. Hepimiz önemsiyoruz." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Şu anda kimsenin işini kolaylaştırdığından değil."

Anna boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. Hiçbir şeye, Gabe'in o anda söylediklerine inanmak istediği kadar inanmak istememişti. Geçtiğimiz yıl gizliden gizliye özlemini çektiği şey buydu. Gabe'inki gibi bir aile. Gerçek bir yuva.

Piyango kazanmış gibi hissetmeli.

Ama daha çok bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu.

Çünkü Weatherall'lar onun gerçek ailesi değildi ve Anna bir daha bu hayale kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. O yapardı

Kendinden başka kimseye güvenmemeyi öğrenerek hayatta kaldı ve aptalca bir şekilde başkasına izin verdiğinde, bunun onu nereye getirdiğine bakın.

Anna Gabe'e bir bakış attı. Onu koruduğunu sanıyordu. Ama bir elini ağrıyan omzuna bastırduğunda, güvenlik görevlisinin onu betona yapıştırdığını ve vahşi bir hayvan gibi altına hapsettiğini hâlâ hissedebiliyordu. Anna sandalyesinde öne doğru sallandı ve bunu zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama artık orada yanıyordu ve bunun için Gabe'i asla affetmeyecekti.

O apartmandaki durumu mükemmel olmaktan çok uzaktı ama onun durumuydu. Kendisine ne olacağına karar verme hakkını kazanmıştı. Ve Gabe onu ailesine teslim ettiğinde bu hakkını çalmıştı.

"Anna, onların yanına taşın." Gabe eğildi. "Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değilsin. Onlara güvenebilirsin. Ve şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama bana da güvenebilirsin."

O gümüş gözler savunmasını delip geçti ve o da onlardan kaçmak için sandalyesinde geriye kayd. "Güven bana" demek onun için çok kolaydı. Ona tapan sevgi dolu bir ailede büyümüşü. Ama o, kötü hissettikleri ve onu beslemeye başladıkları kadar uzun süre etrafta dolaşan bir sokak çocuğuydu.

Onu gerçekten istemiyorlardı. Neden istesinler ki? Kendi annesini uzaklaştırmıştı.

Gabe onu, kendisini çıplak ve savunmasız hissetmesine neden olan sessiz bir yoğunlukla inceledi. Kıpırdandı, bakışlarını Gabe'in omzunun üzerinden duvara kayd. Anna ona ya da ailesine asla ama asla güvenmeyecekti. Ama onlarla gitmezse, sosyal hizmet görevlileri ortaya çıkacak ve polis çağıracaklardı. Ya annesiyle o adam arasında bir bağlantı kurarlarsa?

Ya Anna'nın o gün orada olduğunu anlarsa?

Gabe uzanıp koluna dokunduğunda sıçradı. "Bu senin en iyi seçeneğin, evlat."

Anna öyle olduğunu biliyordu. Kaçmaya devam edecek kadar parası yoktu ve aptalca bir şekilde Gabe'e kaçarsa onu nerede arayacağını söylemişti. Kendini tutmaya çalıştığı gözyaşları döküldü. "Beni böyle sattığına inanamıyorum," diye tısladı Anna, bir avucunu ıslak yanaklarında gezdirerek. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim, Gabe. Asla."

Gabe öne doğru eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Beni affedip affetmemen umurumda değil. Güvende olman umurumda."

Ve işte bu kadar. Oyun bitti.

Avucunu uzattı. "Gidip ailemle konuşalım mı? Eşyalarını almak için bir plan yapalım mı?"

John ve Elizabeth'in yanına taşınma gerçeği ilk kez kafasına dank etti. Artık San Francisco'ya gidemeyeceğine göre -Capp Sokağı'ndaki o eve gitmesi *yıllar sürebilirdi*- köhne apartmanı onu hâlâ annesine bağlayan tek yerdi.

Anna, Gabe'in uzattığı elden uzaklaştı. "Peki ya annem?"

Gabe başını eğerek Anna'nın yüzünü inceledi. "Anna, San Francisco'ya otobüsle gidemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona acıyordu. "Elbette bunu biliyorum. Ama..." Anna sırt çantasının kayışını ellerinin arasında döndürdü. "Ama ya geri gelirse?" Sesindeki nefessizlikten, o küçücük umut kırıntısını ele vermesinden nefret ediyordu.

Ona yan yan baktı ve lanet olsun, ne düşündüğünü biliyordu. Annesi gideli iki yıl olmuştu. Geri döneceğini hiç sanmıyordu. *Ama bundan emin değildi.*

Annesi geri geleceğini söylemişti.

Sadece kısa bir süreliğine gidiyorum. Bu işi yapacağım ve kimsenin bize bir daha zarar veremeyeceği kadar para kazanacağım. Merak etme, bebeğim. Bize göz kulak olacağım.

Hâlâ dışarıda bir yerdeydi. Eğer olmasaydı, Anna bunu bilirdi. Bunu hissedirdi.

"Annem beni nasıl bulacak? Ev sahibine bir adres bırakamam ki."

"Şey..." Adam kelimeyi uzattı ve kadın onun kendisiyle dalga geçtiğini anladı.

Yanaklarının ısındığını hissetti. Annesi onu asla terk etmek zorunda kalmamıştı, bu yüzden **o n u n** dönmesini beklemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ona ne olmuş olabileceği konusunda acı çekmenin.

Gabe parmak uçlarını sandalyenin koluna vurdu. "P e k i ya binadaki komşulardan biri?"

"Bayan Janiszewski. Üst katta oturuyor."

"Tamam, eşyalarını almaya gittiğimizde ailemin numarasını Bayan Janiszewski'ye bırakırız."

İşte bu kadar. İşte böyle, tüm hayatı onun için kararlaştırılmıştı. Yıllardır o köhne daireden ve korkunç ev sahibinden kurtulmak için yanıp tutuşuyordu. Ama bu kendi şartlarıyla olmalıydı. Gabe'in değil. Hayatıyla ilgili çok az şey onun kontrolündeydi ve Gabe bunu da ondan almıştı. Gabe'in ailesinin yanına taşınmazsa, çocuk koruma hizmetlerini arayacaklardı. Onu dışarıdaki otobüsün altına atılan bir bavul gibi oradan oraya sürükleyeceklerdi.

Anna, iş Weatherall'ların yanına taşınmaya ya da sisteme girmeye geldiğinde Weatherall'ları seçmemenin aptallık olacağını biliyordu. En azından derslerine devam edebilirdi ve bir yıl sonra üniversiteye gidecek ve buradan temelli uzaklaşacaktı. Belki o zaman gerçekten San Francisco'ya gidebilir, annesini bulabilir ve yarattığı bu karmaşayı düzeltebilirdi.

Weatherall'ların yanına taşınacaktı ama Gabe'i asla affetmeyecek ya da ailesine bir daha güvenmeyecekti. Çünkü onlara tekrar izin vermenin, kendisine herhangi bir şaibeli ev sahibi ya da koruyucu aileden daha fazla zarar verebileceğini bilecek kadar akıllıydı.

ON BEŞ

Gabe, anne babasının oturma odasındaki şöminenin bir yanındaki mavi keten sandalyeye oturmuş, anne babasının rafından aldığı kitaba dalmış gibi yapıyordu. Gerçekte ise Anna'nın yıpranmış deri bir albümün sayfalarını çevirmesini izliyor, büyükannesi ise kırışmış parmağıyla sepya tonlarında bir fotoğrafı işaret ediyor, gülümsemesi ağzının etrafındaki çizgileri derinleştiriyordu.

"Benjamin." Dorothy, sesini kullanmadığı için kısık bir şekilde söyledi.

"Fotoğrafta ona sırtımdan onun en sevdiğin kardeşin olduğunu anlayabiliyorum." Anna kıvrılmış fotoğrafı düzeltti ve Gabe denizci elbisesi ve diz çorapları giymiş küçük bir kızın, tüvit takım elbiseli ve uyumlu şapkalı bir oğlanın yanında durduğu görüntüyü seçebildi. Yıllar boyunca bu fotoğrafa onlarca kez bakmış ama oturup büyükannesine sormak hiç aklına gelmemişti. Ama Anna sormuştu. Dorothy'ye albümdeki her fotoğrafı sormuş ve birkaç ay içinde yaşlı kadının hikâyesi hakkında hayatı boyunca öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmişti.

Gabe, Anna'nın büyükannesini bu şekilde nasıl çizeceğini öğrenmek için zaman ayırmasına hâlâ hayret ediyordu. Ama bu konuda gerçekten dürüst olsaydı, belki de bunun bir sinirbilim ders kitabından edindiği bilgilerle pek ilgisi yoktu.

Belki de sadece Anna'ydı.

Birkaç ay önce ailesinin yanına taşındığında, Anna bazı eski fotoğraf albümleri bulmuştu ve Dorothy ile birlikte yavaş yavaş bu albümleri inceleyerek hikayeleri bir araya getirmeye çalışıyorlardı

Dorothy'nin çocukluğu. Büyükannesi şu anda ailesini nadiren tanısa da, Anna onun geçmişteki insanlarla ilgili net anıları olduğunu keşfetmişti. Dorothy pek konuşmasa da, Anna bir şekilde onunla gayet iyi iletişim kurmayı başarmıştı.

Dorothy eteğini çekiştirmeye başladı, bu yorulduğunun ve yakında kendi dünyasına çekileceğinin işaretiydi. Anna bunu hemen fark etti ve fotoğraf albümünü kapattı. "Sonra biraz daha bakarız, tamam mı?"

Dorothy Anna'nın bacağını okşadı ve bir dizi parlak elmas yüzük, yıpranmış, güneş lekeli elinde parladı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu: Anna'nın bacağını okşuyor, elini sıkıyor, saçlarını yüzünden fırçalıyordu. Dorothy, Anna'nın kim olduğunu bilmese bile ona giderek bağlanıyordu. Ve Anna'nın yüzündeki özlemden onun da aynı şekilde hissettiği anlaşıyordu.

Gabe kitabına geri döndü, göğsündeki duygulara şaşırmıştı. Anna'yı tanıdığı süre boyunca olduğu gibi sürekli yıpranmış görmek yerine rahat ve gevşemiş, hatta mutlu görmek onu çok rahatlatmıştı. Ailesinin yanına taşındığından beri biraz kilo almış, gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuş ve gülümsemesi çok daha kolay gelmeye başlamıştı.

Gabe hariç herkes için daha kolay geldi.

Anna, Gabe'e sessizlik, ters bakışlar ve düpedüz düşmanlıktan oluşan bir paket sundu. Bir açıdan Gabe bunu anlıyordu. Kibriti çakan ve eski hayatını ateşe veren oydu. Aksini gösteren açık kanıtlara rağmen Anna hâlâ ev sahibiyle yaşadığı her şeyi kontrol altında tuttuğuna inanıyordu ve onu ikna etmenin bir yolu yoktu. Gabe'i asla affetmeyeceğine yemin etmişti ve buna gerçekten inanıyordu. Gabe son on dakikadır onunla aynı odadaydı ve Anna onu fark etmemişti bile.

Yine de denemeye devam etti.

"Hey, evlat, yaz kursun nasıl gidiyor?" diye sordu kitabını bir kenara fırlatarak. Geçtiğimiz bahar üniversiteden mezun olmuştu ve gelecek ay yüksek lisansa başlayacaktı ama Anna başka bir ders alıyordu. Normalde onunla bu konu hakkında konuşur, vize ödeviyle ilgili tavsiyelerini falan sorardı. Ama hiç ses çıkmamıştı.

"Sana ne ki?" Anna kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Sırıtarak ayağa kalktı ve odanın onun tarafına doğru ilerledi. "Biliyor musun, o kötü ifadelere dikkat etmelisin. Yüzün böyle donabilir. O zaman pişman olursun."

Anna'nın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Gabe bir zafer duygusu hissetti. Bu, bütün yaz boyunca ondan koparmayı başardığı en umut verici tepkiydi. Kızın eli ağzını kapatmak için havalandı ama artık çok geçti. Küçük bir çatlak açtığını biliyordu. Gabe sanki onu bilek güreşinde yenmiş gibi omuzlarını geriye atıp gerinerek bir gösteri yaptı. "Şakalarımı özlediğini biliyordum."

"Her neyse." Anna gözlerini devirdi ve o duvar hemen geri geldi.

Gabe bir süre ona baktıktan sonra sehpanın karşısındaki sandalyeye çöktü. "Anna, dinle. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. UC'deki yeni danışmanımla konuştum ve bu sonbaharda ekonomi ve sosyal adalet konulu Hastings konferansına katılmamı önerdi." Aslında danışmanı birkaç konferans seçeneğinden birine katılmasını önermişti. Bunu seçmesinin çok özel bir nedeni vardı.

Anna omuz silkti. "Tamam." Sesinde "*Bunu bana neden anlatıyorsun?*" ifadesi vardı. Gerçekten de uzman düzeyinde bir kin tutucuydu. Tüm bu öfke ona yönelik olmasaydı ona hayranlık duyardı. Ve eğer eski dostluklarını özlemeseydi.

"Konferans San Francisco'da."

Anna'nın kafası yukarı kalktı. Bu onun dikkatini çekti. "Gerçekten mi?" diye sordu nefes nefese.

"Evet. Düşünüyordum da, belki bana annenin adresini verebilirsin. Ben de gidip kontrol edebilirim."

Tek bir anda yüzünde bir gökkuşağı kadar duygu belirdi: şok, dehşet ve son olarak umut. "Gerçekten mi? Şaka yapmıyorsun değil mi? Bunu benim için gerçekten yapar mısın?" Omuzları kulaklarına kadar kaydı ve bir elini endişeyle diğeriyle kavradı.

Neden bu kadar şaşırmış görünüyordu? Anna, onun sırrından vazgeçmesinin, kendisini önemsemediği için olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Bunu sadece onu önemsemediği için yaptığını anlamamış mıydı?

onun hakkında? "Elbette isterim Anna," diye tersledi. "Ne yani, seninle dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?"

Anna gözlerini kırptırdı. "Hayır. Ben-" Omuzları düştü. "Özür dilerim. Bunu yapmayacağını biliyorum. Sadece buna inanamıyorum. Onu bulmak için oraya gitmemin yıllar alacağını düşünmüştüm."

Gabe ensesini ovuşturdu. Bu konuda çekinceleri vardı. Diğer insanlar hakkında bu kadar anlayışlı biri olan Anna'nın konu annesine geldiğinde kocaman bir kör noktası varmış gibi görünüyordu. Gabe'in bakış açısına göre, kadın çocuğunu yüzüstü bırakmıştı. Kaliforniya'ya gittiğinde peşinde olduğu şey her neyse, Anna için daha iyi bir hayat değildi. Gabe'in bu yolculuktan iyi haberlere benzer bir şey çıkacağına dair şüpheleri vardı. Ama Anna artık on yedi yaşındaydı ve bir yıldan kısa bir süre sonra liseden mezun olacaktı. Belki de gerçeği öğrenmesi onun için daha iyiydi, böylece hayatının geri kalanına devam edebilirdi.

"Konferanstaki oturumlar arasında bir mola verebilirim," dedi ona. "Oraya varır varmaz seni arayacağım."

"Teşekkür ederim, Gabe. Gerçekten. Bunun benim için anlamı çok büyük." Ve sonra ona aylardır gördüğü ilk gerçek gülümsemeyi verdi.

Gabe otelin konferans salonuna dizilmiş plastik katlanır sandalyelerden kalktı ve programını kontrol etti. Akşam yemeği programı altıda başlamadan önce iki saatlik bir molası vardı ve resepsiyon görevlisi ona San Francisco şehir merkezinden Mission Bölgesi'ne yaklaşık otuz dakikalık bir yürüyüş olacağını söylemişti. Görünüşe göre bu onun penceresiydi.

Neden birdenbire bu konuda gerginleşmişti? Belki de Anna'nın, *Deborah Campbell* sözcükleriyle birlikte bir not kartına özenle kopyalanmış adresi verirken gözlerindeki beklenti ve umut dolu bakıştı. Annesinin adını geçtiğimiz ilkbaharda huzurevinde yaptığı araştırmadan zaten biliyordu. Son seferinde saatli bir bombayı ortaya çıkarmıştı. Gabe bugün sonuçların farklı olacağını umuyordu.

Otuz dakika sonra Mission Caddesi'ne doğru ilerledi, mahalle soylulaştırmanın ortasında gibi görünüyordu. Modern apartman daireleri ve şık kafeler, Meksika restoranları ve içindeki giysiler yeni olduğundan beri oradaymış gibi görünen eski giyim mağazalarının yanında kaldırıma sıralanmıştı. Anna'nın annesi de aynı caddede yürüyor, renkli duvar resimleri olan yerden taco alıyor ve Yesterday's News adlı mağazadan ikinci el kıyafet alışverişi yapıyor muydu?

Dürüst olmak gerekirse, cebindeki adresteki evde Anna'nın annesini bulmayı pek beklemiyordu. Ama bulacağı şeyin en azından Anna'nın bu konuyu kapatmasına yardımcı olacağını umuyordu. Böylece, Mission ve 19^{uncu} Sokak'ın kesiştiği noktada Gabe sola döndü ve üzerinde *Capp* Sokağı yazan siyah-beyaz bir sokak tabelasını destekleyen metal bir elektrik direğine gelene kadar blok boyunca ilerledi.

Gabe adresi kontrol etti ve sonra binalara baktı. Bloğun aynı tarafında, kaldırım boyunca saksılar içinde kesme çiçekler ve meyveler sergileyen küçük bir bodega duruyordu. Dükkânın üzerindeki kırmızı tentede soluk harflerle *1906* yazıyordu, yani Anna'nın ona verdiği adres *-1908-* hemen köşeyi dönünce olmalıydı.

Bodega'yı geçip *Capp* Sokağı'na döndü ve kaldırımda durdu. Önünde, terk edilmiş gibi görünen üç katlı gri bir evi çevreleyen geçici bir metal çit duruyordu. Gabe yaklaştı, parmaklarını tel örgülerin arasından geçirdi ve binaya baktı. İspanyol tarzı evin sıva dış duvarları iyi durumda görünüyordu, ama olan tek şey buydu. Birinci kattaki garajın kapısı sanki rayından çıkmış gibi bir açıyla duruyordu, üst kattaki pencerelerin çoğunu kontrplak tahtalar kaplıyordu ve yarılmış ahşap çerçeveye ve solmuş ön kapıya çıkan beton basamaklar boyunca bir dizi çatlak uzanıyordu.

Sonra kapı açıldı ve içeriden mavi kareli düğmeli gömleği, özel dikim gri pantolonunun içine sokulmuş, fit görünümlü orta yaşlı bir adam çıktı. Gabe gözlerini kırptırdı. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu adam değildi. Adam kapıyı kilitledi ve ayağını dikkatli bir şekilde basarak merdivenlerden aşağı indi.

Adam kaldırıma yaklaşırken Gabe, "Affedersiniz," diye seslendi.

Adam başını kaldırıp Gabe'e odaklandı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım öyledir." Gabe boğazını temizledi. "Bu ev size mi ait? Bana bu ev hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz diye merak ediyordum. Burada yaşamış olabileceğini düşündüğüm bir arkadaşımı arıyorum."

Şimdi şaşırma sırası adamdaydı. "Bu evde yaşayan bir arkadaşın mı vardı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Gabe elini özel dikim pantolonunun ceplerine soktu ve bir ekonomi konferansında ağ kurmak için giyindiğini, terk edilmiş binalarda dolaşmadığını hatırladı. Orada ne yaptığına dair iyi bir açıklama bulmaya çalıştı ve sonunda gerçekte karar kıldı. "Aslında arkadaşımın annesini arıyorum. Birkaç yıl önce ortadan kayboldu. Arkadaşım buranın onun bilinen son adresi olduğunu düşünüyor. Kasabadaydım ve ona uğrayacağımı söyledim."

"Ah." Adam sanki bu çok daha mantıklıymış gibi başını salladı. Sola doğru birkaç adım attı ve çite bağlı kapıyı açtı. "İçeri gel." Gabe'i açıklıktan kaldırımın diğer tarafına geçirdi ve avucunu uzattı. "Ben Cliff Desmond."

"Gabe Weatherall."

Cliff, "Evin sahibi ben değilim; ben emlakçıyım," diye açıkladı. "Bu ev kontrat altında ve kapanış yarın. Ben sadece son kontrolleri yapmak için buradayım."

Gabe'in bakışları tekrar eve kaydı. "Ne zamandır böyle?"

"Buna gerçekten cevap veremem." Cliff omuz silkti. "Belli ki yıllardır kimse bakımını yapmamış ya da faturalarını ödememiş. Müvekkilim burayı şehirden açık artırmayla satın aldığı anda ben de dahil oldum. Emlak fiyatları geri dönüp satmamayı çok cazip hale getirene kadar yaklaşık bir yıl boyunca elinde tuttu."

"Peki, yarın kim alıyor?"

"Onlar yerel bir geliştirme şirketi." "Burayı yenileyecekler mi?"

"Sanırım burayı yerle bir edip çatı katları inşa etmeyi planlıyorlar."

Gabe şaşırmadı. "Şu anda San Francisco'da bu tür olayların çok yaşandığını duydum."

"Evet." Cliff bir dizi düz beyaz dişini gösterdi. "Şikayet ettiğimi söyleyemem. İş için harika."

"Şehir ele geçirilmeden önce burada yaşayanlar hakkında bir şeyler öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Anladığım kadarıyla burada gecekonducular varmış. Evin içindekilere bakınca da öyle görünüyor."

"Doğru," diye bir ses geldi arkalarından. "Gecekonducular."

Gabe arkasını döndüğünde, az önce bodega'nın önündeki kaldırımı süpürmekte olan kısa boylu, kır saçlı bir adamla karşılaştı. "Evet? Bize onlar hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Adam süpürgesine yaslandı. "Tek bildiğim buranın eskiden bir uyuşturucu evi olduğu."

Gabe'in kaşları havaya kalktı.

Dükkân sahibi başını salladı, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Uyuşturucu ve fahişelerden başka bir şey girip çıkmıyor. Benden çalıyorlar ve sokakta aşırı doz alıyorlar." Küçümseyici bir el salladı. "İyi ki kurtulduk."

Cliff daha nazik bir ifadeyle, "Evin durumuna ve içindekilere bakarak bunu doğrulayabilirim," dedi. "Bunun arkadaşınız için ne anlama gelebileceği konusunda üzgünüm."

Dükkân sahibinin aksine Cliff üzgün görünüyordu. Gabe ona minnettar bir bakış attı.

Dükkân sahibi süpürgesini yere vurdu. "Gürültüyü ve inşaat araçlarını seveceğimi söylemiyorum ama müteahhitlerin o evi yıkıp yepyeni bir çatı katı inşa etmesi bu mahallenin başına gelebilecek en iyi şey olacak. Burada yaşayan genç ailelerimiz ve çocuklarımız var. Güvenli değildi."

"Acaba eskiden gelip giden insanlardan herhangi birini tanıyor muydun?" Gabe cebini karıştırdı ve Anna'nın ona verdiği fotoğrafı çıkardı. Soluk, sarı bir parıltısı vardı. Fotoğraftaki genç kadın asitle yıkanmış bir kot ceket giymiş ve 1980'lerden kalma bir perma yaptırmıştı. Fotoğraf muhtemelen Anna daha doğmadan önce çekilmişti. Gabe, Deb Campbell'ın hâlâ Anna'ya benzemesinin mümkün olmadığını biliyordu.

fotoğraftaki kişi yirmi yıl ve çok zor bir hayattan sonra, ama sahip olduğu tek şey buydu. "Adı Deb."

Dükkân sahibi fotoğrafa zar zor baktı. "O insanlara sadece bir polis arabasının arkasında götürülürken dikkat ettim. Ya da morga giden bir ambulansın içinde."

Gabe nefesini içine çekti ama cevap veremedi Cliff araya girdi. "Yardımanız için teşekkürler." Dükkân sahibine ince bir gülümseme verdi ve sonra ona arkasını döndü. "Dinle genç adam, bu durum hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama buraya gelip arkadaşının annesini aramak için iyi bir insana benziyorsun."

"Teşekkürler." Gabe'in omzu çöktü. "Sonunda bazı cevaplar almayı umuyordum."

"Bunun ona bir şey vereceğini düşünüyor musun?"

"Hayır." Gabe içini çekti. "Bence bu sadece daha fazla soruyu gündeme getirecek."

Cliff yıkık dökük basamakları işaret etti. "Eğer yardımı olacaksa, evin içinde dolaşabilirsiniz. İnsanların geride bıraktığı bazı kişisel eşyalar var ve müteahhitler bunları kesinlikle istemiyor. Yarından sonraki gün için bir çöp konteyneri ayarladılar bile."

"Gerçekten mi? Oraya girmek güvenli mi?"

"Şey..." Cliff bir elini kaldırdı. "Bakması oldukça zor olduğu konusunda sizi uyarıyorum. Ama yapısal olarak tamamen güvenli. Hadi gelin."

Ev karanlıktı, pencereler tahtalarla kaplıydı, çatlaklardan sadece birkaç küçük ışık kırıntısı sızıyordu. Havada yanık kokusu vardı, sigara dumanı değil, daha keskin bir şey. Dükkân sahibi buraya esrar evi demişti. Belki de Gabe'in kokladığı şey buydu. İçeriye doğru ilerledikçe, sanki biri oturma odasındaki lekeli, sarkık eski kanepelere süt dökmüş ve haftalarca, belki de yıllarca orada bırakmış gibi bir ekşilik kapladı.

Gabe evin bir zamanlar orijinal parke zeminleri ve kapıların etrafındaki pervazlarıyla çok güzel olduğunu görebiliyordu ama biri en son bir yüzeyi sildiğinde muhtemelen ilkokuldaydı.

Dar bir merdivenden çıkan Cliff, Gabe'e üç yatak odası gösterdi; her birinde birkaç parça ahşap mobilya vardı.

duvarlar ve yerdeki şilteler pis yatak takımlarıyla kaplıydı. Giysiler bürolardan dışarı taşmış, yiyecek ambalajları, bira şişeleri ve diğer çöpler yerlere saçılmıştı. Cliff'le birlikte ilk yatak odasına girdiler, yataktan dikkatle uzak durdular ve Cliff büroya yönelirken Gabe pencerenin altındaki masaya doğru ilerledi.

"Arkadaşının annesinin adı ne demiştin?" Cliff üstte duran bir yığın kâğıdı karıştırdı.

"Deborah Campbell."

Cliff kâğıtları bir kenara fırlattı. "Burada bazı makbuzlar, eski faturalar var ama o isimde bir şey yok."

Cliff bir ayakkabı kutusunun kapağını açarken, Gabe masanın çekmecelerini karıştırdı. Birkaç kâğıt, bir avuç tozlu ataç ve kurumuş kalemler dışında pek bir şey yoktu. Bütün bunlar onlarca yıldır orada duruyor olabilirdi. Bir faturanın üzerindeki tarihi kontrol etti-1990. Anna'nın annesi oraya gelmeden çok önce.

Cliff'le birlikte bir sonraki yatak odasına geçtiler ve Cliff tekrar çalışma masasına yöneldi, Gabe de masayı karıştırdı. Her şey aynıydı. Müteahhitlerin çöpe atmaktan mutluluk duyacakları bir yığın ıvır zıvır. Yine de Gabe bakmaya devam etti ve en alttaki çekmecenin kolunu tutup çekiştirerek açtı. Bir solukla geri sıçradı. "Tanrım."

Cliff etrafında döndü. "Ne oldu?"

Gabe çekmecenin dibinde duran bükülmüş, kararmış kaşıklara, boş plastik torbalara ve kapağı açılmış iğnelere baktı. "Bu-uh. Sanırım burası birilerinin ateş etmeyi sevdiği yer."

Cliff başıyla onayladı. "Evet, banyoda da biraz var."

Gabe'in omuzları çöktü. "Burada ne aradığımı bile bilmiyorum. Yani, genç kızını böyle bir yerde yaşamak için terk eden bir kadının aile fotoğraflarını ya da ne bileyim, bir günlüğü ya da başka bir şeyi saklamış olması mümkün değil." Masanın çekmecesini çarparak kapattı. "Anna'nın annesi buradaysa, muhtemelen uyuşturucu ya da..." Gabe'in gözleri yerdeki şilteye kaydı. Bunu düşünmek istemiyordu. Anna'nın hatırı için.

Son yatak odasına üstünkörü bir göz attılar ama aynı eski giysiler, lekeli yatak takımları ve çöplerden başka bir şey bulamadılar.

Sokağa geri dönen Gabe avucunu Cliff'e uzattı. "Etrafa bakmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Cliff onun elini sıktı. "Bir şey çıkmadığı için üzgünüm."

Gabe omuz silkti. "Eh, hiçbir şey bile bundan önce sahip olduğumuzdan daha fazla bilgi değil."

Cliff omzuna bir el attı. "Arkadaşın sana sahip olduğu için çok şanslı."

Gabe 19^{uncu} Cadde'ye geri döndü ve Mission Caddesi'nin köşesini dönerek bir rehinci dükkânının tabelasının altındaki tuğla duvara yaslandı. "Kahretsin," diye mırıldandı, bir elini saçlarında gezdirirken. "Ona ne söyleyeceğim?"

Anna çok umutluydu. Ama başından beri bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyor olmalıydı.

Cebinden telefonunu çıkardı ve Anna'nın yeni cep telefonu numarasını çevirmek için tuşa bastı. Anna ilk çalışta telefonu açtı. "Alo?"

Kadının ses tonundaki heves karşısında kalbi sıkışmıştı. Telefonun başında onun aramasını mı bekliyordu? "Selam evlat. Ben Gabe."

"Selam. Nasıl gidiyor?"

Rüzgâr şiddetini artırırken Gabe boştaki elini cebine soktu. "Biri San Francisco'ya teknik olarak hâlâ yaz olduğunu söylemeyi unutmuş."

"Ah, zavalıcık," diye şaka yaptı ve Gabe, Anna'nın gözlerini devirdiğini hayal edebildi. Kendine rağmen sırtıttı.

"Konferans nasıl gidiyor?" Anna sordu.

"Anna." Gabe bir ayağından diğerine kaydı. "Anneni aramak için Capp Sokağı'na gittim."

"Ve?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Gabe derin bir nefes aldı, ona her şeyi anlatmaya hazırdı: harap ev, çöpler, uyuşturucu malzemeleri. Ama ağzını açtığında kelimeleri söyleyemedi. Eğer Anna'nın annesi o evde yaşıyorsa, büyük ihtimale orada dönen yasadışı işlere bulaşmıştı. Dükkân sahibi orada yaşayan pek çok kişinin hapse girdiğini ya da öldüğünü ima etmişti. Ama bunların hepsi spekülasyondur. Deb Campbell'in orada yaşadığına dair hiçbir kanıt yoktu.

bırakın bu şehri, o evde bile bulunmamıştı. Bir telefon numarasını Google'da aramak kesin bir bilim değildi.

Anna çok şey atlatmıştı ve bu, annesine ne olduğunu bilmemesini daha da zorlaştıracaktı. En kötüsünü hayal ederdi.

"Üzgünüm Anna," dedi Gabe nazikçe. "Ev bir müteahhide satıldı. Ev boş. Artık orada kimse yaşamıyor."

"Oh..." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Tamam." "Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Peki, orada...?" Anna iç çekerek sözünü kesti. "Boş ver." "Ne soracaktın?"

"Onu sorabileceğiniz biri var mıydı? Belki onu tanıyan bir komşu? Fotoğrafını kimseye gösterdiniz mi?"

Gabe duvarı itti ve rehinci dükkânının önündeki kaldırımında volta atarak köşeye geri döndü. "Yerel bir markette bir adamla konuştum ama onu hatırlamadı." Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Dükkân sahibi Anna'nın annesini hatırlamamıştı. "Görünüşe göre ev yıllardır boşmuş." Bu da yalan sayılmazdı.

Gabe yine rehinci vitrininde başkalarının hazinelerinin sergilendiği vitrinin önünden geçti: bir çift akustik gitar, saatlerle dolu aynalı bir tepsi, bir sürü eski mücevher, hepsi de *Cash for Gold* yazan yanıp sönen bir neon tabelanın altında sıralanmıştı. O evde bırakın satmayı, kimsenin kurtarmak isteyeceği tek bir şey bile yoktu. Yıkıp baştan başlamaları mahalle için daha iyiydi.

Kaldırımında volta atıp tekrar geri döndü. Anna o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Gabe bağlantılarının kopup kopmadığını merak etmeye başladı. "Anna? Orada mısınız?"

Sonunda keskin bir nefes aldı. "Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorduk." "Biliyorduk. Yine de üzgünüm."

Rehinci dükkânının vitrinindeki mavi kadife tepsi gözüne çarptı, altın mücevherlerle parlıyordu.

"Oraya gittiğin için teşekkür ederim, Gabe," dedi Anna. "Bana teşekkür etme. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Sonunda sesi titredi ve boğazını temizledi.

Sonra birden Gabe'in kalbi yerinden fırladı. Çünkü rehinci dükkânının vitrininde son derece tanıdık gelen bir kolye duruyordu. Bir adım daha yaklaştı. *Bu mümkün müydü?* Kolye aynı yarım ay şeklindeydi ve yüzeyine benzer bir desen kazınmıştı. Ama vitrin iyi bakılamayacak kadar kirliydi.

"Anna," dedi Gabe, sesini eşit tutmaya çalışarak, "konferansa geri dönmeliyim."

"Tabii ki. Tekrar teşekkürler, Gabe."

Telefonu kapatır kapatmaz Gabe rehinci dükkânının kapısını çekip açtı ve içeri girdi.

Üzerinde 49ers sweatshirt'ü olan kır saçlı yaşlı bir kadın başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, lütfen." Gabe pencereyi işaret etti. "Orada görmek istediğim bir kolye var."

Kadın kadife mücevher vitrinini vitrinden çekti ve tezgâhın üzerine koydu. "Buyurun. Hangisiyle ilgileniyorsunuz?"

Gabe uzandı ve küçük altın kolyeyi yavaşça kaldırdı. Kalbi çarparak, daha iyi görebilmek için kolyeyi avucunun içine yerleştirdi. O *olmalı*. Başka bir açıklaması yoktu. Anna'nın annesinin yaşamış olabileceği yerin hemen köşesindeki bir rehinci dükkânında, Anna'nın hayatı boyunca her gün taktığı kolyenin aynısının bulunması bir tesadüf olamazdı.

"Güzel bir şey, değil mi? Gerçek altın," diye işaret etti kadın.

Gabe parmağını kolyenin üzerinde gezdirdi. Yüzeye kazınmış bir çeşit çiçek vardı ve desenin Anna'nın taktığındaki çizgilerle eşleşeceğinden emindi. İki kolye ucu orta noktadan birbirine tutturulduğunda bir daire oluşturacaktı.

"Nereden geldiğini biliyor musun? Sana kim sattı?" Kadın başını salladı. "Ben soru sormam." Bu nasıl rehin dükkanına düşmüştü?

Ama Gabe'in içinde zaten bildiğine dair bir his vardı. Masanın çekmecesinde uyuşturucu kullanımından kalan iğneleri ve diğer kalıntıları hayal etti. İnsanlar bunu yapardı.

herhangi bir şey Eğer onlar vardı çaresiz Yeterince.
Hatta satmak onların en değerli mücevher
parçası.

Kızlarıninkine uyan bir tane.

Gabe'in yumruğu kolyenin etrafına dolandı. "Bunun için ne kadar istiyorsun?"

Bu kadın gözlü onun düzgünce bastırılmış
konferans Giysiler. "Yüz dolar."

"Sana elli veririm."

"Tamam."

Kadının, adamın düşük fiyatlı teklifini bu kadar kolay kabul etmesi durumu daha da ktleştirmişti. O kolye Anna'nın annesi için ne kadar değersizdi ki neredeyse yok pahasına satmıştı?

Kadın, üzerinde dükkânın adı yazılı bir makbuz defteri çıkardı, kolye ve fiyat hakkında birkaç not yazdı ve sonra yırtıp attı. Fişi küçük kadife bir kutunun dibine sıkıştırdı ve kolyeyi üstüne koydu.

Bir süre sonra Gabe elinde ucuz kapaklı kutuyla dışarıda, kaldırımında durdu. Anna'yı arayıp ona söylemeliydi. Ama bir şey onu engelliyordu. Onun kolyeyi tutup başparmağını kazınmış yüzeye srtmesini kaç kez izlemişti? Genellikle gergin olduğunda ya da bir şeye üzüldüğünde yapıyordu bunu ve kolye belli ki onu rahatlatıyordu. Bu onun annesiyle olan bağlantısıydı. Desenler bir yapboz gibi birbirine uyuyordu ve bunca zamandır kayıp parçayı arıyordu.

Onu arayıp, annesinin yarısını rehinciye sattığını nasıl söyleyebilirdi? Anna için her şey ifade ederken Deb Campbell için çok az şey ifade ettiğini? Böyle bir haberi telefonda veremezdi.

Gabe kadife kutuyu cebine soktu ve Mission Caddesi'nden oteline doğru yola ıktı. O ayın başlarında UC'deki yüksek lisans programına başlamıştı ve kış tatiline kadar eve dönmeyecekti. Ama buna sadece birkaç ay vardı. Kolyeyi eve getirip Anna'ya şahsen vermek daha iyi olacaktı. Annesi hakkında öğrendiği her şeyi ona o zaman anlatabilirdi.

ON ALTI

Anna kalemini hesap kitabına vurdu ve saate baktı. Gabe'in Chicago'dan gelen uçağı o sabah inmişti ve kış tatili için bir hafta boyunca evde olacaktı. Son bir dönem kalmıştı ve Gabe yüksek lisans için ayrıldığından beri onu ilk kez görecekti. O sonbaharda bir cep telefonu almıştı ve sürekli mesajlaşıyorlardı, genellikle günleriyle ilgili rastgele gözlemler ya da birbirlerini güldürmek için hikayeler. Geçen yılki projeleri üzerinde çalışırken konuştukları şeyler. Sanki hâlâ oradaymış gibiydi.

Neredeyse.

Anna bir kalem arar gibi sırt çantasını karıştırdı ve dünkü mesajlaşmayı okumak için cep telefonuna tıkladı.

Anna

Eve dönüşünü beklerken annene eski yatak odanı temizlemesinde yardım ediyordum. Yatağın altında ahlaksız ergenliğinden kalma bir yığın eski Victoria's Secret kataloğu ve yarısı dolu bir Jim Beam şişesi buldum. Annen görmeden onları atmayı başardığımı bilmekten memnun olacaksın. Onun gözünde hâlâ mükemmelsin. Bir şey değil.

Gabe

Bana göz kulak olduğun için sağ ol evlat. Yine de Jim Beam'i saklamalıydın. Ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin.

Anna

Merak etme, bir sürü hazine kaptım... çekmecedeki bulduğum 7. sınıftaki okul fotoğrafı gibi - dış tellerinin ve kefaletin olduğu fotoğraf - sana şantaj yapmam gerekirse diye.

Gabe

Tanrı'ya şükür, tulum giyip tişört giymediğim birinci sınıftaki fotoğrafları bulamadın.

Anna

Buldu onları. Matt ve Rachel açık arttırma savaşına girmişler.

Gabe

Lanet olsun. Bir sömestr için gittim ve sen bana bu kadar çabuk sırt çeviriyorsun.

Anna kafasını kaldırdığında matematik öğretmenin onay huysuz bir bakış attığını gördü. Sırtışını gizlemek için dudaklarını birbirine bastırarak telefonu sırt çantasının en altına itti ve derse konsantre olmuş **g i b i** görünmek için elinden geleni yaptı.

Gabe ailesine yalnız yaşadığını ilk söylediğinde Anna kendini ihanete uğramış hissetmiş ve onunla bir daha asla konuşmayacağına yemin etmişti. Ama itiraf etmeliydi ki John ve Elizabeth'in yanına taşınmak oldukça... iyi olmuştu. İlk kez geceleri yatağı kiray nasıl ödeyeceğini ya da elektrik faturası için parayı nasıl denkleştireceğini düşünmeden giriyordu. Artık dışarıdaki garip sesleri dinlemiyor ya da kilitleri iki kez kontrol etmek için karanlıkta yataktan çıkmıyordu. Ve okul ödevlerine daha fazla odaklanabilmek için marketteki işini azaltmayı başardı.

Ama sonunda onu kendine getiren şey, Gabe'in San Francisco'daki o evi kontrol etmeye gitmesiydi. Evin boş olduğunu ve yakında yıkacaklarını söylediği zamanki sesini asla unutamayacaktı. Bir an için nefes alamadı,

Yıllardır tutunduğu adresin, annesini bulmak için tek umudunun çıkmaz sokak olduğunu biliyordu. Ama sonra Gabe'in sesi tekrar geldi, sanki onun için de bir anlamı varmış gibi üzgün olduğunu söyledi.

İlk kez, annesinin başına gelenlerin başka birinin umurunda olduğunu hissetti. Sanki Anna bu konuda yalnız değildi.

Bu her şey demekti. Bundan sonra ona nasıl kızabilirdi ki?

Ve şimdi okuldan eve döndüğünde gerçekten orada olacaktı. Anna'nın ona anlatmak istediği milyonlarca şey vardı, onu yüz yüze görmek için sakladığı hikâyeler. Ayrıca, gelecek yıl üniversite hakkında büyük bir karar vermişti ve bunu paylaşmak istediği biri varsa o da Gabe'di.

Vereceği haber muhtemelen onu şaşırtmayacaktı. Gabe'in Capp Sokağı'ndaki eve yaptığı yolculuk ona bunu neden yapması gerektiğini anladığını göstermişti.

Sonunda zil çaldı ve ayağa fırlayıp kapıya yöneldi, paltosunu giyme zahmetine bile katlanmadı.

Anna otobüse doğru koştu, yılın ilk kar taneleri etrafında dönerken ayakları okul bahçesinin donmuş çimleri üzerinde çıtırdadı.

Anna Weatherall'ların evine vardığında, Gabe'in alçak sesi koridorda yankılandı. Anna koşarak mutfığa girdi ve Gabe'in Elizabeth ve Leah ile birlikte adanın etrafında oturduğunu görünce kalbi küt küt atarak durdu.

Gabe başını kaldırdı ve onu gördü. "Anna!" Taburesinden fırlayıp kapıya yöneldi ve kollarını ona doladı. Anna da ona sarıldı ve son dört aydır onu özlemenin verdiği rahatlama hissiyle gevşedi.

"Arayı kapatmamız **g e r e k e n** çok şey var evlat," dedi, gözlerinin içine bakabilmek için geri adım atarak.

Gülümsedi. "Yüksek lisans hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Başını salladı. "Evet, üniversite başvurularını da güncellemeni istiyorum. Ama sizinle konuşmak istediğim başka bir şey var. Bu önemli-"

Cümlesinin geri kalanı koridordan gelen bir sesle kesildi. "Partiye başlayabilirsiniz. Ben geldim." Rachel yüzünde geniş bir sırıtişla kapı aralığında poz verdi. "Hey, ağabey. Eve hoş geldin." "Partiyi başlatabilirsin. *Ben* geldim." Matt, Rachel'ın arkasında kapı aralığında belirdi ve eliyle ona şakacı bir darbe indirdi.

Omuz.

Rachel dirseğini Rachel'ın böğrüne sokarak karşılık verdi ve Matt, Rachel'ın saçını karıştırmak için olduğu belli olan bir el uzattı. Rachel eğilerek yolundan çekildi ve avucunu kaldırdı. "Dur bir dakika! Gabe'e zorbalık etmek varken neden birbirimize zorbalık ediyoruz?"

Matt başını eğdi ve abartılı bir düğünme hareketiyle çenesini ovuşturdu. "Mükemmel bir noktaya değindin, kardeşim."

Matt ve Rachel Gabe'in etrafını sarmış, şakayla karışık yumruklarını Gabe'e indirirken Anna yoldan çekildi.

"Agh! Yardım et, Anna! Leah!" Bir elini uzattı. Anna

Leah'ya bir bakış attı. "Yapmalı mıyız?"

Leah elli yıldır bu saçmalıklarla uğraşan yaşlı bir kadının iç çekişiyle iç çekti. "Sanırım öyle."

Anna ve Leah, Gabe'in ellerinden birer tanesini tutarak onu sahte bir güvenliğe doğru çektiler. Kollar, bacaklar ve kardeşlerin karmaşası içinde ayağı bir şeye takıldı ve tökezleyerek Anna'ya çarptı. Geçtiğimiz yıl boyunca çok tanıdık gelen, üst kattaki çocukluk odasından aşırıldığı eski sweatshirt'ün üzerinde hâlâ duran odunsu kokusu Anna'yı sardı. Bir an için bacakları titredi, ama bu yana doğru savrulmanın şiddetinden değildi. Anna başını eğdi ama kirpiklerinin arasından ona baktı ve eforun verdiği kızarıklığın gümüş mavisini gözlerini nasıl parlattığını fark etti.

Gabe'i her zaman güzel bulmuştu. Ama kadın nüfusunun geri kalanının aksine, genellikle buna karşı bağışıklığı vardı. Kendi yaşındaki kızları etkilediği gibi onu etkilemeyi umursamıyordu, bu yüzden geçen yıl sinir bozucu alışkanlıklarını ondan saklamak için hiçbir nedeni yoktu. Bir problem üzerinde çalışırken kalemini çıldırtıcı bir şekilde tekrar tekrar tıklaması gibi. Ya da acı verici bir şekilde akortsuz şarkı söylemesi

araba radyosu. Gabe'in fiziksel görünüşü, beşinci sınıfta bakıcısına duyduğu utanç verici aşk hikâyesine güldükten sonra fark ettiği ilk şey olmaktan çıkmıştı.

Ama arada bir -şoför koltuğundan ona gülümsediğinde ya da sandalyesinde geriye doğru uzandığında, kasları tişörtüne doğru gerildiğinde- güzelliği onu yana savuruyordu.

Anna mutfak adasının diğer tarafına geçti. Etrafında daha fazla kardeş kaosu dönerken, su ısıtıcısını açmaya ve bir fincan çay yapmaya odaklandı, sonra da Dorothy'nin hava veranda için çok soğuk olduğunda oturmayı sevdiği kahvaltı köşesine taşındı.

Anna çayı onun önüne koyarken Dorothy gülümsedi ve elini okşadı. Yaşlı kadının sakin enerjisi Anna'yı telaşlandığında her zaman sakinleştirdi. Seksen yaşında bir kadınla arkadaş olacağını hiç hayal etmemişti. Anna büyükannelerini hiç tanımamış ya da kendisinden çok daha yaşlı biriyle hiç vakit geçirmemişti. Dorothy'nin yaşadığı tüm hayat onu büyülemişti.

Kafasını kaldırdığında Gabe'in karşısındaki kabine kayarak girdiğini gördü. "Merhaba büyükanne." Anna'ya döndü. "Ee, üniversite nasıl gidiyor evlat?"

Odanın öbür ucunda Leah ellerini çırparak zıpladı. "Söyle ona, Anna!"

Gabe onun elini dürttü. "Söyle bana, Anna."

"Şey..." Anna masaya baktı. Dr. McGovern ona harika bir tavsiye mektubu yazmış ve üniversite de tıp öncesi ortak doktora programına tam burslu kabul edilmesini teklif etmişti. Mektup o hafta başında gelmişti ve herkes onun adına çok sevinmişti.

Tabii ki teklifi kabul edip Pittsburgh'da kalacağını varsaymışlardı.

Ama Anna onlara diğer mektuptan bahsetmemişti.

Aslında kabul etmeyi planladığı tekliften.

Hayal kırıklığına uğrayabilirlerdi. Anna, özellikle John'un üzüleceğinden endişeleniyordu, çünkü John onun planına çok hevesliydi.

hızlandırılmış programa katıldı. Hastanedeki meslektaşlarının çoğu orada profesördü. Weatherall'lar anlamayabilir.

Ama Gabe yapardı. Annesini aramaya gittiğinde bunu göstermişti. Ama şimdi, herkesin önünde ona söyleyemezdi.

"Uh." Anna masanın üzerindeki deseni inceledi. "Üniversiteye kabul edildim ve bana tam burs teklif ettiler."

"*Kahretsin*," Gabe dedi, onun ağız kıvrılma içine a
Gülümseyin. "Bu harika bir haber. Programları en iyisi, değil mi?"

Anna zayıfça başını salladı.

Rachel ite kaka Gabe'in yanındaki kabine girdi. "Ona kitaplar için burs veriyorlar, ayrıca onur yurdunda ücretsiz oda ve yemek de veriyorlar." Anna'ya sırtarak baktı. "Onu *gerçekten* istiyorlar."

Elizabeth de onlara katıldı ve Anna'nın elini okşadı. "Biliyorsun, eğer isterse Anna'nın yurt yerine burada bizimle kalmasını çok isteriz."

Anna yukarı baktı. *Öyle mi?* Bakışları masanın etrafında, o küçük kabine tikişmiş, gülümseyen, gülen, birbirini itip kakan herkese kaydı. Sonra da eli kendisininkinin üzerinde duran Dorothy'ye kaydı. Ya Elizabeth'in teklifini kabul etseydi? Ya evet deyip sadece... burada kalsaydı?

Gabe ona göz kırptı. "Anna'nın yurttan kalması gerekiyor; yoksa nasıl sarhoş olacak ve kardeşlik partilerinden eve tökezleyerek dönecek?"

Anna gerçekliğe geri döndü. Elbette Weatherall'larla kalamazdı. Onun için zaten çok şey yapmışlardı. Ayrıca, sadık kalması gereken bir planı vardı.

"Evet, sabırsızlanıyorum," diye kestirip attı Anna. "Rutubetli bodrumlarda durup plastik bardaktan ucuz, sıcak bira içmeye bayılıyorum."

Gabe bir kahkaha attı ve başını salladı. "O kardeşlik çocukları sana karışık bir içki ikram edecek kadar klas olsalar iyi olur." Sonra yüzü daha ciddi bir hal aldı. "Tebrikler. Başardın evlat."

Anna sertçe yutkundu, kısa bir süre önce üniversiteye girmenin çok uzak bir hayal gibi görüldüğü zamanları hatırladı. Şimdi ise hemen yanı başındaydı. Son bir buçuk yılı onunla ve ailesiyle geçirmiş olmanın ne kadar anlamlı olduğu hakkında ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Özellikle de gideceği ve ne zaman döneceğini bilmediği için.

YEDİ

Ertesi sabah Anna sessiz bir eve uyandı ve kahve yapmak için mutfağa yöneldi. Dolaptan bir fincan aldı ve arka kapı açılıp Gabe içeri girdiğinde arkasını döndü, mavi Adidas'lı bir spor malzemesi poster çocuğu gibi görünüyordu. Terden saçları şakaklarında simsiyah dalgalara dönüşmüştü ve koşu ceketini çıkarıp kapının yanındaki bankın üzerine attığında, nemli tişörtü terli lekeler halinde göğsüne yapışmıştı.

Tanrım.

Anna ipli pijama pantolonunu ve onunla tanıştığı gün giydiği boya lekeli tişörtünü saklamak için mutfak adasının arkasına geçti. Ama Anna'ya sırtarak bakarken ve kendi kahve fincanını kaparken onun görünüşünden tamamen habersiz görünüyordu. Tabii ki umursamazdı. Onu böyle düşünmüyordu.

"Koşuya mı çıktın?" diye sordu, bariz olanı söyleyerek.

"Pittsburgh'un havasının Chicago'ya kıyasla ne kadar ılık olduğunu tahmin bile edemezsin."

Anna onun açıklığını fark etti ve yakaladı. "Evet, bilemiyorum. Pittsburgh'dan bir kez, Batı Virginia'ya yaptığım bir okul gezisi dışında hiç ayrılmadım." Şehirden gerçekten ayrılmaya en çok yaklaştığı anın geçtiğimiz ilkbaharda Batı Yakası'na yaptığı başarısız kaçış olduğunu söylemedi. O ve Steelers'ın savunma oyuncusu olarak ek iş yapabilen bir güvenlik görevlisi tarafından yarıda kesilmişti.

"Yapacaksın." Kahve fincanındaki damlama durdu ve Gabe bir fincan doldurdu, içine biraz süt döktü ve Anna'ya uzattı. "Hâlâ bir gün şu uluslararası tıbbi programlardan birinde çalışmak istiyor musun? Kızıl Haç ya da Sınır Tanımayan Doktorlar falan?"

Anna kupadan bir yudum aldı. Tam da sevdiği gibiydi. Projeleri üzerinde çalışırken sabah erken saatlerde yaptıkları toplantıları hatırlamıştı. "Kesinlikle. Ama..." Tereddüt etti. "Gabe, o zamandan önce seyahat etmek için bir fırsatım olacak."

"Öyle mi?" Gabe diğer bardağı aldı ve doldurdu. "Okul gezisi mi var?"

"Hayır. Ama... üniversite var." Anna elindeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve onun gözlerinin içine baktı. "Gabe, UCSF'ye başvurdum. Ve kabul edildim."

Kahvesini yavaşça tezgâha doğru indirdi. "U-C-S-F. Yani... Kaliforniya Üniversitesi. San Francisco'da."

"İşte bu!" Bunu en iyi sahte yarışma programı sunucusu sesiyle söyledi, kolunu sallayarak onu işaret etti ama şakası tamamen boşa gitti.

"Neden?"

"Neden... ne?"

"Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

Eğer onu tanımasaydı, yüzünün vurduymaz olduğunu düşünürdü. Ama onu tanıyordu. Ve çenesinde küçük bir seğirme vardı. Beklediği tepki bu değildi. "Çünkü bu iyi bir fırsat ve bana burs, oda ve yemek de teklif ettiler."

"Ama hızlandırılmış bir program değil, değil mi? Tüm lisans eğitimini tamamlamanız ve ardından tıp fakültesine kabul edilmeniz gerekecek."

"Onlar... evet." Anna'nın elleri kupasının etrafında kenetlendi. "Ama iyi bir program. Ve MD'ye girebileceğimi biliyorum."

Gabe tezgâhtan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Yani, seni önemseyen insanların olduğu bir şehirde en iyi programa girdin ve iki bin mil ötede, baştan başlamak zorunda kalacağın daha düşük bir programa gidiyorsun. Tekrar soruyorum, neden?"

"Baştan başlamak zorunda kalmayacağım," diye itiraz etti Anna. "Transfer kredilerimin çoğunu alacaklar, yani sıfırdan başlamayacağım. Ve daha düşük değiller. Sadece farklılar." Kollarını göbeğinin etrafına doladı. Gabe'in bu konuda onu desteklediği konusunda nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? *Bu sonbahar annemi aramama yardım ettiğinde benimle dalga mı geçiyordu?* "Belki de dünyayı keşfetmek için farklı bir şey istiyordumdur. Bunu hiç düşündün mü? Hayır, düşünmedin. Bana danışmadan hayatımda ne yapmam gerektiğini dikte etmekle meşgulsün." Anna ona ters ters baktı. "Yine mi?"

Gabe ona gözlerini kırpmadan, ayaklarını rahatsızca kaydırmasına neden olacak kadar uzun süre baktı. Sonunda başını salladı ve içini çekti. "Anna, annen seni terk etti. Onu San Francisco'da bulamayacaksın."

Anna'nın tüm vücudu ateşlendi. "UCSF'yi seçmemin nedeni bu değil. -" Ama yalan söylüyordu ve elbette o da bunu biliyordu.

"Tabii ki bu yüzden." Onun karşısındaki bar taburesine kaydı. "Bak, sana hayatında ne yapman gerektiğini dikte etmeye çalışmıyorum."

"Beni kandırabilirdin."

"Seni hata yapmaktan alıkoymaya çalışıyorum çünkü oraya olmadığın bir şeyi bulmak için gittiğini düşünüyorsun." Gabe elini terli saçlarında gezdirdi. "Anna, sana söylemem gereken bir şey var. Bana verdiğin adrese gittiğimde neler olduğunu sana tam olarak anlatmadım."

Anna'nın kalbi göğsünde güm güm attı.

"O dükkân sahibiyle konuştuğumda, bana evin terk edilmeden önce-" Sözüünü yarıda kesti ve gözlerini kaçırdı.

"Ne?" Anna'nın elleri titremeye başladı. "Söyle bana."

"Buranın uyuşturucu kullanıcıları ve fahişeler için bir sığınak olduğunu söyledi. İçeri girdim, Anna." Yüzünden bir gölge geçti. "Çok... zordu."

"Neden bana söylemedin?" Anna fısıldadı.

"Telefonda bir şey söylemek istemedim. Annenizin orada yaşayıp yaşamadığını da bilmiyoruz. Oradan ayrıldıktan sonra ona ne olduğu hakkında da *hiçbir* şey bilmiyoruz, sizi Capp Sokağı'ndaki evle bağlantılı olan ya da olmayan bir numaradan aramış olması dışında."

Anna boğazındaki kolyeyi yakaladı. Bir refleks. "Annemin bir bağımlı olduğu bir sır değil."

Gabe'in gözleri başparmağıyla kazınmış altın deseni ovuşturan eline kaydı. Onu kucağına bıraktı.

"Biliyorum," dedi. "İşte bu yüzden beni endişelendiriyor. Eğer o evde yaşıyorsa... eğer o evde yaşamıyorsa... Her iki durumda da, belki de sadece kafanda var olan bir şeyin peşinden gitmek için en iyi fırsatını heba etmeni istemiyorum."

Bunu ona nasıl açıklayabilirdi ki? Burası onun eviydi; buraya ait olmadığı bir dakika bile olmamıştı. Weatherall'lar onu kabul etmişti çünkü gidecek başka yeri yoktu. Anna kahve fincanının derinliklerine baktı. Annesi dışarıdaydı ve ona ne olmuş olabileceği konusunda bunca yıl acı çektikten sonra, Anna sonunda bunu öğrenebileceği bir yerdeydi. Belki de onu geri alabileceği bir yerdeydi.

"Eğer annem o evde yaşıyorsa, eğer tehlikedeyse, eğer hâlâ kullanıyorsa... işte bu oraya gitmem için bir neden daha," diye mırıldandı Anna. "Ona yardım etmek için."

Gabe ona yan gözle baktı. "Önce onu bulmalısın. Bunu nasıl yapacaksın? Ve biliyorsun ki sadece yardım almak isteyen birine yardım edebilirsin."

Anna başını kaldırdı. "Belki de kendi tavsiyene uymalısın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani... *senden* kim yardım istedi?"

Gabe irkildi. "San Francisco'nun dört bir yanını dolaşıp uyuşturucu evleri ararken bunu sorun etmiyor gibiydin. Ama birdenbire tavsiyemi istemez oldun."

Anna'nın nefesi kesildi. *Çatlak evler*. İçten içe annesi hakkında böyle düşünüyordu. Okuldaki çocukların böyle korkunç, aşağılayıcı terimler kullanmasını beklerdi. Gabe'in asla. Ama onun gibi bir insanın, Weatherall'lar gibi bir aileye sahip birinin bunu asla gerçekten anlayamayacağını bilmeliydi. "*Desteğini* istedim, Gabe. Ama belli ki bunu ummakla hata etmişim."

"UCSF'ye gitmek için bir tane bile iyi nedeniniz olsaydı, sizi desteklerdim."

Sanki kendi annesi yeterince iyi bir sebep deęilmiř gibi. Eęer Gabe'in dūřundūęu gibi kirli ve lekeli bir hayatı yoksa. Anna bařını salladı. "Ne var biliyor musun? Tıpkı baban gibi konuřuyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir uyuşturucu evine taşınmayı planlamıyorum, Gabe. UCSF'de tam bursum var. İyi bir program. Ama bu yeterli değil. Benim için çizdiğin mükemmel yolu neden takip etmek istemediğimi hayal bile edemezsin."

Az nceki koşusunun kızarıklığı yüzünden akıp gitti. "Sana babamla olan ilişkim hakkında anlattığım onca şeyden sonra, bana bunu syleyebildiğine inanamıyorum."

"Sana annem hakkında anlattığım onca şeyden sonra, sanki benim ilgimi ve alakamı hak etmiyormuş gibi onu bir kenara atmamı istemene inanamıyorum."

"Kahretsin, Anna." Gabe'in avucu masanın üzerine inerek Anna'nın sıçramasına neden oldu. "Onu bir kenara atmanı istemiyorum. Kendini ve geleceğini, etrafta takılacak kadar bile umursamayan bu insana tercih etmeni istiyorum."

Anna'nın nefesi kesildi. Gabe nefesinin altında küfrederek adadan uzaklaştı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o daha söyleyemedi. Anna titreyen elini kaldırarak onu durdurdu.

"Belki de bu gerçekten annemle ilgili değildir." Anna sesini sakın tutmaya çalışarak avuçlarını yumruk yapıp göğsüne bastırdı. "Belki de yeni bir başlangıç yapmak istiyorum." Kahve fincanını bir kenara itti ve taburesinden kaydđ. "Belki de sadece buradan defolup gitmek istiyorum ve bu nihayet benim için bir fırsat." Kadın onu itti ama adam gitmesine izin vermek yerine uzanıp kolundan tuttu.

"Anna, bekle."

Adamın tanıdık kokusu, koşusundan sonra daha da güçlü bir şekilde üzerine sinmiş, kalbinde bir çatlak daha açmıştı. Eğilmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaştı. "Beni yalnız bırak, Gabe."

Geri ekildi. "Peki, tamam. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz."

"Hayır. Daha sonra konuşmak istemiyorum." Nefes aldı. "Ben istemiyorum

seninle konuşmak için. As/a. Bu"-aralarında bir el salladı

- "Bu iş bitti."

Bununla birlikte Anna arkasını döndü ve odadan kaçtı.

Bu sefer Gabe gitmesine izin vermişti ve bunun için minnettardı. Çünkü o asla anlamayacaktı. Ve ona tüm bunların kendi hatası olduğunu asla söyleyemezdi.

Anna'nın kader gününde verdiği bir karar annesini nasıl uzaklaştırmıştı.

Gabe hayatına devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Onu hayatına almaya devam ettiği sürece, Gabe tekrar tekrar bu konuya dönüp duracaktı. Bu sadece San Francisco'da okula gitmekle doğru bir karar verdiğini kanıtlıyordu. Çünkü o buraya ait değildi.

Ve asla yapmazdı.

SEKİZ

Gabe çocukluk odasına döndüğünde bavulunu açtı ve San Francisco'daki rehinci dükkânından aldığı kolyenin bulunduğu kadife kutuyu çıkardı. Altına kazınmış çiçek desenine baktı. Anna dün öğleden sonra eve geldiğinden beri, gizlice onun taktığı kolyeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Elindeki kolyenin onunkinin aynadaki görüntüsü olduğuna hiç şüphe yoktu. Annesinden her bahsettiğinde elinin otomatik olarak ona uzandığını biliyor muydu?

Gabe bugün Anna'yı kahve içmeye götürmeyi ve ona ikinci kolyeyi vermeyi planlamıştı. San Francisco gezisinde öğrendiği her şeyi, terk edilmiş evi aramasından rehinci dükkânındaki keşfine kadar her şeyi itiraf edeceğine dair kendine söz vermişti. İncinecek, kalbi kırılacaktı. Ama Gabe sonunda hayatına devam edebileceğini ve bir kapanış bulabileceğini ummuştu.

Bu düşünce şimdi çok saçma geliyordu.

Anna, Gabe'in babasının onun doktor olması isteğine boyun eğmesinden daha yakın değildi kapanışa. Anna San Francisco'ya *taşınmaktan* bahsetmeye başladığında buna inanamamıştı. Bir an için bunun annesiyle bir ilgisi olmadığını iddia etmeye çalışmıştı ama açıkça *her şey* onunla ilgiliydi. Anna gerçekten de annesini bulacağına inanıyordu ve... inanmadığı bir kahkaha attı.

Ve onu kurtar.

On dört yaşındaki kızını terk eden, onu bir saniye bile düşünmeden arkada bırakan kadın. Bu aptal kolye, Anna'nın annesinin terk edişinin ve ihanetinin sadece bir kanıtıydı. Kafayı bulmak için Anna'nın sevgisini rehin vermişti.

Ama Anna bunu böyle görmezdi.

Gabe başını salladı. Bu kolyeyi ona veremezdi. Belki de haklıydı ve kendisine yardım edilmesini istemeyen birine yardım etmeye çalışıyordu. Ama ondan nefret etse, onunla bir daha hiç konuşmasa bile, Gabe doğru şeyi yaptığını biliyordu.

Bu kolye, annesinin San Francisco'daki o evde olduğuna ve Anna'nın başından beri doğru yolda olduğuna dair sağlam bir kanıttı. Google'da arattığı bir telefon numarası onu en iyi niversite programından vazgeçmeye, onu gerçekten önemseyen insanları geride bırakmaya ve ülkenin öbür ucuna taşınmaya zorlamaya yetiyorsa... Bu kolyeyi bilmek ona ne yapması için ilham verecekti? Annesinin hayaletini kovalamaya daha ne kadar devam edecekti?

Peki bu yolda neleri feda edecekti?

BÖLÜM II

NINETEEN

ÜÇ YIL SONRA

Anna ileri biyoloji dersinin kapısından çıkarken derinden gelen bir erkek sesi "Anna, hey, bekle," diye seslendi.

Anna'nın laboratuvar partneri ve oda arkadaşı Sofia omzunun üzerinden baktı ve dirseğiyle Anna'yı dürttü. Anna arkasını döndüğünde sınıf arkadaşlarından biri olan Sam Briggs'in yaklaştığını gördü. Birkaç adım önünde durdu ve Anna onun gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Sam uzun boyluydu - Anna'nın üzerinde nasıl yükseldiğine bakılırsa 1.80'den fazlaydı - ve geniş omuzluydu, koyu kahverengi teni ve ona uyan gözleri vardı.

Sam sırtarak, "İyi iş çıkardın," dedi, bir sıra dümdüz beyaz dişini göstererek. Anna onun daha önce sınıfta yaptığı laboratuvar deneyinden bahsettiğini biliyordu.

"Teşekkürler." Anna onun gülümsemesine güvenle karşılık verdi. Artık UCSF'deki lisans programının son yılında olan ve her an tıp fakültesi kabul mektuplarını bekleyen Anna, alçakgönüllülükle uğraşmıyordu. Sam'le birlikte girdikleri derslerde sık sık birincilik için yarışıyorlardı ve aralarındaki rekabet dostça olsa da, öne geçmekten hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı.

"Ee," dedi Sam, sırt çantasını bir kolundan diğerine geçirerek, "bu Cumartesi boş olma ihtimalin var mı? Belki bir kez olsun hücre bölünmesinden *başka* bir şey hakkında konuşabiliriz diye düşündüm."

Sofia'nın dirseği yine Anna'nın böğrüne saplandı.

"Um." Anna dudağını ısırıldı. "Çalışma programımı kontrol etmem gerekecek."

"Tamam, güzel. Bana mesaj at," dedi Sam ve sonra avucunu el sallamak için kaldırdı. "Sonra görüşürüz."

O köşede kaybolur kaybolmaz Sofia Anna'ya döndü. "Senden hoşlandığını biliyordum!" Kaşlarını kaldırdı. "Onunla çıkacak mısın?"

Anna dudağını ısırıldı. "Belki."

"Peki, *ondan* hoşlanıyor musun?"

Anna tereddüt etti ve sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Belki."

Sam uzun boylu ve kaslıydı, sınıfta bir soruya doğru cevap verdiğinde profesörlerinin bile durup gözlerini kırpmasına neden olan mükemmel yontulmuş yüz hatlarına sahipti ki bu çoğu zaman böyle oluyordu. Belli ki zekiydi ve Anna ile aynı tıp fakültelerine başvurmuştu, yani bu ortak noktaları vardı. Ama onu onunla çıkmaktan alıkoyan sadece iş programı değildi. Sam'de ona birini hatırlatan, ukalalığa varan bir kendinden eminlik vardı. Son üç yılını unutmaya çalışarak geçirdiği birini.

Anna, Sofia'yı sınıf binasının dışına kadar takip etti ve kampüsün içinden geçen iki yolun kesiştiği yerde durdular. Burası genellikle ileri biyoloji dersinden sonra farklı yönlerle gittikleri yeri.

"Akşam yemeğinde görüşürüz, değil mi?" Sofia sordu. "Bugün Taco Salısı."

"Tabii ki." San Francisco Meksika yemekleriyle meşhurdu ve Sofia'yla birlikte şehirde mümkün olduğunca çok Meksika restoranı denemeyi görev edinmişlerdi. Her şey birlikte ilk biyoloji dersine girdiklerinde başlamıştı ve Sofia bir laboratuvar deneyi sırasında Teksas'taki annesinin yemeklerini özlediğini itiraf etmişti. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde bu akşam yemeklerini haftalık bir ritüele dönüştürmüşlerdi. "Yer seçme sırası sende," diye hatırlattı Anna ona.

"Mission'da bir yere gideriz." Sofia gözlerini devirdi ama kahkahası şaka yaptığını gösteriyordu. "Orası senin *en sevdiğin* mahalle olduğu için."

Anna'nın akşam yemeği için restoran seçme sırası kendisine geldiğinde genellikle Mission mahallesini seçtiği doğrudu. Şehirdeki en iyi Meksika yemekleri oradaydı. Ve en iyi insan manzaraları. Özellikle de belirli bir kişiyi izliyorsanız.

Ama Sofia bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

"Mükemmel," diye onayladı Anna. "Saat altıda evde buluşuruz."

Sofia bir sonraki dersine gitmek üzere yola koyuldu, Anna da kütüphaneye doğru ilerledi. Sofia'nın "Hey" diye seslendiğini duyduğunda henüz on saniye bile geçmemişti.

Anna dönüp arkadaşına baktı. "Öyle mi?" "Sam'e evet demelisin. O gerçek bir av."

Anna güldü. El sallayarak arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Sofia iyi bir arkadaştı ama Anna, Sam'le çıkma konusunda neden isteksiz olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Üniversitedeki sınıf arkadaşlarından hiçbiri Gabe'i ya da Weatherall'ları bilmiyordu. Anna herkese annesinin öldüğünü ve onu uzak bir aile üyesinin büyüttüğünü söylemişti. Gerçeği açıklamaktan daha kolaydı.

Yürümeye devam etti ve kütüphaneye varmak üzereyken telefonu bir mesajla çaldı. Çantasından çıkardı ve ekrana baktı. *Sam Briggs*, mesajdaki isim okunuyordu.

Cumartesi için programını kontrol ettin mi? Seni yedide almama ne dersin?

Anna gülümsedi. Sam'in kendinden emin olması da neyin nesiydi? Ama ona olan ilgisinin gururunu okşadığını kabul etmek zorundaydı. Yakalanacak biriydi ve sırf aklına Gabe geldi diye onu geri çevirmek aptallık olurdu.

Bunca yıllık sessizlikten sonra bile.

Anna Weatherall'ların geri kalanıyla hâlâ görüşüyordu ve Gabe'in Chicago Üniversitesi'nde doktora tezi üzerinde çalıştığını biliyordu. Ama lise son sınıftan beri konuşmamışlardı. UCSF'ye gitme ve annesini arama kararını desteklemeyi reddettiğinden beri.

Ama Sam artık Gabe değildi ve o da karşılıksız bir aşka tutulmuş bir ergen değildi. *Sam size çocukmuşsunuz gibi davranmayacak, neyin en iyi olduğunu biliyor muş gibi davranmayacak ya da size ne yapmanız gerektiğini söylemeye çalışmayacaktı. Güvenine ihanet etmeyecektir.* Ve eğer ihanet etseydi, bu onun gözünü kör etmezdi, çünkü

asla fazla bağlanmasına izin vermezdi. Anna bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Anna daha fazla düşünmeden yazmaya başladı.

Anna

Bu akşam yemek için boş musun? Meksika yemeği hakkında ne düşünüyorsun?

Sam

Bayıldım. Bu gece görüşürüz.

Anna gülümsedi ve telefonu çantasına geri koydu. Onunla takılmak için sabırsızlanıyordu. Sofia'nın da yanında olması iyi bir tampon olacaktı.

Ama şimdilik çalışması gereken bir sınavı vardı.

Anna merdivenlerden kütüphaneye doğru ilerliyordu ki telefonunun tekrar çaldığını hissetti. Bu kez sadece bir mesajın kısa titreşimi değil, gelen bir aramanın birkaç uzun titreşimiydi. Sam onu mu arıyordu? Belki de restoranın adresini almak istiyordu.

Ama Anna ekrandaki numaraya baktığında Sam olmadığını gördü. Merdivenlerde aniden durdu ve kendini sabitlemek için tırabzana tutundu. Bu görmeyi beklediği son numaraydı.

Onun adını telefonundan bilerek silmiş olmasına rağmen, kendisini onu engellemeye ikna edememişti. Her ne kadar unutmaya çalışsa da, bu numarayı her yerde tanıyabilirdi. Kız onunla konuşmayı bıraktıktan sonra aylarca mesaj atmış ama sonunda kız cevap vermeyince vazgeçmişti. Artık ona yılda sadece bir kez, Haziran ayındaki doğum gününde mesaj atıyordu.

Umarım harika bir doğum günü geçirirsin. Seni özledim. Hala özlüyorum.

Ama şimdi, Eylül ayında rastgele bir Salı günü onu arıyordu.

Belki de bir kış çevirmesiydi. Onu sesli mesaja göndermeli ve kimya sınavına çalışmak için kütüphaneye gitmeliydi. Bunun yerine, o

orada durmuş, telefonunda yanan numaraya bakıyordu. Çünkü gerçek şu ki, onu o da özlemişti. Onun sesini duyma ihtimali kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

Tam cevaplamak için düğmeye basmak üzereyken telefon çalmayı kesti. Anna iç çekerek elini bıraktı.

Bir yanı, sırf ona ne kadar iyi gittiğini ve ne kadar yanıldığını söyleyebilmek için telefona cevap vermiş olmayı diliyordu. Programını seviyordu, Sofia gibi arkadaşları ve akıl hocaları olarak harika profesörleri vardı. Hatta okul tatillerinde UCSF tıp fakültesi öğretim üyeleri ve öğrencilerinden bazılarıyla birlikte gönüllü tıbbi gezilere katılmaya davet edilmişti. Dünyanın tıbbi bakıma şiddetle ihtiyaç duyulan bölgelerine seyahat ediyor ve muayene ve diğer temel sağlık hizmetlerini sunmak için geçici kadın sağlığı klinikleri kuruyorlardı. Deneyim kazanmak için harika bir fırsattı ve bir lisans öğrencisi olarak davet edilmek bir onurdu.

UCSF, Anna'nın lise programından aldığı kredileri kabul ettiği için, lisans derecesinin bir yılını atlayabilmişti. Böylece, gelecek yıl tıp fakültesine başlayacaktı ve Pittsburgh'daki hızlandırılmış programa gitmiş olsaydı olacağı yerin çok gerisinde bile değildi.

San Francisco'nun doğru seçim olduğunu söylemek istedi. Henüz annesinin izini bulamamış olsa bile. San Francisco'da kimse onun evsiz kalmasına ramak kalmış bir çocuk olduğunu bilmiyordu. Kimse onun bilmelerini istediklerinden başka bir şey bilmiyordu.

Anna başını salladı. Bunları Gabe'e anlatmanın ne anlamı olabilirdi ki? Arkadaşlıkları uzun zaman önce sona ermişti ve o bunu geride bırakmıştı. Anna, kütüphanenin geniş ahşap giriş kapısına giden merdivenleri çıkana kadar kendini ikna etmeyi başardı. Sonra, tam içeri girecekken telefonu tekrar çaldı.

İlk zil sesinde cevaplamak için tuşladı. "Alo?" Anna temkinli bir şekilde sordu.

"Hey, ki-" Gabe boğazını temizledi ve ona o eski lakabını takamadan kelimeyi kesti. "Yani, Anna. Ben Gabe."

"Merhaba." Sesi hissettiği kadar nefessiz miydi?

"Yabancıların aramalarına cevap vermene şaşırdım."

"Çok tuhaf olsanız da, siz olduğunuzu biliyordum."

Yarım kahkahası telefonda yankılandı. "Tamam, beni rehberinden silmediğine şaşırdım."

Anna dudaklarını birbirine bastırdı. Onu sildiğini ama yine de numarasını tanıdığını itiraf edecek değildi. Ya da onun tanıdık kıkırdamasının içinde her türlü şeyi yaptığını. Dik durdu. "Aramanın bir nedeni var mı?"

"Aslında, evet, var." Uzakta, Anna onun keskin bir nefes aldığını duydu. "Anna, bu benim büyükannem. Bu sabah erkenden vefat ettiğini bilmeni istedim."

"Oh." Anna'nın gözleri doldu. "Oh, Gabe. Çok üzgünüm." Dorothy uzun zamandır düşüşteydi ve son birkaç yıldır iyice kendi dünyasına çekilmişti. Anna'nın telefonları bile onu dışarı çıkaramamıştı. Aile yaşlı kadını yakın zamanda bakımevine yerleştirmişti, yani Anna bunun olacağını bilmiyor değildi. Ama yine de, bunun gerçekliği neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Hıçkırıklarını tutamadı.

"Cenaze Cumartesi günü," dedi Gabe. "Gelebileceğini umuyordum."

Anna tuğla duvara yaslandı, onu ayakta tutan bu kadar sağlam bir şey olduğu için minnettardı. Dorothy'yi onurlandırmak, Elizabeth'e ve ailenin geri kalanına destek olmak i ç i n orada olmak istiyordu. Ama Pittsburgh'a, eski hayatının geçtiği yere geri dönmekle ilgili hissettiği duygular o kadar da karışık değildi. "Um." Durdu.

"Lütfen mi? Bu annem için çok anlamlı olur." Gabe tereddüt etti. "Ve benim için de. Yani, bu son kısmı umursadığından değil."

Anna duvardan uzaklaştı. "Elbette *önemsiyorum*, Gabe. Hep önemsedim. Sen-" Ağzını kapattı. Dorothy daha yeni geçmişti ve bu konuşmayı yapmanın zamanı değildi. "Boş ver."

"Dinle evlat," dedi ve lanet olsun, bu aptal lakabın onun ağzından çıkmasından ne kadar hoşlandığından nefret ediyordu. "Leah eski odanı hazırladı. Büyükannemin cenazesine gel, hafta sonu kal ve bana yüzüme karşı söyle. Eski günlerin hatırına."

Anna ıslak yanaklarını temizledi. "Şey, sen böyle söyleyince o..."

Tekrar kıkırdadı. "Yakında görüşürüz, Anna."

Anna, Weatherall'ları nihayet gördüğünde kabaran duygulara hazırlıklı değildi. Cuma gecesi akşam yemeği için havaalanından bir taksiyle tam zamanında gelmişti. Mutfaktaki o eski, tanıdık kaosun içine girdiğinde, etrafına toplanmışlar, öyle bir kargaşa yaratmışlardı ki, pencereden izleyen bir yabancı onun savaştan yeni döndüğünü düşünebilirdi. Bu kadar uzun süre uzak kalarak ne düşünüyordu?

Rachel ona sarıldıktan ve Matt onu ayağa kaldırdıktan sonra, John tıp fakültesi başvuruları hakkında her şeyi duymak istedi ve Elizabeth Rachel'a Anna'ya bir içki ve bir tabak yemek getirmesini emretti. Ardından, artık neredeyse Anna kadar uzun olan Leah, Anna'ya yaklaşan mezuniyet balosundan bahsetmek için içeri girdi.

Sonunda Anna, yemek yapmak için ocağın başına geçmiş olan Gabe'e döndü.

"Hey, evlat." Ellerini annesinin beline bağladığı eski önlüğüne sildi.

"Merhaba." Gözleri onun gümüş mavisî gözleriyle buluştu, sabah koşuları sırasında San Francisco Körfezi'nden süzülen sise çok benziyordu. O gözlerin hatırlattıkları çok fazla acı verdiğinde Golden Gate Park'ta koşmaya başlamıştı.

"Gelebilmenize gerçekten çok sevindim," dedi.

Anna titrek bir nefes aldı. "Büyükannen için çok üzgünüm." Dorothy'nin eskiden oturduğu kahvaltı köşesine baktı. "İnanılmaz bir kadındı."

"Öyleydi." Gabe üzüntüyle başını salladı. "O da senin için aynı şeyi düşünüyordu."

Anna hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına götürdü, o mutfakta etrafını saran anılardan bunalmıştı. Üç saniye içinde Gabe önündeydi ve bir saniye sonra da onun kollarındaydı, tanıdık kokusuna sarılmıştı. Ona doğru eğildi ve

yanağını onun sert göğsüne dayadı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, bunun doğru olmasını ne kadar istemese de, sonunda evindeymiş gibi hissediyordu.

Anna siyah krep elbisesinin eteğini düzeltti ve bu mevsimsiz sıcak havada cenaze evi, kilise ve mezarlık arasında biriken kırıksıklıkları gidermek için yarım ağızla bir girişimde bulundu. Dorothy'nin cenazesinin, ağaçlarda kuşların cıvıladığı ve bahçede yazın son çiçeklerinin açtığı güzel bir sonbahar gününe denk gelmesi çok doğru görünüyordu. Hava Dorothy'yle ilk tanıştığı o Eylül gününe o kadar benziyordu ki, Dorothy'nin tabutu toprağa indirilirken etrafa yayılan kesilmiş ot kokusu Anna'nın gözlerinden taze yaşlar akmasına neden olmuştu.

Şimdi Weatherall'ların evinde, yaşlı kadının hayatını kutlamak için toplanan cenaze konukları arasında ilerliyor, Dorothy'nin yerel siyasi adaylar için gönüllü olarak yaptığı çalışmalar ve kilise korosunda soprano olarak çaldığı parçalar hakkında bir şeyler yakalıyordu. Anna durup dinlemeyi çok isterdi ama Dorothy'nin ailesi ve arkadaşları arasında bir yabancıydı. Kendi annesi çekip gittiğinde Weatherall'ların bir yıllığına yanlarına aldıkları çocuktan kimsenin haberi var mıydı?

Yoldan çıkmış şarap bardaklarını temizlemek bahanesiyle Anna mutfığa kaçtı. Elizabeth'i orada buldu, siyah yün elbisesi içinde dengeli ve zarif görünüyordu, sarı saçları Fransız kıvrımı şeklinde toplanmıştı. Sıradan bir gözlemci yaşlı kadının gayet iyi durumda olduğunu düşünebilirdi. Ama Anna külotlu çorabındaki yırtığı ve sol kulağındaki eksik halkayı fark etti. Elizabeth buzdolabının kapağını açmış, içindekilere bakarken endişesi daha da arttı. Anna onun yanına giderek buzdolabının kapağını elinden aldı ve yavaşça iterek kapattı.

Elizabeth gözlerini kırıştırdı. "Oh, Anna, tatlım. Geldiğini bile duymadım. içeri."

"Size bir şey getireyim mi? Belki bir tabak yemek?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

"Tabii ki yorgunsun." Anna kolunu Elizabeth'e doladı ve onu mutfak adasındaki bir tabureye doğru yönlendirdi. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Elizabeth yere çöktü ve yanındaki koltuğu okşadı. "Lütfen benimle otur. Eve gelebilmenize çok sevindim."

Anna Elizabeth'e hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ben de öyle. Dorothy inanılmaz bir kadındı. Onu tanıyabildiğim için çok minnettarım."

"Sana tapardı."

Ve işte böyle, Anna'nın gözleri tekrar yandı ve onları silmek için hızla uzandı. Bir yerde okumuştı, insanlar bir ölüm yaşadığında, asla kaybın en yakınındaki insanlara değil, sadece çemberin dışındaki insanlara eğilmeliymişsiniz. Anna her ne kadar dağılmak istese de, Dorothy'ye en yakın insanların oluşturduğu çemberin dışındaydı.

Bu yüzden Anna'nın kalp kırıklığı odasına kaçana ya da daha iyisi San Francisco'ya dönmek için uçağa binene kadar bekleyebilirdi. O zaman, hayatında gerçekten ait olduğu tek ilişkinin kaybı üzerinde durabilirdi. Kendini güvende hissettiği...

Dorothy Anna'nın geçmişini bilmiyor ya da nereden geldiğini umursamıyordu. Anna'ya anıları konusunda güvenmişti ve onu değiştirmeye ya da kurtarmaya hiç çalışmamıştı. Dorothy'yle geçirdiği o anlar, bazı açılardan ona annesinin yeniden kullanmaya başlamadan önceki ilk günlerini hatırlatıyordu. Her şey dağılmadan önce.

"Ben de ona hayrandım," diye fısıldamayı başardı Anna.

Elizabeth ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve uzanıp bir tutam saçı Anna'nın kulağının arkasına itti. *Tıpkı Dorothy'nin eskiden yaptığı gibi.* Kalbi neredeyse kendi üzerine katlanıyordu.

"Bunu daha sonra yapacaktım," dedi Elizabeth sandalyesinden kayarak, "ama şimdi burada olduğuna göre... sana vermek istediğim bir şey var." Odanın karşısındaki dolapta bir çekmece açtı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. Sonra tekrar Anna'nın yanına oturdu ve kutuyu önündeki tezgâhın üzerine koydu.

Anna o kutunun içinde ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Ya da Elizabeth'in bunu ona neden bugün verdiğini. Öne doğru uzandı ve kapağı yavaşça kaldırdı.

Siyah kadifenin içine özenle yerleştirilmiş elmas bir yüzük tepedeki ışığı yakaladı ve parıltıydı. Anna onu hemen tanıdı. Dorothy'yi tanıdığı süre boyunca yaşlı kadın bu antika yüzüğü sağ eline takmıştı. Anna eski fotoğraflardan bunun Dorothy'nin kocasının ilk evlilik yıldönümlerinde verdiği bir hediye olduğunu öğrenmişti.

Anna kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı ve gözleri Elizabeth'in yüzüne kayd. "Anlamıyorum." Elizabeth ona bir şey vermek istediğini söylemişti. Herhalde bu yüzüğü kastetmemiştir?

Ama Elizabeth elini kutuya doğru salladı. "Bunu senin almanı isterdi."

Anna'nın bir yanı o güzel antikayı alıp göğsüne bastırmak ve sonsuza dek saklamak istiyordu. Bunun yerine başını salladı. Anna mücevherler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yüzüğün değerli olduğunu anlayabiliyordu.

"Oh, Elizabeth. Mümkün değil." Kutuyu Elizabeth'e doğru itti.

"Elbette alabilirsin." Elizabeth kutuyu aldı ve Anna'ya uzattı. "Onunla bu kadar çok zaman geçirmenin, gittikçe uzaklaşıyor gibi görünürken onu kendine çekmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Sesi kırıldı ve Anna o gün yaklaşık yüzüncü kez gözlerinin dolduğunu hissetti.

Anna yüzüğü aldı, uzun uzun baktı ve her şey aklına geldi: zayıf, yaşlılık lekeli bir elin dokunuşu, ön verandadan süzülen leylak kokusu, Frank Sinatra ve Dean Martin'in sesleri. Bu anlar onun için her şey demekti.

Ama sonra Anna, Elizabeth'in gözlerinin altındaki koyu halkaları ve ağzını çekiştiren keder çizgilerini fark etti. Elizabeth uzun bir hastalığın ardından annesini yeni kaybetmişti. Yorgun, savunmasız ve en önemlisi doğru düşünemiyordu. Anna o yüzüğü alırsa, Elizabeth'in onu verdiğiğine pişman olup olmadığını merak etmeden ona asla bakamayacaktı.

"Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim ama gerçekten bunu kabul edemem."

"Yüzüğü al, Anna." Gabe'in sesi odanın öbür ucundan yankılandı.

Anna sıçradı ve taburesinin üzerinde dönerek onu kapının girişinde kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldu.

Çenesini tezgâhın üzerindeki kutuya doğru eğdi. "Bunu senin almanı gerçekten isterdi."

Anna tekrar başını salladı. O yüzük pahalı bir aile yadigârıydı ve o aileden değildi. Eli otomatik olarak her zaman boynunda asılı olan altın kolyeye gitti. Bu kazınmış yarım ay onun mirasıydı. Antika bir elmastan daha mütevazı olabilirdi ama diğer yarısı dışarıda bir yerlerdeydi. Onu ya da annesini bulmaktan vazgeçmemişti.

"Teşekkür ederim, ama bunu alamam, Elizabeth. Bu özel bir yüzük ve onu kızlarından birine vermelisin."

Elizabeth itiraz etmek için ağzını açtı ama Anna kutuyu sıkıca kapattı. "Lütfen. Bunu Leah ya da Rachel'a ver."

Elizabeth içini çekti ve onu aldı. "Belki de bunu konuşmak için iyi bir zaman değildi. Fikrini değiştirirsen diye onu kasada saklayacağım."

"Yapmayacağım."

"Anna." Gabe'in sesi onaylamaz bir tondaydı ve Anna ona sert bir bakış atarak tartışmayacağını belli etti. Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğinden her zaman çok emindi. Ama onu hâlâ bir çocuk olarak görmesi, artık öyle olduğu anlamına gelmiyordu.

"Affedersiniz," dedi ve Gabe daha fazla tartışmadan taburesinden kayarak oturma odasına kaçtı.

Anna sehpanın etrafında dolaştı, meze tepsilerini düzeltti, elindeki kırıntıları fırçaladı ve meşgul olmak için elinden geleni yaptı.

Anna göz ucuyla, Elizabeth'in yaşlarında bir kadının, benzer saç rengi ve yüz hatlarına sahip üniversite çağındaki bir kızla selamlaşmasını izledi. Yaşlı kadın muhtemelen kızın annesi ya da belki de teyzesiydi. İkili kucaklaşırken Anna'nın aklına, hayatında ona benzeyen ya da çocukluğuna dair tek bir hikâye bile hatırlayan kimsenin olmadığı geldi. Onu birkaç yıldan uzun süredir tanıyan hiç kimse. Bir yanı böyle hissetmenin anlamsız olduğunu biliyordu.

Bunca yıldan sonra annesi için üzülyordu ama e l i n d e değildi.

O sabah erkenden, evdeki herkes uyanmadan önce Anna yataktan kalkmış, tozluklarını ve spor ayakkabılarını giymişti. Eğer aileden herhangi biri aşağıya inip onu parmak uçlarında kapıdan çıkarken görseydi, yürüyüşe çıktığını söylerdi. Bunun yerine aceleyle Forbes Bulvarı'na inmiş ve Lawrenceville'e giden bir otobüse binmişti. Kısmen meraklı, kısmen de anıların saldırısına hazırlıklı bir şekilde eski mahallede dolaştı. Eski aile eczanesi şimdi bir Rite Aid'di ve eskiden çalıştığı bakkal, arkasına bir smoothie barı koyan yenilikçi bir çiftte satılmıştı.

Anna eski evine gittiğinde ne beklediğini bilmiyordu ama evin tahtalarla kapatılmış ve sakinlerinin taşınmış olduğunu görünce şaşırdı. Anna onu tanıdığında Bayan Janiszewski seksenli yaşlarındaydı. Belki bir huzurevine gitmişti ya da vefat etmişti. Ve Anna, ev sahibi Don'un nereye gittiğini hayal bile edemiyordu. Hapishane, eğer dünyada adalet varsa. Ancak evin yıkılmasının muhtemelen en iyisi olduğunu bilmesine rağmen - orası siyah küf, asbest ve yangın tehlikesinden başka bir şey değildi - bu, annesinin yavaş yavaş çözülmesine sadece bir iplik daha ekliyordu. Anna onu bulma şansının her geçen yıl azaldığını biliyordu.

San Francisco'da geçirdiği üç yıl boyunca ona dair tek bir iz bile bulamamıştı, ancak Anna uçağı şehre iner inmez polis merkezine giderek kayıp ihbarında bulunmuştu. Capp Caddesi'ndeki kapıları çalmaktan evsizler barınaklarına gidip annesinin fotoğrafını dağıtmaya kadar her şeyi denemişti. Kaç kez sokakta yabancıların yüzlerine bakıp bir benzerlik aramıştı? Kaç orta yaşlı kadını mağazalara kadar takip etmişti?

"Hey." Gabe'in sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve döndüğünde onu karşısında buldu. "Konuşabilir miyiz?"

"Gabe, yüzüğü almayacağım."

Boş olduklarını göstermek istercesine ellerini kaldırdı. "Buraya seni yüzük konusunda rahatsız etmeye gelmedim. Resmen kendi işime bakıyorum."

"Bu hiç sana göre değil," diye alay etti.

İçinden gülerек kızın dirseğinden tuttu ve onu sessiz bir köşeye çekti. "Sen ve ben hakkında konuşmak istiyorum."

Anna bir adım geri çekildi. "Belki de yüzük hakkında konuşmak daha akıllıca olur."

"Anna." Yüzü ciddileşti. "Konuşmamızın üzerinden üç yıl geçti. Üzgün olduğumu söylemek istiyorum. O zamanlar tercihlerin konusunda yanılmışım. Babamdan UCSF'nin senin için çok uygun olduğunu duydum."

Anna başını salladı.

"Oraya gitmeni desteklemediğim ya da neyin en iyisi olduğuna karar vermen için sana alan tanımadığım için özür dilerim." Bir elini alnında gezdirirken yüzü karardı. "Geçtiğimiz üç yıl boyunca pek çok kez pişman oldum."

Anna onun yüzündeki hüznü görünce mesajlarını hatırladı. *Seni özledim. Hâlâ özlüyorum.* Neden ona hiç cevap yazmamıştı? Şimdi karşısında durduğu için her şey çok önemsiz görünüyordu. "Ulaşmaya çalıştığında cevap vermediğim için özür dilerim."

Gabe başını eğerek ona baktı. "Okul hakkında daha fazla şey duymak isterim. Bu sefer senden."

Anna lisede Gabe'le kurduğu arkadaşlığa benzer bir şey bulamamıştı, o zamanlar sadece ikisi tartışıyor ve projeleri üzerine gülüyorlardı. Belki de onu hayatından çıkardığında aşırı tepki vermişti. Eğer öyle yapmasaydı, son üç yılı sessizlik yerine arkadaş olarak geçirebilirler miydi?

"Sana anlatmayı çok isterim."

"Öyle mi?" Yüzünü aydınlatan bir gülümseme gümüş gözlerini parlattı. "Peki ya annen? Onun hakkında herhangi bir bilgiye ulaşabildin mi?"

Anna başını iki yana salladı, o sabah yaptığı arama hâlâ zihninde tazeydi. O yıkık dökük ev, o eski sokaklar. "Hayır," diye mırıldandı. "Ben yapmadım."

"Özür dilerim."

Üç yıl boyunca aramıştı ve bunun için gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Ve yirmi yaşındayken, aşağı yukarı altı yıldır tek başınaydı. Annesi gitmişti. Neden hâlâ bu kadar önemsiyordu? Neden bu işin peşini bırakamıyor gibiydi? Okuldaki arkadaşlarına

annesinin öldüğünü söyledi. Ve bu muhtemelen doğrudu. Ama ne olduğunu kesin olarak öğrenene kadar asla hayatına devam edemeyecekti.

"Anna? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ne olduğunu kesin olarak öğrenene kadar, her zaman annesini uzaklaştıran on dört yaşındaki çocuk olarak kalacaktı.

Anna gülümsemeye zorladı. "Hayır. Hepsi geçmişte kaldı. Aslında bence annem hakkında bir daha asla konuşmama konusunda anlaşmalıyız."

Kaşları çatıldı. Bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra vazgeçti. "Tamam. Kendi işime bakıyorum," diye cevap verdi Gabe sonunda, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Annen hakkında konuşmak zorunda değiliz ama yine konuşuyoruz, değil mi?" Gabe ona asla karşı koyamadığı o büyüleyici gülümsemesini verdi.

Anna'nın kalbi sıkıştı. Sam'le çıkma fırsatını kaçırmamasının gerçek nedeni bu muydu? "Evet," diye cevap verdi sonunda. "Tekrar konuşuyoruz." Ama Gabe'in hayatına geri dönmesine izin vermek ona tamamen güveneceği anlamına gelmiyordu. Sırları konusunda değil. Ve -titrek bir nefes aldı- kalbiyle asla.

YİRMİ

ÜÇ YIL SONRA

Gabe'in taksisi durduğunda, ev Noel gibi ışıktandırılmıştı ve parti tüm hızıyla devam ediyordu. Arabalar blok boyunca dizilmiş ve garaj yolundan taşmıştı, bu yüzden taksisi onu ailesinin evinin birkaç kapı aşağısında bırakmak zorunda kaldı.

Annesi ve babası, Matt ve Julia'nın düğünü için erkenden gelen herkesi kokteyl için eve uğramaya davet etmişti ve konukların çoğu bu teklifi kabul etmiş gibi görünüyordu.

Kardeşinin düğününün sağdıcı olan Gabe'in partinin hazırlanmasına yardımcı olmak için o gün daha erken gelmesi gerekiyordu ama başkentten kalkacak olan uçağı iptal edilmişti. Kendi kardeşinin büyük etkinliğine geç kalması canını sıkıyordu. Hastings Enstitüsü'nde kıdemli araştırma görevlisi olarak işe girmesinin nedenlerinden biri de ailesine daha yakın olmaktı.

Anna mesaj attığında, daha sonraki bir uçuştan vazgeçmek ve onun yerine Pittsburgh'a dört saatlik bir yolculuk yapmak üzereydi.

Anna

Hala Reagan'da kuyrukta mısın?

Gabe

Ne yazık ki, evet

Anna.

Sırayı atlamak için kapı görevlisiyle flört etme şansınız yok mu?

Gabe

Altmış iki yaşında ve görünüşe göre dört torunu var.

Anna

Haha. Burada olup yardım edemediğin için mutsuz olduğunu biliyorum ama Rachel ve ben her şeyi kontrol altına aldık. O gümüşleri parlatıyor, ben de babanın en sevdiği Cabernet'ten bir kasa almak için şehrin öbür ucundaki şarap dükkanına gitmeye gönüllü oldum.

Gabe

Normal bir Merlot servis etse ölür mü?

Anna

Aslında olabileceğini düşünüyorum.

Gabe

Orada olmana sevindim, evlat.

Anna

Sakin olun, havaalanı barından bir içki alın ve yakında görüşmek üzere

Telefonunda onun sözlerini görünce gülümseyerek sırada ilerledi. Gabe onun o alaycı ses tonuyla söylediklerini neredeyse duyabiliyordu. Söylediklerinde ciddiydi: Anna'nın ailesinin evinde olmasından memnundu ve bu sadece düğün kaosunun ortasında sakin bir varlık olduğu için değildi. Anna'yla sınıf projesi için bir araya gelmelerinin üzerinden yedi yıl geçmişti ve Anna gibi başka bir arkadaşı olmamıştı. Konuşabildiği, onu güldüren, onu anlayan ve hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermeyen biriydi. Neredeyse kız kardeşi gibiydi.

Onu. Matt, Leah ve Rachel ile ne kadar yakın olduğu düşünöldüğünde bu oldukça yüksek bir çıta.

Yine de, başkentteki yeni işi ve Stanford'da tıp faköltesinin üçüncü yılında olan Anna'yı yıllardır görmemişti. Konuşmaları gece geç saatlerde, kendisi yatmaya gittiğinde ve Anna da ders çalışmaya ara verdiğiinde telefonda oluyordu. Büyükannesinin cenazesinden beri onu yüz yüze görmemişti. Molalarda uluslararası tıbbi gezilerde gönüllü olarak çalışmaya devam ediyordu ve bir daha Pittsburgh'a dönmemişti. Kısa bir süre için düğüne yetişemeyeceğinden endişelenmişti.

Bazen Gabe, Anna'nın kendisini ailesinden bilerek mi soyutladığını, gönüllü çalışmasının tatillerden ve aile etkinliklerinden kaçınmak için bir bahane olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onu hâlâ rahatsız eden çocukluğuydu. Ya da belki sadece bundan kaçmak istiyordu. Bunun onun ailesinden de kaçmak istediğı anlamına gelmemesini diledi.

"Kırk dolar tutuyor." Taksi şoförünün sesi düşüncelerini böldü.

Gabe ona bir ellilik uzattı ve kaldırıma çıktı. Garaj yolundan çocukluk evine doğru ilerlerken, alacakaranlık bahçenin üzerine çökmüş ve sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Evin yarısına geldiğinde, Gabe verandadaki salıncakta tek başına oturan, sırtını kolçağı dayamış ve vücudu eve doğru eğilmiş birini görünce adımlarını yavaşlattı. Garaj yolunda durdu ve gözlerini kısarak solan ışıktaki kim olduğunu anlamaya çalıştı. Bir kadına benziyordu, belki de büyüyen karanlıkta söyleyebildiğı kadarıyla onun yaşına yakındı, ama ona yabancı geliyordu.

Bir bacağını altına katlarken diğer bacağını salıncığın kenarından sarkıtmış, çıplak ayağıyla zemini itiyordu. Hafifçe sallanması elbisesinin kalçasından yukarı kaymasına neden oldu ve uzun, ince bacakları ortaya çıktı. Sonra oturduğu yerde kaydı ve kalın, dalgalı saçlarından bir perde omzunun üzerinden yuvarlandı.

Ellerini saçlarına dolamak için garip bir istek duydu.

Julia'nın düğün için gelen bir arkadaşı mıydı? Daha önce başka bir etkinlikte mi tanışmışlardı? Tamamen yabancı biri tarafından, özellikle de zar zor görebildiğı biri tarafından hiç bu kadar şaşırtılmış hissetmemiştir.

Gabe başını salladı. *Muhtemelen sadece yorgunum.* Uzun bir gün olmuştu ve önünde hâlâ parti misafirleriyle kaynaşacağı saatler vardı.

Kravatını düzeltti ve araba yoluna yöneldi. Verandanın basamaklarına ulaştığında durdu. "Alo?" diye mırıldandı.

Adamın sesi sessizliği yarıp geçerken kadın başını kaldırdı. Ve onun kim olduğuna dair bir farkındalık bir kamyon gibi çarptı.

"Anna?" diye kekelemeyi başardı.

Gözleri büyüyerek ayağa kalktı. "Gabe!" Yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu gece geç saate kadar gelebileceğinden emin değildim."

Bir an için tek yapabildiği bakmak oldu. Her nasılsa Anna'ya ilk kez bakıyormuş gibi hissetti. Nasıl oluyor da hem aynı hem de tamamen farklı olabiliyordu? Avluda, kız kardeşi gibi gördüğü o garip çocuğun o olduğunu hiç bilmiyordu. Bu, onun artık bir çocuk olmadığı, garip bir yanı bulunmadığı ve kesinlikle kız kardeşi *olmadığı* gerçeğini vurguluyordu.

Bu düşünceyi geldiği yere geri itmeye çalıştı.

"Daha erken bir uçuşta yer bulmayı başardım. Anna, sen..." Sustu.

Anna elbisesine baktı ve eteğindeki bir kırıklığı düzeltti. "Ne?" Kadın dudağını ısırды ve adamın midesinde bir şeyler sıkıştı.

Çok güzel görünüyorsun. Gabe temizlemek için başını salladı. Tanrım. Bu Anna'ydı. *Kendine gel.*

"Güzel görünüyorsun," diye bitirdi Gabe yarım yamalak. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Teşekkürler." Gülümsedi ve parlak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. Bir an için nefes alamadı.

Sonra Anna'nın sırtışı genişledi. "Her zamanki gibi iğrenç görünüyorsun."

Bir kahkaha attı ve dünya normale döndü. Abartılı bir omuz silkmeye, "Hâlâ görünüşüme alışmayı bekliyorum," dedi.

Anna verandanın korkuluğuna yaslandı ve sahte bir kederle başını salladı. "Evet, şey. Her zaman görünüşündeki eksikliği telafi edecek bir kişilik geliştirmeni ummuştum."

Gabe gülerek verandanın basamaklarını tırmadı ve onu kucakladı. "Seni görmek de çok güzel evlat."

Düğün hafta sonunun geri kalanında, Gabe Anna'ya bakmadığı zamanlarda gizlice baktı. Ertesi akşamki prova yemeğinde, bu kez gül rengi bir sundress ve askılı sandaletleriyle kokteyl partisinde olduğu kadar dikkat çekiciydi. Ama mesele sadece kıyafetler değildi. Hatta düğün sabahı ailesinin mutfağında giydiği ekose pijama pantolonu ve eski tişörtlerinden biriyle dikkatini dağıtmıştı. Baktığını fark ettiğinde mutfaktan kaçtı ve duş almak için üst kata çıktı.

Aşağı indiğinde Anna ve kız kardeşleri düğün için çoktan ayrılmıştı ve törenden önce onları bir daha görmedi. O sırada erkek kardeşi ve diğer sağdıçların yerlerinde olduğundan ve beş yaşındaki yüzük taşıyıcısının yanlışlıkla yüzükleri tuvalete düşürmediğinden emin olmakla meşguldü.

Matt ve Julia'nın düğünü, yüksek direkli ve kirişli tavanları, rustik çam zeminleri ve erken yaz esintisinin içeri girmesine izin veren devasa ahır kapıları olan eski bir taş ahırda gerçekleşti. Tören başladı ve Julia koridorda yürürken Matt'in yüz ifadesi karşısında Gabe boğazındaki yumruyu yuttu. Julia gelinliğinin içinde çok güzeldi, uzun, siyah saçları özenle toplanmıştı ama Matt öyle bir sevgiyle gülümsüyordu ki, Gabe Julia'nın kese kâğıdı bile giyse Matt'in bunu fark etmeyeceğinden şüphelendi. Julia tam yaklaşırken, sanki ikisi de özel bir şaka yapıyormuş gibi Matt'e sırıttı.

Bu, ağabeyinin onun için belirlediği örnekti. Hayat arkadaşının aynı zamanda en iyi arkadaşı olduğu bir örnek.

Gabe'in bakışları sıralarda oturan düğün konuklarına kaydı. Anna'yı buldu ve sanki onun baktığını hissetmiş gibi gözleri Anna'ya kaydı. Anna gözlerini kırpmadan ona baktı ve Gabe'in nefesi ciğerlerinden fırladı. Bir vuruş geçti, sonra bir tane daha ve sanki bir at sürüsü göğsünün üzerinde yavaşça dörtnala koşuyordu.

Neyse ki nikâh memuru töreni başlatmak için öne çıktı ve ikisi de gözlerini kaçırdı. Gabe öyle güçlü bir nefes çekti ki, solundaki sağdıç ona tuhaf bir bakış fırlattı.

Törenin geri kalanında Matt ve Julia yeminlerini edip yüzüklerini takarken gözlerini onlardan ayırmadı. Fotoğraf çekimleri ve akşam yemeğinden sonra Gabe annesiyle dans etti ve onları dans pistine götürdüğünde kıkırdayan ve ellerini kalplerine bastıran tüm yaşlı kadınlarla tur attı. Sonra, Leah ve Julia'nın genç kuzenlerinden birine takıldı. Artık kendisi de bir genç kız olan Leah, Gabe'in evde olmasından gizliden gizliye hoşlandığını bilmesine rağmen onu utandırıyormuş gibi davranıyordu.

Sonunda gizlice uzaklaşıp bir bira içebildi ve kendine bir dakika ayırabildi. Omzunu asırlık çatıyı ayakta tutan ahşap direğe yasladı. Dans pistinde Matt ve Leah seksenli yıllardan kalma eski bir şarkıya eşlik ediyor, barda Rachel ve yeni kız arkadaşı -hukuk fakültesindeki sınıfından Aaliyah adında bir kadın- alevli bir şeyler içiyorlardı.

Sonra annesi ve babasını da dans pistinde gördü ve kıkırdamasına engel olamadı. Annesi durmadan eğiliyor ve babasının berbat dans figürleri karşısında kahkahalarla göğsünü tutuyordu. Annesi güldükçe babasının hareketleri daha da kötüleşiyordu, ta ki ikisi de dans edemeyecek kadar çok gülene kadar. Babasını bu kadar savunmasız ve aptalca davranırken görmek ender rastlanan bir şeydi ama Gabe annesinin, babasının içindeki bu duyguyu ortaya çıkarabilecek tek kişi olduğunu biliyordu.

Gabe'in aklına anne babasının her zaman sağlam ve mutlu bir ilişkinin başka bir örneği olduğu geldi. Yirmi sekiz yaşına kadar böyle bir şey bulamadan gelmiş olması ne anlama geliyordu?

Şarkı bittiğinde babası yanına geldi ve sırtına içten bir tokat attı. "Tostun için iyi iş çıkardın."

Gabe'in üzerine sıcak bir ısıltı yayıldı. Bu konuşmayı haftalarca çalışmıştı ve sonunda duygusal bölümde gözyaşlarına boğulmadan önce başlangıçta birkaç kahkaha toplayarak onu başardığını biliyordu. Ama bazen hâlâ babasının onayını isteyen o çocuk oluyordu. "Teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük."

"Kardeşin mutlu görünüyor."

"Öyle." Gabe babasının bu konuda ne düşündüğünü merak etti. Matt'in tıp fakültesini bırakmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ve onu ev inşa etmekten başka bir şey yaparken hayal etmek zordu. Ama babası hâlâ olabileceklerin yasını tutuyor muydu? Anna'nın doktor olma hayaliyle ortaya çıkmasından bu yana yumuşamış görünüyordu.

Gabe birasından bir yudum daha aldı ve Anna'yı dans pistinden birkaç adım ötedeki bir masada tek başına otururken bulana kadar kalabalığı taradı. Ayaklarını yüksek topuklu ayakkabılarından çıkarmıştı ve şimdi sanki sonunda özgür kalmışlar gibi parmaklarını oynatıyordu.

Kahretsin, diğer tarafa baktığı birkaç saat içinde garip bir ergene dönüşmemişti. Keşke dönseydi, çünkü ona karşı hissettiği bu duygular rahatsız ediciydi... ve tuhaftı... ve belki biraz da ilgi çekiciydi.

"Dans pistine geri dönmelisin." Babası Anna'ya doğru başıyla bir işaret yaptı ve Gabe yüzünün kızardığını hissetti. Babası Anna'ya karşı böyle duygular beslediğinden şüphelenmiş miydi? Bu konuda o kadar açık mıydı?

Hayır, dedi Gabe kendi kendine. Babası Anna'yı her zaman korumuştı ve muhtemelen onun yalnız oturduğunu fark etmişti. Aynı şeyi Leah için de yapardı.

Pop şarkısının son akorları kayboldu ve yavaş bir baladın ilk notaları odanın içinde süzüldü. Babası sırtını bir kez daha sıvazladı ve odanın diğer ucundaki karısının yanına gitti.

Gabe'in bedeni, beyni ne yaptığını tam olarak algılayamadan Anna'ya doğru hareket etti. İki masanın arasındaki koridorda aniden durmadan önce sadece yirmi metre kadar ilerleyebilmişti. Julia'nın kuzenlerinden biri -Kyle ya da Cal ya da onun gibi bir şey- Anna'nın sandalyesinin önüne gelmiş ve eğilerek onu güldüren bir şey söylemişti. Sonra -adı her neyse- elini uzattı. Anna elini tuttu ve Kyle-ya da-Cal onu dans pistine götürdü. Kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaştı ve Anna yine güldü.

Gabe geçen geceki kokteylde Julia'nın kuzeniyle kısaca tanışmıştı. Objektif olarak adamın yakışıklı olduğunu düşünüyordu, eğer o temiz kesimli, sarışın lakros oyuncusu tipinden hoşlanıyorsanız. Kyle ya da Cal, Gabe'e UCLA'ya gittiğini ve yüksek lisans yaptığını söylemişti.

sonunda babasının şirketinde çalışmaya başlayabilirdi. Gabe ne tür bir iş olduğunu hatırlamaya çalıştı -muhasabe olabilir miydi? Adam Anna kadar ilginç biri için biraz sıkıcı görünüyordu ama neyse.

Gabe koridorda aptalca durmuş, içinde çalkalanan duygularla boğuşuyordu. Belki de biraz kıskanmıştı. Anna'yı daha önce hiç bir erkekle görmemişti. Onu hiç bu şekilde düşünmemişti bile. Muhtemelen üniversitede ve tıp fakültesinde birileriyle çıkmıştı ama telefon konuşmalarında ve mesajlaşmalarında bu konudan hiç bahsetmemişlerdi.

Kıskançlığın yanı sıra şaşkınlık ve belki biraz da rahatlama vardı. Tüm ailesinin önünde ona slow dans teklif etmek için oraya giderken ne düşünüyordu? Tanrım, buna çok sevinirlerdi. Anna yüzünden geçici bir delilik anı yaşıyor olması, bu konuda bir şey yapmanın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyordu.

O anda arkasından biri ona çarptı. Arkasını döndüğünde koyu renk saçlı güzel bir kadının uzanıp kendini sabitlemek için kolunu tuttuğunu gördü. Kadın kendisini Julia'nın üniversiteden arkadaşı Nadia olarak tanıttı ve daha önce yaptığı tost için ona iltifat etmek üzere biraz daha yaklaştı.

Gabe Anna'ya baktı. Dans ederlerken kolları hâlâ adı her neyse ona sarılıydı. Bakışlarını tekrar Nadia'ya çevirerek onun koyu renk gözlerini ve dolgun dudaklarını inceledi.

Gabe resepsiyonun geri kalanını Nadia ile dans ederek ve Anna ile Kyle-or-Cal'in karanlık bir köşede konuşmalarını izlemeyerek geçirdi. Matt ve Julia balayına gitmek üzere ayrıldılar ve konuklar arabalarına doğru akmaya başladılar. Gabe kapıdan çıkarken Nadia'nın elini tuttu, arabasının anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırmak üzere verandada kısa bir süre durdu. O sırada Anna kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı.

"Gabe! Rachel ve ben seni arıyorduk. Bizimle mi geliyorsun yoksa ailenle mi gidiyorsun?"

Adı her neyse Anna'nın numarasını almış mıydı? Almadıysa aptalın tekiydi. O anda Nadia anahtarlarını buldu ve onun yanına kaydı.

"Ben iyiyim." Gabe boğazını temizledi. "Beni bırakacak biri var."

Anna'nın gözleri Gabe'den Nadia'ya kaydı ve tekrar geri döndü. "Ah. Doğru." Gabe loş ışıktaki Anna'nın yanaklarının bir ton daha pembeleştiğini görebiliyordu. Ona kapalı bir gülümseme fırlattı. "İyi eğlenceler." Nadia'ya başını salladı ve başka bir şey söylemeden ışıklı patikadan otoparka doğru ilerledi.

Yanındaki kadına dönmeden önce bir süre daha onu izledi. Böylesi daha iyiydi.

YİRMİ BİR

ÜÇ YIL SONRA

Anna ikinci kattaki dairesinin merdivenlerinden inip ön kapıyı açtığı anda, tam göğsüne bir elektrik çarptı. Çünkü ön basamakta, üzerinde bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlekle zahmetsizce yakışıklı görünen Gabe duruyordu.

Adam ona sıırttı ve Anna adımlarına dikkat etmeyi unuttu. Anna karşılama paspasının üzerinde tökezledi ve dengesini kaybetti. Adam onu yakalamak için uzandı ve bir sonraki nefeste göğsüne bastırılmış, o tanıdık Gabe kokusuyla sarılmıştı. Titrek bir nefes verdi.

"Hey," dedi sırıtarak. "Uzun zaman olduğunu biliyorum ama kendini ayaklarıma atmama gerek yok."

Üç yıl. Gabe'i Matt ve Julia'nın düğününde gördüğünden bu yana neredeyse üç yıl geçmişti. Görünüşe göre onunla ilgili hiçbir şey değişmemişti. Tanrım, onu çok özlemişti. Kapısının önünde durup her zamanki şakalarını yapana kadar ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Birbirlerini görmeden bu kadar uzun süre geçirmeleri kasıtlı değildi. Ama Hastings Enstitüsü'nde araştırma görevlisi olarak basamakları istikrarlı bir şekilde tırmanıyordu ve danışmanlık yapmak ya da konferanslarda araştırmasını sunmak için sürekli bir yerlere uçuyordu. Anna ise UCSF'de kadın doğum uzmanı olarak haftada yüz saat çalışıyordu. Bırakın Doğu Yakası'na bir ziyaret planlamayı, saçını yıkamaya bile zor vakit bulabiliyordu.

Ama Şimdi Gabe yüzünde o tandk orantısız sırtıŐıla karşısında dururken, neden bu kadar uzun süre beklediklerine dair tek bir neden bile düşünemiyordu. Geçmişte birkaç ziyaret önermişti ama Gabe hiçbirini gerekleŐtirenemiŐti. Geçen hafta arayıp doğum günü için son dakikada bir gezi yapmayı teklif ettiğinde, Anna ilk kez arka arkaya birkaç gün izinli olduğunu fark etmiş ve kabul etmişti.

Ve Şimdi... işte buradaydı.

Anna kolundan tutup onu apartmanın içine çekti. "İçeri gel. Uçuştan dolayı yorgun musun?"

"Hayır, ben iyiyim. Seyahat etmeye alıŐknım." Onu merdivenlerden yukarı ve dairesine kadar takip etti. "Őirin bir yer." Gabe, parlak ahşap zeminleri ve on iki ayak yksekliliğindeki tavanları kontrol etmek için yavaş bir daire çizdi. "Bunların hepsi orijinal, değil mi?" Elini uzatp kapının etrafındaki pervaza dokunarak takdir etti.

"Evet. Ev 1880 yılında inşa edilmiş." Anna odayı Gabe'in gözlerinden görmeye çalışırken, Gabe'in onu bir apartmanın merdivenlerinden yukarı kadar takip ettiği başka bir zamana ait bir anıyı hatırladı. O zamanlar, yaşadığı yeri görmesi onu çok utandırmıŐti.

Sanki bir ömür nceymiŐ gibi geldi.

Şimdi Anna, üç katlı Viktorya dönemine ait bir binanın güneşli orta dairesini programındaki başka bir asistanla paylaŐıyordu. Düzensiz programları nedeniyle Anna ev arkadaşını iş dışında pek sık görmüyordu ama fırsat buldukça birlikte yemek yemeye zen gösteriyorlardı ve Anna onu arkadaşı olarak görüyordu. Dairenin çoğu, kendilerinden önce orada yaşamış olan hastane sakinlerinin elden düşme eşyalarıyla döŐenmiŐti ama Anna cumbayı, her sabah oturup kahvesini içerken ona Dorothy'yi hatırlatan iekli bitkilerle doldurmuŐtu.

Dairenin gösterişli bir yanı yoktu ama sıcak ve davetkrdı ve en önemlisi de Lawrenceville'de kendini güçsüz ve yalnız hissettiği o köhne daireden çok farklıydı.

Seyahat çantasını kanepenin yanında yere bırakan Gabe'i izledi. Onun on yıldır hayatında olduğuna inanmak zordu. Onu sonsuza dek görmemiŐ gibi hissetmesine rağmen, sık sık grŐuyorlardı.

O gece vardiyası için hastaneye yürürken ve -üç saat sonra Doğu Yakası'nda- yatmaya giderken telefonda konuştular. Hayatlarında neler olup bittiğini anlatıyorlardı ve aradaki mesafeye rağmen aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyorlardı.

Gabe bavulundan başını kaldırdı, fırtına bulutu gözleri tam olarak yorumlayamadığı bir şeyle karardı ve o elektrik yine onu sarstı.

Aramızdaki neredeyse hiçbir şey değişmedi.

Bazen konuşmalarının en dürüst anlarında, Matt ve Julia'nın düğününde birbirlerine attıkları o uzun bakışları hiç açıp açmayacaklarını merak ediyordu.

O uzun bakışlar... tıpkı şu anda birbirlerine attıkları bakışlar gibi.

Gabe bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını o tanıdık şekilde yukarı kaldırdı ve Anna'nın kalbi ona doğru çarptı. Başka erkeklerle de çıkmıştı ama hiç kimse Gabe'in yaptığı gibi, onun yanında olduğu her an için bir jimnastik hareketine teşvik etmemişti.

Ama onun da bunu hissettiğini mi hayal ediyordu?

Belki de öyleydi, çünkü bir sonraki anda ona sırtını dönmüş ve çantasından bir ceket çıkarmıştı. "Akşam yemeği yiyelim mi? Meksika yemeklerinin harika olduğunu duydum."

Anna topuğunun üzerinde döndü ve kapının yanındaki kancadan ceketini aldı. Gabe onu sokağa kadar takip etti ve Anna onu sokağın aşağısına doğru yönlendirdi.

Dairesi Golden Gate Park Panhandle'ın hemen kuzeyinde, genç ailelerin ve sokağın karşısındaki dar çimenlik alanda köpeklerini gezdiren çiftlerin yaşadığı güzel bir yerleşim bölgesindeydi. UCSF Tıp Merkezi'ne sadece bir buçuk kilometre uzaklıktaydı ve işe sık sık yürüyerek gidiyordu.

Gabe, gece vardiyası olduğunda genellikle hava karardıktan sonra çıktığını biliyordu ve o zaman arardı. Söylemiyordu ama kız onun yalnız yürümesinden endişelendiğini biliyordu. On yıl geçmişti ve Gabe hâlâ onun için endişeleniyordu ama ona ne yapması gerektiğini söyleme konusunda daha iyiydi. Belki de sonunda onun artık çocuk olmadığını anlamıştı.

Anna, o uzun bakışları hatırlayarak gizlice ona baktı ve bir sarsıntıyla, artık çocuk olmadığını bilmesini ne kadar çok umduğunu fark etti.

Yürürlerken Anna ona mahallelerden bahsetti ve turistik yerleri işaret etti - Haight ve Ashbury'nin köşesi, Castro Tiyatrosu - ve çok geçmeden Dolores Park'ını geçip 19^{inci} Cadde'ye çıktılar. Anna onu Mission'ın kalbine doğru yönlendirirken, "Meksika yemeği için en iyi yer burası," dedi.

Anna'nın seçtiği restorana varmak üzereydiler ki Gabe kaldırımında aniden durdu. Anna kayarak onun yanında durdu. "Her şey yolunda mı?"

Gabe ana caddede sıralanan kafe ve vintage dükkânlardan dönüp dik bir yan sokağa baktı. Bakışları sokağın yarısındaki bir ara sokağı işaret eden bir tabelaya takıldı. Elbette Anna burayı hemen tanıdı. *Capp Sokağı*. Aynı bodega hâlâ köşede duruyordu ve yepyeni tentesi rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Muhtemelen "çatlak evler" taşınıp müteahhitler geldiğinden beri mahallenin genel yükselişini işaret etmek içindi.

Anna yıllardır Bay Area'da yaşıyordu. Bu köşeden, bu sokaklardan ve buranın ağırlığından etkilenmemişti. Capp Sokağı'ndaki o eski evin yerinde modern bir krom ve cam çatı katı duruyordu. Oraya yüzlerce kez gitmişti ve artık aklına bile gelmiyordu.

Ama Gabe daha önce de buraya gelmişti, uzun zaman önce. Ve belli ki burayı hatırlıyordu. Bir an tereddüt etti ve Anna onun dönüp yan sokağa doğru gideceğini sandı. Bunun yerine ona aşırı parlak bir gülümseme ve ardından abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Her şey yolunda."

Anna'nın annesini bulma arayışı hakkında hiç konuşmamışlardı. Anna ondan bu konuyu açmamasını istemiş, o da Anna'nın isteğine saygı göstermişti. Ama belli ki Anna bu konuyu düşünüyordu.

Keşke söyleyecek ne kadar az şey olduğunu bilseydi.

Mission Caddesi'nde birkaç dükkân daha geçtikten sonra Gabe yine tökezledi. Bu sefer Anna arkasını döndüğünde

bir rehin dükkanının vitrinine bakıyordu. Vitrini inceledi ama onun dikkatini neyin çektiğini anlayamadı. Birkaç elektro gitar mı? Bir dizi altın saat mi? Eski mücevherlerin sergilendiği kadife bir kutu mu? "Nedir bu?"

Sanki kafasını temizlemeye çalışıyormuş gibi salladı. "Bir şey yok."

Anna Gabe'in yüzünü inceledi. Gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler derinleşmiş, çenesi sıkılmıştı. "Uçuştan dolayı çok yorgun olmadığına emin misin? Belki de dışarıdan yemek sipariş etmeliydik."

Gabe rehinci dükkânının vitrinine doğru döndü. "Ben iyiyim." Elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve ona ekstra parlak gülümsemelerinden birini daha verdi. "Bana bahsettiğin şu tacoları denemek için sabırsızlanıyorum."

YİRMİ İKİ

"Gabe, Mission Steet'teki bir açık hava masasına yerleşirken, "Turist gibi davranıp etrafı gezelim diye bir araba kiraladım," dedi. Gözlerini Anna'dan ayırmıyordu, böylece sokağın aşağısındaki rehinci dükkânına bakma cazibesine kapılmayacaktı. "Yani turist gibi davranabilirsin. Sanırım gerçekten öyleyim."

Anna güldü. "Sanırım ben de bir turist olabilirim. Keşfetmem gerektiği kadar çok şey yapmadığımı söylemekten utanıyorum. Biri şehir dışından gelip sizi dürtükleyene kadar turistik yerleri asla ziyaret etmiyorsunuz."

"Seni dürtmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Belki bir gün ben de bu iyiliğe karşılık verir ve başkente turist olarak gelirim."

Gabe onun gerçekten ciddi olup olmadığını merak etti. Onun meşgul olduğunu biliyordu. Kadın doğum ihtisası şaka değildi, Anna gibi zeki biri için bile. Ama bazen mazeretleri mazeret gibi geliyordu. "Her zaman kapımız sana açık, biliyorsun."

Parmağıyla eski püskü kafe masasındaki bir yarıktaki gezindi ve neredeyse bir onaylama gibi mırıldandı: "Birbirimizi görmeden neden bu kadar uzun süre geçirdiğimizi gerçekten bilmiyorum."

Öyle değil mi? Sonunda evet demeden önce yarım düzine kez buraya uçmayı teklif etmişti. Hep aynı eski nakarata geri dönüyor gibiydi. Anna'ya ne zaman çok yaklaşırsa, hırsızları dükkândan uzak tutmak için kullanılan kepenkler gibi bir bariyer yıkılıyordu.

Annesi hakkında konuşma ambargosu gibi. Konu masada dev bir fil gibi duruyordu ve lanet olası Capp Sokağı hemen köşedeydi. Bunun hakkında konuşuyor olmalıydılar. Annesinin izini bulup bulmadığını öğrenmek istiyordu. Bu konuda ne hissettiğini bilmek istiyordu. Annesinin hâlâ ona yaşıyor olabileceği kalp kırıklıklarına karşı kollarını ona dolamak istiyordu.

Dışlanmaktan *nefret ederdi*.

Ve ondan sır saklamaktan nefret ederdi. O rehinci kolyesi on yıla yakın bir süredir çorap çekmecesinin dibinde duruyordu. Ama Anna bir keresinde üç yıl boyunca onunla konuşmamıştı ve bu çok kötü olmuştu. Ona kolyeden bahsederse, onunla bir daha konuşur muydu?

Ama eğer ona söylemezse, sonunda öğrenmesi onu daha ne kadar incitecekti? Gerçeği bilmeyi hak ediyordu, ama onunla annesi hakkında konuşmazsa, gerçeği isteyip istemediğini nasıl bilebilirdi?

Gabe masanın karşısında, kızın kapıyı açtığı andan beri ayaklarının üzerinde duramadığını hissetmesine neden olan yüze baktı. Bunun onun nasıl tökezleyip kollarına düştüğüyle hiçbir ilgisi yoktu. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca bir şekilde, kardeşinin düğününde ona karşı hissettiklerinin hayal ürünü olduğuna kendini ikna etmişti. Ama onu tekrar gördüğü anda anlamıştı. Ve onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Koyu renk, dalgalı saçlarından bir tutam yanağına kaydı ve Gabe durup düşünmeden elini uzatıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Kız başını yukarı kaldırdı, gülümsemesi yavaşça soldu. Gözleri buluştuğunda, aralarında artık tanıdık gelen o kıvılcım çıktı. Gabe hızla gözlerini kaçırdı ve tabağının yanındaki çatal bıçak takımını düzenlemekle meşgul oldu.

Ona gerçeği söyleyene kadar, bu olmamış gibi davranmaya devam edeceğim.

Ve eğer ona söylersem, onu kaybederim.

Gabe boğazını temizledi. "O DC seyahatini bir an önce yapsan iyi olur, çünkü orada sadece birkaç ay daha kalacağım."

Anna'nın kaşları kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Pittsburgh'daki üniversiteden bir iş teklifi aldım. Ekonomi bölümünde kadrolu profesör."

"Gabe!" Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Bu harika bir şey. Ailen çok mutlu olmalı."

"Ben de oldukça mutluyum. Aileme bu kadar yakın olmak..." Takip etti Kapalı.

Üniversitedeyken, diğer çocuklar uyurken Cumartesi gecesi parti akşamdan kalmalığı, Pazar akşam yemeği için ailesinin evine gidiyordu. Ve başka türlüünü de istemezdi. Kariyerini inşa etmek için on yıl uzakta kalmıştı ama artık kendi biletini yazabilirdi ve bu bilet eve tek yön dönüş biletiydi.

Anna eğildi. "Onlar senin için her zaman her şey demektir."

Tabii ki bunu anlayabilecek biri varsa o da Anna'ydı. Her zaman buna inanmıyor gibi görünse de o da bu ailenin bir parçasıydı.

Anna kadeh kaldırmak için su bardağını kaldırdı. "Yeni işiniz için tebrikler, Dr. Weatherall. Artık Profesör McGovern ile birlikte çalıştığınıza göre, belki de sonunda onun sıkıcı kitabını okumaya vakit bulursunuz."

Gabe, birlikte proje üzerinde çalışmaya başladıkları ilk günlerde Anna'yla yaptıkları o konuşmayı hatırlayınca güldü. O kadar da uzun zaman önceymiş gibi gelmiyordu. Anna o zaman da onu şaşırtmıştı, hâlâ da şaşırtmaya devam ediyordu.

Kıkırdadı. "Hiç şansın yok. Bunu benim için özetlemen gerekecek."

Anna gözlerini devirerek, "Tanrım, sanırım bunu unuttum," dedi. "Ama eğer sıkıcı bir kitap yazarsan, söz veriyorum hepsini okuyacağım ve sonra gelip rahatsız ofis koltuğuna oturup seninle tartışacağım."

"Sırf seni koltuğuma oturtabilmek için bir kitap yazmaya değer." Gabe kulağa nasıl geldiğini fark ederek sandalyesine geri oturdu. "Um. Ben demek istemedim-" Tamam, öyle demek istedi... ama *Tanrım*.

Anna cevap vermedi ve Gabe sonunda cesaretini toplayıp ona baktığında, aslında onu duymadığını fark etti. Gözleri Gabe'in omzunun üstündeki bir noktaya yapışmış, gülümsemesi solmuştu. Neye bakıyordu acaba?

Sandalyesinde dönüp duruyordu ama hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. İnsanlar el ele tutuşarak ya da telefonlarına bakarak geçip gidiyorlardı ve kaldırımın ötesinde, köşedeki trafik ışığında arabalar durup kalkıyordu. Gabe arkasına döndü ve Anna'nın iri gözlerine baktı. "Anna, ne oldu?"

"Bu-bu-" diye kekeledi. Ve o daha ne olduğunu anlayamadan masadan kalktı ve kaldırımdan aşağı doğru koşmaya başladı.

"Anna-bekle!" Gabe seslendi ama Anna sanki özel birini takip ediyormuş gibi insanların etrafından dolanarak ilerlemeye devam etti. "Hey!" Onu takip etmek için ayağa kalktı, ama o anda garson içki siparişlerini getirmeye başladı. "Ah, üzgünüm," diye kekeledi, "Yemek yiyip eğlenmiyoruz. Hemen döneceğiz." Gabe bir yandan cebinden para çıkarırken bir yandan da Anna'ya göz kulak olmaya çalışıyordu. Bloğun yarısını geçmişti ve o-

Ne?

Anna uzanıp uzun, tuzlu ve biberli saçları olan orta yaşlı bir kadının omzuna dokunuyordu.

Ne yapıyor bu kadın? Ve o kadın kim?

Gabe parayı masaya atmak için aşağı baktı ve tekrar yukarı baktığında Anna ve kadın gitmişti. Gabe kaldırımdan aşağı indi. Bloğun sonunda, onları birkaç dakika önce gördüğü yerde durdu ve Anna'yı aramak için etrafında döndü.

"Hey," diye o kadar alçak bir ses geldi ki neredeyse duymayacaktı. Bu Anna'ydı, bir banka binasının tuğla duvarına yaslanmıştı, gizemli kadın görünürde yoktu.

"Hey," dedi nefes almak için duraklayarak. "Sen iyi misin?"

Kadın başını salladı.

"Bu da neydi şimdi?"

Anna duvardan uzaklaştı. "Önemli bir şey değildi. Geri dönmeliyiz." Restorana doğru yürümeye başladı. "Böyle çekip gittiğim için özür dilerim."

"Anna, bekle." Gabe uzanıp onu kolundan tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Kimdi o kadın?"

Gözleri tekrar adamın omzunun üzerinden geçti ama bu sefer kalabalığı aramak yerine karanlık ve kapalıydı. "Görünüşe göre kimse değilmiş."

"Peki, kim olduğunu *düşünüyordun*?"

Anna derin, titrek bir nefes aldı ve sonra yavaşça dışarı üfledi. "Annem."

Annesi mi? Gabe irkilerek geriye doğru bir adım attı. "Annen burada mı yaşıyor? Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Anna'nın ağzı gerildi. "Sadece düşündüm ki..." Durakladı ve spor ayakkabısının burnuyla kaldırımındaki bir çakıl parçasını tekmeledi.

"Bu sık sık olur mu? Sokakta annene benzeyen birini kovalar mısın?"

"Hayır." Anna başını salladı. "Asla." Ama yine de onun gözleriyle buluşmadı.

"Keşke hâlâ onu aradığını bilseydim."

"Aramıyorum."

Çenesini kaldırımında Anna'nın yabancıyla karşılaştığı noktaya doğru eğdi. "Emin misin?"

"Evet, eminim."

Gabe ellerini Anna'nın omuzlarına kaydırды ve ona bakmasını diledi. "Anna, konuş benimle."

Ondan uzaklaştı, ama gözlerindeki acıyı görmeden önce değil. "Bırak artık, Gabe."

Başını iki yana salladı. Anna'nın annesi onu terk edeli on yıldan fazla olmuştu. Her zaman Anna'nın bu konuda konuşmak istemediğini, çünkü vazgeçtiğini düşünmüştü. Her şeyi geride bırakmıştı ve bu konuyu açmak sadece eski yaraları deşmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ama o yaralar başından beri kanıyordu.

Hayatına devam etmedi.

Gabe onun yüzündeki karanlığı izlerken, belki de kendisinin de bunu yapamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Annenizin hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmemek nasıl bir his olurdu? Başının belada olup olmadığını, yaralanıp yaralanmadığını ya da hayatına devam edecek kadar az umursayıp umursamadığını merak etmek. *Bu size her gün ne yapardı?*

Anna'nın bu kadar içine kapanık olmasına şaşmamalı.

Ve bu farkındalıkla birlikte Gabe'in göğsüne ağır bir yük çöktü. Sokakta annesine benzeyen bir kadın gördüğünde böyle tepki verdiyse, kolyeyi öğrenmek ona ne yapacaktı?

Ertesi sabah uyandıklarında Gabe bir gün önce olanlardan bahsetmedi ve Anna da konuyu açmadı. Anna'nın doğum günüydü ve Gabe kiralık arabayla Golden Gate Köprüsü'nden geçip Marin County'yi keşfetme planları yapmıştı. Anna ona oraya sadece birkaç kez gittiğini söylemişti ve 1. Otoyol'da ilerlerken, sekoya ağaçlarını ve Pasifik Okyanusu'nun üzerinde asılı duran kayalıkları görünce Anna'nın yüzünde beliren heyecan ve hayranlık ifadesini görmek hoşuna gitmişti.

Muir Woods'taki asırlık ağaçların arasında bir yürüyüş yaptıktan sonra, daha kuzeydeki Stinson Plajı'na gittiler ve burada suya doğru ilerleyip bir parça dalgaların karaya attığı odun üzerine oturarak ayak parmaklarını kuma gömdüler. Kuzey Kaliforniya için alışılmadık derecede sıcak bir geceydi ve dolunay suyun üzerinde parıltıyordu. Tasmaşını çekiştiren bir köpekle gezinen bir çift dışında plaj onlara kalmıştı.

"Ee," dedi Gabe, "nasıl oluyor da doğum gününü yeni erkek arkadaşın yerine benimle geçiriyorsun?" Leah'dan Anna'nın hastanede başka bir asistanla çıktığını duymuştu. Anna bütün gün ondan bahsetmemişti. Ama zaten Gabe de çıktığı kadınlardan hiç bahsetmezdi. Yıllar boyunca bunun dışında hemen hemen her şeyi konuşmuşlardı. Nedense böylesi daha kolaydı.

Anna bir avuç kum aldı ve parmaklarının arasından kaymasını izledi. "O aslında benim erkek arkadaşım değil. Sadece zaman buldukça takıldığım bir adam... ki bu da çok sık olmuyor."

Göğsünde bir şey kıpırdadı. "Benim için nadir izin günlerinden vazgeçmene aldırmadı mı?"

Anna omuz silktili ve Gabe adamın umursadığını hissetti. "Dünyadaki en iyi arkadaş, yeni bir çeşit erkek arkadaştan her zaman daha iyidir." Kadın

yarım bir gülümsemeyele ona baktı. "Bunu kaçıramazdım. Gerçekten harika bir doğum günü oldu."

"Mutlu yıllar, evlat." Gabe onun omzuna kendi omzuyla vurdu. "Yirmi altı bir dönüm noktasıdır, bilirsın."

Anna alnını kırıştırdı ve ona yan yan baktı. "Belki astrolojik bir burç, yükselen ay gibi bir şeydir. Ama benim normal takvimime göre yirmi altının oldukça sıradan bir doğum günü olduğuna eminim."

Güldü. "Gerçekten burçları okuduğumu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman gizli derinliklerin olduğuna inanmışımdır." Anna ona sırtıttı ve o gün yaklaşık yüzüncü kez, Anna'nın onun üzerinde yarattığı etkiden etkilendi.

Sanki biri karanlık odada bir ışık yakmıştı ve sonunda onu net bir şekilde görebiliyordu. Onun kocaman kara gözlerinin nasıl parladığını fark etmesi nasıl bu kadar uzun yıllar almıştı?

Gabe başını salladı. "Yirmi altı bir dönüm noktası çünkü seninle on altı yaşındayken tanışmıştım."

Anna sanki o günleri düşünüyormuş gibi yavaşça gülümsedi. Projeleri üzerinde çalıştıkları o zamanı onun kadar sevgiyle hatırlıyor muydu? Onları bu ana getirdiği için o kadar minnettar mıydı?

"O zamanlar genç olan olmaktan nefret ederdim," diye düşündü Anna. "Ama bir de şimdi halimize bakın." Yarım bir kahkaha attı. "Ben hâlâ en iyi dönemimdeyim. *Sen ise*" -omuzları dramatik bir şekilde çöktü- "artık yaşlı bir adamsın."

Ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Buna pişman olacaksın."

"Evet, bana ne yapacaksın?" diye meydan okudu.

Çenesini kıyıya vuran dalgalara doğru eğdi. "San Francisco'ya geldiğinden beri hiç yüzmeye gittin mi?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır."

Y a v a ş ç a dirseklerinden tutarak geri çekildi ve onu suya doğru çekti. "Sence de zamanı gelmedi mi?"

"Gabe," dedi sakince, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğu ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "buranın Pasifik olduğunu biliyorsun değil mi? Kuzey Kaliforniya'da?"

"Yani?"

"Yani, şanslıysak elli beş dereceden bahsediyoruz."

Hiç istifini bozmadan onu suya birkaç adım daha yaklaştırdı. "Hemen suya atlayacağız."

"Sadece *hipotermiye* yakalanacağız."

Gabe'in omuzları kahkahalarla sarsılırken, arkalarından bir dalga çarptı ve buz gibi su çıplak ayaklarının etrafında dönmeye başladı. Anna çığlık attı ve onları kuru karaya çekmeye çalışarak geriye doğru itti, ama Gabe sağlam durdu. Anna bununla bir yere varamayacağını anlamış gibi görüldüğünde çırpınmayı bıraktı ve ona baktı, başı eğik ve kaşları sessiz bir meydan okumayla kalkmıştı. Sonrasında bildiği tek şey, Anna'nın öne doğru atılıp omzunu Gabe'in göğsüne nişan aldığı oldu.

"Oof." Gabe'in dengesi bozuldu ama vücudunu sola çevirmeyi başarak Anna'nın ağırlığının onu geriye, suya doğru savurmasından kıl payı kurtuldu. Anna'nın omzu yanından kaydı ve *Oh kahretsin* -Son anda kızın dalgalara kapılmak üzere olduğunu fark etti. Uzandı, bir kolunu kızın etrafına dolayarak onu göğsüne doğru çekti.

"İyi deneme, evlat," dedi, onu orada tutarak. Ama sonra kahkahası boğazında düğümlendi. Çünkü kız ona doğru bastırılmıştı, yüzü birkaç santim uzağındaydı.

Anna gözlerini kocaman açarak ona baktı ve aralarındaki hava yoğunlaştı. Birinin kalbinin çarptığını hissedebiliyordu ama bu kalbin onun mu yoksa Anna'nın mı ya da her ikisinin mi olduğunu bilmiyordu. Alt dudağını ısırdı ve Anna'yla daha önce hiç hissetmediği yerlerde bir şeyler k ı p ı r d a n d ı . Bir saniye sonra, Anna ona bu şekilde bastırmışken, o da bunu hissedecekti.

Kadının sıcaklığı serin deniz havasını delip geçti ve Gabe elini daha sıkı kavrayarak kadının güzel yüzüne baktı, diğer eliyle uzanarak avucunu kadının yanağında gezdirdi. Ağızları birbirine yaklaştı.

Ve sonra aklına geldi. Sokakta dünden beri kasıtlı olarak kaçındığı konu. Neredeyse on yıl öncesinden beri.

Bunu yapamazdı. Aralarındaki bu büyük sırla olmazdı.

Tuttuğu nefesi dışarı verdi ve elini bıraktı. "Anna," dedi, sesini normale döndürmeye çalışarak. "Yapamam-"

Gözleri irileşerek geriye doğru tökezledi, adamdan uzaklaştı. Yanakları parlak pembe bir renk almıştı. "Aman Tanrım. Tabii ki yapamazsın. Bu bir -Biz-"

Gabe aralarındaki boşluğu kapattı. "Anna, bekle. Bu sen değilsin. *Biz değiliz.* Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Annen hakkında." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Dün Mission'daki sokakta..." *Bir rehinci dükkânı var. Sana hiç söylemediğim bir sır var.*

Bir elini yanan yanaklarına bastırdı. "Lütfen, ne söyleyeceksen söyle, sadece... söyleme."

"Anna, bunu söylemek zorundayım."

"Hayır, bilmiyorsun, Gabe." Kollarını karnına dolamıştı ve Gabe onun titrediğini görebiliyordu. Serin okyanus havasından mı yoksa bu konuşmadan mı? Tek yapmak istediği kollarını ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermektir. Bunu birlikte çözeceklerini söylemektir. Ama bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne kadar dengesiz göründüğümü biliyorum," dedi. "Sokaktaki o zavallı kadının peşinden koşarken. Bana söyleyeceğin her şeyi zaten biliyorum."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Bunca zamandır bir hayaletin peşinde olduğumu biliyorum. Annem ya bir uyuşturucu evinde öldü ya da benimle iletişime geçme zahmetine bile girmeden hayatını toparladı. Her iki durumda da, bu bilgi olmadan daha iyiyim." Onun yanından geçip kıyıya vuran dalgalara baktı.

Gabe onun yüzüne baktı, orada gördüğü ıstırap karşısında kalbi burkuldu. Eğer gerçekten böyle hissediyorsa, ona kolyeden bahsetmesine imkân yoktu. Bu ona sadece daha fazla acı verirdi.

Anna sahile geri döndü. O da onun peşinden gitti.

"Bunu aşmam gerektiğini biliyorum. Hayatıma devam etmeliyim." Anna dalgaların karaya attığı ağaçtan oturdukları yerde durdu, ayakkabılarını kumdan almak için eğildi ve Gabe'in gözlerini görememesi için saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi. Gabe, Anna'nın kendisinden uzaklaşırken genç kızın bir anlık görüntüsünü gördü. "İşte bu yüzden gidiyorum."

"Ayrılmak mı?" Kalbi tekledi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Taşınıyorum, Gabe." Dik durdu ve sonunda ona baktı. "Akıl hocalarımdan birinden Ürdün'e taşınmam ve oradaki Suriyeli mülteci kamplarında çalışmam için bir teklif aldım. Asistanlık programım gelecek yıl biter bitmez gideceğim."

"Orta Doğu'ya mı taşınyorsun?" -kelimeleri boğazında düğümledi-
"Orta Doğu'ya mı?"

Anna başını salladı. "Buradan çıkmanın ve hayatıma devam etmenin zamanı geldi."

"San Francisco'dan ayrılabilir ve gezegenin diğer ucuna taşınmadan da hayatına devam edebilirsin, biliyorsun." Yaklaştı, böylece onun önünde duruyordu. "Neden eve gelmiyorsun?"

"Çünkü orada da burada olduğu gibi olacak. Hatta daha da kötü olacak. Her zaman arkamı kollayacağım."

"Anna. Bu hayatına devam etmek değil. Bu kaçmaktır." Elini tutmak için uzandı, ama Anna dokunuşundan kaçınarak kurnazca geriye doğru kayd. Kalbi yana doğru eğildi. "Lütfen, bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şey yok, Gabe. Ve bu konuşma bitmiştir." Şimdi doğrudan ona bakıyordu, ama gözleri karanlıktı, uzaktı, asla ulaşamayacağını bildiği bir yerdeydi.

Ve işte o zaman gerçekten bittiğini anladı.

O gidiyordu. Ve tek yapabildiği onun gidişini izlemektir.

YİRMİ ÜÇ

BİR YIL SONRA

Anna son giysilerini de seyahat çantasına yerleştirdi ve pasaportu ile havayolu bilgilerini kontrol etti. Bir gece daha Pittsburgh'daydı ve sabah 7:00'de kendisini New York'a, ardından Paris'e ve son olarak da Amman, Ürdün'e götürecek olan uçuştan önce Weatherall'larda kalacaktı. Oradan otobüslerle küçük bir kuzey şehri olan İrbid'e geçecek ve Suriyeli mültecilere doğum bakımı ve doğum yardımı sağlayan diğer doktorlarla buluşacaktı.

Ama şimdilik evindeydi. *Ev* her ne anlama geliyorsa.

Gabe'e Ürdün'e uçmadan önce uzun bir hafta sonu ayıracağına söz vermişti. Bu bahar tatilinde gönüllü bir tıbbi gezi değildi. Bu, değer **verdiği** herkesi geride bırakarak dünyanın öbür ucuna taşınmaktı. Elbette iletişim halinde olacaktı ama telefon ve internet hizmetleri düzensiz olacaktı ve bir şey olursa geri dönmek kolay olmayacaktı.

Kısa bir an için Pittsburgh'da bir işe girmeyi, tıpkı Gabe'in önerdiği gibi herkese yakın olmak için eve dönmeyi düşündü. Ama Gabe her zaman mutlu bir çocukluğu ve sevgi dolu bir ailesi olan zeki, popüler bir çocuk olmuştu. Unutmak istediği bir geçmişi ona sürekli hatırlatan bir yerde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimsenin kendisi hakkında hiçbir şey bilmediği bir yerin neden çekici gelebileceğini hayal bile edemiyordu.

Anna sırt çantasını son bir kez kontrol ettikten sonra uyuyamayacak kadar gergin bir halde aşağıya indi. Gabe ve ailenin geri kalanı

daha önce akşam yemeği için gelmişlerdi ve çoktan vedalaşmışlardı. şimdi John ve Elizabeth uyuyordu ve Elizabeth'in mutfakta her zaman açık bıraktığı lavabonun üzerindeki küçük ışığın parıltısı dışında ev karanlıktı. Anna koridorda ilerledi, duvarların ve kapıların hatlarına gençlik yıllarından hâlâ aşınaydı.

Bütün akşam savaştığı melankoli dalgası nihayet ön kapıdan çıkıp serin bahar gecesine adım attığında su yüzüne çıktı. Weatherall'ların verandası ona her zaman Dorothy'yi düşünürdü, özellikle de yılın bu zamanlarında, bahçenin çiçek açtığı ve havada yoğun bir çiçek kokusunun asılı olduğu zamanlarda. Anna gözlerini kapadı ve yaşlı kadınla Frank Sinatra üzerinden bağ kurduğu o güne geri döndü. O zamanlar Dorothy ve ailenin geri kalanıyla olan ilişkisinin hayatını böylesine derinden değiştireceğini bilmiyordu.

Hasır koltuğa uzandı ve ön bahçenin gölgeli karanlığına baktı. Hava bir bahar fırtınasının metalik yüküyle karıncalanıyor ve uzakta gök gürliyordu. Bir araba sessiz sokakta süzölürken bir çift far karanlığı yarıdı. Araba evin önünde yavaşlayıp garaj yoluna girdiğinde Anna sandalyesinde doğruldu.

Gece yarısı kim uğrar ki?

Sürücü kontağı kapattı ve onu görece karanlığa gömdü. Gözlerinin alışması için gözlerini kırptıştırdı ve arabayı tanıdığında nefesi kesildi.

Gabe'in yeri.

Dışarı çıktı ve eve giden patikaya doğru ilerledi. Kot pantolonu ve tişörtünün içinde, kendi teninin içinde tamamen rahat bir şekilde hareket etmesine hayran kalmaktan kendini alamadı. Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştü ve bu değişmemişti. Dünyanın öbür ucuna yapacağı yolculuğun arifesinde onu orada görmek, yutkunmasına ve gözyaşlarına karşı koymasına neden oldu. Sürekli mesajlaşmaları ya da ne zaman duymak istese telefonda onun sesi olmadan hayatının b u n d a n sonraki bölümünü nasıl atlatacaktı?

"Merhaba," dedi Anna, sesi kısıktı. "Bir şey mi unuttun?"

Bugün erken saatlerde, tüm aile evdeyken, onunla birkaç dakika yalnız kalmayı dilemişti. Belki o da aynı şekilde hissetmişti.

"Hayır, bir şey unutmadım." Merdivenlerin başında durdu. "Belki hâlâ uyanıksındır diye düşünmüştüm."

Yanan gözlerini gizlemek için ona alaycı bir gülümseme verdi. "Uyuyamadım. Oturmak ister misin?"

Koltuğa oturdu ve uzun bir süre ona baktı. Sonunda ona çarpık bir sırıtış fırlattı ve omzunu onunkine çarpmak için eğildi. "Dr. Anna Campbell, dünyayı değiştirmek için yola çıktı. Ben seni kurtarmak için gelene kadar küresel ekonomiden zar zor geçinen o baş belası lise çocuğuyken bunu kim hayal edebilirdi ki?"

Gözlerini devirdi. "Her neyse, tembel. Ben olmasaydım hâlâ o dersi geçmeye çalışıyor olacaktın. İyi ki bu kadar güzelsin çünkü bir kaya kadar aptalsın."

Gabe güldü ve başını salladı.

Sessizce oturup uzaktan çakan şimşekleri izlediler. Bir süre sonra Gabe onun elini tuttu ve sıktı. Beklenmedik bir sıcaklık dalgası kolundan yukarı doğru ilerledi ve göğsüne yerleşti.

Konuştuğunda sesi şakacı tonunu kaybetmişti. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Anna."

Elini tuttu ve Anna başparmağını onun avucundaki nasırların üzerinde gezdirdi. Belki de ayrılacağı ve onu bir daha ne zaman göreceğini bilmediği içindi ama onun kendisi için ne anlama geldiğini anlamasına ihtiyacı vardı.

"Gabe, ilk tanıştığımızda sen de daha çocuktun. Üniversiteli erkeklerin çoğu benim gibi tavırlı bir kıza ilgi göstermezdi. Ama sen verdin. Sen benim tüm hayatımı değiştirdin."

Gabe yavaşça başını salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım, Anna. Sadece seni destekledim. Bunu sen yaptın. Bu hayatı kendin için sen yarattın."

Anna başını salladı. Bazen, tam uykuya dalmak üzereyken, o boktan daireyi ve adi ev sahibini hatırlayarak sarsılarak uyanırdı. Gabe onu öğrenmeseydi ne olurdu? Don'un para için onu takip ettiği ve elektriğinin sabahın köründe kesildiği o yerde bir yıl daha hayatta kalabilir miydi?

Kışın mı? Artık çaresiz bir çocuk olmadığına göre, ne kadar tehlikeli bir durumda olduğu açıktı.

Gabe'in gözlerini üzerinde hissetti ama arkasına bakamadı.

"Hey." Gabe elini kızın yanağına koydu ve yüzünü nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Selam. Sen tanıdığım en güçlü, en dirençli insansın. Ve *biliyorum* ki ne olursa olsun, şu anda bulunduğun yere gelmeyi başaracaktın."

Kadın ona baktı, o gümüş gözlerle kavrandı. Kadın nefes alırken adam da nefes verdi ve dünyanın geri kalanı kayboldu, aralarındaki boşluk Dünya'daki tek yer oldu.

Daha sonra bunu zihninde gözden geçirdiğinde, ki elbette bunu milyonlarca kez yaptı, adamın mı yoksa kendisinin mi eğildiğinden asla emin olamadı.

Ama birdenbire öpüşmeye başladılar.

İlk başta nazikti, neredeyse tereddütlüydü. Sonra Anna ağzını açtı ve ona doğru bastırdı. Adam kollarını Anna'ya doladı ve onu kendine çekti. Öpüşme derinleşirken Anna'nın elleri adamın boynuna dolandı ve gömleğinin yakasını kavradı. Adam çok tanıdıktı, kokusu, sesinin tınısı. Ama aynı zamanda kollarının onu kendine çekmesi ve ağzının sıcaklığının onunkine değmesi yeni, yabancı ve heyecan vericiydi.

Öylece kaldılar, bir dakika ya da bir saat boyunca birbirlerini öptüler; kadın zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Sonra Gabe koltuğun koluna yaslandı ve onu üzerine çekti.

Gömleğinin düğmelerini karıştırırken onu tekrar, ısrarla öptü. Adam hırkasını çıkardı ve elini tişörtünün altına kaydırды. Avuç içi yanan teninde gezinirken nefesi kesildi. Dudakları adamın ağzından çenesine, oradan da boynuna doğru hareket etti. Başı koltuğa yaslandı ve boğazının gerisinde onun adını mırıldandı.

Bu ses Anna'yı gerçeğe geri döndürdü.

Eğer *hemen şimdi* durmazlarsa, hiç durmayacaklardı. Uzaklaştı ve zorlukla nefes alarak koltuğun diğer ucuna geçti. Gözlerini kapatarak, sanki bu onu onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan kurtaracakmış gibi arkasını döndü. Bir elini göğsüne bastırdı.

Ağız, birkaç dakika önce onun ağzının olduğu yerdeydi. Yüzündeki jilet izi yanaklarının kızarmasına neden olmuştu.

"Anna..." Gabe'in sesi çığdı.

"Oh Tanrım. Lütfen. Bir şey söyleme." Kadın koltuktan fırladı ve aralarına biraz mesafe koymak için verandanın ortasına doğru ilerledi. Kollarını önünde kavuşturarak titredi, adamın kollarının sıcaklığını özliyordu.

Hayır. Kes şunu.

Yarın ayrılıyordu. Gezegenin yarısından fazlasını geçecekti. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti?

Gabe dirseklerini dizlerine dayayarak koltuğun kenarına oturdu ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Adam başını kaldırdı ve kadın gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı.

"Ben... yatmalıyım," dedi titrek bir sesle. Ön kapıya doğru birkaç adım attı. "Sabah dörtte beni havaalanına götürecek bir araba gelecek."

Gabe ayağa kalktı ve çok yakındı. Dağınık saçları ve yarım düğmeli gömleğiyle çok çekiciydi. Anna bir adım daha geri çekildi.

"Yarın gelip seni götürmeme izin ver," dedi. Kadın başını salladı. "Zaten ayarlandı."

Hiçbir şey söylemeden öylece durdular ve bu korkunçtu. Dayanılmazdı. Gabe ellerini sanki başka ne yapacağından emin değilmiş gibi arka ceplerine soktu. Sanki biri göğsüne bir bıçak saplamış ve ciğerlerindeki havayı yavaşça çekiyormuş gibi hissediyordu. Hiç çıkamadan önce oradan çıkmak zorundaydı.

Hayır. Bu bir vedaydı. Bu bir veda olmalıydı.

Anna kendini ona attı ve sıkıca tutundu. "Hoşça kal, Gabe," diye fısıldadı.

Kollarıyla onu sardı. "Dikkatli ol," diye mırıldandı saçlarına.

Gözyaşları boğazını tıkamıştı ve ağlamadan bir daha konuşamayacağını biliyordu.

Anna kendini geri çekerek eve girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Alnını çerçeveye yasladı ve gözlerini kapattı. Gök gürültüsü tekrar başladı.

Pencerenin perdesini kenara çekti ve dışarı baktı. Şimşekler çakarken Gabe'in arabasına doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Durup eve baktı, sonra arabanın kapısını açıp içine bindi. Farları ön camda parlıyordu ve garaj yolundan geri geri çıkarken ışık odanın her tarafına yayılıyordu. Arka lambaları sokakta kaybolurken yağmur yağmaya başladı.

BÖLÜM III

YİRMİ DÖRT

DÖRT YIL SONRA

Anna, açık hava pazarından geçip binasının ön kapısına doğru ilerlediğinde çoktan yorulmuştu ve dairesine dört kat çıkan dar merdivenler onunla alay ediyor gibiydi. Bu merdivenleri tırmanmak cehenneme inmek gibiydi, sadece tersten. Sıcaklık her çıkışta en az beş derece artıyor, ter içinde ve soluk soluğa dairesine girene kadar onu yavaş yavaş boğuyordu.

Dar balkonun kapısını her zaman açık bırakırdı, böylece daire hâlâ fırın gibi olsa da koridora göre biraz daha serin olurdu. Tepedeki vantilatörü çalıştırmak sıcaklığı birkaç derece daha düşürüyordu ve eğer gömleğini çıkarıp hiç kıpırdamadan kanepeye yığılırsa neredeyse nefesini tutabiliyordu.

Orada oturdu, gözleri kapalıydı ve beynini kapatmaya çalıştı. Dört kat yukarıda, meleyen keçilerin, tavla oynarken tartışan erkeklerin ve tavuklardan İran halılarına kadar her şey üzerinde pazarlık yapan kadınların sesleri, açık kapıdan içeri süzülen beyaz gürültüye karışıyordu. Yandaki apartmandan gelen yanan tütsüyle karışık kızarmış soğanın ağır kokusu, uygun sağlık hizmetlerine erişimin her zaman bir mücadele olduğu mülteci kamplarında geçen birkaç haftadan sonra keskin ama rahatlatıcıydı.

Ürdün'ün İrbid kentinde Suriye'den kaçan mültecilere hizmet veren bir hastanede çalışıyor olsa da, doktorların hepsi sırayla güney sınırına gidip mülteci kamplarındaki derme çatma tıbbi çadırlarda çalışıyordu. Bu vardiyalar

yorucuydu ve ilk başlarda eve, boğucu dairesine dönmek onu rahatlatmıştı. Ama son zamanlarda bu durum onu sadece depresyona sokuyordu.

Onun işi, insanların birbirlerine en korkunç şeyleri yapabileceklerinin sürekli hatırlatıldığı bir dünyaya bebekler getirmeye yardımcı olmaktı. Çoğu zaman başını öne eğiyor, çalışmaya devam ediyor ve bunun üzerinde durmamaya çalışıyordu. Meslektaşları da onunla aynı günlük trajedilerle karşı karşıyaydı, bu yüzden üzüntüsünü onlara yüklemenin kimseye bir faydası olmayacaktı.

Adrien'la konuşabilmeyi diliyordu. Bir yılı aşkın süredir çıkıyorlardı - tabii haftada birkaç gece yemek pişirip birlikte yatmaya *çıkma*k denebilirse. Ama Adrien savaş bölgelerinde çalışarak kariyer yapmış bir cerrahı. On yıldır insanları onarılması gereken bir dizi organ olarak görüyor ve trajediyi neredeyse hiç fark etmiyordu.

Gabe onun yorgunluğunu hissetmiş gibiydi ve son telefon görüşmelerinde ona bunu sormuştu. Ama altı bin mil uzaktayken Gabe'e uğraştığı şeyleri anlatamazdı. Kocaları hapsedilen ya da öldürülen, bir sürü çocukla evlerinden kaçmak zorunda kalan ve yeni bebekleri yolda olan kadınlardan bahsedemezdi. Ya da kaçmayı ve mülteci kampına ulaşmayı başaramadan önce terörist gruplar tarafından kaçırılan ve tecavüze uğrayan kadınlardan. Ya da kaybettiği tüm anneler ve bebekler hakkında, ABD'de yaygın olan tıbbi müdahalelerle karmaşık doğumlarından kolayca kurtulabilecekken, burada mevcut olan sınırlı cerrahi ve yenidoğan olanaklarıyla kurtaramadığı kadınlar ve çocuklar hakkında.

Gözlerini açtı ve tavanda dönen vantilatöre baktı. Beynini kapatmak buraya kadarmış. Doğrulup derin bir nefes verdi, sonra kendini koltuktan sürükleyerek kaldırdı ve çantasından telefonunu çıkardı. Wi-Fi aslında son zamanlarda oldukça iyi çalışıyordu ve hemen bir uyarı çıktı. Gabe'den arka arkaya üç cevapsız görüntülü arama. Mesajlarına geçti ve en üstte onun adının yazılı olduğu mesaja tıkladı. Ve sonra nefes almayı bıraktı.

Anna, bunu sana mesajla söylediğim için çok üzgünüm. Babam kalp krizi geçirdi. Eski üniversite arkadaşlarından biriyle golf oynarken yere yığıldı. Neyse ki arkadaşı bir doktor ve hemen göğüs kompresyonuna başladı. Sağlık görevlileri üç dakika içinde geldi. Şu anda ameliyatta. Bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim.

Anna titreyen elleriyle Gabe'i aramak için düğmeye bastı ama sinyal kesilmiş olmalıydı çünkü telefon çalmadı. Ayağa kalktı, daireyi arşınladı ve sonra tekrar denedi. Hâlâ bir şey yoktu.

Sanki kalp krizi geçiren kendisiymiş gibi paniğe kapıldı. Altı bin mil uzaktaydı. Ve internet çalışmıyordu. Gabe'e bir mesaj attı, bir şey öğrenir öğrenmez iletişime geçmesini söyledi ama mesajın gönderildiğini gösteren üstteki küçük mavi çubuk yüzde ellide takılı kalmış gibiydi. Onun yanında olmayı diledi.

Onunla birlikte orada olmayı diledi.

Anna yine dairenin içinde volta atıyor, takıntılı bir şekilde telefonunu kontrol ediyor ve tüylerinin diken diken olmamasına çalışıyordu. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

Belki Adrien'i arardı. Onunla oturmak dışında yapabileceği pek bir şey yoktu ama en azından yalnız olmayacaktı. Tam onun numarasını tuşlayacaktı ki durdu. Ona her şeyi, herkesin kim olduğunu, bunun neden önemli olduğunu açıklamak zorunda kalmak çok yorucuydu.

Ona Weatherall'lardan bahsetmişti elbette. Ama onun gerçekten dinlemediğini hissediyordu. Adrien'ı ararsa, muhtemelen kalp kriziyle ilgili bir dizi soru sıralayacaktı. *John bilincini kaybetti mi? Belirtiler arasındaki zaman dilimi neydi? Sol ön inen miydi yoksa sağ ön inen miydi?* Cevabı olmayan sorulardı ve tek istediği birinin ona sarılmasıyken bunların hiçbir faydası yoktu.

Tek istediği Gabe iken Adrien'la konuşamazdı. *Sonunda - Tanrı'ya şükür-* telefonu bir mesajla çaldı.

Az önce doktorla konuştuk. Koroner arterinde tam bir tıkanıklık vardı ve balon anjiyoplasti yaptılar. Dediler ki

Uzun bir yol olacak ama iyi olacak. Şu anda uyanıyor ve annem de yanında. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.
Ve ilk mesajın hemen ardından ikinci bir mesaj belirdi.

Seni gerçekten özledim.

Anna göğsündeki hızlı gümbürtüyü yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldı.

Ben de seni özledim.

Telefonunu kapattı ve yatmak için hazırlandı.

O gece rüyasında Gabe'in ailesinin mutfağında olduğunu ve etrafının aileyle çevrili olduğunu gördü. Dorothy kahvaltı köşesinde onun yanına oturmuştu ve odanın öbür ucundan Gabe ona bakıp gülümsedi.

Uyandığında Anna kendini aylardır olmadığı kadar dinlenmiş hissetti.

Birkaç gün sonra Anna, telefonu ısrarla çalmaya başladığında aynı sıcak ve terli yolculuğu merdivenlerden yukarı yapıyordu. Gabe son birkaç gün içinde John'la ilgili birkaç güncelleme mesajı atmıştı ama telefonunun az çekmesi konuşmayı zorlaştırıyordu.

Anna cebinden telefonunu çıkardı, ekranda Gabe'in adının yanıp söndüğünü görmeyi bekliyordu ama onun yerine tanımadığı bir numaraydı.

Bir San Francisco numarası.

Anna son birkaç adımı iki kat hızla attıktan sonra ön kapının önünde durdu ve aramayı cevaplamak için parmağını kaydırды.

"Alo?" diye sordu nefes nefese.

"Merhaba," dedi tanımadığım bir erkek sesi. "Anna Campbell'ı arıyorum."

Anna'nın omuzları çöktü. Bunca yıl sonra, bir yanı hâlâ annesinin sesini duymayı bekliyordu. Acaba hiç gerçekten

Vazgeçmek mi? "Ben Anna," dedi, sadece biraz meraklanmıştı. Alan kodu 415 olan biri muhtemelen UCSF'den biriydi. Her yıl mezunlar derneğinden bağış toplama e-postaları alırdı. Belki de sadece yaptığı bağışı takip ediyorlardı.

"Bayan Campbell, ben San Francisco Polis Departmanı'ndan Memur Deacon."

Anna denge için dairesinin kapı kolunu tuttu. Arayan annesi değildi. Ama bu, hayatı boyunca beklediği diğer arama mıydı? "Evet?" diye boğulmayı başardı sonunda.

"Birkaç yıl önce Deborah Campbell için kayıp ihbarında bulunmak üzere gelmiştiniz. Sanırım o sizin anneniz?"

"Evet." Anna'nın görüşü bulanıklaştı. "Öyle. Bana verecek haberlerin var mı?" "Bir haberim olup olmadığından pek emin değilim." Memur Deacon

sesli bir nefes aldı. "Bazı eski Jane Doe dosyalarına bakıyordum ve bir şeyler bulmuş olabilirim. Yıllar önce Tenderloin mahallesindeki bir parkta cesedi bulunan bir kadın vardı. Kimliği yok ama sizin kayıp raporunuzdaki tanıma uyuyor. Annenizin o zamanki yaşına yakın, Kafkas kökenli, koyu kahverengi saçlı ve gözlü."

Anna sırtını kapıya dayadı ve yere doğru kaydı. "Nasıl emin olabiliriz ki?"

"Kimliğini tespit edebilmemiz için DNA örneği gönderebilirsiniz."

Yan daireden gelen tütsü kokusu ona binlerce kilometre uzakta olduğunu hatırlattı. "Şu anda San Francisco'da değilim. Bunu nasıl yapabilirim?"

"Size bilgi verebilirim, ülke çapında laboratuvarlar var. Testi yapacaklar ve biz de kimliği belirsiz kadın morgdan geldiğinde alınan örnekle karşılaştıracacağız."

Morg.

Annesi morgda mıydı? Peki şimdi neredeydi?

Muhtemelen bir yerlerde isimsiz bir mezarda.

"Bayan Campbell?" Memur Deacon'ın sesi düşüncelerini böldü.

"Özür dilerim. Şu anda ülkede değilim." Anna onu bastırdı ellerini şakaklarına götürdü. "Yurt dışında çalışıyorum."

"Yakın zamanda ziyaret için geri dönecek misiniz? Tatil için?"

Anna, John'un kalp krizini düşündü. Elizabeth ve John'un mutfağını hayal etti. Gabe'in gülümsemesini. Birkaç hafta izin alabilir miydi?

"Bunu çözmem gerekecek."

"Tamam, burada sizin için bir e-posta adresi var. Sana test için gerekli bilgileri göndereceğim ve sen de bana haber vereceksin."

Vedalaştılar ama tam telefonu kapatacaklardı ki Anna telefonu tekrar kulağına götürdü. "Bekle."

"Evet?"

"Nasıl öldü? Parktaki kadın mı?"

Anna telefonda kâğıtların çevrildiğini duydu. "Burada kalp durması yazıyor."

Anna'nın omurgası dikleşti. "Aşırı dozda uyuşturucu değil mi?"

"Hayır. Vücudunda az miktarda uyuşturucu vardı. Raporda bunun ağrı tedavisi için normal dozajla uyumlu olduğu yazıyor. Ama ölüm nedeni bu değildi."

"Onu ne zaman buldunuz? Tarih neydi?"

Polis memuru bir süre daha raporuna göz gezdirdi. "Uh, bir bakalım." Ve sonra bir tarih belirledi.

Annesi gittikten sadece birkaç hafta sonraydı. Tam da telefonlarının kesildiği zaman.

Anna'nın nabızı kulağında atıyordu. Eğer annesi kalp krizinden öldüyse, bu onun neden bir daha geri dönmediğini açıklayabilir miydi? Belki de bunun uyuşturucuyla ya da Anna'nın yıllar boyunca hayal ettiği diğer korkunç şeylerle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de annesi onu San Francisco'ya götüren işi gerçekten yapmayı ve sonra Anna'ya geri dönmeyi planlamıştı. Ve kaderin korkunç bir cilvesiyle, üzerinde kimliği olmadan parkta ölmüştü ve Anna'nın bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Belki... belki de annesi sonsuza kadar uzak kalmak istememişti.

YİRMİ BEŞ

Anna gözlerini açtı ve dönüp saate baktı-8:00

En son ne zaman bu kadar geç uyuduğunu hatırlamıyordu.

Dört yıl boyunca her sabah güneş doğmadan hemen önce yerel caminin hoparlörlerinden yayınlanan *ezan* sesiyle uyanırdı. Kısa bir süre sonra, şehrin canlanan sesleri penceresinden içeri süzölmeye başlardı: ailesine kahvaltı hazırlarken tencere çalan yan komşu kadın, dar apartman balkonunda kilim döven bir başka komşu, aşağıdaki pazarda mallarını hazırlayan tüccarlar.

Anna yatağında doğruldu ve etrafı dinledi ama ara sıra Weatherall'ların evinin önünden geçen bir araba ya da ağaçta cıvıldaayan bir kuş dışında duyduğu tek şey sessizlikti. Anna kargaşayı, özellikle de günde beş kez okunan ezanı özlemişti. Herhangi bir dini ya da ruhani gelenekle büyütölmemişti ama ezan okunduğı sırada kendini yaptığı her şeyi bırakıp Tanrı'ya, İsa'ya, Allah'a ya da dışarıda onu gözetten her kimse ona sessiz bir teşekkür gönderirken buluyordu.

Anna o anda o küçük dualarından birini etti, eve sağ salim vardığı için şükretti ve onu karşılayan Weatherall'lara minnettar oldu. Gabe havaalanında ona sürpriz yaptıktan sonra onu ailesinin evine götürmüştü. Eski odası hâlâ lisedeki gibi görünüyordu.

Ve sonra Anna bir dua daha gönderdi, bu sefer annesi için. Her nerede olursa olsun, Anna kızının hiçbir zaman

onu unutmuş, ondan asla vazgeçmemişti. Bir eliyle boynundaki altın kolyeyi kavradı. Annesinin gerçekten öldüğünü düşünmek Anna'nın kalbini ne kadar kırmış olsa da, bu kolyede biraz teselli de bulmuştu. En kötü yanı hep merak etmek olmuştu. Bilmemek. Ve hayal ettiği tüm o korkunç senaryolar.

Belki de hayatının yarısını peşinde koşarak geçirdiği cevapları nihayet bulmanın eşiğindeydi.

Anna yataktan kalktı, dişlerini fırçaladı ve aşağıya indi. Gabe dün gece onu havaalanından bıraktığında saat sabahın ikisini geçmişti ve John ile Elizabeth uyuyorlardı. Elizabeth eve döndüğünde onları uyandırması için bir not bırakmıştı ama John'un sadece birkaç ay önce geçirdiği kalp krizi yüzünden Anna onların dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Mutfak kapısında durdu ve ikisinin bar taburelerine dizilmiş, gazetede ki bulmacayı çözmek için başlarını birbirine eğmiş hallerine baktı. John her zaman çok güçlü ve istikrarlı olmuştu; iki ay önce neredeyse ölmek üzere olduğuna inanmak zordu. Kalp krizinden sonra rekor bir sürede kendini toparlamıştı ve hâlâ altmış beş yaşından on yaş daha genç görünüyordu. Ama gerçek şu ki, hem o hem de Elizabeth giderek yaşılanıyor ve zayıflıyordu. Kalp krizine ek olarak, John bir yıl önce gözleri eskisi gibi görmediği için ameliyat yapmayı bırakmıştı. Elizabeth ise bundan birkaç ay önce düşmüş ve kolunu kırmıştı. Sol elinde hâlâ bir destek vardı.

Anna'nın kalbi onları görünce sızladı.

DNA testi yaptırmak ve annesiyle ilgili bazı cevaplar almak için Pittsburgh'a geri dönmüştü. Ama gerçekten dürüst olmak gerekirse, bunun için de eve dönmüştü. Aradan geçen bunca zamana ve mesafeye rağmen John, Elizabeth ve tüm aile onun için çok şey ifade ediyordu. Annesini kaybetme ihtimali - bu kez gerçekten, gerçekten - bunu odak noktasına getirmişti.

Anna odaya girerken zorlukla yutkundu. "Merhaba."

John gazeteyi bir kenara fırlattı ve Elizabeth taburesinden fırlayarak kollarını Anna'ya dolamak için odanın öbür ucuna koştu. "Ah, tatlım, Tanrı'ya şükür sonunda eve döndün," dedi Elizabeth, Anna'nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp **yanaklarını** avuçlarının içine alarak,

onu içine almak için geri çekildi. "Şu haline bak. Çok zayıfsın. John, Anna'ya tarçınlı çörek getir."

"Mükemmel görünüyor," dedi John, koruyucu bir kolla Anna'nın omzunu sararak. "En azından yaygaraya başlamadan önce kızın oturmasına izin ver." Anna'ya doğru eğildi ve nefesinin altından fısıldadı: "Elizabeth son birkaç ayda tam bir yaygaracı oldu."

Anna güldü. "Ve sahip olduğu için şanslı değil misin?"

John abartılı bir iç geçirdi. "En azından benim tarafımda olursun diye düşünmüştüm."

Anna'nın yüzü ciddileşti. "Biz doktorların her zaman kendimize en son bakacak kişiler olduğumuzu biliyorum. Bu yüzden size söylenenleri harfiyen yerine getirseniz iyi olur."

Başını iki yana salladı. "Seni avukat olman için cesaretlendirmem gerektiğini biliyordum."

"Oh dur." Elizabeth John'a şakacı bir tokat attı. "Onu dinleme. Kalp krizinden sonra eve gelip onu kontrol etmen çok şey ifade ediyor. Sadece bu konuda duygusallaşmaktan hoşlanmıyor."

Anna ellerine baktı. Weatherall'lardan hiçbirine seyahatinin diğer nedeninden bahsetmemişti. Gabe'e bile. Yıllar önce sahilde geçirdikleri o günden beri annesinden hiç bahsetmemişlerdi. Anna da onu ailenin geri kalanına hiç açmamıştı. Her zaman onların sorularından korkmuştu... ve cevapları öğrenirlerse ne yapabileceklerinden.

Ancak son birkaç aydır geçmişe bakışı değişmeye başlamıştı. Belki de annesi onu her zaman sevmişti ve belki de ayrı geçen bu yıllar sadece bir kalp krizi ve korkunç bir trajedi yüzünden olmuştu.

Belki sonunda annesinin kaybolmasındaki rolü için kendini affetmeye başlayabilir ve hayatına devam edebilirdi.

Elizabeth odanın diğer ucuna geçerek tarçınlı ruloyu onun önüne koydu. "Eminim uzun uçuşun yüzünden hâlâ yorgunsundur. Ve dört yıldır durmadan oradaki herkesle ilgileniyorsun. Sen sadece rahatla ve buradayken seninle ilgilenmeme izin ver."

Anna içinde derinlerde bir şeyin serbest kaldığını hissetti: yıllardır içinde tuttuğu bir gerilim. Belki onlarca yıl. Kendini

Kendini Elizabeth'in kollarına bıraktı ve yaşlı kadının ona gösterdiği tüm ilgi için teşekkür etti.

O anda arka güvertede birkaç çift ayak sesi duyuldu. Arka kapı açıldı ve Matt ile Gabe eski tişörtleri ve boya lekeli şortlarıyla içeri girdiler.

Matt, "Ann-a-a-a-a-a-a-a," diye mırıldanarak onu kaslı kollarıyla sardı. Sonunda onu bıraktığında, Gabe eğilip onu biraz daha az kemik kırıcı bir şekilde sıktı.

"Bu kadar erken saatte burada ne işiniz var?" Anna sordu. İş kıyafetlerine baktı. "Ve seksi inşaat işçileri takviminin Haziran ve Temmuz sayfaları gibi görünüyorsunuz."

Gabe bir fincan kahve doldururken sıırıttı, içine doğru miktarda süt koydu ve ona uzattı. Bunca yıl sonra hâlâ onun kahveyi nasıl sevdiğini hatırlaması ne tuhaftı. "Birkaç gün önce büyük bir fırtına sırasında ön bahçedeki yaşlı ağaçtan bir dal düştü. Çatıya biraz zarar verdi. Tamir etmek için buradayız."

"Bugün ne yapıyorsun?" John ona sordu.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kullanabileceğim kiralık bir araba var mı diye bakmaya gideyim dedim."

Matt mutfak adasının karşısından, "Ekstra sigortayı mutlaka sor," diye öneride bulundu.

Gabe homurdandı ve Anna gözlerini devirdi. Matt ona araba kullanmayı lise son sınıfta Weatherall'larla yaşarken öğretmişti. Matt'in, onun tel örgülere çarpmasını kimsenin unutmamasına izin vermeyeceğinden emindi.

John, Anna'ya odaklanmak için oğullarının kıkırdamalarını duymazdan geldi. "Kiralık eve seninle kim gidiyor? Rachel mı?"

"Hayır, sanırım Rachel bugün mahkemede olacağını söyledi."

John'un kaşları birbirine çatıldı. "Yalnız gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Arabacıların nasıl olduğunu bilirsin, özellikle de genç bir kadını tek başına gördüklerinde. Senden bir kol ve bir bacak talep etmeye çalışacaklardır." Çenesini ovuşturdu. "Belki de seninle gelmeliyim."

O daha cevap vermeden Matt ve Gabe, John'un arkasında çılgınca el kol hareketleri yapmaya başladılar. Gabe başını sallayarak, "Evet de," diye mırıldandı.

Tekrar John'a baktı. "Eğer senin için de sakıncası yoksa, bu harika olur."

Matt, "Bence bu akıllıca," diye araya girdi.

"Evet, Anna'nın dolandırılmasını istemeyiz," diye ekledi Gabe.

John oğullarına döndü. "Çocuklar, çatıda tek başınıza iyi olacağınızı düşünüyor musunuz?"

Matt ciddi bir ifade takındı. Neredeyse yirmi yıldır ev inşa eden adam, "Sanırım üstesinden gelebiliriz," dedi.

Gabe abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Evet, iyi olacağız."

John başını salladı. "Tamam, gidip üstümü değiştireyim." Koridorda gözden kayboldu ve Anna Matt ile Gabe'e döndü.

"Çatıyı onarmanıza yardım etmeyi mi planlıyordu?"

Matt tezgâhın üzerindeki tepsiden bir tarçınlı rulo alıp bir parça kopardı. "Biliyorum. Adam iki ay önce kalp krizi geçirdi."

Elizabeth iç çekti. "Sadece gözetmenlik yapmasına izin verildi."

"Bu onun yardım etmesinden bile daha kötü olabilir." Gabe başını salladı. "Onu da yanında götürdüğün için teşekkürler."

"Tabii ki."

Gerçek şu ki, John'un yanında olması hoşuna gidiyordu. Ona yardım etme konusunda o kadar ciddiydi ki, Anna ona bu arabaya önümüzdeki on yıl boyunca bağlı kalmayacağını, bunun sadece kısa süreli bir kiralama olduğunu hatırlatmaya cesaret edemedi. John, park yerindeki her arabayı test etmesi için ısrar etti, satış görevlisine benzin kilometresi hakkında milyonlarca soru sordu ve sonra etrafta dolaşıp lastikleri tekmeledi ve kaputların altına baktı.

Bu tam da babasını tanısaydı yapabileceğini hayal ettiği türden bir şeydi. Anna aklının bir köşesinde hep, bir gün annesinin ona babası hakkında daha fazla bilgi vereceğini söylerdi. Ama eğer annesi gerçekten ölmüşse, Anna bu şansı da kaybetmiş olabilirdi. Kim olduğuna ve nereden geldiğine dair tüm ipuçlarını kaybetmiş olabilirdi.

Tıpkı daha önce Elizabeth'le mutfakta hissettiği gibi, Anna birden John'un elini tutup yanında olduğu için ona teşekkür etme isteğiyle dolup taşıtı. John'un ilgisinin aslında kiralık bir araba bulmakla ilgili olmadığını biliyordu. Bu ona değer verdiğini göstermenin bir yoluydu ve bu her şey demektir.

John, güvenilir bir Honda sedanın tavanını okşayarak, "Sanırım aradığımız bu," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Anna ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Bence sen de onaylasan, mükemmel olur."

John satış görevlisine başıyla onay verdi. "Bunu alacağız."

Anna kolunu John'un koluna doladı ve belgeleri imzalamak için içeri girdiler.

O öğleden sonra araba yoluna girdiklerinde, eve bir merdiven dayamışlardı ve Gabe ile Matt çatıdaydı. Temmuz güneşi gökyüzünde yükseliyordu ve gömleklerini çıkarıp aşağıdaki çimlere atmışlardı.

Anna elini alına götürerek gözlerini parıltıdan korudu ve ilerleyişlerini kontrol etmek için boynunu eğdi. Her iki adam da çatıda diz çökmüş, yeni kiremitlere çivi çakarken kollarındaki ve sırtlarındaki kaslar esneyip kasılıyordu.

Hava on derece daha mı sıcak oldu? Kiralık arabasının evraklarıyla kendini serinletti ve John'un BMW'sinin ön koltuğundan çantasını aldı. Arkasını döndüğünde, Gabe merdivenin son iki basamağından atlayıp onun önüne indi.

"Hey," dedi, saçlarını alına doğru itip terli dikenler halinde bırakarak. "Nasıl geçti?"

Anna gözlerini onun yüzüne dikti. "Güzel. Yarın kiralık arabamı bırakacaklar."

John yanına geldi ve Gabe'e karar verdiği Honda'dan bahsetti, yakıt verimliliğini ve diğer pratik özelliklerini anlattı. Onlar konuşurken Anna dikkati dağılmış bakışlarının Gabe'in yüzünden uzaklaşıp omuzları boyunca uzanan ve kollarına inen kasları izlemesine izin verdi. Dışarıda çalışmaktan bronzlaşmıştı ve bir tutam kahverengi saç göğsünü tozlandırıp göbeğine doğru iniyordu. Aktif kalan ve spor yapan bir adamın düz, sağlam karın kaslarını takdir ediyordu, ama bunu çok ciddiye alan birinin özenle yontulmuş karın kaslarını değil.

Nefesi kesildi ve vücudu ısındı. Bunca yıldan sonra, hâlâ onu kış üstü yere devirebiliyordu. Gözlerini sürükledi

gövdesinden yüzüne kadar uzandı ve sonra daha da ateşlendi.

Çünkü Gabe ona bakıyordu, sanki onun hissettiği bu çekim her neyse, o da hissediyordu.

Anna, Gabe'in ailesinin güneşli mutfağında bir bar taburesine oturmuş, tüm aile onu evde karşılamak için toplanmıştı ve içini bir huzur kapladı. Gabe, Matt'in üç yaşındaki oğlu Henry'yi kucağına alıp şaka yollu onu çöp kutusuna atmakla tehdit ederken ona baktı. Henry ayaklarından asılmış, kahkahalarla ciyaklıyordu. Gabe başını kaldırıp onu izlediğini gördü ve göz kırptı. Sonra Matt, iki büyük oğlu sırtına yapışırken, at sesleri çıkararak dörtlü mutfağa girdi.

"Pekâlâ, bu atın otlığa çıkma vakti geldi." Julia gülerek çocukları Matt'in sırtından indirdi ve kahvaltı köşesine yerleştirdi, onlar da pizzalarına daldılar.

Anna'nın önünde bir kadeh şarap belirdi ve Rachel yanındaki koltuğa kayarken başını kaldırıp ona baktı. "Aaliyah Londra'dan döner dönmez akşam yemeği yemek istiyor."

"Bu kadın iş için benden daha çok seyahat ediyor." Anna gülümsedi. "Evlilik planlarında bir hareket var mı?"

Rachel elini sinek kovar gibi salladı. "Bilirsin işte... Bir yolunu bulacağız."

Aaliyah, Rachel ile hukuk fakültesinden mezun olduklarında evlenme teklif etmişti ama bu tarihteki en uzun nişanlılık dönemi idi. Rachel, müvekkillerine -genellikle kadınlara- büyük tazminatlar kazandıran bir boşanma avukatı olarak isim yapmıştı. Anna, mesleğinin onu evlilik kurumuna karşı biraz hassaslaştırmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Nişanlı olmaktan yeterince mutlu görünüyordu.

Leah, Anna'nın diğer tarafındaki bar taburesine kaydı. "Keşke Rachel bir an önce evlense." Leah artık yirmi altı yaşındaydı ve lise aşkı Josh'la geçen yaz evlenmişti.

Anna, Leah'nın düğünü için Ürdün'deydi ve hafta sonu için eve uçmak pratik değildi. Bir hediye göndermişti. Ama şimdi

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. O ve Leah her zaman yakın olmuşlardı ve Anna, Leah'nın ona saygı duyduğunu biliyordu. Eve dönmeliydi.

"Başka bir d   n planlamayı çok isterdim," dedi Leah hüzünle.

Anna, Leah'nın geniş bel sundress elbisesine baktı. " ok yakında bir şey planlayamayacak kadar meşgul olacaksın. Bir bebek çok zaman alır."

Leah ağzı açık bir şekilde Anna'ya baktı. Ellerini karnına götürdü. "Ama ben hâlâ zar zor gösteriyorum! Nereden bildin?"

"Bilmek benim i im." Elini Leah'nın hafif yuvarlak karnına doğru uzattı. "Bakabilir miyim?"

Leah ba ıyla onayladı ve Anna birkaç kez hafifçe bastırdı. "Yirmi yedi hafta mı?"

"Yirmi altı buçuk!"

Josh da onlara katıldı ve Anna ona sarılmak için uzandı. Bu Leah ve Josh'un ilk bebekleriydi ve ne e saçıyorlardı. Leah harika bir anne olacaktı; Elizabeth'te kesinlikle en iyi rol modele sahipti.

Kendi annelik rol modelini d   n nce kalbi sıkı tı. Annesi onu bir zamanlar sevmi ti, uzun zaman önce. Ama belki de annesi onu her zaman sevmi ti. Anna buna tüm kalbiyle inanmak istiyordu.

"Sana yüz yüze söylemek için bekledik çünkü sana bir şey sormak istiyorduk." Leah karnını ovu turdu. "Birk  haftaya izin alıp bizi görmeye gelebildi iniz için çok mutluyuz..."

Anna başını salladı ve düşünceleri planladığı anda yaptıracağı DNA testine kaydđ. Haftalar önce uçakla gelebilir, örnek alabilir ve geri dönüp tekrar gidebilirdi. Ama i  seyahatinin lojisti ini hesaplamaya geldiğinde, programını Pittsburgh'da birkaç hafta kalabileceği şekilde ayarlamak için Ürdün'de daha uzun kalmayı tercih etti. O sabah John ve Elizabeth'in evinde uyandı ından beri Anna bu kararı için yaklaşık yüzüncü kez minnettardı.

"Peki, biraz daha kalmanın bir yolu var mı?" Leah gergin bir şekilde duda ını ısırdı. "Mesela... bir    aylık dönem kadar?" Josh'a baktı. "Bebe i do urtmak için burada olmanı çok isteriz."

Anna zorlukla yutkunarak, "Ah, tatlım," dedi.

Leah bir elini kaldırdı. "Çok şey istediğimi biliyorum. Biliyorum. Ama doğum odasında yanımda olmasını tercih edeceğim başka kimse yok."

Josh boğazını temizler gibi yaptı.

Leah onun bacağını okşadı. "Açıkçası senden başkasını kastetmiştim tatlım. Yine de bayılmayacağından hâlâ yüzde yüz emin değilim."

Matt yaklaştı ve Josh'un koluna bir yumruk indirdi. "Dostum, iyi olacaksın. Ben üç kez doğum sancısı çektim."

"Acı mı çektin?" Julia odanın öbür ucundan çığlık attı. "Böyle konuşmaya devam edersen, acı çekmeyi öğrenmeni sağlarım."

Matt sıırttı. "İşin sırrı başının yanında durmak, o zaman her şey yoluna girecek. Asla aşağıya inme... bilirsin işte..." Elini kasıklarının genel bölgesinde salladı.

"Özür dilerim, ne... ne?" Anna gülerek söyledi. Çalıştığı iş kolunda pek çok titiz koca görmüştü.

Matt boğazını temizledi. "Doktor her zaman bebek taçlanırken bakmanızı önerir, ama bunu asla ama asla yapmayın." Matt üç oğluyla birlikte kahvaltı köşesine geri dönmüş olan Julia'ya baktı ve sonra Josh'a mırıldandı: "Güven bana. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

Josh çenesini ovuşturdu ve başını salladı. "Anladım. Bakmak yok."

Anna başını salladı. "Biliyor musun, kaç koca asla bakmayacağına yemin eder ve sonra bebekleri taç giydiğinde tam bir huşu içinde bakakalırlar?"

"Kaç tane?"

"Hemen hemen hepsi." Josh'un yüzündeki şaşkın ifadeye güldü.

Rachel yaklaştı ve Matt'in koluna bir şaplak attı. "Ew! *Lütfen* kız uzuvları hakkında konuşmayı keser misiniz? Kardeşlerimin bu konuyu bir dakika daha tartıştığını duyarsam cidden kusacağım."

Matt sıırttı ve kadının kendisine vurduğu kolunu ovuşturdu. "Hadi ama, Rach. Sen de en az bizim kadar kız kısımlarını seviyorsun."

Gabe güldü ve Matt'e beşlik çakmak için uzandı.

Rachel dehşet içinde kardeşlerinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Aman Tanrım. Anne!" diye seslendi mutfağın öbür ucundan. "Gabe ve Matt

Yine iğrençleşiyorsun!"

Odanın diğer ucundan Elizabeth gülümsedi. "Kavga etmeyi bırakın çocuklar," dedi şarkı söyler gibi bir sesle, yaptığı salatadan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden.

Anna sandalyesine yerleşti, tanıdık atışmalardan garip bir şekilde rahatlamıştı. Weatherall'larla hep böyle olmuştu. Onların sıcaklığı, kahkahaları ve iyi huylu tartışmalarıyla çevrili olmak, **dışarıda** insanların başına kötü şeylerin geldiği bir dünya olduğunu unutmamasına asla yardımcı olmamıştı.

Tanrım, hepsini nasıl da özlemişti. Annesinin ölebileceğini bilmek, değer verdiği insanlarla -hâlâ burada onunla birlikte olabilecek insanlarla- geçirdiği bu zamana tutunmak istemesine neden oldu.

Anna Leah'nın isteğini düşündü. İzin almak için başvurduğunda amiri onu daha uzun bir tatile çıkması için teşvik etmişti. Onun iş kolunda tükenmişlik yaygındı ve Anna uzun zamandır uzun bir hafta sonundan fazlasını kullanmamıştı. Yolda giderken John hastanede her zaman görev yapacak doktorlar aradıklarından bahsetmişti. Doğumhanede geçici bir pozisyon bulabilir ve Leah'nın bebeğini doğurtacak kadar uzun süre kalabilir miydi? Artık polisin elinde annesinin kayboluşuyla ilgili bazı ipuçları olduğuna göre, davada yeni bir gelişme olursa o da yakınlarda olabilirdi.

Anna mutfağa bir kez daha baktı. Gerçek şu ki, eğer annesi yıllar önce San Francisco'daki o parkta gerçekten kalp krizinden ölmüş *olsaydı*, haberi aldığı anda burada, Weatherall'larla birlikte olmak isterdi. Ve Gabe'le birlikte olmak istiyordu. Ağlarken ona sarılmasını isteyeceği tek kişi oydu.

YİRMİ ALTI

Gabe, Anna'nın ailesiyle gülüşmesini izledi ve Orta Doğu'ya gittiğinden beri göğsünde olmayan bir sükûnet duygusunun yerleştiğini hissetti. Ne kadar güvende olduğunu ve ne tür riskler aldığını sorduğunda, iyi olduğunu söyleyip konuyu değiştirmişti ki bu onu hiç şaşırtmamıştı. Her zaman kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ısrar etmişti. Ve bunu yapabilecek biri varsa o da Anna'ydı. Ama yine de bazı şeyler her zaman onun kontrolünde değildi.

Suriye'deki savaş ve Orta Doğu'daki yardım çalışmalarıyla ilgili haberleri saplantılı bir şekilde okuması, kızının tehlikeden uzak olduğu konusunda ona tam olarak güven vermemişti. Sadece son birkaç ay içinde iki hastane bombalanmış ve muhtemelen teröristler tarafından kaçırılan kayıp yardım görevlilerinin hikâyeleri haber kaynağına endişe verici bir sıklıkta düşmeye başlamıştı.

Dün gece, dört yıldır göğsünde belli belirsiz bir korku hissi olmadan uyuyabildiği ilk geceydi. Anna yokken, uykuyu tamamen bıraktığı, balkona çıkıp gökyüzüne baktığı, Anna'nın dünyanın öbür ucunda olduğu yerden aynı yıldızları görüp göremediğini merak ettiği çok gece olmuştu.

Anna'nın bir dilim pizza alıp Julia ve çocuklarla birlikte kahvaltı köşesine geçmesini izledi. "Hey, Henry." Anna'nın sesinin mutfağın öbür ucundan geldiğini duydu. "Tak, tak."

"Kim var orada?" diye sordu Henry'nin küçük çocuk sesi.

"Rahatsız eden
inek." "Kesen
kooperatif"
"MOO!"

Gabe kıs kıs güldü ama Henry o kadar çok güldü ki sandalyesinden düştü ve meyve suyunu Julia'nın koluna döktü.

"Henry!" Julia ayağa fırladı ve masanın ortasındaki peçeteleri kaptı. Anna abartılı bir yüz buruşturması yaptı. "Özür dilerim." Gabe yine güldü.

"Bir tane ister misin?"

Gabe başını kaldırdığında babasının elinde iki birayla başında dikildiğini gördü. "Elbette. Teşekkürler."

Gabe bir tane aldı, babası da yandaki tabureye oturup diğer şişeyi devirdi.

"Bunu içmen mi gerekiyordu?" Gabe birayı işaret etti.

"Kalp krizi geçirmeden önceki halimden daha iyi hissediyorum. Annen artık güzel şeyler yememe izin vermiyor. Biramı da elimden almaya kalkma." Bir yudum daha aldı ve sonra başıyla kahvaltı köşesine doğru işaret etti. "Tüm ailenin yeniden bir arada olması çok güzel."

Gabe önce Anna'ya, sonra da babasına baktı. "Evet, öyle."

"Onunla gerçekten gurur duyuyorum."

Gabe başıyla onayladı. "Ne de olsa ailede doktor var." Ne söylediğini düşünmeden önce kelimeler ağzından çıkmıştı. Bu uzun zamandır gündeme gelmeyen bir konuydu ve üzerinde çok fazla durmadığı bir konuydu. Gerçek şu ki, o gemi uzun zaman önce kalkmıştı. Gabe'in üniversitedeki görev süresinin dolmasına birkaç yıl kalmıştı, ülkenin dört bir yanından ders verme davetleri alıyordu ve araştırmasını tüm önemli dergilerde yayınlamıştı. Ama görünüşe göre, hala birazcık... belki acı değil. Daha çok gençken doktor olma baskısından duyduğu rahatsızlık gibi.

Babası uzun bir süre ona baktı. "Ailemizde Anna olduğu için mutluyum. Ama biliyorsun, hiç doktorumuz olmasaydı da dünyanın sonu olmazdı."

Gabe'in kaşları havaya kalktı. Babası kalp krizi sırasında kafasını çarpmış olmalıydı çünkü bu yumuşak tavır Gabe'in hatırladığı gibi değildi.

Babası boğazını temizledi. "Bunu pek söylemediğimi biliyorum ama seninle daha fazla gurur duyamazdım. Küçükken bunu açıkça ifade edemediysem özür dilerim." Durakladı ve sanki sözleri fiziksel olarak ağrımaya neden oluyormuş gibi ensesini sıktı. "Ben büyürken ailemin fazla parası yoktu ve annem çok zorlandı. Babam öldükten sonra, sadece işçi sınıfı değildik. Fakirdik. Annem üç işte çalışırdı, bazen evde yeterli yemek olmazdı ve yatağa aç girerdik. Siz çocukların zorlanmayacağınızı bildiğim mesleklere yönelmenizi istedim. Ama bunun kontrolden çıkmasına izin vermiş olabilirim."

Gabe koltuğunda geriye doğru sallandı. Büyükbabasının çelik işçisi olduğunu ve genç yaşta öldüğünü biliyordu. Ama babasının çok az iş becerisi olan bekâr bir anneye büyümesinin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Bu konuda hiç konuşmamıştı. Gabe onu tanıdığı anda, büyükannesi her zaman rahat görünmüştü.

Gabe'in aklına bu başarı için ne kadar çok çalışması gerektiği geldi.

Babasının sesi düşüncelerini böldü. "Sana ve hatta Matt'e çok yüklendiğimi biliyorum. Bunu ona söyledim, şimdi de sana söylüyorum. Özür dilerim."

Gabe elini alına götürerek beynini bu bakış açısı değişikliğine alıştırmaya çalıştı. "Üzgün olmana gerek yok. Sen beni itmeseydin şu anda olduğum yerde olamazdım."

Babası başını eğdi. "O zaman umarım kısa bir süre önce hayatının gözlerinin önünden geçtiğini gören bir adamı seni bir kez daha zorladığı için affedersin." Çenesini Anna'ya doğru eğdi. "Uzun süre burada kalmayacak."

Gabe'in kalbi küt küt atmaya başladı. Gözleri tekrar Anna'ya kaydı ve sanki onu izlediğini hissetmiş gibi başını kaldırıp yüzünü aydınlatan o gülümsemeyi yaptı. Uzaklardan bir yerden babasının, "Biri ona iyi bir sebep vermedikçe." dediğini duydu.

Gabe'in başı geri döndü.

Babası onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Bunu benden duy. Hayat bir saniyede değişebilir. Şansını kaçırma."

Gabe ağzını açtı ve sonra kapattı. Ve sonra, kendini tutamadı. Güldü. Her zamanki gibi, babası neyin en iyi olduğunu bildiğini sanıyordu. Çocuklarından birini gitmeleri gerektiğini düşündüğü yöne doğru ince ya da o kadar da ince olmayan bir şekilde dürtüyordu.

Ama bu sefer Gabe buna kızamazdı. Çünkü bu kez babasının haklı olduğundan şüpheleniyordu. "Tavsiyen için teşekkürler."

Babası omzunu sıktı ve sonra bar taburesinden atladı. Gabe onun mutfağa geçip ocağın başında annesinin yanına sokulmasını ve pizzalardan birinden bir mantar almak için annesine doğru uzanmasını izledi. Annesi onun elini tokatlayınca babası güldü ve kolunu annesine dolayarak onu yanağından öptü.

Gabe, ailesinin karmaşası etrafında dönerken birasından sağlıklı bir yudum aldı: yeğenleri bir şakaya kıkırdıyor, Leah ve Julia bebek isimlerini tartışıyor, babasının annesiyle flört ederkenki kısıp kıkırdaması.

Nasıl olmuştu da ailenin her şey olduğu bir yerde büyümüş ve bunu paylaşacak birini bulamamıştı? Gabe'in bakışları Anna'da durdu. Belki de yetişkinlik hayatının çoğunu tanıştığı her kadını tek bir kişiyle kıyaslayarak geçirdiği içindir.

YİRMİ YEDİ

Gabe son araştırmasının verilerine o kadar uzun süredir bakıyordu ki gözleri kaymaya başlamıştı. Bu yüzden, telefonu masasının karşısında çaldığında, dikkatinin dağılmasına minnettar oldu. Dikkatini konut fiyatlarından ve gelir seviyelerinden uzaklaştırdı ve Rachel'dan gelen bir mesajla karşılaşmak için başını kaldırdı.

Anna ve ben saat 8'de Tram'de buluşacağız. Bizimle yemek yemek ister misin?

Gabe bilgisayarındaki saate baktı, saat yedi buçuktu. Hesap çizelgesine ve tekrar telefonuna baktı.

Bu gerçekten bir yarışma değildi.

Yirmi dakika sonra Gabe, Anna'nın eski günlerdeki mahallesi Lawrenceville'den geçiyordu. Butler Caddesi'nde kırmızı ışıkta durduğunda, tıklım tıklım dolu bir Meksika restoranının önünde beklerken iPhone'larını karıştıran yirmili yaşlarda bir grup gördü. İki kapı ötede, çocuklar aileleriyle birlikte yerel bir dükkânda dondurma almak için sıraya girmişlerdi.

Son birkaç yıl içinde Lawrenceville'e onlarca kez gitmişti ama uzun zamandır ilk kez, Anna'nın orada yaşamasından bu yana geçen yıllar içinde buranın nasıl değiştiğini düşündü. İlk olarak, sanatçılar, en düşük konut fiyatları ve galeriye dönüştürdükleri boş vitrinlerin cazibesine kapılarak buraya taşındı. Ardından butikler, barlar ve gelecek vaat edenlerin sahip olduğu popüler restoranlar geldi.

Daha büyük, daha pahalı şehirlerde kendi evlerine asla sahip olamayacak şefler. Sonunda, genç aileler bunu fark etti ve müteahhitlerin evlerini, onların üretebildiklerinden daha hızlı bir şekilde satın almaya başladı. Kardeşinin Lawrenceville'de bir ofisi vardı ve geliştirme şirketi mahallenin bazı yüksek kaliteli yenilemeleriyle ünlüydü.

Gabe arabasını Ana Cadde'ye doğru çevirdi ve tepenin başına park etti. Solunda bulutlar şehrin silüetinin arkasında pembe ve turuncu renklere bürünüyor, sağında ise batmakta olan güneş tuğladan yapılmış sıra evlerin yeni ve parlak pencerelerinden yansyordu.

Anna, şimdi temizlenmiş ve yeni boyayla kaplanmış olan eski uğrak yerlerinin önünden geçerken ne düşünecekti? Onun çocukluğu, Gabe'in çocukluğu gibi bir süre sonra anıların pembe sisi içinde kaybolan türden değildi. Bu, kaç kez yıkansa da temizlenmeyen bir gömleğin içine hapsolmuş sigara dumanının keskin kokusu gibi kalan türdendi.

İnsanların yepyeni çatı katlarından izlemek için yüz binlerce dolar ödediği gün batımı, Anna'ya eskiden karanlık çöktüğünde ve eve dönerken arkasını kollamak zorunda kaldığında hissettiği korkuyu hatırlatacak mıydı? Modayı takip eden çocuklar ve genç ailelerle dolu sokaklardan geçerken uyuşturucu satıcılarının kendisini taciz ettiği kavşaklardan ürkmeye devam edecek miydi?

Gabe, Anna'nın eski evine ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi; hâlâ aynı sarhoş gecekondu sahibi tarafından işletilen köhne bir apartman mıydı, yoksa bir müteahhit orayı yeniden tek ailelik bir ev haline getirip bir milyon dolara mı satmıştı. Anna muhtemelen annesinden bahsetmekten kaçındığı gibi mahallenin o kısmından da kaçınıyordu. Anna'nın dünyanın öbür ucuna taşınması, çocukluğuyla nihayet yüzleşmesine yardımcı olmuş muydu? Yoksa hâlâ tanıdık yüz hatları olan kadınlar için kalabalığı mı tarıyordu?

Gabe annesinin kolyesi konusunda sessiz kalmak için zamanın daraldığını biliyordu. Annesi hakkında konuşmak istemese bile, kolyeyi bilmek istemese bile, ona gerçeği söylemek zorundaydı. Ondan bu sırrın üzerlerinde asılı kalmasını isteyemezdi. Bu, arkasını dönüp gidebileceği anlamına gelse bile.

Gabe manzaradan uzaklaştı ve yarım blok ötedeki Tram's adlı Vietnam restoranına doğru yürüdü.

Gabe kapıyı açıp içeri girdiğinde mekân tıklım tıklımdı. Anna bir masada tek başına oturmuş, menüyü inceliyordu. Gabe karşısındaki sandalyeye kayarak oturduğunda Anna başını kaldırdı. "Gabe! Hey! Geleceğini bilmiyordum."

"Rach senin için sorun olmayacağını düşündü." "Tabii ki sakıncası yok."

Gabe sandalyesine yerleşti ve masanın üzerinden ona baktı. "Babamın kalp krizinden sonra eve dönmüş olman ailem için çok şey ifade ediyor." Bu onun için de çok şey ifade ediyordu.

Gabe, sonunda gelmeyi planladığını söyleyen mesajını aldığı anda biraz şaşırmıştı. Orta Doğu'da geçirdiği süre önce üç yıla, sonra da dört yıla uzadığında bu fikirden neredeyse vazgeçmişti. Görünüşe göre Adrien adında bir cerrahla çıkmaya başlamıştı. Bir Pazar günü akşam yemeğinde, Leah'nın Zoom görüşmesi sırasında adamlarla buluşma konusundaki gevezeliklerini dinlemek zorunda kalmıştı.

Ama şimdi Anna buradaydı ve bu cerrah adam da oradaydı.

Şimdi tek yapması gereken Anna'nın kalmasını sağlamaktı.

Anna masanın üzerindeki şişeden kadehlerine şarap doldururken, "Ziyaret için evde olmak gerçekten çok güzel," diye itiraf etti.

Bir ziyaret.

"Dört yıldır oradasın. Bu uzun bir süre. Hiç yuva kurmayı düşündün mü?"

"'Yerleşmek' ne demek?" Gözlerini kısarak ona baktı. "ABD'ye geri taşınmak gibi mi?"

"Eve geri dönmek gibi. Pittsburgh'a." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ve evlilik, çocuklar, tüm bu şeyler gibi."

Anna sandalyesinde daha dik oturdu. "Bilmiyorum. Ben bebeklerle oynayarak ya da düğün hayali kurarak büyümedim. Hayallerim her zaman doktor olmak, bu mahalleden uzakta bir hayat sürmek üzerineydi... Aslında bu mahalleden uzakta."

"Evet, ama sen başardın. Uzun zaman önce. Peki ya yeni hayaller?"

"Evlilik ve ebeveynlik konusunda en iyi rol modellere sahip olduğumdan emin değilim." Gümüş çatal bıçak takımını aldı ve peçetesinin üzerine yerleştirip yeniden düzenledi.

Yıllardır annesi hakkında konuşmaya en çok bu kadar yaklaşmıştı. Gabe dudaklarını birbirine bastırdı, sessizliğinin onu konuşmaya devam etmeye teşvik etmesini umuyordu.

Sonunda Anna omuz silkti. "Bir ilişkiyi yürütmek ya da küçük insanlarla ilgilenmek benim için pek de iyiye işaret değil."

Ona baktı. Ciddi miydi? Bunu nasıl düşünebilirdi?

"Siz harika bir doktorsunuz ve bu sadece zeki olduğunuz için değil. Bu senin kim olduğunla ilgili; sabrın, insanlara olan ilgin. Büyükannem gibi, onunla fotoğraf albümlerini incelemek için saatler harcadığın zamanlar gibi. Ya da Leah, sana hep çok saygı duyardı. Hamile olduğunu öğrendiğinde ağladığını biliyorsun çünkü bebeği doğurmak için yanında olmayacağını düşünmüştü."

Anna'nın yüzü üzüntüyle buruştu.

Gabe derin bir nefes aldı. "Bir de ben varım."

"Peki ya sen?"

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Sensiz bir hayat düşünemiyorum." Ani bir şiddetle eğildi. "Anna, Pittsburgh'da kalmayı düşün."

Anna kaşığını elinde evirip çevirdi. "Gabe, orada koca bir hayatım var-"

"*Burada koca bir hayatın var-*" Durdu ve derin bir nefes aldı. "En azından Leah'nın bebeğini doğuracak kadar uzun kal." Onun evet demesini o kadar çok istiyordu ki bunalmıştı. "Ve ondan sonra..." Uzandı ve Anna'nın gergin hareketlerini yatıştırmak için elini onunkinin üzerine koydu. Anna hafifçe bastırınca başını kaldırdı ve gözleri buluştu. "Bundan sonra benim için kalmayı düşün."

Kadın cevap vermedi ama gözlerini de kaçırmadı. Masanın karşısında birbirlerine bakarlarken hava ağırlaştı, ama o başka bir şey söyleyemeden bir ses araya girdi.

"Üzgünüm, geciktim."

Anna, Gabe'in gözünü kırpmasından daha hızlı bir şekilde elini onun elinin altından çekti.

Rachel muhafazakâr gri takım elbisesi ve siyah topuklu ayakkabılarıyla onların üzerinde duruyordu. Sonra ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı ve kollarına dağılmış altı yedi dövmeyle gösteren kolsuz bluzunu ortaya çıkardı. Anna'nın yanındaki sandalyeye oturdu ve bardağına biraz şarap doldurdu. "28. Cadde'deki trafik en kötüsü."

Ama Gabe onu duymuyordu bile, çünkü Anna'nın dudaklarında beliren minik, umut dolu gülümseme karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

YİRMİ SEKİZ

Hastanenin doğum merkezinin toz mavisi koridorunda ilerleyen Anna'nın arkasından "Dr. Campbell?" diye bir ses geldi. Arkasını döndüğünde doğumhane hemşirelerinden Constance'ın yaklaştığını gördü. "321 numaralı oda yerleşti. Kasılmalar üç dakika arayla."

"Teşekkürler." Anna yeni iş arkadaşına bir gülümseme verdi. "Bana Anna de." Mülteci kamplarındaki çalışmalarından dolayı insanlarla daha rahat bir şekilde iletişim kurmaya alışkındı. Büyük ve modern bir hastanenin formalitelerine ve politikalarına alışması biraz zaman alacaktı.

Anna'nın Pittsburgh'da uzun süre kalması her şeyi mükemmel bir şekilde bir araya getirmişti. John onu hastanenin kadın doğum bölüm başkanıyla görüştürmüştü ve doğum merkezlerinde geçici bir pozisyon teklif etmekten mutluluk duymuşlardı. Rachel da ona yakınlardaki sakin bir mahallede, müstakil bir garajın üzerinde mobilyalı küçük bir araba evi bulmasında yardımcı olmuştu. Rachel'in üniversite profesörü bir arkadaşı olan ev sahibi, izinli olarak yurtdışına gitmişti ve Anna'ya altı aylık bir kira kontratı teklif etti.

Anna'nın Leah'nın bebeğini doğurması ve geçen hafta yaptırdığı DNA testinin sonuçlarını alması için mükemmel bir zamanlamaydı. Ve ondan sonra.

Ondan sonrasını görecekti.

Gabe onun kalmasını istedi. *Onun için.* Konuyu bir daha açmamış olsa da, bu olasılık her zaman aklının bir köşesindeydi. Yeni bir şey değildi, ne zaman birlikte bir odada bulunsalar başlayan o alçak uğultu, sanki ikisi farklı bir frekanstaymış gibi

herkes gibi. Ama Anna ilk kez olasılıklara açıktı. Gabe onu sevebilirdi. Ve onun sevgisini hak ediyordu. Anna ilk kez ona her şeyi anlatmaya açıktı: geçmişini, annesini ve neden gittiğini.

San Francisco'daki polis memurundan gelen o telefona cevap verdiğinden beri, sanki biri göğsünü dolduran basıncı kesmek için bir vanayı çevirmişti. Anna hayatının yarısı boyunca en kötüsüne hazırlanmıştı. Eğer annesi o parkta gerçekten kalp krizinden ölmüşse, huzur içinde öldüğünü bilmek onu biraz olsun rahatlatıacaktı. Acı çekmemişti. Ve sonsuza dek uzak kalmak istememişti.

Belki de annesi her zaman geri dönmeyi planlamıştı.

Ve belki de Anna'nın suçu yoktu.

Ve eğer tüm bunlar doğruysa, belki Anna birkaç hafta önce Gabe'le konuştukları her şeye sahip *olabilirdi*. Evlilik, çocuklar. Bir aile.

Belki de Gabe'le birlikte olabilirdi.

"Anna?" Constance'ın sesi düşüncelerini böldü. "316 numarada hemen görmen gerektiğini düşündüğüm bir hasta var. Yirmi beş haftalık bir kadın." Hemşirenin yüzü endişeyle buruştu. "Merdivenlerden düştüğünü söylüyor ama yaraları düşmeyle uyumlu değil. Aile içi şiddetten şüpheleniyorum ama konuşmuyor. Henüz bir doğum uzmanı yok ve sigortası da yok."

"Hemen gidiyorum." Anna koridorda aceleyle ilerledi ve Constance ona yirmili yaşlarının başında genç ve hamile bir kadının odasını gösterdi.

"Merhaba," dedi Anna. "Ben Dr. Campbell, ama siz bana Anna diyebilirsiniz. Ben bir kadın doğum uzmanıyım, bu yüzden gelip sizi muayene etmemi istediler. Sorun olur mu?"

Genç kadın beş kat siyah göz kaleminin altından onu inceledi ve sonunda başını salladı. "Ben Hayleigh."

Anna, Hayleigh'in dosyasına hızlıca göz attıktan sonra gözünün etrafında oluşan morluğa ve yanağındaki gazlı bezden kanayan yaraya baktı. "Hemşire yanağındaki kesiği dikmek için birazdan gelecek ama önce bebeğini kontrol etmemiz gerekiyor, tamam mı?"

Anna, bebeğin kalp atış hızını kontrol edebilmek için Hayleigh'den arkasına yaslanmasını istedi. Hayleigh muayene masasında kayarken yüzünü buruşturup göğüs kafesine bastırdı ve kollarının üst kısmında tişörtünün altından kayan bölgelerde parmak şeklinde morluklar belirdi.

Anna Hayleigh'e uzandığında sigara dumanının keskin kokusu yükseldi ve Anna canlı bir anıyla sarsıldı. Bayat tütün kokusu etrafını sararken eli hareketsiz kaldı, tıpkı annesi kanepede yanına uzandığında ya da ona sarılmak için eğildiğinde onu saran kokuyla aynıydı. Yanık keskinliğine rağmen Anna garip bir şekilde rahatlamıştı. Çocukluğunun kokusu. Annesinin kokusu. Burada, Pittsburgh'da olmak anıları daha güçlü bir şekilde geri getiriyor gibiydi.

Anna, Hayleigh'nin tişörtünü yavaşça yukarı ve yuvarlak karnının üzerine çekerken elleri titredi.

"Bu acıtacak mı?" Hayleigh, Anna'nın elindeki makineye bakarak sordu.

"Bu mu?" Anna Doppler monitörünü kaldırdı. "Hayır, hiç de değil. Sadece kalp atışlarını duymak için karnına tutuyoruz. Sorun olur mu?"

Hayleigh omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Herhangi bir rahatsızlık hissederseniz, bana haber verin."

Anna önce elleriyle, sonra da Doppler ile Hayleigh'in karnına birkaç kez bastırdı. Bir süre sonra, sanki bir tren geçiyormuş gibi yüksek ve sabit bir vuruş odayı doldurdu.

Anna gülümsedi. "Bu bebeğinizin kalp atışı, dakikada 135 atım, ki bu mükemmel."

Hayleigh dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Bu bir kalp atışı mı?"

Anna başıyla onayladı. "Evet. Bunu ilk kez mi duyuyorsun?"

Hayleigh başını salladı ve gözlerini kaçırdı. "Evet."

"Bu hamilelik için doktora gittiniz mi?"

Hayleigh başını salladı. "Bir süre hamile olduğumu bile bilmiyordum ve sonra... Yakında bir tane bulacaktım."

Hayleigh oldukça ilerlemişti ama Anna dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Doğum öncesi bakım istemediği için onu azarlamak sadece geri gelme cesaretini kıracaktı. "Sorun yok. Tahminlere göre

Son adetinize göre yaklaşık yirmi beş haftalısınız, bu nedenle düzenli olarak biriyle görüşmeye başlamak için iyi bir zaman."

Hayleigh'in oturmasına yardım etti ve ona doğum merkezinde görebileceği bakımı anlattı. Sonra genç kadının gözlerinin içine bakabilmek için taburesini yaklaştırdı. "Bebeğin kalp atışları iyi görünüyor, ancak her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sizi ultrasona göndermek istiyorum ve böylece doğum tarihinizi daha doğru bir şekilde tahmin edebiliriz."

Hayleigh başını salladı.

"Bana bunun nasıl olduğunu anlatabilir misin?" Anna nazikçe sordu.

Hayleigh sahte Uggs'larına baktı. "Merdivenlerden düştüm," diye mırıldandı.

Anna'nın midesi sıkıştı ve başka bir anısı hızla geri geldi.

Karanlık bir bodruma inen çürük bir merdiven. Ama kimse düşmemişti. Tam olarak değil.

Anna bundan kurtuldu ve hastasına odaklandı. Hayleigh'in koluna nazik bir el koydu. "Ben çocukken annem erkek arkadaşlarıyla çok kavga ederdi. Bazen fiziksel kavgalara dönüşürdü ve yaraları sizinkilere çok benzerdi." Hayleigh başını kaldırdı ve Anna devam etti. "Bunu sana biri mi yaptı?"

Hayleigh sürmeli çerçeveli gözlerini kıstı. "Eğer birine söylersen, bunu inkar ederim."

Anna başını salladı. "Tamam. Söz veriyorum." Eğer Hayleigh ona güvenmezse, Anna onu bir daha asla göremeyecekti. Peki o zaman Hayleigh'e ne olacaktı? Bebeğine?

Hayleigh içini çekti ve yere baktı, yüzü yirmili yaşlarından daha genç görünüyordu. "Onu terk edemem, o yüzden bunu aklımdan bile geçirme. Gitmeme asla izin vermez, özellikle de bebek doğarken."

"Eğer olanları polise anlatır ve suç duyurusunda bulunursanız-"

"Yapamam." Hayleigh'nin başı bir ileri bir geri gidip geldi. "Bu onun hayatını mahveder. Öyle bir niyeti yok; çünkü babası onu tokatlardı; başka bir yol bilmiyor. O üzgün. Üzgün olduğunu biliyorum. Ve içten içe beni sevdiğini de biliyorum."

Tanıdık bir ses yankılanırken Anna taburede arkasına yaslandı. O *yorgun. Kafası güzel. Üzgün.* Her zaman yorgundu. Her zaman üzüldü. Ta ki tekrar yapana kadar.

Hayleigh'e çocuğunun güvenliği konusunda ricada bulunmak işe yarayacak mıydı? Hiç işe yaramış mıydı? Anna'nın başka pek fazla seçeneği yoktu. "Bebeğe zarar verebileceğinden endişeleniyorum."

Hayleigh'in gözleri büyüdü. "Bebeğe asla zarar vermez! Sadece bazen sinir bozucu olabiliyorum ve onu kızdırmak için aptalca şeyler yapıyorum."

Anna Hayleigh'in bakışlarını tuttu. "Bebekler oldukça can sıkıcı olabiliyor, özellikle de tüm o dağınıklık ve ağlamalarla."

"Bak." Hayleigh sertçe konuştu. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu bebeğe tek başıma bakabilmemin bir yolu olsaydı, bakardım. Ama bunu nasıl yapacağım? Hiçbir şeyim yok. Ve kimse benim gibi birine yardım etmek istemiyor."

Anna bu hikâyenin kendi versiyonunu yaşamışken buna nasıl itiraz edebilirdi ki? Başka bir yolu olmalıydı. Yapabileceği bir şey olmalıydı.

Anna önlüğünün ön cebinden kartlarından birini çıkardı. Arkasına bir isim ve telefon numarası karaladı ve Hayleigh'e uzattı. "Bu arkadaşım Rachel'in numarası. Seninki gibi durumlarda çok tecrübeli bir avukattır ve bazen davaları ücretsiz üstlenir. Yardım istersen y a da sadece seçeneklerini tartışmak için bile Rachel'la konuşabilirsin."

Hayleigh kartı aldı ve bir süre baktı. Sonra başıyla onayladı ve çantasına yerleştirdi. "Teşekkürler."

Anna ultrason siparişi vermek ve Hayleigh'in yanağına dikiş atması için hemşireyi çağırmak için işe koyuldu, ancak tüm bu süre boyunca kalbi kırılıyordu. Hayleigh sinir bozucu olduğu için acil servise gitmeyi hak ettiğine inanıyordu ve birkaç ay içinde bebeği de aynı durumda doğacaktı. Ama bunların hiçbirisi Hayleigh'nin suçu değildi. Anna bunu biliyordu.

Hemşire asistanı Hayleigh'i ultrasona götürmek için geldiğinde Anna geri çekildi, havalandırma deliklerinden içeri üflenerek sıcak havaya rağmen titriyordu. Hayleigh'in durumunu bu kadar net görebiliyorsa, neden kendi hayatına bir sisin içinden bakar gibi bakıyordu? Kendisine de aynı lütfu gösterecek ve kendisini affedecek miydi?

Yaptığı şey? Yoksa anılarında hala varlığını sürdüren o sigara dumanı kokusu gibi sonsuza dek üzerinde mi asılı kalacaktı?

YİRMİ DOKUZ

Gabe, North Shore patikasında koştuktan sonra eve dönmüş ve dışarıda yağmur yağmaya başladığı sırada çatı katına çıkmıştı. Babasının üniversite buluşması için Connecticut'a gittiklerinden, ailesinin evinde akşam yemeğinin olmadığı nadir Pazar günlerinden biriydi. Matt ve Julia çocukları alıp Julia'nın ailesini ziyarete gitmişlerdi ve Leah'nın kocası Josh da o öğleden sonra New York'a bir iş gezisine çıkmıştı.

Akşam onun önünde uzanıyordu. Belki Anna'ya mesaj atar, akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sorardı. Son zamanlarda yeni işiyle o kadar meşguldü ki onu sadece Pazar günleri akşam yemeği için ailesinin evinde görüyordu. Geleceklerini keşfetmeye pek de elverişli bir durum değildi bu. En son konuştuklarında, kızın bunu keşfetmeye açık olabileceği hissine kapılmıştı.

Sadece ona kolyeden bahsetmek için doğru zamanı bulması gerekiyordu. Çünkü itiraf edene kadar Anna'yla asla gerçek bir geleceği olmayacaktı.

Kapı çalındı. Sanki onu çağırmış gibi, Anna elinde bir paket Çin yemeği ile karşılama paspasının üzerinde durdu. Gabe onun kızarmış yanaklarına, sırtı için kıvrılan dudaklarına ve sırtından dalga dalga dökülen siyah saçlarına baktı. Onu gördüğü için gülünç derecede mutluydu.

Anna yanından geçip çatı katına çıktı ve Gabe, mutfağa doğru giden Anna'nın arkasından baktı. Kapıyı kapatmak için döndüğünde Rachel'in elinde bir şişe şarapla orada dikildiğini gördü. Lanet olsun. Anna yalnız gelmemişti.

"Oh, hey, önce aramana gerek yok," diye mırıldandı, kız kardeşini gördüğü için olması gerekenden daha huysuzdu.

Rachel şarabı ona doğru itti. "Pazar günleri aile zamanıdır."

Gabe şişeyi kaptı. "Birlikte takılman gereken bir nişanlın yok mu?"

"Aaliyah seyahatte." Rachel omuz silkti. "Londra'ya."

Sekiz aylık hamile Leah paytak paytak içeri girerken Gabe kapıya döndü. "Merhaba, biz de geldik," dedi karnını ovuşturarak.

Rachel'ın aksine, küçük kız kardeşi onu hiç kızdırmamıştı. Sırıttı ve ona kocaman karnının etrafından sarıldı. "Nasıl hissediyorsun? Parazit nasıl?"

"O iyi. Pişirmek için üç buçuk hafta daha."

Gabe, Anna ve kız kardeşlerini mutfağa kadar takip etti, şarabı tezgâha bıraktı ve koşudan kurtulmak için duşa yöneldi.

Dışarı çıktığında üç kadın mutfak adasının etrafında oturmuş börek yiyor ve kısık sesle konuşuyorlardı.

"Kaç aylıktı?" Leah yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle elini karnına bastırarak sordu.

"Yaklaşık yirmi beş hafta."

"Kim ne kadar ilerlemişti?" Gabe buzdolabından bir bira alarak sordu.

"Anna'nın erkek arkadaşı tarafından dövülen hastası," diye mırıldandı Rachel, sesi acımasızdı.

Gabe birayı yere bıraktı. "Kahretsin. Bebek iyi mi?"

Anna başını salladı. "Evet, bu seferlik. Umarım bir dahaki sefer olmaz. Rachel, ona senin numaranı verdim. Umarım sorun olmaz. Kısa vadede, istismardan korunma emrine ihtiyacı var. Ama bebek doğduktan sonra velayet meselesiyle uğraşmak zorunda kalacak."

"Evet, tabii ki. O pisliği hem ondan hem de bebekten uzak tutmak için elimden geleni yapmak isterim."

Gabe kız kardeşine sevecen bir gülümseme fırlattı. Rachel, kocaları tarafından aldatılan tüm zengin kadınların milyonlarca dolarlık tazminat kazanmasına yardım ederken, aile içi şiddet sığınma evindeki kadınlar için de benzer sayıda ücretsiz dava üstlenmiş ve evlat edinme işlemleriyle de ilgilenmişti.

"Teşekkürler, Rach," dedi Anna. "Umarım bu hafta seni arar. Görünüşe göre bu, onun için sürekli bahaneler uydurup geri döndüğü durumlardan biri." Yüz hatları karardı ve Gabe onun annesini düşünüp düşünmediğini merak etti. Anna'nın ona gençken apartmanın etrafında dolaşan şiddet yanlısı adamlardan bahsetmesini asla unutamazdı.

Rachel, "Belki de bebek onu temelli terk etmesi için gereken katalizör olur," dedi. "Elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkürler." Anna uzandı ve Rachel'ın elini sıktı.

Gabe bir yığın postayı önünden çekip bir tabak aldı ve üzerine yemek doldurdu. Rachel postanın üstünden ağır, krem rengi bir zarf aldı ve çevirerek açıp içinden bir düğün davetiyesi çıkardı.

"Chad ve Katie kim?" diye sordu.

Gabe lo mein'inin üzerinden ona ters ters baktı. "Başkalarının mektuplarını açmanın yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, evet. Dava et beni," dedi Rachel, davetiyeyi incelerken. "Şık bir Chicago otelinde. Artı bir olarak kimi getireceksin?"

Gabe omuz silkti. "Bunu hiç düşünmemiştim." Koca bir yalancıydı. Mezun olduğu okuldaki arkadaşlarından davet gelir gelmez Anna'yı davet etmeyi düşünmüştü.

"Herkes bir düğüne randevusuz gidilemeyeceğini bilir. Bekar nedimeler ya da eşcinsel kuzenler varsa, aç bir aslanın önünde sallanan bir et parçası gibi olursunuz."

Gabe gözlerini devirdi. "Bu harika Rachel. Tam bir feministsin."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum-" diye mırıldandı Rachel ama sonraki sözleri, Leah'nın bar taburesinden kayarak yuvarlak göbeğini tutmasıyla kesildi.

"Çocuklar, o yumurtalı ekmeği yemem gerektiğinden emin değilim."

Gabe kız kardeşinin acı içindeki yüz ifadesine baktı. "Hey, Leah, iyi misin?"

Leah ayaklarına bakarak, "Tuvalete koşacağım-oh hayır," diye nefes nefese kaldı. Sıvı krom bar taburelerinin ayaklarının etrafında birikirken yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Bu öyle ki

Utanç verici. Gabe, sanırım az önce yere işedim. Kimsenin sana böyle şeylerden bahsetmediğine inanamıyorum. Tüm hamileliğim boyunca hapşırdım ve altıma işedim."

Rachel karnını tutarak, "Ve bu bilgiyle birlikte, resmen asla ocuk sahibi olmayacağım," diye araya girdi.

Gabe'in Rachel'la aynı fikirde olduğu nadir anlardan biriydi. İki kız kardeşi olduğu için hayatı boyunca bilmek istediğinden çok daha fazla kadın sorunu öğrenmişti. Ama bu kesinlikle yeni bir dip noktasıydı.

Sonra Anna konuştu ve durum daha da kötüleşti. "Tatlım, az önce işediğini sanmıyorum. Suyun geldi."

Hastane tabelası nihayet göründüğünde Gabe'in elleri titriyordu. n cama yağmur yağarken, Leah kasılmaları arasında nefes nefese kıvranırken ve Rachel n koltuktan arka koltuğa geçerken, Acil Durum kelimesinin parlak kırmızı renkte yandığını gördüğüne hayatı boyunca hiç bu kadar sevinmemişti.

"Josh! Josh'a ihtiyacım var!" Arabadan inmesine yardım edip onu tekerlekli sandalyeye oturturlarken Leah'nın panik içindeki gözleri Gabe ve Anna arasında gidip geliyordu. Gabe'in dairesinden Leah'nın kocasını aramışlardı. Josh'un uçağı bir saat önce New York'a inmişti ve eve dönüş uçağına binmek için elinden geleni yapıyordu.

"En kısa zamanda burada olacak," diye Gabe onu on beşinci kez rahatlattı.

Anna Leah'nın kolunu ovuşturdu. "İlk bebekler genellikle biraz zaman alır. Eğer Josh dönüp hemen geri gelebilirse, bunu bolca zamanda başarabilir."

"Bebeğin doğması için çok erken." Leah'nın sesinde Gabe'in kendi düşüncelerini yansıtan bir korku vardı.  haftası daha olduğunu söylemişti. Bu iyi bir şey olamazdı, değil mi?

Anna konuştuğunda sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Neredeyse otuz yedi haftalıksın, yani tam dnemindesin. Planladığımızdan biraz daha erken ama bebek iyi olacak."

Anna ayağa kalkıp Rachel ve Gabe'e döndü. "Josh saatlerce burada olmayacak ve anneniz de şehir dışında." Aralarında bir ileri bir geri baktı. "Birinin doğum odasına gelip Leah'ya kasılmaları boyunca koçluk yapması gerekiyor."

Gabe geriye doğru tökezledi. "Bana bakma."

Anna Rachel'a döndü. "Rach? Bunu halledebilir misin?"

Rachel gözlerini sıkıca kapattı. "Evet. Elbette. O benim küçük kardeşim. Bunu yapabilirim. Elbette yapabilirim." Sesi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu ama Gabe'in bunu dert edecek zamanı yoktu.

Kısa süre sonra Leah'yı asansöre bindirip ikinci kata çıkarmışlardı. Gabe kız kardeşinin doğum odasına yerleştiğinden emin olduktan sonra bekleme alanına kaçmak için döndü. Anna adını seslendiğinde neredeyse kapıdan çıkmıştı. Arkasını döndüğünde onu başını Rachel'a doğru eğmiş buldu.

Lanet olsun.

Rachel odanın ortasında durmuş, Leah'nın tekerlekli sandalyesinin arkasına tutunmuştu. Yüzü hastane yatağındaki çarşaf kadar beyazdı ve önündeki duvara bakıyordu. Bir kasılma daha geldiğinde Leah kısık bir inilti çıkardı ve Rachel uyum içinde inleyerek sallandı.

Gabe hızla odayı geçti ve Rachel'ı omuzlarından tutarak, bayılmak gibi aptalca bir şey yapmasına fırsat vermeden onu bir sandalyeye itti. Öne doğru eğilip başını dizlerinin arasına koydu ve yüksek sesle, soluk soluğa nefes aldı.

Birden Rachel'ın neden ailede asla doktor olamayacağını hatırladı. Dördüncü sınıfta bisikletten düştükten ve sıyrılan dizini görünce kustuktan sonra babası bile bu fikri ciddiye almamıştı.

Leah'ya döndü ve onun yanına çömeldi. "Um... sadece nefes al." Söylemesi gereken şey buydu, değil mi? Doğum yapan kadınlarla ilgili filmlerin tam olarak doğru olmadığına dair bir his vardı, ancak yararlanabileceği çok fazla referansı da yoktu.

Leah'nın kasılması geçti ve nefes almak için tekerlekli sandalyede geriye doğru yığıldı. Anna öne eğildi ve fısıldadı

"Rachel'ı bekleme odasına götür. Burada iki hastaya ihtiyacım yok."

Bekleme odası harika bir fikirdi. Oraya gitmek için sabırsızlanıyordu. Ama o kaçamadan Anna kolundan tuttu. "Yine de geri gelmelisin."

"Ne?" diye tısladı.

"Leah'nın sana ihtiyacı var. Burada onunla birlikte birine ihtiyacı var."

Gabe, gözleri kapalı olan ve yüksek sesle nefes alıp veren Leah'ya baktı. "Seni burada yanında tutuyor."

"Ben şu anda onun arkadaşı değilim. Ben onun doktoruyum." "Hemşire yok mu?"

"Constance'ın kontrol etmesi gereken birkaç hasta var. Leah'nın sürekli elini tutabilecek birine ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var."

Leah hamileyken şehir dışına çıkma cüretini gösterdikleri için annesine ve Josh'a lanet olsun. Özellikle annesi, hamile kadınların ne kadar değişken olduğunu bilmeliydi. Görünüşe göre, tüm bu doğum tarihi meselesi sadece bir öneriydi ve her an patlayabilirlerdi.

Rachel'ın kolundan tuttu ve onu koridorda bekleme odasına doğru çekti. Rachel hâlâ solgun ve titrek bir halde onun yanında ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Gabe," diye mırıldandı, "sanırım kusabilirim." "Rachel, şu anda kusarsan seni öldürürüm."

Rachel bir kanepeye uzandı ve Gabe bekleme odasına son bir kez daha bakarak Leah'nın yanına döndü.

O yokken Anna önlüklerini giymiş ve Leah'ya hastane önlüğü giydirip yatağa yatırmıştı. Bir kasılma daha kız kardeşini vurdu ve Anna Leah'nın elini tutup ona bir şeyler mırıldanırken o kapının yanında bekledi. Sancı bitip de Leah dinlenmek üzere yatağa uzandığında, Anna ona yerini almasını işaret etti. Fazla seçeneği yoktu, bu yüzden Leah'nın yanındaki sandalyeye geçti ve onun elini tuttu.

"Önlük ya da steril bir şey giymem gerekmiyor mu?" Filmlerde herkes o ameliyat önlüklerini, eldivenleri ve garip şapkaları giyerdi.

"Neden?" Anna onun kot pantolonuna ve soluk gri tişörtüne baktı. "Dağınık olmayı mı planlıyorsun?"

Geri çekildi. "Tanrım, hayır!"

Anna'nın ağzında bir sırıtma iması belirdi. "İyisin."

Gabe, onu böyle telaşlı görmekten hoşlandığını hissetti. Ki bu iyiydi. Kendine uygun olmadığını kabul edebilirdi. Bu, asla başarılı olmak istediği bir şey değildi.

Sonraki birkaç saat boyunca, Leah'nın elini tuttu, ona harika olduğunu söyledi ve nefes almasını hatırlattı. Sonunda, Leah'nın alnını soğuk bir bezle silerek, ona bir bardak buzlu su getirerek ve Anna doğumun ilerlemesine yardımcı olabileceğini söylediğinde yataktan kalkıp koridorda yürümesine yardım ederek doğum koçu rolünü üstlendi.

Anna, Leah'nın ve bebeğin kalp atışlarını izledi, genişleme olup olmadığını kontrol etti - bu sırada Gabe gerçekten işemesi gerekiyormuş gibi yaptı ve odadan kaçtı - ve ona ve Leah'ya harika olduklarına dair güvence verdi.

Gabe bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyordu çünkü saatler sonra Leah hâlâ sancı çekiyordu ve kendisi de berbat durumdaydı. Giysileri buruşmuş ve terlemişti ve kasılmalar yüzünden bağırarak cesaretlendirmekten sesi kısılmıştı. Leah'nın kasılmaları giderek şiddetleniyor ve birbirine yaklaşıyordu; Gabe çaresizce Leah'nın yatakta kıvranışını ve öleceğim diye inleyişini izledi. Panik içindeki bakışları, yatağın yanında oturmuş Leah'nın karnındaki fetal kalp atış hızı monitörünü ayarlayan Anna'ya kaydı. Saçları dağılmamıştı bile.

Anna Leah'yı tekrar kontrol etmek için çarşafı kaldırdı ama bu noktada Gabe odadan çıkamayacak kadar endişeliydi. Kız kardeşine doğru eğildi ve ona yakında biteceğini söyledi, doğruyu söylediği için dua ediyordu. Anna başını kaldırıp onayladı.

Leah'nın bacaklarının üzerindeki çarşafı düzeltti, böylece ihtiyacı olan her şeye erişebilecekti... neyse ki her şeyi saklıyordu.

"Tatlım, on santimetre oldun," diye mırıldandı Anna. "Bir sonraki kasılma başladığında Gabe'in elini sıkmanı ve olabildiğince sert ıkınmanı istiyorum. Seni bilmem ama ben bu bebekle tanışmaya hazırım."

Gabe hayatında hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştı. Ama Leah cenin pozisyonunda kıvrılıp bağırarak onu şok etti,

"Hayır!"

Hem Anna hem de Gabe dönüp ona baktılar. Leah soluk soluğa kalırken kelimeleri zorla çıkardı. "Josh gelene kadar bu bebeği doğurmayacağım! Anna, yapamam. Onun burada olması gerek. Beni zorlama!"

Gabe son altı saattir yaklaşık her yirmi dakikada bir Josh'la telefonda konuşuyordu. Doğu Yakası'nı etkisi altına alan sağanak yağış nedeniyle New York'tan yapılan uçuşlar iptal edilmişti ama Josh bir araba kiralamayı başarmış ve oraya olabildiğince çabuk varmak için elinden geleni yapıyordu. Gabe'in son duyduğuna göre, Josh paralı yolda, Monroeville'den yaklaşık kırk mil uzakta bir yerdeydi. O kadar da uzak sayılmazdı ama fırtınalar yüzünden ne kadar sürebileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Anna uzanıp Leah'nın alnındaki terli saçları taradı. "Bu bana bağlı değil, tatlım. Bebek hazır olduğunda doğacak. Hem senin hem de bebek için en güvenli şey onunla savaşmamak ve ona yardımcı olmaktır."

Bir kasılma daha geldi ve Leah top gibi kıvrılıp inledi. Sancı bittiğinde, "Josh... buraya gelene kadar... ıkmayacağım!" diye soluk soluğa bağırdı.

Duvardaki monitör uzun, tiz bir bip sesi çıkardı.

Gabe sıçradı ve telaşla Anna'ya baktı.

Anna monitördeki bazı düğmelere bastı. "Leah, kalp atış hızın artıyor. Şu anda beni dinlemen gerçekten çok önemli. Derin nefes alıp sakinleşmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Anna nasıl bu kadar sakindi? Bu kelimenin tam anlamıyla hayatının en korkunç anıydı. Ama bu onunla ilgili değildi. Anna'nın sakinliğinin bir kısmını yönlendirmek ve kız kardeşine odaklanmak için elinden geleni yaptı. "Dinle, Leah. Josh olabildiğince hızlı geliyor. Ama sana ya da bebeğe zarar verebilecek bir şey yapmanı asla ama asla istemez. Haklı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Leah tereddüt etti ve Gabe nefesini tuttu.

Sonunda başını salladı. "Tamam."

Anna, Gabe'e bir gülümseme gönderdi ve sonra tekrar yatağın altına doğru ilerledi. Bir dakika sonra bir kasılma daha geldi ve Anna çarşafı kaldırarak, "Tamam, işte başlıyoruz. Olabildiğince sert ıkmmanı istiyorum. Yapabilirsin, tatlım."

Leah Gabe'in elini o kadar sıkı tutmuştı ki birkaç parmağını ezdiğinden emindi ama Gabe bunu umursamadı. Anna çarşafın altında gizemli şeyler yapmakla meşguldü ama Gabe bunu da umursamadı. Tamamen kız kardeşine ve bebeğine yardım etmeye odaklanmıştı. Eğildi ve onu cesaretlendirdi, ona harika olduğunu, harika iş çıkardığını, onunla gurur duyduğunu söyledi.

Bir saatten fazla ıkındı, bu kesinlikle filmlerde olmayan bir şeydi. Anna onlara bebeğin doğduğunu söylediğinde, Leah'nın hastane önlüğü terden sıırılsıklam olmuştu ve Leah onu tuttuğu için kolları ağrıyor ve morarıyordu.

"Tamam, Leah," dedi Anna. "Birkaç kez daha ıkın ve işte oradasın. Yapabilirsin."

Leah tekrar itmek için hazırlanırken kapı patlayarak açıldı ve Josh tökezleyerek odaya girdi. Vahşi gözlerle etrafına bakındı ve sonra karısına doğru koştu.

"Başardın!" Leah gözyaşları yüzünden akarken ona sarılarak haykırdı.

Anna ona sıırıttı. "Hoş geldin baba. Bebeğinle tanışmaya hazır mısınız?"

Josh başını salladı ve Leah'nın üzerine eğilerek saçlarını düzeltti ve Gabe'in duyamayacağı bir şeyler mırıldandı.

Anna çarşafı tekrar kaldırdı. "Bir sonraki kasılma, büyük bir ıkınma daha, tamam mı?"

Leah başıyla onayladı ve Josh onun elini tuttu. Gabe onlara biraz yer açmak için bir adım geri çekildi, ama Leah'nın diğer eli dışarı fırladı ve el yordamıyla onu aramaya başladı. "Gabe! Sana burada da ihtiyacım var!"

Gabe gözlerindeki yanmayı kırıştıtırarak uzaklaştırdı. Anna başını kaldırdı ve gülümsedi. Leah'nın diğer elini tuttu ve bir sonraki kasılma geldiğinde hep birlikte ona tezahürat yaptılar ve Leah olabildiğince sert itti. Bir an sonra, Anna kanlı, ıslak, kıpır kıpır bir bebeği çarşafın altından çıkarıp Leah'nın kollarına bırakırken, Leah büyük bir nefes alarak yatağa yığıldı.

"Tebrikler anne," dedi Anna, aynı anda hem gülümseyip hem ağlayarak. "Bir kız bebeğiniz oldu."

Leah ve Josh gözyaşları içinde bebeğin etrafına toplandılar. Anna bebeği ve sırtını kontrol etmek için işe koyuldu.

Leah'nın çarşafı ve sonra doktorlar bebekler doğduktan sonra ne yapıyorsa onu yapmak için odanın içinde koşuşturdu.

Gabe duvara yaslandı ve gözlerini bebeğe dikti. Bu sümüksü, iğrenç, feryat eden yaratık o güne kadar gördüğü en şaşırtıcı şeydi. Onun dünyaya gelmesine yardım ettiğine inanamıyordu. Anna'nın doktorluk mesleği onu her zaman etkilemişti ama bunu her gün yapmasının ne kadar inanılmaz olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir dakika sonra Anna onun yanına kaydı. "Tebrikler, Gabe Amca."

Gabe bakışlarını bebekten ayırdı ve bitkin gözlerini Anna'ya çevirdi. "Teşekkürler," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkıyordu.

"Burada işim bitti ve Leah, Constance ile emin ellerde." Anna yatağı yığılmış ve başlarını birbirine bastırmış olan küçük aileyi işaret etti. "Belki de onları biraz yalnız bırakmalıyız?"

Gabe hâlâ sersemlemiş bir halde başını salladı ve Anna'yı loş koridorda takip etti. Saatine baktı, saat sabahın üçüydü. Anna bekleme odasına doğru yöneldi ama Gabe durdu ve Anna'nın koluna girerek onu kendine doğru çekti.

"Anna. Bu... bu inanılmazdı. İnanılmazdın."

Anna gülümsedi. "Benim tek yaptığım bebeği yakalamaktı. Zor iş sen ve Leah yaptınız." Uzandı ve onun elini sıktı. "Gerçekten harikaydın, Gabe. Gerçekten," diye fısıldadı.

Gabe elini sıktı. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Kolyeyi itiraf etmeliydi.

Ve sonra ona kalması için yalvarmak zorunda kaldı.

Neyse ki koridorun sonundaki bir kapı açıldı da sabahın üçünde hastane koridorunda tüm sırlarını dökmekten kurtuldu. Bu doğru zaman değildi. Ama bunu bir an önce yapması gerekiyordu.

Anna onu bekleme odasına doğru çekti. "Hadi gel. Gidip Rachel'a yeniden teyze olduğunu söyleyelim."

"Bekle." Yüzünü ona döndü. "Anna, benimle Chicago'daki düğüne gel. Eşim ol." Nefesini tuttu.

Sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Gitmeyi çok isterim."

Gabe'in omuzları gevşedi. Chicago'da baş başa geçirecekleri iki gün sonunda konuşabileceklerdi. Gerçekten konuşabileceklerdi.

Ve sonunda sırlarını arkalarında bırakabileceklerdi.

OTUZ

Anna bavulunu otel yatağının yanına bıraktı ve odayı kontrol etti. Gabe düğün için aynı otelde bir süit ayırtmıştı. Kral yataklı bir yatak odası ve çekyatlı küçük bir oturma odası vardı.

Uyku düzenini konuşmamışlardı.

Gabe diğer odadan, bavulunu kanepenin yanına bırakarak, "Hazırlan, tatlım," dedi. "Ocak ayında Chicago'dayız ve bugün turist olacağız. Düğün bu akşam altıya kadar değil, yani bütün günümüz var."

Gabe onu en sevdiği brunch mekanına götürdü ve kahvaltıdan sonra karda dışarı çıktılar, kaldırımda durdular, böylece Gabe atkısını onun boynuna sarabildi. Sonra eldivenli elini kolunun kıvrımına soktu ve onu Millennium Park'a doğru götürdü. Frank Gehry tasarımı müzik pavyonunda dolaştılar ve ünlü gümüş fasulye heykelinin önünde selfie çektiler. Ardından, buz pateni pistine giden turist kalabalığından kaçmak için, Chicago silüetinin dramatik fonunda yer alan dört mevsim çok yıllık bir bahçe olan Lurie Bahçesi'ne doğru yürüdüler.

Etraflarına yağan kar, patikayı bir toz tabakasıyla kaplayarak, yıpranmış tohum kümeleri ve uykudaki otlar arasında dolaşırken ayak seslerini susturdu. Etrafa bir durgunluk çökmüş, onları şehrin gürültüsünden soyutlamıştı.

Onlar. Nefesleri bile kesilmiş, donmuş havaya karışırken buz puflarına dönüşmüştü.

Köşeyi dönüp başka bir ıssız yola girdiklerinde Gabe yürümeyi bıraktı ve onu omuzlarından tuttu. "Anna, burada benimle olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Onun ciddi ifadesi karşısında gülümsedi. "Ben de öyle." Bunlar her zaman en iyi anları olmuştu, sadece ikisi kolay arkadaşlıklarına geri dönüyorlardı, birbirlerine söyleyecekleri şeyler asla tükenmiyordu ama sessizlikle de rahatlardı. Yıllar geçtikçe, aralarındaki bu bağ lastik bir bant gibi gerildi ve onları birbirlerinden uzaklaştıran güç ne kadar büyük olursa, sonunda o kadar sert bir şekilde tekrar bir araya geldiler.

Gabe her zamanki gibi onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. "İkimiz için de uzun bir yol oldu, değil mi?" Eğildi. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmene her zaman izin vermediğimi biliyorum. Bugünden itibaren bunun değişmesini istiyorum."

Gözlerini ayıramadan ona baktı. Adam ona doğru bir adım daha attı ve kadın onun sıcak nefesinin donmuş yanaklarını sıyırdığını hissedebildi.

Ani bir rüzgâr çayırdı eserek buzla kaplı bitkileri şiddetiyle eğdi. Anna şapkasının uçmasını engellemek için elini başına kenetledi ve Gabe de sırtını rüzgâra dönerek onu vücuduyla korudu. Anna ona doğru eğildi, Gabe de kollarını Anna'nın etrafına dolayarak onu sıcak tutmak için kendine çekti.

Titriyordu ama bu soğuktan değildi.

Öğleden sonra, düğün için hazırlanmak üzere otele geri döndüler. Gabe oturma odasında duş alıp giyinirken Anna yatak odasının kapısını kapattı. Anna genellikle yirmi dakika içinde her şeye hazır olabilirdi ama bu bir saatten fazla sürdü çünkü Gabe'in daha önce söylediği sözler kafasında dönüp dururken sürekli boşluğa bakıyordu.

Bugünden itibaren bunun değişmesini istiyorum.

Anna uzun zamandır ilk kez umutlu hissediyordu. Anna'nın birkaç hafta önce doğum öncesi kontrol için tekrar görmekten heyecan duyduğu Hayleigh gibi hastalarla hastanede yaptığı işten gurur duyuyordu. Annesinin DNA testi sonuçları, laboratuvardaki yığılma ve aylarca süren bekleyişin ardından her an çıkabilirdi. Yakında Anna uzun zamandır beklediği cevabı alabilirdi. Ve son birkaç ayı annesinin ölmüş olabileceği gerçeğiyle yüzleşerek geçirmiş olması, hâlâ orada olan insanların kıymetini bilmesine yardımcı olmuştu. Özellikle de Weatherall'ların.

Ve Gabe.

Tüm vücudu aşırı dozda kafein almış gibi uğulduyordu ama vücudundaki tek uyarıcı diğer odadaki adamdı. Artık popüler bir erkek öğrenci yurdu çocuğuna aşık olan zavallı, çaresiz bir lise öğrencisi değildi. Gabe'in ilgisini çektiği için şanslı sayılacağı türden bir kadındı. Belki de öyle davranmaya başlamanın, istediği şeyin peşinden gitmenin zamanı gelmişti.

Anna küçük siyah elbisesini giydi, aynaya son bir kez baktı ve oturma odasının kapısını açtı. Gabe kanepede oturmuş, mini bardan bir şişe su içiyor ve bir dergiyi karıştırıyordu. Mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesi, yeleği ve kravatıyla, bir ayağını diğer dizinin üzerine koymuş halde, sanki birisi lüks bir erkek dergisinin moda sayfaları için fotoğrafını çekmiş gibi görünüyordu.

Gabe başını kaldırıp baktı ve sonra durdu, suyu dudaklarına kadar gelmişti. "Tanrım," diye mırıldandı. Bakışları yavaşça kızın yüzünden ayaklarına doğru kaydı ve sonra tekrar yukarı çıktı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Sen de harika görünüyorsun." Sırıttı. "Oldukça iyi görünen bir çift olduk."

"Kesinlikle öyle."

"Sonra Gabe ödevine baktı ve yirmi dakikadır kendi fikrini savunduğunu ve *yanlış kitabı okuduğunu* fark etti. Başka biri olsa hatasını kabul ederdi ama Gabe

irkilmedi bile. Profesörün kafası karışana kadar tartışmaya devam etti, profesör pes etti ve dersi erken bitirdi."

Anna, Gabe'in arkadaşının yüksek lisans sınıfıyla ilgili anlattıklarına güldü ve küresel ekonomi projesinde onunla birlikte çalıştığı günleri hatırladı. "Bu tıpkı benim tanıdığım Gabe'e benziyor. Yanılsa bile her zaman haklı olmak zorunda."

"Hey!" Gabe elinde iki içkiyle bardan dönerken sahte bir öfkeyle itiraz etti. Birini Anna'nın önüne koydu ve yanındaki sandalyeye kayarak masanın etrafında hafifçe sarhoş olmuş eski sınıf arkadaşlarına baktı. "Artık şu utanç verici Gabe hikâyelerini bitirebilir miyiz lütfen?"

Gabe'in Harvard'da ekonomi profesörü olan arkadaşı Jess güldü. "Oh, hadi ama. Kız arkadaşının neye bulaştığını bilmesi gerek."

Gabe Anna'ya döndü ve çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Oh, Anna neye bulaştığını biliyor." Ayağa kalktı ve Anna'nın elini çekiştirdi. "Benimle dans etmeye gelir misin?"

Anna, Gabe ile birlikte balo salonuna yöneldi ve arkadaşlarının çoğu da onları takip etmek için ayağa kalktı. DJ Beyoncé, Prince ve düğün konuklarının isteklerini çalarken hepsi dans pistine yığıldı.

Sonra dans müziğine bir ara verildi ve DJ Adele'in slow bir şarkısını çalmaya başladı. Gabe uzanıp Anna'nın elinden tuttu ve onu kendine doğru çekti. Anna ona doğru eğildi, Gabe'in tanıdık odunsu kokusu onu sarmıştı. Gabe çenesini Anna'nın saçlarına sürttü ve kolunu Anna'nın etrafında sıkarak avuç içini Anna'nın sırtına doğru kaydırды. Parmakları kızın ensesindeki deriyi sıyrarak omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Hiç konuşmadılar. Sadece birbirlerine sarıldılar ve müzik etraflarında dönerken sallandılar. Anna gözlerini kapattı ve adamın kalbi ona karşı atarken her şeyi unuttu. Şarkının son bölümleri çalmaya başladığında dans etmeyi bıraktılar ama birbirlerinden ayrılmadılar.

Gabe boğuk bir sesle, "Buradan çıkmak istiyor musun?" diye mırıldandı.

Anna'nın kalbi kaburgalarına çarptı. Çok basit bir soruydu ama arkasında çok fazla anlam vardı. O kadar

Ona karşı olan hisleriyle boğuşmaktan yorulmuştu. Çok istediği şeyi inkâr etmekten yorulmuştu.

"Evet. Hadi gidelim buradan."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Onun elini tuttu ve kimseye veda etmeden balo salonunun Fransız kapılarından çıkıp otelin lobisine yöneldiler.

Aceleyle asansöre bindiler ve Anna başka biri gelmeden önce "kapı kapatma" düğmesine bastı. Eğer bir otel müşterisiyle havadan sudan konuşmak zorunda kalırsa, gerçek dünyaya geri dönebilirdi. Ve hayatında bir kez olsun olmak istediği son yer orasıydı. Özellikle de Gabe fırtına bulutu gibi gözlerini ona dikmiş, arzuyla kararmışken.

Asansörün kapısı kapandı ve yalnız kaldılar.

Gabe ellerini kızın saçlarına daldırarak onu duvara yasladı ve ağzıyla yakaladı. Kız da onu gömleğinden yakalayıp öptü ve kendine doğru sertçe çekti.

Öylece kaldılar, aralarında on yıldan fazla bir süredir yanan arzuyla birbirlerini öptüler. Asansörün kapısı bir ding sesiyle açıldı ve tökezleyerek kendi katlarına çıktılar. Anna onun ağzını tekrar kendi ağzına çekti ve Gabe onu koridorda, süitlerinin kapısına çarpana kadar geri götürdü. Anna'nın tüm vücudu uğulduyordu ve otel odalarından birinin çıkıp da onu Gabe'in pantolonundan tişörtünü çekip ellerini sert göğsünde gezdirirken yakalamasını hiç umursamıyordu.

Gabe cebinden anahtar kartını çıkardı ve kapıya sokmak için arkasından uzandı. Beceriksizce yere düşürürken yarı güldü, yarı küfretti.

Birkaç denemeden sonra nihayet kapıyı açmayı başardılar ve süitin içine düştüler. Gabe'in kravatı çıktı ve yere düştü, onu gömleği izledi. Bir dakika sonra elbisesi ayaklarının dibinde bir su birikintisi içindeydi.

Sonra Gabe geri çekilip ona baktı. "Tanrım, çok güzelsin. Sana bütün gün bakabilirim."

Tekrar bir araya geldiler, dudaklar çarpıştı, nefesler kesildi. Gabe'in kolları sırtına dolandı, bir eli onu göğsünün sert düzlemlerine doğru çekerken, diğeri sütyenini açmak için uzandı. Bir kayış

Kolundan kaydı ve ağzıyla onu takip etti, boynundan omzuna ve sonra göğüslerinin tepesine sıcak öpücükler yerleştirdi.

Anna ellerini Gabe'in saçlarına doğru kaydıldı ve göğsünden yankılanan kısık bir iniltiyle takdirini gösterdi. Gabe keşfetmek için acele etmedi ve ağzının ve ellerinin okşadığı her yerden kıvılcımlar ateşlenip Anna'nın merkezinde sıcak ve acil bir şekilde toplanırken Anna'nın başı geriye düştü. Sonra o yeri de buldu ve Anna'yı yatak odasının kapısına yasladı. Gabe'in eli aşağıya doğru indiğinde ve bacakları titreyip pes etmekle tehdit ettiğinde ahşap çerçeveveyi kavradı, destek için minnettar oldu.

Anna bu duyguya kendini kaptıldı, zihni bulanıklaştı, vücudu Gabe'e doğru eğilirken Gabe onu zirveye çıkarmak için tüm doğru yerleri buldu.

Sonunda aşağı indiğinde Gabe arkasına yaslanıp onun gözlerine baktı ve alnındaki terli bir tutam saçı okşadı. "Sen eve döndüğünden beri tek düşünebildiğim şey bu," diye mırıldandı. "Sana dokunmak. Bedenini bedenimde hissetmek."

Anna'nın gözleri yeniden odaklandı, Gabe'in kaslı göğsünün hatlarını, düz karnını, onu da en az kendisi kadar tahrik ettiğinin kanıtı olan gümüş kemer tokasını izledi. Bu onun bilmediğı, rüyaları dışında hiç görmediğı tek yeri ydi. Sıcak, terli ve gözlerini kapatıp onunla geçirdiğı her acı verici, hayali ana geri dönme arzusuyla uyandığı rüyalar.

Uzanıp kemer kayışını tokadan geçirdi ve altındaki düğmeyi açtı. Gabe giysilerinin geri k a l a n ı n d a n çabucak kurtuldu ve Anna onu avucunun içine aldı.

şimdi keşfetme, okşama sırası ondaydı. Ağır bir nefes aldı ve kalbi sarsıldı çünkü bu anın hayali bir yanı yoktu ya da Gabe'in yüzündeki duygu ona bunun fiziksel zevkten çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Kapı aralığndan yatak odasına doğru ilerlerken ağızları tekrar bir araya geldi. Anna'nın bacakları yatağı çarptı ve geriye doğru yuvarlanarak onu üzerine çekti.

Hayatında ilk kez, savrulmanın ne demek olduğunu anladı. Odaklanamıyor, hiç düşünemiyordu. Tek yapabildiği Gabe olan dalgaya kapılmaktı. Ağzı ve elleri teninde sıcak, güzel, sert vücudu içinde ve *gözleri* -o *gözler*- ona bakıyordu.

Süpürölmek bile bunu tarif etmeye yetmez.

OTUZ BİR

Gece yarısı olduğunda Anna'nın iştahı iyice açılmıştı. Tüm o gergin enerjisi sayesinde düğünde pek bir şey y e m e m i ş t i ve Gabe'le geçirdiği son bir saat onu açlıktan ölür hale getirmişti.

Yatakta doğruldu ve Gabe'in gömleğini çekti. Az önce birbirlerine yaptıkları onca şeyden sonra, alçakgönüllülük için biraz geç kalmıştı. Ama yine de bu *Gabe*'di. Onun burada olduğu ve kendisine ait olduğu gerçeğini aklına getirmekte zorlanıyordu.

Siparişlerini söylerken oda servisi menüsünün üzerinden ona baktı. Adam yatağa çaprazlamasına uzanmıştı, uzun gövdesini ince bir çarşaftan başka bir şey örtmüyordu ve kalçalarına kadar iniyordu. Vücudu yeniden uğuldamaya başladı. Bunu tekrar yapabilir miydi? Çünkü ona asla doyamayacağından oldukça emindi.

Gabe telefonu kapattı. "Yemek yarım saat içinde burada olacak." Bir dirseğinin üzerine dayanarak ona doğru yuvarlandı. "Gece yarısı krep yemeyi sevdiğini şu ana kadar nasıl bilemedim?"

"Bebekler her zaman dokuzdan beşe programında ortaya çıkmaz. Bazen kahvaltı gece yarısı gelir."

"Senin hakkında bilmediğim başka ne var?" Gabe doğrulup yakasından çekistirerek omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Bana hiç bahsetmediğin bir *dövmen* olduğu gerçeği dışında mı?"

Anna ona utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. Boynunun arkasındaki noktadan sol omzuna doğru kıvrılan botanik tasarımdan bahsediyordu. "Birkaç meslektaşım ile birlikte

Geçen yıl iş molası için Paris'e gitmiştik. Çok fazla şampanya içtik ve sabahın birinde tesadüfen bir dövme salonuna girdik." Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Ben tam bir klişeyim."

Anna, tasarımın annesinin ona verdiği kolyedeki oymadan esinlenerek yapıldığından bahsetmedi. O fark etmeden önce yastıklara yaslandı.

Gabe eğlenerek başını salladı. "Sırlarla dolusun. Benden başka ne saklıyorsun?"

Anna'nın gülümsemesi durakladı. Kimseye söylemediği bazı şeyler vardı. O ana kadar kimseye söylemeyeceğine inandığı şeyler. Ama o ana kadar kendini hiç bu kadar güvende de hissetmemişti.

Belki de hayatında ilk kez hazırды. Her zaman yaptığı gibi sadece ilerlemeye devam etmeye değil. Geçmiş geride bırakıp yoluna devam etmeye de.

"Sana her şeyi anlatmak istiyorum, Gabe. Ama bazı şeyler biraz daha uzun sürebilir."

Gabe'in yüzü ciddileşerek kendi karışık duygularını yansıttı. Yıllardır annesi hakkında konuşmamışlardı. Hayatının bu kısmını ondan bu kadar uzun süre sakladığı için üzgün müydü? Titrek bir nefes aldı, her ne cevap verecekse neredeyse gergin görünüyordu.

İşler başka bir ciddiyete bürünmeden önce Anna bir elini onun göğsüne koydu ve ağzını bir gülümsemeye dönüştürdü. "Sanırım bana bir sır verme sırası sende. En utanç verici sırrını duymak istiyorum."

Bir an için Gabe neredeyse rahatlamış görünüyordu ama sonra sanki her şeyin ruhuna girmiş gibiydi, başını eğdi ve derin ve karanlık bir şeyi açıklayıp açıklamamayı tartışıyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Tamam. Birazcık bağımlı olabilirim" -durakladı, derin bir nefes aldı- "aşırı derecede sevimsiz gençlik dizileri izliyorum. Bilirsiniz, *Gossip Girl* ve *Pretty Little Liars* gibi. Sanırım bu benim hakkımda bilmen gereken bir şey."

"Hayır." Anna elini ağzına bastırdı, omuzları sessiz kahkahalarla titriyordu.

Gabe hafifçe kızardı, bu da onun daha da gülmesine neden oldu. "Bu benim suçum değil. Leah onları bana onunla birlikte izletti."

ve sonra ben de bağımlısı oldum."

Anna parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "'Zorla' izletti." "Beni zorladı."

Anna kıkırdama krizine girerek kollarını kendi etrafında sararak yastığa doğru yığıldı. Sonunda kendine geldiğinde, Gabe'in yüzünde orantısız bir sırıtışla ona baktığını gördü.

Uzandı ve kızın bir tutam saçını çekiştirdi. "Küresel ekonomi dersinin ilk gününde, odanın öbür ucunda birbirimize ters ters bakarken birinin bize sonumuzun böyle olacağını söylediğini hayal edebiliyor musun?"

"Ne? Utanç verici sırlarımızı paylaşmak mı? O zamanlar *Veronica Mars*'ı izlemek için kendini dernek tuvaletine kilitlediğini bilseydim..."

"Hayır. *Böyle* demek istedim." Ona doğru yaklaştı ve elini çıplak bacağında gezdirdi. "Sen ve ben birlikte."

Anna, projelerinde kiminle çalışmak zorunda kalacağını öğrenmekten korkan, çok büyük tişörtlü o sıska çocuğu düşündü. Sonra da etrafı güzel arkadaşlarıyla çevrili o ukala çocuğu. Buna inanamazdı. Peki ya Gabe? "Dehşete düşerdin."

"Hayır." Gabe gözlerini kısarak ona baktı. "Dehşete mi kapıldın? Şey, sen benden daha gençtin, o yüzden seni öyle düşününce ürkmüş olabilirim. Ama hayır. Ben olsam... ilgimi çekerdi."

Ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Oh, hadi ama. Başlangıçta birbirimizden nefret ediyorduk."

"İşte bu yüzden ilgimi çekerdi. Senden başka kimse benimle böyle tartışmamıştı. Ve ailem." Başını sallayarak kıkırdadı. "Bilmeliydim." Elini uzatıp kızın saçlarını yanağından çekti ve gülümsemesi soldu. "Bu kadar zamanın geçmesine izin verdiğim için aptalın tekiyim."

Anna'nın ciğerleri göğsünde ağırlaşmıştı. Hayatının çoğunu annesini arayarak, geçmişte yaşayarak geçirmişti. Belki de artık şimdiki zamanına ve geleceğine odaklanmanın zamanı gelmişti. Ama bazen bu o kadar kolay olmuyordu. Şimdiki zaman, Gabe ile geçirdiği bu güzel gündü. Hâlâ en önemli şeylerden biri olan dostluklarıydı.

Bu kadar mesafe ve zamandan sonra bile hayatının bir parçasıydı. Yatağındaki Gabe'di, buruşuk çarşafların üzerinden ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Kendini onunla bir geleceğe açmak için geçmişteki tüm kalp kırıklıklarını, yaptığı tüm hataları geride bırakabilir miydi?

Bu riski alabilir miydi?

Gabe onu sırt üstü yatıp kendisine bakana kadar yatağa çekti. Gabe onun üzerine yuvarlandı, dirseklerini başının iki yanına dayarken vücudu onu yatağa bastırdı. Alnından, bir yanağından, diğer yanağından öptü. Sonra gözlerinin içine bakmak için geri çekildi, ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzakta duruyordu. "Seni çok uzun zamandır böyle istiyordum. Kendimi bildiğimden bile daha uzun süredir."

Uzandı ve yıllardır ellerini üzerinde gezdirmesini izlediği adamın alnına dökülen kalın, siyah saç tutamını geriye doğru itti ve sonra parmaklarının yanağından aşağı inmesine izin verdi. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

Ertesi sabah Anna saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yaptı ve bavulunu karıştırarak bir kot pantolon aradı. Gabe hâlâ yataktaydı.

-Uykuya daldığından beri neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama dün yaşadıkları güzel günün ılık sisi içinde uyanmıştı. Ve dün gece.

Nefesi kesildi ve tekrar yorganın altına girip onun sıcak sırtına sarılmak istedi. Ama alt kattaki kahve dükkânı onu çağırıyordu. Çaresizce kafeine ihtiyacı vardı ve hazır başlamışken belki biraz da ekstra güçlü Tylenol. Geriye dönüp baktığında, neredeyse aç karnına içtiği üç kadeh şarap en iyi anı değildi ama düğünde Gabe'le dans ederken o kadar eğlenmişti ki hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Anna ayakkabılarını bağlamak için eğildi ve ayağa kalktığında şakaklarındaki çarpıntı neredeyse onu devirecekti. Tamam, belki şarap kısmından birazcık pişmanlık duymuştur.

Başını mümkün olduğunca sabit tutarak çantasını karıştırdı ve sakinleştirici bir şeyler aradı ama genelde başı ağrımazdı, bu yüzden yanına bir şey almayı unutmuştu.

Gabe'in bavulu kendi bavulunun yanında duruyordu, tuvalet seti de en üstteydi. Seyahat boy diş macunu ve tıraş kremi geçerek çantaya uzandı ve reçetesiz satılan ağrı kesici ilaçları koyabileceği bir kap aradı. Eli küçük kadife bir mücevher kutusuna değdi ve onu çantadan çıkardı.

Gabe'in Chicago'ya yaptığı bir yolculukta bavuluna sıkıştırmaması kesinlikle garip bir şeydi. Ama küçüktü ve tuvalet çantasına rahatça sığıyordu. Onu salladığında, içinde bir şeyler tıkırdadı. Belki de bazı ilaçları büyük kaplarından çıkarmış ve onun yerine bunu kullanmıştı.

Anna kapağı çevirip açtı. Ve sonra dondu kaldı.

Kutunun içine kazınmış altın bir yarım ay kolye yerleştirilmişti. Eli otomatik olarak kendi boynuna gitti ve orada duran kolyenin etrafına dolandı. Yirmi yıldır taktığı kolyeye. Gabe, annesinin ona verdiği kolyenin birebir kopyasını nereden bulmuştu?

Sonra parmaklarını çiçek deseninin üzerinde gezdirdi ve bu kolyenin eşleşmediğini fark etti. Bu bir ayna görüntüsüydü. Annesinin eskiden taktığı kolyenin eşiği. Kendi kolyesiyle bir yapboz parçası gibi birbirine uyan kolye.

Gabe bunu nereden bulmuş olabilir? Annesi bu kolyeleri Anna küçük bir çocukken Lawrenceville'deki bir hediyelik eşya dükkânından almıştı. Mücevher tasarımcısının her tasarımdan birden fazla yapmış olması mümkündü. Ama bu yirmi yıl önceydi ve o dükkân çoktan gitmişti. Gabe'in annesinin yarısının bir kopyasını bulmuş olma ihtimali neydi?

Bir şekilde araştırmış ve tasarımcının izini mi bulmuştu? Anna kutuyu elinde evirip çevirerek bir çeşit logo aradı ve sonra kolyenin durduğu kadife kareyi kaldırıp altına baktı.

Kutunun dibinde katlanmış, el yazısıyla yazılmış bir makbuz vardı. Anna kâğıdı çekip çıkardı ve bacağının üzerinde düzleştirdi. Sayfanın üst kısmında dükkânın adı ve adresi profesyonelce basılmıştı ve

Mağaza görevlisi altına kolyenin kısa bir tanımını ve fiyatını karalamıştı.

Gabe kolyeyi Altına Hücum Rehin Dükkânı adlı bir yerden elli dolara satın almıştı. Bu isimde tanıdık gelen bir şey vardı.

Ve sonra Anna'nın kalbi göğsüne çarptı. Çünkü dükkânın adının altında 1989 *Mission Caddesi* adresi yazıyordu. *San Francisco, California*.

Gabe bu kolyeyi Capp Sokağı'ndaki evin köşesindeki rehinci dükkânından almıştı. Nefesi kesildi ve görüşü bulanıklaştı, öyle ki sayfadaki kelimeleri zar zor okuyabildi. Ama adresi geçip sayfanın üstünde yazan tarihe kadar taramayı başardı.

On dört yıl önce.

Bu mümkün müydü?

Bu annesinin kolyesinin bir kopyası değildi. Bu gerçek olmalıydı. Ve eğer Gabe bunu bir rehin dükkânında bulduysa, annesi köşede otururken satmış olmalıydı.

Hayatının bu noktasında Anna nadiren gafil avlanırdı. Annesi gittikten sonra hayatta kalma mücadelesi veren o yalnız genç kıza benzeyen hiçbir yanı yoktu. Ama o kolyeyi tutarken ve temsil ettiği tüm ihanetlerin farkına varırken -annesinin, Gabe'in- Anna yine oradaydı, eski püskü bir apartman dairesinde ev sahibinden saklanıyordu. Çocuklar saçına sakız atarken lisenin koridorlarında yürüyordu. Bir dizi karanlık bodrum merdiveninden aşağı bakıyordu. Annesinin çantasını toplayıp hayatından çıkıp gitmesini izliyordu.

Anna banyoya koştu ve kustu.

Sonra sessizce eşyalarını topladı ve dışarı çıktı.

OTUZ İKİ

Gabe pencerelerden süzülen ve yüzüne vuran güneşe uyandı. Gözlerini kısıp gerindi, bir gece önce yaptığı dans ve diğer... egzersizlerden dolayı hoş bir şekilde ağrıyordu. Bir anda anıları geri geldi.

Anna.

Bunun olması bir şok değildi; uzun zamandır aralarında bir şeyler yaşanıyordu. Ve hayal ettiğinden daha iyi olması da bir şok değildi. Hayır, şok, kendini ne kadar sakin ve net hissettiğinden kaynaklanıyordu. Daha önce hiçbir şeyden o anda emin olduğu kadar emin hissetmemişti.

Göğsünde bir mutluluk patlaması alevlendi. Anna onun istediği her şeydi. Eski bir tişörtün içinde, saçları atkuyruğundan kaymış bir halde, şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan daha güzeldi. Ekonomi, politika ya da dünyanın durumu hakkında herhangi bir tartışmada ona meydan okuyabilirdi ama aynı zamanda edepsiz bir şakaya gülmekten de geri durmazdı. Yaptığı saçmalıkları yüzüne vurur ve hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermezdi. Zeki, şefkatli ve çok seksiydi.

Her günün dün gibi olmasını istiyordu. Onun yanında uykuya dalmak ve onun kendisine ait olduğunu bilerek uyanmak istiyordu. Onu mutlu etmek, güldürmek, zevkten nefesinin kesilmesini sağlamak ve önceki gece defalarca yaptığı gibi dikkatli kontrolünü bırakmak istiyordu.

Anna'nın da bunu hissettiğinden emindi. Anna'nın kendini korumak için ördüğü duvarlara rağmen, onları her zaman aşmayı başaran tek kişi o olmuştu. Aralarındaki bağ, aralarına girmesi gereken tüm engellere meydan okumuştı. Ve şimdi bu geçmişte kalmıştı ve nihayet başından beri ö n l e r i n d e duran şeyi yakalama zamanı gelmişti.

Gabe ona yakın olmak, ona dokunmak, koyu renk saçları yastığa dağılmış halde yanında uyuyuşunu izlemek için can atarak yuvarlandı. Ama buruşuk bir otel çarşafı dışında Anna'nın yattığı taraf boştu.

Onun çoktan uyanmış olmasını beklemiyordu, özellikle de önceki gece bu kadar az uyuduktan sonra. Başını banyoya doğru eğerek akan suyun sesini dinledi ama tek duyduğu sessizlikti. Uçuşları öğleden sonraya kalmıştı ve otelden ayrılmaları için birkaç saat daha geçmesi gerekiyordu. Yataktan kalktı ve oturma odasına yöneldi. Onu yatağına geri döndürmek için bolca zamanı vardı.

Oturma odasının boş olması dışında.

Anna muhtemelen lobideki kafeye koşmuştu. Ona bir mesaj göndermek için telefonunu eline aldığı anda gözleri bavuluna takıldı.

Oh. Kahretsin.

Tam tepede, tuvalet malzemelerinin yanında, rehinci dükkânından aldığı ucuz kadife kutu duruyordu. Kapağı açıktı ve içindekiler etrafa saçılmıştı.

Kolye.

Anna kolyeyi bulmuştu.

Bunu ona vermek için doğru zamanı bulmayı umarak yanında getirmişti. Kalbi küt küt atarken, yatak odasının kapısından bakmak için arkasını döndü.

Anna'nın tüm eşyaları gitmişti.

Gabe onun adının yanındaki arama düğmesine bastı. İki kez çaldı ve sonra bir kayıt açıldı. Aramayı reddetmiş ve onu sesli mesaja yönlendirmişti. Tamam, bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. O bir aptaldı. Dün gece ona kolyeden bahsetmeliydi.

Kahretsin, ona yıllar önce söylemeliydi.

Gabe bir mesaj gönderdi.

Konuşmamız gerek. Olduğun yerde kal, ben hemen geliyorum.

Gönderdiği mesajın altında üzerinde üç nokta bulunan küçük gri bir baloncuk belirdi, bu da mesajı okuduğunu ve yanıt verdiğini gösteriyordu. Telefonuna baktı, beklerken ağırlığını ileri geri kaydırđı. Üç nokta kayboldu ama mesaj gelmedi. Bir dakika geçti ve hiçbir şey olmadı. Cevap vermeyecekti. Bir mesaj daha gönderdi.

Anna, her şeyi berbat ettim. Lütfen konuş benimle.

Hala bir şey yok.

Üç nokta işaretli gri baloncuk tekrar belirdi ve sonunda bir yanıt belirdi.

Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Telefonumu kapatıp uçağa biniyorum. Beni yalnız bırak.

Gabe telefonu masaya çarparak kapattı. Uçağı kalkmadan önce havaalanına gitmesi gerekiyordu. Bir kot pantolon ve b i r tişört kapıp üzerine geçirdi ve süitin içinde dolaşarak eşyalarını t o p l a y ı p gece çantasına attı.

Bir dakika sonra kapıdan çıkmıştı.

Asansör sonsuza kadar sürdü ve yavaşça lobiye inerken Gabe ayağını yere vurdu. Oda anahtarını ve kredi kartını resepsiyon görevlisine fırlattı ve görevlinin bilgisayarını kontrol etmesi, bazı belgeleri yazdırması ve imzalaması için uzatması bir yıl kadar sürerken kıpırdandı. Gabe imzasını karaladı ve ardından telefonunu kullanarak kendisini alması için bir Lyft çağırdı.

Gabe havaalanında güvenlikten geçtiğinde, Anna'nın bindiğinden şüphelendiğı uçak çoktan kalkmış ve kapılar kapanmıştı. Denemesine rağmen, Gabe kapıdaki görevliyi ikna edemedi.

onun için tekrar açıyordu. Havaalanı banyosunun aynasında kendine bakarken bunun hiç de şaşırtıcı olmadığını fark etti. Dört saatten az bir uyku onu solgun ve vahşi gözlü yapmıştı. Otel odasından çıkmak için acele ederken gömleğini ters giydiğini fark etmemişti.

Daha da kötüsü, uçağının kalkmasını beklerken yoğun bir kar yağışı başladı ve uçuşu gece yarısını geçene kadar ertelendi. Nihayet uçağa bindiğinde, uykusuzluk ve altı fincan havaalanı kahvesi yüzünden gergindi ve Anna'nın hâlâ telefonlarına cevap vermemesinden endişe ediyordu.

Ve asla yapamayacağından korkuyordu.

OTUZ ÜÇ

Hayleigh kırık bir kol ve morarmış bir gözle tekrar acil servisteydi. Anna Pazartesi sabahı hastanedeki erken vardiyasına geldiğinde çağrıyı aldı. Genç kadını muayene etmek için aceleyle aşağı indi ve bir mucize eseri bebek yine iyiydi.

Hayleigh, Anna'nın gözlerini kaçırıp konuyu değiştirmeye çalıştıktan sonra, sonunda Rachel'ı erkek arkadaşından ayrılmasına yardım etmesi için hiç aramadığını itiraf etti. Zorlamak Anna'ya düşmezdi ama bebek birkaç hafta içinde doğacaktı. Sonunda yapabildiği tek şey, Hayleigh'ye üzerinde Rachel'ın numarasının yazılı olduğu bir kart daha vermek oldu. Sonra da telefonu kendi çevirip vermemek için kendini zorlayarak ellerini ceplerine soktu.

Anna, Hayleigh'in odasından doğruca iki ay erken doğum yapan bir hastaya, ardından da preeklampsisi olan ve acil sezaryen yapılması gereken bir başka hastaya gitti. Ancak doğum merkezinin bir ucundan diğerine koşmak bile onu geçen hafta sonunun şokundan uzaklaştıramadı.

Harika, korkunç hafta sonu.

O öğleden sonra geç saatlerde Anna nihayet otomattan bir granola bar alabildi ve kısa bir mola için doktorların salonuna gitti. İlgilenmesi gereken başka bir acil durum olmadığı için neredeyse pişmanlık duyuyordu çünkü telefonunu açar açmaz Gabe'den gelen beş mesaj belirdi ve hepsi de onunla konuşması için yalvarıyordu.

Anna onun ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordu. Gabe o kolyeyi yıllardır yanında taşıyordu. *On yıldan fazla bir süredir.* San Francisco'ya taşındığı için deli olduğunu düşünmesine, kalabalıkta annesinin özelliklerine sahip kadınları aramasına izin vermişti. Ve tüm bu süre boyunca, Anna'nın annesinin Capp Sokağı'ndaki o evde yaşadığını biliyordu. Ya Anna ona parktaki kadından ve DNA testinden bahsetseydi? Yalan söylemeye devam eder ve annesinin onu sonsuza dek terk etmek istememiş olabileceğine inanmasına izin verir miydi?

Anna tam telefonunu kapatacak ki bir telefon aramasıyla uğuldadı. Arayanın yine Gabe olduğuna şüphe yoktu. Anna iç çekerek telefonu elinde evirip çevirdi. Ama hayır. Numara hayal meyal tanıdığı bir numaraydı. San Francisco alan kodlu bir numaraydı.

Elleri titreyerek cevap vermek için kaydırdı.

"Bayan Campbell, ben Memur Deacon," diye bir ses geldi telefondan.

Anna salonun boş olmasına şükrederek yavaşça kanepeye uzandı. "Evet? Benim için bir haberin var mı?"

"Biliyorum." Memur Deacon tereddüt etti ve Anna kalbinin atışını duyabiliyordu. Bu, özlemini çektiği ve aynı ölçüde korktuğu andı. Ve sonra tekrar konuştu. "DNA testlerinin eşleşmediğini bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Oh." Anna'nın ciğerlerinden nefes fışkırdı.

"Parkta bulduğumuz kadın annen değildi."

"Bu-" Anna'nın sesi titriyordu. "Harika. Ben-bu harika." Peki neden ağlamaya tehlikeli bir şekilde yakın hissediyordu?

"Açıkçası, kayıp kişi raporunuzu açık tutacağız ve başka ipuçlarımız olursa size ulaşacağız," diye devam etti memur. "Artık DNA'nız elimizde olduğuna göre, diğer kimliği belirsiz eşleşmeleri daha hızlı bir şekilde araştırabileceğiz."

Anna şaşkınlıkla başını salladı.

"Bayan Campbell?" diye dürttü memur.

"Evet, buradayım. Özür dilerim. Evet. Başka ipuçlarınız olursa lütfen beni arayın." Anna telefonu kapattı ve gözlerini salona dikti. Eğer o kadın annesi değilse...

O zaman annesi hala dışarıda bir yerlerde olabilir. Hala hayatını yaşıyor olabilir.

Bensiz.

Anna annesinin öldüğünü öğrenmek istememişti... Annesinin onu gerçekten terk etmek istememiş olabileceği ihtimaline umutsuzca sarılmıştı. Ama şimdi... şimdi en başa dönmüştü. Annesinin dışarıda bir yerlerde olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Ve dönmek istememişti.

Anna gözlerini kapadı ve annesinin kolyesinin bulunduğu o ucuz kadife kutuyu hayal etti. Altına Hücum Rehin Dükkânı. Annesi kolyeyi satıcısına ödeme yapmak için mi rehin vermişti? Uyuşturucu almak için mi? Genç kızı hayatta kalma mücadelesi verirken, ülkenin diğer ucundaki hayatını yaşamaya devam etmek için mi? Anna hangi ihanetin daha kötü olduğundan emin değildi.

Annesinin onu bu kadar kolay gözden çıkarmış olması. Ya da Gabe'in bunu ondan bu kadar uzun süre saklamış olması.

Anna o akşam kapısının çalındığını duyduğunda, gelenin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Adam nihayet kapısına geldiğinde bir şeyler hissetmeyi ummuştı -öfke, üzüntü- ama tüm duygularını tükettiğini ve kutsanmış bir uyuşukluğa yerleştiğini görmek rahatlatıcıydı.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Gabe karşılama paspasının üzerinde durmuş, kollarını sanki onun kaçmasını engellemeye çalışıyormuş gibi kapı çerçevesinin iki yanına dayamıştı. Düşündüm de, belki de öyleydi. Kot pantolon ve gözlerine tam olarak uyan buz mavisi bir kapüşon giymişti. Koyu renk saçlarının bir tarafı yukarı kalkmıştı ve birkaç gündür tıraş olmamıştı ama dağınıklık bile ona çok ama çok yakışıyordu.

Adam eğildi ve kadının kalbi yerinden fırladı. Tamam, belki de tamamen uyuşmamıştı.

"Anna, lütfen konuş benimle."

Ona bakmaktan kaçındı ve içeri girmesi için tek davet olarak kapıyı açık bırakarak eve kaçtı. Onu içeri kadar takip etti.

Mutfağa gidip çaydanlığı açtı, çoğunlukla elleriyle bir şeyler yapmak için.

"Anna," dedi kapı aralığından. "Benden nefret ediyorsan seni suçlamıyorum."

Anna dolaptan bir kupa aldı ve tezgâha vurdu. "Gerçekten mi? Bunca yıldan sonra, sonunda bana kendi duygularıma karar verme ayrıcalığını mı tanıyacaksın?"

Arkasından, onun nefesini içine çektiğini duydu. "Sana en başından söylemeliydim."

Bir çay poşeti fırlattı. "Bunu benden saklarken ne *düşünüyordun*?"

Adam arkasından yaklaştı ve kadın arkasını dönerek adamın göğsüne çarptı. Adam uzanıp kızın kolunu tuttu ve *lanet olsun*, kızın kalbi tekrar yerinden fırladı.

"Seni koruduğumu sanıyordum. Kolyeyi ilk bulduğumda on yedi yaşındaydın ve hayatında hiçbir şey yoktu. Annenin her şeyin üstüne bir de kolyeyi rehin bırakmış olabileceğini sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Sadece ağzını aç ve söyle." Ondan uzaklaştı, utanç ve derin, aşılmaz bir üzüntüyle yanıyordu. Ne zaman iğrenç çocukluğunun dibine vurduğunu düşünse, biraz daha dibe batmayı başarıyordu. Gabe biliyordu ama bu şekilde öğrenmesi için onu terk etmişti. "Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Denedim." Gözleri onunkileri aradı. "Stinson Sahili'nde sana anlatmaya çalıştım ve sen bana duymak istemediğini söyledin."

Anna dudağını ısırды, sahilde neredeyse öpüştüklerini ve onun nasıl geri çekilip konuşmaları gerektiğini söylediğini hatırladı. Anna onun sözünü kesmiş ve gideceğini söylemişti.

"Kolyeyi Chicago'da aldım çünkü hafta sonundan önce sana söyleyeceğime dair kendime söz vermiştim. Sana daha önce söylemeliydim-" Başını eğdi. "Ama o kadar mükemmel bir gündü ki, sonra..." Sesi alçaldı. "Harika bir geceydi. Ve ben bunu mahvetmek istemedim. Ya da seni kaçırtmak."

"Bu benim kararım olmalıydı."

"Haklısın." Ellerini arka ceplerine soktu. "Bu işi tamamen berbat ettim. Ve seni asla affetmezsem suçlamıyorum"

beni. Ama umarım bana bir şans daha verirsin."

"Sana bir daha nasıl güvenebilirim ki?"

"Anna. Bir hata yaptım. Ama sen beni tanıyorsun. Ve benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ve biliyorsun ki sen ve ben asla birlikte sahip olduğumuz kadar iyi bir şey bulamayacağız." Yüzünde bir şey parladı, daha önce hiç görmediği bir kırılganlık.

Geri adım atmaya çalıştı ama tezgâh sırtına bastırıyordu ve gidebileceği başka bir yer yoktu. Başını ondan yana çevirdi ve gözlerini kapattı. Bu çok fazlaydı. Onun sert ve alaycı olmasına ve kendisiyle tartışmasına ihtiyacı vardı. Çünkü bunun berbat bir fikir olması için milyonlarca neden vardı. Ama ona böyle baktığında, bir tane bile düşünmek zordu.

Gabe'in eli kızın yanağında gezindi ve yüzünü nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Anna." Neredeyse bir fısıltıydı. O kadar yakındı ki nefesinin kulağına değdiğini hissedebiliyordu. "Bana bak. Lütfen."

Gözleri çırpınarak açıldı ve onunkileri buldu. Yılların özlemi kaçak bir tren gibi içine çarptı. Bunun gücü ciğerlerindeki havayı itti. Arkasındaki tezgâha tutundu, bacaklarının onu tutup tutmayacağından emin değildi. Dizleri bükülmeden önce Gabe'in kolu beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Eli saçlarına dolandı ve ağzı onunkini buldu, sert, sıcak ve aceleciydi.

Tezgâh sırtına battı ve adamın tıraşsız yüzü yanağını sıyırdı. Elleri sırtında geziniyor, gerilen kaslarını kavırıyordu. Adam hızlı bir hamleyle kadının önlüğünün bağlarını çözdü ve yere serdi. Kadın onları tekmeledi ve adam onu tezgâhın üzerine kaldırıp kalçalarını bacaklarının arasına bastırdığında, kot pantolonunun kaba kotu kalçalarını sıyırdı. Adamın eşofmanını omuzlarından çekip aldı ve yere fırlattı. Tişörtünü yolundan çekerek, boynunda sıcak öpücüklerden oluşan bir iz bırakan kot pantolonunun kemerini el yordamıyla aradı.

Elleri her yerdeydi, tişörtünün altından kayıyor ve tenini yakıyordu. Kadın adamın kemer tokasını kurcaladı ve adam kot pantolonunun fermuarını indirip boxer'ını kenara itecek kadar uzun bir süre onu bıraktı. Bacaklarını adamın etrafına sardı ve adam içinde hareket ederken ağzına doğru soludu, ritim o kadar yoğundu ki ev etraflarında yanabilirdi ve eşleşmezdi

Vücutlarındaki ısı. Adamın avuç içleri kalçalarını kavrarken kadın adama yapıştı ve birlikte uçurumun kenarına yuvarlanana kadar kendini daha derine itti.

Birkaç dakika sonra Anna, Gabe'in göğsüne yaslanmış, vücudu kalbinin atışıyla titreşiyordu. Gabe onu orada tutuyordu, bir eli hâlâ saçlarına dolanmıştı, diğeri ise sırtına sarılmıştı. Gözlerini kapattı ve hâlâ yarı sersemlemiş bir halde Gabe'in hissinde kayboldu. Nefes alışları yavaşlayana kadar hiçbir şey söylemeden öylece kaldılar.

Gabe ateşini de yanına alarak arkasına yaslandı. Anna gözlerini açtı, dünyanın biraz daha uzaklaşmasını diledi. Ama batmakta olan güneş o anı seçerek pencere çerçevesinin hemen altına düştü, yüzüne çarptı ve onu gerçeğe geri sürükledi. *Aman Tanrım.* Ne yapmışlardı?

"Anna," diye mırıldandı Gabe alçak bir sesle. "Bence konuşmalıyız. Gerçekten konuşalım. Birbirimize karşı tamamen açık olmamızı istiyorum."

Anna tezgâha yaslanıp ondan uzaklaştı. *Açık.*
Gabe açık olmalarını istedi. Bu da ne demek oluyor?

Tanıştıkları andan itibaren tüm ilişkileri devasa, çatırdayan bir yalanlar ve sırlar sütunundan başka bir şeye dayanmıyordu. Ve Gabe bunun yarısını bile bilmiyordu. Annesinin kolyesini rehinci dükkânında satmasının o kadar karanlık ve iğrenç olduğunu düşünüyordu ki, bu konuda ona karşı dürüst bile olamıyordu. Karanlık ve iğrenç olanın ne olduğunu bilmiyordu.

Tanrıya şükür geçen gece Chicago'da her şeyi anlatmamıştı. Onun yanında güvende olduğunu, ona güvenebileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Kendini savunmasız ve açıkta hisseden Anna, tişörtünü bacaklarının üzerinden aşağı çekmek için nafile bir girişimde bulundu. Onun rahatsızlığını hisseden Gabe bir adım geri çekildi ve önlüğünü yerden alıp kucağına koydu.

Pantolonunu düzeltmek için arkasını döndü. "Seninle oturma odasında buluşuruz, tamam mı? Konuşacak çok şeyimiz var."

O odadan çıkar çıkmaz Anna tezgahattan atladı ve mutfaktan kaçtı. Banyoda giysilerini çıkardı ve yüzüne su sıçrattı. Banyoda kıyafetlerini giydi ve yüzüne su sıçrattı.

Havluyu gözlerinden uzaklaştırdığında aynadaki yansıması ona bakıyordu.

Sadece kendine güvenebileceğini ne zaman öğrenecekti?

Anna, Gabe'i oturma odasının ortasında durmuş, kanepesinin üzerinde duran kutulara bakarken buldu. Taşıyıcı evde yaşadığı aylar boyunca beklediğinden çok daha fazla şey biriktirmişti: raflara dizilmiş bir dizi roman, en sevdiği kokuda bir dizi mum, bir el sanatları fuarından sırf vazgeçilemeyecek kadar güzel oldukları için aldığı bir çift el yapımı kase. Bugün erken saatlerde hastaneden eve döndüğünde hepsini bu kutulara doldurmuş ve yarın sabah Goodwill'e bırakmayı planlamıştı.

"Bütün bunlar da ne?" Gabe ölçülü bir sesle sordu. "Toplanıyor musun?"

"Kira kontratım yakında bitiyor."

"Rachel'ın arkadaşı bahar dönemi bitene kadar dönmeyecek. Eminim kira kontratını uzatacaktır." Durakladı, küçük oturma odasının diğer ucundan ona baktı. "Eğer sen istersen."

Anna onun gözlerine bakmadı.

Gabe ona doğru bir adım attı. "Anna? Neler oluyor burada?"

"Geri döneceğimi hep biliyordun."

Başını kaldırdı. "Geri mi? Orta Doğu'ya mı?" Anna başını salladı.

"Peki ya bu?" Aralarında bir el salladı. "Peki ya biz?"

Boynundaki kolyeye uzandı, başparmağıyla kazınmış deseni ovmaya çalıştı, neredeyse yirmi yıldır ona verdiği rahatlığı aradı. Ama eli havayı kavradı.

Kolyeyi koparmış ve kanepenin üzerindeki kutulardan birine atmıştı. Annesi gitmişti, terk etmişti ve tek çocuğuyla ilgili tüm kanıtları rehine vermişti. Ve eğer Gabe Anna'nın ne yaptığını öğrenirse, o da kaçmak isteyecekti. Ve var olduğuna dair tüm kanıtları rehin bırakırdı.

"*Biz* diye bir şey yok, Gabe. Eve gelmek bir hataydı ve bu kadar uzun süre burada kalmak daha da büyük bir hataydı."

Gabe bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Babamın kalp krizinden sonra burada olmaktan ya da Leah'nın bebeğini doğurmaktan pişman değilsin. Rachel ve annemle ya da Matt'in çocuklarıyla vakit geçirmekten." Gabe üç adımda odayı geçti ve onu omuzlarından tuttu. "Ve eminim ki sen de benimle birlikte olduğun için pişman değilsin."

Anna gözlerini kaçırdı. Ona yalan söyleyemezdi, bu konuda değil. "Bunun bir önemi yok. Ben buraya ait değilim. Hiçbir zaman buraya ait olmadım."

Gabe hayal kırıklığı içinde başını sallayarak arkasını döndü. Oturma odasında volta attı ve sonra aniden topuklarının üzerinde dönerek ona baktı. "*Seni terk eden ben değilim.*" Sesi her kelimeyle birlikte yükselirken bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben buradayım, Anna. *Buradayım.*" Ve bununla birlikte sesi kesildi ve hızını kaybeder gibi oldu. "Ben hep buradaydım." Omuzları çöktü ve Anna onun gözleriyle karşılaştığında gözleri kızarmıştı. "Anna, çok şey yaşadığını ve incindiğini biliyorum. Ama ne zaman geçmişini unutup mutlu olmanın bir yolunu bulacaksın?"

Kollarını önünde kavuşturmuş, birkaç dakika önce yapıştığı tişörtün altından pazıları esnemiş bir halde duruyordu. Saçları elini gezdirdiği yerden kalkmış, gümüş rengi gözleri parlamıştı. Şu anda bile ona olan çekiminin o kadar güçlü olmasından nefret ediyordu ki, sanki odada fiziksel bir varlık varmış gibi hissediyordu. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı.

Çok sinirlendi.

"Beni mutlu edeceğini mi sanıyorsun?"

Gabe, kız ona tokat atmış gibi irkildi. "Evet. Tamam." Bu acı parıltısı kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Haklısın. Benimle mutlu olmana izin vereceğini düşünecek kadar aptalım."

Anna arkasını dönüp pencereden dışarı baktı. Ama onun hâlâ oturma odasının ortasında durup kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Zayıflığına sessizce lanet okudu. Bunların hiçbirine hiç başlamamalıydılar.

Ve sonra Anna onun ayak seslerinin yere çarptığını duydu. Bir an sonra ön kapı açıldı ve tekrar çarparak kapandı.

Kalbindeki sızı nefes almak kadar tanıdıktı. Eğer gerçekten dürüst olsaydı, yavaş yavaş bu Gabe büyüklüğündeki

hayatının yarısına yakın bir süre boyunca orada delik. Binlerce kilometre uzakta yaşarken, bu duyguları bilincinin gerisinde, gün ışığında puslu ve belirsiz görünen bir gece rüyası gibi dikkatlice saklayabilmişti. On buçuk yıl boyunca onu kendisinden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çünkü onu severse, kaybedecekti.

Tıpkı sevdiği herkes gibi.

OTUZ DÖRT

Önlüğüne takılı nöbetçi telefonu çalmaya başladığında Anna doktorlar odasında hastalar arasında mola veriyordu. "Alo, ben Dr. Campbell."

"Hey, Doktor," diye seslendi Constance.

"315'teki Helen henüz ıkmaya hazır olamaz." Anna, epidural bir saat önce etkisini gösterdiğinde hastasını rahatça *The Bachelor*'ı izlerken bırakmıştı. Constance ona hasta ilerlediğinde arayacağını söylemişti.

"Hayır. Kasılmalar dört dakika arayla oluyor ve durumu iyi. Ama Sue Ellen bekarlığa veda partisinden gül alamadı, yani onu zor bir gece bekliyor."

Anna gülümsedi. Bu işi çok sevmişti ve birkaç hafta içinde sona erdiğinde iş arkadaşlarını özleyecekti. Salı günü, Gabe'in çekip gitmesinin ertesi sabahı istifasını vermişti ve bu beklediğinden daha zor olmuştu.

"Ana santralden size bir telefon geldi," dedi Constance. "Bağlayacağım."

Anna odayı geçti ve öğle yemeğini sakladığı buzdolabının kapağını açtı. Helen'in kasılmaları şiddetlenmeden önce yemeğini yemeliydi. Arayan da muhtemelen doğum sancısı çeken başka bir hastaydı. Bazen paniğe kapılıp onun çağrı hattı yerine doğrudan hastaneyi arıyorlardı.

"Alo?" Anna telefonu yanağı ile omzu arasına koyarak birinin sandviçini kenara itti ve salatasına uzandı

arkasında.

"Alo?" diye kalın bir Pittsburgh aksanıyla bir ses tizleşti. Geçmişinde birkaç on yıldan fazla sigara içmiş yaşlı bir kadına aitmiş gibi geliyordu. Kesinlikle doğum sancısı çeken bir hastanın acil ses tonu değildi. "Bu?" diye devam etti kadın. "Anna'ya ulaşmaya çalışıyorum. Anna Campbell."

"Bu Anna Campbell," dedi Anna kaşlarını birbirine çatarak. Bu seste tanıdık bir şeyler vardı. "Kimsiniz?"

"Oh, güzel. Ben, şey... Şey"-kadın kelimelerin üzerinde tökezledi -"Ben... Anna, bu senin annen."

Anna nefes almayı bıraktı. Telefon omzuyla kulağı arasındaki yuvasından kaydı ve yere düşmeden hemen önce yakaladı. Buzdolabının kapısını çarparak kapattı, telefonu terli bir eliyle kavradı ve masaya geri döndü, diğer eliyle körlemesine bir sandalyeyi tutmaya çalıştı.

Yere çöken Anna sığ bir nefes çekti. "Bu bir şaka mı? Kimsiniz?"

Bir duraksama oldu ve sonra nihayet, "Ben senin annenim." Annesi ölmüştü.

Elbette Anna bunu gerçekten bilmiyordu. Ama son altı ayını annesinin parkta kalp krizinden öldüğüne kendini inandırarak geçirmiş ve bu zihninde gerçek olmuştu. DNA sonuçlarını aldıktan ve rehin verilen kolyeyi öğrendikten sonra, Anna bu numarayı sürdürmesinin daha iyi olacağına karar vermişti. Annesi her nereye gitmiş olursa olsun, Anna'nın hayatında olmasını umursamıyordu. Ve Anna için artık hayatına devam etme zamanı gelmişti.

"Adın ne senin?" Anna sordu. "Adım Deb. Deb Campbell. Anna, benim."

Anna sallanmasını engellemek için boştaki elini sandalyesinin koluna dayadı. O ses. Bu ses çok tanıdıktı. Baş dönmesini engellemek için gözlerini kapattı. "Ne istiyorsun?" diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı.

"Belki konuşmak için bir araya gelebiliriz diye düşündüm." Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir araya gelmek mi? Neredesin sen?"

"Pittsburgh'dayım. Ben sadece-" Annesi neredeyse tam bir dakika süren bir öksürükle kesildi. Sonunda kendini toparladı. "Özür dilerim."

"Pittsburgh'da mısın?" Anna onun sesindeki histeri tonunu duyarak sordu. "Ne zamandan beri?"

"Oh, yıllar oldu."

Yıllardır. Annesi *yıllardır* burada, Pittsburgh'daydı. Tek çocuğuna ulaşmaya çalışmış mıydı? Eski mahallesine gidip sormuş muydu? İsteseydi Anna'yı bulmak zor olmazdı.

Bu da istemediği anlamına geliyor.

"Uh-huh." Anna'nın sesi, midesinin çalkalanmasına ve tüm vücudunun titremesine rağmen mucizevi bir şekilde sakindi. "Ve şimdi birlikte olmak mı istiyorsun? Neden şimdi?"

Ama Anna birdenbire *nedenini* anlamıştı. Yıllar önce kolyeyi rehin vermesiyle aynı nedendi bu.

Annesi boğazını temizledi. "Şey, bunu yüz yüze konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

Ve işte oradaydı.

"Doğru. Çünkü sana telefonda para veremem. Ya da hayır. Doğru, beni iş yerinden aradınız. Doktor olduğumu biliyorsun. Uyuşturucu mu bekliyordun?"

"Şey, aslında ben-" Annesi tekrar öksürmeye başladı.

Anna orada oturmuş o korkunç sesleri dinliyordu ve yaşadığı şok yavaş yavaş öfkeye dönüştü. Çok rahatlamıştı çünkü öfkeyle başa çıkabilirdi. O başarılı bir yetişkindi, hayatta kalmak için umutsuzca çabalayan korkmuş bir çocuk değil. Ve bu kadına enerjisini bir saniye daha vermesine gerek yoktu.

"Dinle, benden para ya da uyuşturucu almayacaksın. Beni bir daha arama." Kapatmak için düğmeye bastı ve ardından telefonu önündeki masaya fırlattı.

Anna ondan uzaklaştı ve sandalyesini arkasındaki duvara çarpana kadar geriye itti.

Onun annesi olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Anna neredeyse yirmi yıldır ondan haber almamıştı ve birdenbire aramaya mı başlamıştı? Eğer annesiye, bunun tek açıklaması bir şeyler yapmış olmasıydı.

Google'da araştırırken çocuğunun doktor olduğunu ve Pittsburgh'a döndüğünü öğrendi ve kolay bir ödeme günü gördü. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti.

Ama Anna orada otururken, elleri hâlâ titrerken, içine bir kuşku düştü. Belki de bu kadar aceleci davranmamalı ve telefonu öylece kapatmamalıydı. Arama hastanenin devasa telefon sistemi üzerinden gelmişti. İzini sürmenin bir yolu var mıydı? Eğer Anna annesinin genç kızlığından beri nerede olduğuna dair bir cevap istiyorsa, telefonu kapattığında bu şansı kaybetmiş miydi?

Titreyerek nefes aldı. Cevapların bir önemi var mıydı? Belki de annesinin onun için yaptığı tek güzel şey en başta çekip gitmekti.

Sandalyesinden fırlayıp küçük odanın içinde volta atmaya başladı ama ne yapacağına karar veremedi salonun kapısı açıldı. Constance orada durmuş, zorlukla nefes alıyordu, saçları her zaman başının tepesinde yaptığı düzgün topuzdan dışarı dökülmüştü.

"Anna," diye soludu, bir elini göğsüne bastırarak. "Sana şu anda ihtiyacımız var."

Anna iş arkadaşına doğru kararsız bir adım attı. "Helen mi?" Şakaklarını ovuşturarak beynini şimdiki ana getirmeye çalıştı. Hastalarının ona ihtiyacı vardı.

"Hayır." Constance bir nefes daha çekti. "Başka bir hasta. Hayleigh adında bir kız."

Hayleigh. "Doğum sancısı mı çekiyor?" Lütfen yine erkek arkadaşının onu dövdüğünü söyleme.

"Hayır." Constance başını salladı. "Hayır, doğum sancısı çekmiyor." Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti ve bir an için tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın göründü.

Anna'nın kalbi çarpmaya başladı. Constance otuz yıldır doğumhanede çalışıyordu ve her şeyi görmüştü. Bu iyi bir şey olamazdı. "Ne oldu?"

"Erkek arkadaşı... O-" Hemşirenin omuzları önlük gömleğinin altında çöktü. "Onu vurdu. Başaramayacak. Bebeği doğurtmak için sezaryen yapman gerekiyor."

OTUZ BEŞ

Gabe gelir ve yoksulluk tuzaklarının dinamikleri hakkında bir dersin ortasında ki haberci çantası beş dakika içinde yaklaşık onuncu kez çaldı. Ders verirken telefonunu her zaman titreşime alır ve çantasında bırakırdı. Arada sırada bir arama ya da mesaj aldığı anda genellikle bunu fark etmezdi. Ama bu o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, telefon tekrar çaldığında ön sırada oturan birkaç kız bile kıkırdamaya başladı. İçlerinden biri elini kaldırdı.

"Dr. Weatherall?"

"Evet, Amelia?"

"Sanırım biri seni ele geçirmeye çalışıyor."

Amelia'nın arkadaşları yeni bir kahkaha tufanı kopardı.

Gabe içini çekti. "Öyle görünüyor, değil mi? Tamam, on dakika ara verelim ve döndüğümüzde vize ödevini tartışırız."

O çantasından telefonunu çıkarırken öğrenciler sandalyelerinden kalkıp amfiden dışarı fırladılar.

Anna'dan altı cevapsız arama, artı bir sesli mesaj.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve mesajı dinlemek için hızla düğmeye bastı.

"Merhaba, benim. Ben, uh..." Bu Anna'nın sesiydi, ama o kadar boğuktu ki -sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi- sonraki kelimelerini zar zor seçebildi, ama "Sana ihtiyacım var" gibi geliyordu.

Sanki biri yüzüne spot ışığı tutmuş gibi görüşü bembeyaz oldu. Gabe önündeki masaya tutundu.

Kulaklarına kan hücüm ederken.

"Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama-" Sonra başka bir şey daha söyledi ama adam çözemedi.

Gabe kâğıtlarını ve dizüstü bilgisayarını çantasına doldurdu ve asistanına eliyle işaret etti. "Hemen gitmem gerekiyor. Sen bitirebilir misin? Herkese ara sınav ödevini ver." Kapıya yönelmeden önce başını sallamasını bekleme zahmetine bile girmede.

Öğrencilerinin bakışlarını görmezden gelen Gabe, onları iterek koridorda ilerledi ve koşarken telefonu çevirdi.

Lanet olsun. Direkt sesli mesaja. Belki *onu* tekrar arıyordu, belki de Rachel'ı ya da başka birini denemişti.

Gabe binanın kapısından fırlayıp otoparkın köşesini döndü ve arabasına doğru koşarken kapının kilidini açmak için düğmeye bastı. Anna'nın numarasını tekrar denedi ama başarılı olamadı ve telefonu yanındaki koltuğa fırlattı.

Park yerinden hızla çıktı ve direksiyonu Anna'nın evine doğru kırdı.

OTUZ ALTI

Anna arabalı evine varır varmaz eve aceleyle döndüğü için pişman oldu. Hastanede her şeyi geride bırakmak istemişti: polis memurları, Hayleigh'in cesedini götüren adli tabip, Anna'yı Hayleigh'in acil durum bağlantıları ve bebeğin yakın akrabaları hakkında sorgulayan sosyal hizmet görevlisi.

Ve sonra o telefon görüşmesi oldu.

Tek istediği eve gitmek, yatağa uzanmak ve tüm bunlardan kaçmaktı. Ama oraya vardığında vücudu rahat edemeyecek kadar ağrıyordu ve kendini uyuyamayacak kadar gergin hissediyordu. Polis Hayleigh'e saldıranın hapiste olduğunu söylemişti ama bu, rüzgâr pencereleri her tıkırdattığında ve ön kapıyı her salladığında zıplamasına engel olmamıştı. Tüm kilitlerin sağlam olup olmadığını kontrol etti ve sonra emin olmak için tekrar kontrol etti. Mantıksızdı; adam onun için gelmeyecekti ama bu yine de dehşeti durdurmadı.

Ya da hattın diğer ucundaki o sesin yankısı.

Rachel onu ararsa gelmeyi teklif edecekti ama Anna ondan bunu isteyemezdi. Geç olmuştu ve kar gerçekten de yağmaya başlamıştı. Küçük dairesinin etrafında bir tur daha attı, kapı ve pencere kilitlerini tekrar kontrol etti. Sonra kanepeye uzandı.

Anna, Gabe'i şimdiye kadar hissettiği tüm fiziksel acılardan daha büyük bir acıyla özliyordu ama o telefonuna cevap vermiyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Onu terk ettiğinden beri konuşmamışlardı ve kalbi bu gece onun gözlerindeki soğukluğa ve mesafeye dayanamazdı.

O anda kapı çalındı. Kalbi küt küt atarak koltuktan fırladı ve oturma odasının ortasında donakaldı.

Hayleigh'in saldırganı hapiste, dedi kendi kendine.

Ama korktuğu canavar aslında bu değildi. Rüyalarına giren canavar.

Başka bir vuruş.

Tek yapması gereken yürüyüp pencereden dışarı bakmaktı ama bacakları çalışmıyor gibiydi. Birden telefonu elinde titredi ve titreyen elleriyle gelen mesajı okudu.

Hey, evde misin? Dışarıdayım.

Anna aceleyle kapıya yöneldi.

Gabe ellerini ceplerine sokmuş, omuzları soğuktan kamburlaşmış bir halde verandanın ışığında duruyordu. Kar taneleri gömleğine yapışmış ve siyah saçlarında parıldıyordu. Hayatı boyunca kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemiştir. Kendini onun kollarına atmak istedi ama son karşılaşmalarının anısı, evin içinde esen soğuk rüzgâr gibi ona çarptı. Bu yüzden kendini tuttu ve hırkasını üzerine çekti.

"Merhaba," diye mırıldandı.

Gabe'in çılgın bakışları kızın vücudunda gezindi ve tekrar yüzüne döndü. "Yaralandın mı? Ne oldu?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye mırıldandı. "Ben iyiyim. Bu gece bir hastamı kaybettim. Sana bahsettiğim, erkek arkadaşının dövdüğü kadın. Bu sefer başaramadı."

"Ah, Anna." Ona doğru bir adım attı ve elini yanağına koydu. "Çok üzgünüm," diye nefes aldı.

Anna kollarını kendi etrafında sardı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Adam onun yanından geçip eve girerken döndü, oturma odasına geçmeden önce botlarını tekmelemek için durdu. Adamın orada dikildiğini görünce kalbi sıkıştı. O kadar uzun ve sağlamdı ki, tüm daireyi dolduruyor gibiydi. Koyu renk saçları

Her zamanki gibi üstünü örttü ve uzanıp üstünü düzeltme ve omuzlarındaki kar tanelerini fırçalama isteğiyle savaştı.

"Palton nerede?" diye sordu.

Gabe omuz silkerek pantolonuna ve oxford gömleğine baktı. "Bilmiyorum. Sanırım ofisimde. Bir dersin ortasında dışarı çıktım."

Anna ayaklarına baktı. "Özür dilerim."

Gabe ona doğru bir adım attı ve sonra durdu, sanki ona uzanmamak için ellerini yumruk yaptı. Ellerini ceplerine soktu ve alçak bir sesle, "Anna, ne olursa olsun, ben senin en iyi arkadaşınım. Beni her zaman arayabilirsin. *Her zaman* gelirim."

Ağlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Ön kapının yanında beklerken aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu, adam orada olduğu için ne diyeceğini bilemiyordu. Birbirleriyle her zaman çok kolay anlaşmışlardı ama şimdi gariplik onu yakalamıştı. Kalbindeki sızı iki katına çıktı ve gözleri yandı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

"Bu önlükleri değiştireceğim." Adam cevap veremeden kadın yatak odasına kaçtı ve onu oturma odasının ortasında tek başına bıraktı.

Yatak odasının güvenliğinde, Anna'nın gözyaşları döküldü. Avucunu ıslak yanaklarına sürdü ve dolabının kapağını açarak giyecek bir şeyler aramaya başladı. Doğumdan sonra temiz önlüklerini giymişti. Giydikleri Hayleigh'in kanıyla kaplıydı, sezaryenden değil, acil servis doktorlarının annesiz bir çocuk dünyaya getirmesine izin verecek kadar uzun süre engellemeye çalıştıkları kurşun yarasının bir sonucuydu.

Anna bu sözlerin gerçekliği karşısında ürperdi.

Annesiz bir çocuk daha.

Anna dolaptan birkaç giysi çıkardı ama onları giymek yerine yatağa yığıldı. Gözyaşlarını durdurmaya çalıştıkça yanaklarından daha fazla süzülüyorlardı. Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılana ve başını kaldırıp bakana kadar yatakta ne kadar oturduğunu, gözlerinin yavaşça aktığını bilmiyordu. Gabe eğilmişti.

Kollarını önünde kavuşturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle kapının pervazına yaslanmıştı.

"Hey." Sesi nazikti, bu da kalbinde bir çatlak daha oluşturdu. "İyi misin?"

Anna başını salladı ve avucunun içiyle ıslak yanaklarını sildi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Daha fazla gözyaşı dökülürken başını salladı.

Odaya girdi ve onun yanındaki yatağa uzandı. "Emin misin?"

"Evet... hayır."

Her şey çok fazlaydı. Yüzünü ondan çevirdi, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

"Hey," diye fısıldadı Gabe, kızın omzundan çekiştirerek ve onu kendisine doğru çevirerek. Başka bir şey söylemedi, sadece kollarını ona doladı ve göğsüne doğru çekti.

Bir kez hıçkırmaya başladı mı, duramazdı. Sanki yıllar süren kuraklıktan sonra gökyüzü açılmış ve bir anda muson yağmurları yağmaya başlamıştı. Şiddet uygulayan babası hapiste olan ve annesi ölmüş olan yeni doğmuş bebek için ağladı. Eskiden olduğu çocuk için, kendi genç hayatındaki şiddet için ve onu korumaya çalışmayan yetişkinler için ağladı. Ve sonra Gabe için, her zaman, *her zaman* onun yanında olan tek kişi için ve onu neredeyse kaybetmenin verdiği ıstırap için ağladı.

Gabe kollarını onun etrafında sıktı ve yanağını başının üstüne bastırdı. Kız ona sarıldı, yumruğunu gömleğine geçirdi ve göğsüne doğru hıçkırarak ağladı. Gabe sadece ona sarıldı ve ağlamasına izin verdi.

Uzun bir süre sonra hıçkırıkları sessiz soluklara dönüştü ama Gabe'in kollarında, başı onun göğsünde ve kalbi ona doğru atarken kaldı. Bu ritim onu yatıştırdı. Sonunda derin, ürpertici bir nefes aldı ve doğrulup oturdu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını yanağından itti. "Yorgun olmalısın. Uyumak ister misin?"

Anna başını salladı. "Yapabileceğimden emin değilim." "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Hiçbir fikri yoktu. Gün on yıl kadar uzundu. "Kahvaltı, sanırım."

"Yemek yemen lazım. Neden önce üstünü değiştirmiyorsun?"

Beş dakika sonra Anna, Gabe'i mutfakta koşuştururken buldu. İçeri girdiğinde ona bir bardak su doldurdu, sonra buzdolabının içindekileri - ya da içindekilerin eksikliğini- görünce ona yan gözle bakarak paket servis için köşedeki Tayland restoranını aradı.

Sırtlarını kanepenin karşılıklı kollarına dayayarak oturdular, ayakları ortada birbirine dolandı ve kartonlardan yediler. Konuşmadılar ama sessizlik garip değil rahattı, bu da onu biraz daha sakinleştirdi. Birkaç dakika sonra yemek çubuklarını pad Thai'sine soktu ve Gabe'e baktı. Saçları hâlâ bir tarafa düşmüştü, gömleği kızın ağladığı yerden kırıkmıştı ve gümüş rengi gözleri loş ışıkta daha solgun görünüyordu. Donuk bir özlem sızısı derinlerde bir yerleri kemiriyordu.

Derin bir nefes aldı. Ve sonra şansını denedi. "Gabe, sana hiç söylemediğim bir şey var."

Gabe ona bakmak için başını kaldırdı ama sessiz kaldı.

Yemeğini inceledi, yemek çubuklarını kutuya defalarca sapladı. "Bir şey-" Nefesi kesildi. "Bir şey oldu... uzun zaman önce."

Gabe kanepenin minderlerine doğru kayarak onun yanına oturdu. Yemeği alıp sehpanın üzerine koydu ve sonra onun eline uzandı.

Anna, sanki ona çocukluğunda yaşadığı dehşeti anlatmak yerine hastalarından birinin hayati bulgularını sıralıyormuş gibi, sesini düzgün çıkmaya zorladı. "Annem işini kaybedince eve erkek getirmeye başladı."

Gabe başını salladı.

"Sana bunu zaten söyledim. Ama hepsini anlatmadım. Adamlar ona para ve uyuşturucu verdiler. Başka bir iş bulamadı ve bize baktılar. Ama..." Durdu ve Gabe'e baktı. Geçmişi hakkında herkesten çok şey biliyordu ama bu...

Bunu hiç *kimseye* söylememiştir.

"Çoğu ona pek iyi davranmıyordu." Anna'nın yatak odasındaki dolaba saklanıp bir an önce bitmesini umduğu pek çok kavga, çığlık çığlığa tartışmalar olmuştu. Ya da birkaç blok ötedeki kütüphanede beklemek için yangın merdiveninden aşağı kayardı. "Ben on üç yaşındayken eve bir adam getirdi ve o diğerlerinden daha da kötüydü." Gabe o kadar yakınına oturmuştu ki kolundaki kasların gerginliğini hissedebiliyordu ama Gabe gözlerini önüne dikmiş, ona bakamıyordu. "Kız en ufak bir yanlış yaptığında -yemek tenceresini yaktığında ya da ona yanlış bira getirdiğinde- adam uzanıp kızın suratına bir tokat atardı."

Annesi bahaneler üretmeye devam etti. *O yorgun. Kafası güzel. Üzgün.*

"Ona göre *her zaman* üzgündü. Ama hiç öyle görünmüyordu. Daha da kötüleşiyor gibiydi." Çok geçmeden yanmış yemeğin üzerine elinin tersiyle vurmak yerine yumruklarını kullanmaya başlamış. Annesi omzu çıkmış bir halde hastaneye kaldırılmış, bir sonraki sefer de iki kaburgası kırılmış. "Ama o öylece kaldı. Ona ihtiyacımız olduğunu söyledi. O da bizimle ilgilendi." Anna ellerine baktı. "Markette bir işe girdim, eve yeterince para getirirsem belki artık ona ihtiyacımız kalmaz diye umuyordum. Ama yetmedi. Hiçbir zaman yetmedi."

Azıcık bakkal maaşı bunu asla karşılamayacaktı. "Bir gün okulda ateşim çıktı ve okul annemin gelip beni alması gerektiğini söyledi. Otoparka gittiğimde erkek arkadaşı da yanındaydı ve gününü böldüğüm için çok kızgındı. Yapacak işleri olduğunu söyledi. Annem ona beni eve bırakmasını söyledi ama yolumuzun üzerinde değildi ve önce onun evine uğramak zorunda kaldık."

Anna boğaz ağrısının keskin acısını, ateşinin titremesini, kamyonetin arka koltuğunda beklemesini söylediklerinde kapının çarpmasını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Yıllar sonra şimdi bile, kafasının içinde bu olayı tekrar tekrar yaşıyordu. Belki de onlarla birlikte gitmiş olsaydı, olaylar bu şekilde gelişmezdi. Belki de ne kadar hasta olduğunu saklayabilseydi,

onu almak zorunda kalmazdı ve bunların hiçbirini yaşamazdı.

"Sanırım uyuyakalmışım çünkü uyandığında hava kararmak üzereydi. Ben de onları aramak için içeri girdim. Mutfakta kavga ediyorlardı. Çok kötüydü. Onu neyin kızdırdığını bilmiyorum. Herhangi bir şey olabilirdi. Ama annem yerdeydi, kanlar içindeydi ve o da-" Anna gözlerini kapattı. "Onu öldüreceğini sandım. Koştum ve onu annemin üzerinden çekmeye çalıştım. Ama o beni yakaladı ve yere yatırdı."

Gabe sesli bir nefes çekti ve elini onun elinin etrafında sıktı.

İşte o zaman panik başlamıştı. Adam çok büyüktü, çok ağırdı ve zar zor nefes alabiliyordu - onu üzerinden nasıl çıkarabilirdi? Eğer onun altından kurtulabilirse, bir şey bulabilirdi, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey.

"Sonra kafamı kaldırdım ve annem oradaydı, kolunu çekiştiriyor, beni yalnız bırakması için bağıırıyordu. Annemin peşinden gitmek için ayağa kalktı ve işte o zaman ben-"

Anna konuşmayı kesti. İşte bu

kadar. "İşte o zaman onu ittim."

Yaptığı en kötü şeydi.

"Omzu bodrum kapısının çerçevesine çarptı ve sonra tökezledi... ve merdivenlerden aşağı düştü. Orada öylece yatıyordu, kanlar içindeydi, vücudu garip bir açıyla eğilmişti. Ve biliyordum. Sadece biliyordum." Anna düzensiz bir nefes aldı. "Onu ben öldürdüm."

Anna konuşmayı kesti ve Gabe kanepenin minderlerine yaslanıp sanki Anna'nın zihninde bıraktığı korkunç görüntüyü silmeye çalışıyormuş gibi elini alnında gezdirdi.

Tabii ki silmek istiyor.

Bu normal değildi. Normal insanlar annelerinin erkek arkadaşlarını öldürmezdi. Normal insanların her geçen dakika daha da korkunç ve kirli hale gelen korkunç, kirli geçmişleri yoktu. *Tabii ki benden olabildiğince uzak olmak istiyor.*

Ama sonunda dönüp ona baktığında, adam kalkıp gitmedi. Uzandı, kolunu ona doladı ve onu göğsüne çekti.

Oraya tekrar dönmek çok ama çok güzeldi.

"Annem ve ben kaçtık," diye devam etti. "Kimse orada olduğumuzu anlamadan kaçtık."

Konuştığında sesi çiğdi. "Anna, çok üzgünüm." Başını iki yana salladı. "Bunu söylemek kulağa çok yetersiz geliyor. Ama başına gelenler için çok üzgünüm. Ve çok kızgınım ve umarım bunların *hiçbirinin* senin suçun olmadığını biliyorsundur."

"Gitti, Gabe," diye mırıldandı Anna gömleğinin pamuğuna doğru. "Ertesi gün bir çanta hazırladı ve gitti."

"Ve sen kendini suçladın."

"Birilerine borcu vardı ve erkek arkadaşı" -Anna irkildi- "*gittiği* için borcunu ödeyecek durumda değildi. Bir yolunu bulmazsa onu aramaya geleceklerdi. Bu yüzden birkaç telefon görüşmesi yaptı ve Kaliforniya'da bir iş fırsatı olduğunu öğrendi. Ve kabul etti. Eminim karanlık ve yasadışı bir şeydi. Ama çaresizdi. Ondan sonra Capp Caddesi'ndeki o numaradan birkaç kez aradı. Sonra da ortadan kayboldu."

"Ve o zamandan beri cevaplar arıyorsun." Gabe kollarını gevşetti ve onun yüzüne bakabilmek için geriye doğru kaydı. "Hâlâ kendini suçluyor musun?"

Anna gözlerini kapadı, rehin bırakılan kolyeyi, telefonda buluşmak isteyen tanıdık sesi hatırladı. Hâlâ kendini mi suçluyordu? Yoksa sonunda Deb Campbell'ın bağımlılığını her zaman kızının önüne koyduğunu ve Anna'nın bunu göremediğini mi fark etmişti?

"Nasıl hissettiğimden emin değilim. Mantıken bunun benim hatam olmadığını, bugün olanların Hayleigh'in bebeğinin hatası olmadığından daha fazla biliyorum. Hiçbirinin benim hatam olmadığını biliyorum. Ama utanç, yirmi yıldır içinden su akan bir kayada aşınmış bir oluk gibi. Şimdiye kadar yaptığım her şey bu yönden aktı."

"Bu yüzden nehrin yönünü değiştirmeliyiz."

Yapabilir miydi? Sonunda korkunç çocukluğuyla yüzleşip yeni yollar açmayı öğrenebilir miydi? Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şey olacaktı.

Dar alanda Gabe'e baktı. "Biz" demişti. Bunu yapabilir miydi? Onun bu işe sadık kalacağına güvenebilir miydi?

ortalık fena halde karıştığında?

Ama belki de amaç buydu. Kaçmaya devam ederse asla bilemeyecekti. Her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam ederse.

Tayland yemeklerini bitirdiler ve Netflix'te akılsız bir komedi filmi izlemeye koyuldular. Daha açılış jeneriği bile bitmeden vücudunun ağırlaştığını hissetti. Anna'nın bildiği bir sonraki şey, yatağında yalnız olduğuydu. Odanın köşesinde bir hareket hissetti ve doğrulmak için çabaladı.

Gabe yarı karanlıkta bir koltukta oturuyordu, çapraz bacağına bir kitap dayamıştı ve küçük okuma ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu.

"Gabe," diye nefes aldı. "Saat kaç?" Yatağa gittiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Uyurken Gabe onu oraya mı götürmüştü?

Gabe saatine baktı. "Sabah iki civarı." "Hâlâ buradasın."

"Yalnız uyanmanı istemedim."

"Ah," dedi, kalbi küt küt atıyordu. Ona söylediği onca şeyden sonra bile...

Yalnız uyanmamı istemedi.

Gabe esnedi ve arkasına yaslanıp uzun bacaklarını önünde uzattı. "Ben de tam senin kanepende yatmayı düşünüyordum."

Anna oturma odasındaki o küçük kanepeyi hayal etti. Onunki gibi küçük daireler için üretilmiş ekstra küçük mobilyalardan geldiğine emindi. Gabe'in uzun boyunu o şeyin üzerine sıkıştırıp uyuyabildiğini hayal bile edemiyordu. Ona iyi olduğunu söylemeli ve eve gitmesi için onu cesaretlendirmeliydi. Ama ağzından çıkacak kelimeleri bir türlü toparlayamıyordu.

Onun yerine, büyük boy yatakta yanındaki yeri işaret etti. "Burada uyuyabilirsin."

Gabe ona yan gözle baktı. "Emin misin?"

Kız başını salladı.

Ayağa kalktı ve yatağa doğru ilerledi. Adam buruşuk oxford gömleğini ve kemerini çıkarırken Anna gözlerini kaçırdı.

pantolonunu ve tişörtünü giydi. Adam onun yanına tırmandığında yatak ağırlığının altında kaldı. Kadın yavaşça yan yattı, böylece yüzü ona dönüktü.

Gözlerini kapatarak uykuya dalmaya çalıştı ama Gabe diğer tüm duyularını tüketti. Yatak birden on derece daha sıcak oldu ve onun tanıdık odunsu kokusu yastıkların üzerinden süzüldü. Onun hafifçe nefes alışını duyabiliyor ve göğsünün hafifçe inip kalkışını hissedebiliyordu.

Birkaç dakika uyur gibi yaptıktan sonra gözlerini açtı ve ona baktı. Tam o anda adam başını ona doğru çevirdi ve gözleri buluştu. Kız gözlerini kırıştırdı ama başka tarafa bakmadı ve kalbi göğsünde yavaş bir yuvarlanma yaptı.

Gabe'in kolu kayarak onu kendi tarafına çekti. Yanağının altında Gabe'in kalp atışlarını ve kalçasında Gabe'in elinin durduğu yerdeki sıcak baskıyı hissederek yerleşti. Bir dakika sonra uyuyordu.

OTUZ YEDİ

Anna yalnız uyandı. Sabahtı ve güneş penceresinden içeri girerek yastığının üzerine vuruyordu. Gözlerini kıstı ve yuvarlandı. Gabe'in onun yanında olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Onun dün gece geldiğini rüyasında mı görmüştü? Hayır, bu bir rüya olamayacak kadar gerçektir ve yastığında hâlâ onun kokusunu alabiliyordu. Onu göğsüne bastırdı.

Telefonu titredi ve yan masadan aldı.

Gabe

Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Kaçıramayacağım bir toplantım vardı. Uzun süre yalnız kalmayacağın konusunda seni uyarmalıyım. Weatherall'lar iniyor. Yakında görüşürüz.

O anda kapı çalındı. Bir gece önce olduğundan daha cesur olan Anna yataktan kalktı ve dışarı bakmak için topallayarak ön pencereye gitti. Elizabeth, John ve Leah, araba koltuğuna bağlanmış bebek, karton bir kahve taşıyıcısı ve yerel bir fırından aldıkları bir poşetle verandada duruyordu.

Elizabeth ve Leah, Anna'nın üzerine titreyerek ve Hayleigh'in bebeğini sordukça gözyaşları içinde eve doluştular. John hiçbir şey söylemedi ama ona uzun süre sarıldı ve o da yanan gözlerini saklamak için alnını göğsüne bastırdı.

Kahvaltı için kaldılar, hepsi küçük yemek masasının etrafında toplandılar ve kruvasanları ve uyuyan bebeği elden ele dolaştırdılar.

Rachel birkaç saat sonra, diğerleri araba yolundan çekilirken ortaya çıktı. Ön kapıdan içeri daldı ve sarılmasıyla Anna'yı neredeyse **deviriyordu**. "Tanrım, Anna. Çok özür dilerim. Bu durum çok korkunç."

Anna gülümsemekten kendini alamadı. Her şeyi olduğu gibi anlatmak Rachel'a kalmıştı. "Korkunç derecede berbat, her şeyi özetliyor."

Rachel Anna'nın elini tuttu ve onu kanepeye çekti. "Bana ne yapabileceğimi söyle. Bebeğe herhangi bir şekilde yardım edebilir miyim?"

"Yakın akrabalarını arıyorlar ama ben umutlu değilim. Hayleigh'in ailesinden pek destek gördüğünü sanmıyorum. Eğer varsa."

Rachel'in gümüş mavisî gözleri yaşlarla doldu. "Kahretsin," diye mırıldanarak avucuyla gözyaşlarını sildi. "Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadığım için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil. Hayleigh'nin seni hiç aramadığını biliyorum." Anna uzandı ve Rachel'in elini sıktı. "Sanırım sonunda kurtarılmak istemeyen birini kurtaramayacağınızı öğreniyorum."

Rachel koltuk minderlerinin üzerinden ona baktı. "Anneni mi düşünüyorsun? Umarım Gabe'in onu nasıl aradığını biraz anlatmasında bir sakınca yoktur. Belki benim yardım edebileceğim bazı kaynaklar olabileceğini düşündü."

Anna gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Ara sıra özel bir dedektifle çalışıyorum." Rachel ona yan yan gülümsedi. "Aldatan eşleri suçüstü yakalamak benim ekmek tekmem, biliyorsun."

"Beni aradı, Rach."

Rachel'in gözleri büyüdü. "Annen mi yaptı?"

Anna telefon görüşmesinden Gabe'e bahsetmemişti bile. Dün gece olanlardan sonra bu konuya daha fazla enerji harcamak istememişti. Ama şimdi annesinin sesini hatırlamadan edemiyordu, onlarca yıl sigara içtiği için derin ve sertti. "Sanırım oydu. Doğum merkezinin hattından aradı ve sesi ona benziyordu. Ama çok uzun zaman oldu, bilmiyorum. Sonra gerçekten bilgi alamadan telefonu kapattım."

En kafa karıştırıcı kısım da buydu. Annesinin bunca zamandır nerede olduğuna dair nihayet cevap almaya çok yaklaştı. Bu yüzden

Neden telefonu kapatmıştı?

"Eğer yardımımı istiyorsan, söylemen yeterli."

Anna, Rachel'a minnettar bir gülümseme verdi. "Teşekkürler." Ama bir şey onu engelledi. "Sana haber versem sorun olur mu?"

"Tabii ki."

Rachel işe gittikten birkaç dakika sonra Julia çocukları okuldan almaya giderken uğradı ve Anna'nın dondurucusunu ev yapımı yemeklerle doldurdu. Anna, Weatherall'ların ziyaretlerini yalnız kalmaması için dikkatle koordine ettiklerinden şüphelenmeye başlamıştı çünkü Julia gittikten birkaç dakika sonra Matt alet çantası ve bir dizi ağır hizmet tipi sürgüyle çıkageldi. "Burada tamamen güvende olduğunu biliyorum ama biraz daha fazla güvenlikle kendini daha iyi hissedebileceğini düşündüm." Köşedeki taşıma kutularına bir bakış attı. "Pittsburgh'da biraz daha kalmak istersin diye düşündüm."

Anna matkabın vızıltısı sayesinde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Matt ona sarıldı ve hava kararmaya başlarken oradan ayrıldı. Anna dairesinin etrafında dönerek kapıları ve pencereleri kontrol etti, ekstra kilit için minnettardı. Birkaç dakika sonra kapısının bir kez daha çalındığını duydu ve pencereden dışarı baktı.

Gabe.

"Bütün bunlar da ne?" Anna onu mutfağa kadar takip etti ve market poşetlerini tezgâhın üzerine yığdı.

"Buzdolabının içindekileri gördüm, evlat."

Konserve sebzeler ve fıstık ezmeli sandviçlerle büyüyen Anna, çocukken yemek yapmayı hiç öğrenmemişti. Gerçek gıda alabilecek kadar parası olan bir yetişkin olduğunda, tıp fakóltesi ve ardından düzensiz nöbet programıyla o kadar meşguldü ki, hastanede bir sandviç ya da yatmadan önce bir kase mısır gevreği almaktan fazlasını yapamıyordu.

"Ev yapımı yemeklerle dolu bir dondurucum var," diye itiraz etti.

"Peki Julia bunları getirmeseydi, bu akşam ne yiyecektiniz?"

"Um," diye mırıldandı.

"Hı-hı," dedi Gabe. "Yemek yapıyorum."

Elbette Gabe harika bir aşçıydı. Annesi tüm çocuklarının üniversiteye gitmeden önce gurme yemeklerden oluşan bir menü hazırlayabilmelerini sağlamıştı. Anna, Gabe'in bu yeteneğini daha çok kadınları etkilemek için kullandığını düşünüyordu. Yemek masasına oturdu ve onun bir *Top Chef* yarışmacısının ustalığıyla soğan doğramasını izledi.

İyiymiş. Etkilendi.

Gabe onun önüne bir kadeh şarap koydu ve çok geçmeden karamelize soğan kokusu mutfağı doldurdu. Gabe odanın içinde dolaşırken, bir kâseye yumurta kırıp üzerine taze doğranmış otlar serperken, o sabahki toplantı hakkında sohbet ettiler. Otuz dakika sonra masaya iki tabak koydu, her birinin üzerinde karamelize soğan ve Gruyère frittata ile gevrek marul ve armuttan yapılmış bir salata vardı.

Anna her lokmayı yedi ve sonra Gabe'in tabağına koyduğu saniyelere daldı. Sonunda başını kaldırdığında Gabe'in kendisini izlediğini gördü, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Ne?"

"Biliyorsun, arada bir birinin seninle ilgilenmesine izin vermende bir sakınca yok."

Anna sandalyesinde arkasına yaslandı. Son bir saat içinde gerginlik vücudunu terk etmiş ve omuzlarındaki zonklama azalmıştı. Kendisine yemek pişirmesi konusunda ya da herhangi bir konuda onunla neden tartıştığını düşünemiyordu.

Gabe onun karşısındaki sandalyeye kayd. "Seninle ilgilenmekten bahsetmişken... dün olanlardan sonra nasılsın?"

Anna çatalını tabağının yanına koydu. Gabe hâlâ annesinin dün ona ulaştığını bilmiyordu. Dün gece bu konuyu açamayacak kadar bunalmıştı ama Rachel'la yaptığı konuşmadan sonra telefon kafasında tekrar tekrar çalmaya başlamıştı. "Gabe, annem beni aradı." "Ne?"

Gabe'in gözleri büyüdü ve yavaşça arkasına yaslandı. sandalyesine.

"Vay canına."

"Biliyorum."

"Nasıl-?" Yüzü, telefona cevap verdiğinde onunki gibi görünüyordu. Gabe bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

annesini arıyordu. Aniden ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Nasılsın? İyi misin?"

"Evet, sanırım öyle," dedi Anna, telefon geldiğinde sırtından damlayan teri ve baş dönmesini hatırlayarak. "Şehirde olduğunu söyledi ve buluşmamızı istedi."

Gabe gözlerini kırptırdı. "Kabul ettin mi?"

"Hayır. Onu beni uyuşturucu parası için aramakla suçladım ve telefonu yüzüne kapattım. Nedenini tam olarak anlayamıyorum." Anna ellerine baktı. "Onun peşinde o kadar çok zaman harcadım ve sonunda hayatım boyunca nerede olduğunu öğrenme şansım varken, bunu mahvettim."

Gabe dirseğini masaya dayadı, sessizliğin etraflarına yerleşmesine izin verdi ve ona düşünmesi için alan tanıdı. Sürekli bu konuya dönüp duruyordu. Annesi sorduğunda neden buluşmayı kabul etmemişti? Neden ilk tepkisi inkâr olmuştu?

Anna eskiden kolyesinin olduğu yere uzandı ve eli onun yerine gömleğinin yakasına gitti. Belki de annesinden cevap istememişti çünkü içten içe bilmesi gereken her şeyi zaten biliyordu. Belki de sonunda geleceğini, geçmişinin acılarına ve kalp kırıklıklarına tercih ediyordu.

Belki de sonunda kendini affetmeye ve hayatına devam etmeye hazırdı. Bakışları Gabe'inkilere kaydı. "Ya da belki ben batırmadım."

"Belki de yapmadın." Gabe eğildi. "Belki de bir seçim yaptın," dedi ve tanıştıkları günden beri onu herkesten daha iyi tanıdığını bininci kez kanıtladı.

Yemekten sonra bardaklarını oturma odasına taşıdılar. Anna kapı aralığında durdu ve Gabe'in kanepeye doğru yürümesini izledi. Sokak lambaları pencereden içeri süzülüyor, odayı alçak, sıcak bir ışıltıya boğuyordu. Eşofmanını çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı. Kot pantolonu ve üniversite günlerinden kalma eski bir tişörtle bile çok güzeldi. Tişört o kadar solmuştu ki, önündeki kardeşlik derneğinin Yunan harflerini zar zor seçebiliyordu. Bazı açılardan ona hâlâ bir ömür önceki o üniversiteli çocuğu hatırlatıyordu -yakışıklı, ukala, zeki- ama ondan çok daha fazlası vardı. O, onun

Sabit, son on buçuk yıldır onun çapası, her zaman orada, her zaman ortaya çıkıyor.

Gabe döndü ve gözlerini kısarak ona baktı. "İyi misin?"

Hâlâ kapı aralığında durduğunu fark ederek irkildi. "Evet. Ben de tam dün gece bizde kalmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum." Küçük bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Yatağı işgal etsen bile."

Gabe gülümsemedi bile. Bir süre öylece ona baktı, yüzü gölgeler içindeydi, bu yüzden Anna onun ifadesini okuyamadı. Sonra ellerini arka ceplerine soktu ve kısık bir sesle, "Anna, izin versen sonsuza kadar kalırım," dedi.

Anna'nın kalbi göğsüne çarptı ve bir sonraki hamlesini planlayamadan odanın içinde yürümeye başladı. Adamın önünde durdu, o kadar yakındı ki loş ışıktaki buz mavisi gözlerinin her ayrıntısını görebiliyordu. Adam gözlerini kırıştırdı ve kadın elini adamın boynunun arkasına kaydırıp ağzını onunkine bastırmadan hemen önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Gabe'in kolları onun etrafına dolandı. Ellerini gömleğinin arkasına sokarak onu kendine çekti ve onu nefessiz bırakan bir yoğunlukla öptü. Kadın ona tutundu, son birkaç günün tüm acısı ve kırgınlığı bir anda yok oldu. Adam bacakları kanepeye çarpana kadar yavaşça geri çekildi ve geriye doğru yuvarlanarak onu üstüne çekti. Kadın tişörtünü kavradı ve eteklerinden çekiştirerek başının üzerine çekti.

Gabe sustu.

"Bir sorun mu var?" Sonunda sesi titredi.

Elleri Anna'nın saçlarına kaydı ve ona bakması için başını eğdi. "Anna, bu iyi mi?"

Kadın başını salladı, ama adam gözleri onunkileri delercesine devam etti. "Emin misin? Çok şey yaşadın. Eğer buna hazır değilsen durabiliriz."

Hayatının yarısına yakın bir süre boyunca sevdiği o güzel yüze baktı. Aynı umudu ve merakı yansıtan bu yüzü zorlukla kontrol altına alabildi.

"Gabe," diye fısıldadı. "Bunun için hazırım."

OTUZ SEKİZ

O Pazar günü Anna hastanedeki vardiyasından geç çıktı ve önlüğünü değiştirmek için koşarak evine gitti. Bir saat önce akşam yemeği için Elizabeth ve John'un evinde olması gerekiyordu ama acil bir sezaryen nedeniyle gecikmişti. Anna hastaneden Gabe'e mesaj atmış ve kırk beş dakika içinde orada olacağını söylemişti.

Yatak odasından çıkarken ayağı taşınan kutulara takıldı. Gabe yine onları sormamıştı ve ne istediğine karar vermesi için ona zaman tanımaya çalıştığını biliyordu. Anna saate bir göz attı. Zaten geç kalmıştı, birkaç dakika daha ne olabilirdi ki?

Kitaplarını rafa geri dizmesi, mumları yan sehpayaya koyması ve fotoğrafları şöminenin üzerine kaydırması yaklaşık beş saatini aldı. Eşyalarını ait oldukları yerde görünce bir ağırlık kalktı.

Tam Gabe'e mesaj atıp bu sefer *gerçekten* yola çıktığını söyleyecekti ki kapı çalındı. Belki de onu aramaya gelmişti. Gülümsedi ve aceleyle oturma odasına girip kapıyı açtı.

Ve sonra dondu

kaldı. Gabe değildi.

Kapısının önünde yaşlı bir kadın duruyordu, duruşu o kadar eğikti ki omuzları kendi üzerine katlanmış gibiydi. Siskaydı, iskelete yakındı, elmacık kemikleri çöküktü ve gözlerinin altında morarmış yarım aylar vardı. Uzun, sırık gibi saçları kırışmıştı ve

Ekose flanel gömleği ve lekeli kot pantolonu kemikli bedenini adeta yutuyordu.

Anna geriye doğru tökezledi, denge için kapının kolunu tuttu, gözlerini ayıramadı. Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Sonunda, "Anne" diye fısıldamayı başardı. "Merhaba bebeğim. İçeri gelebilir miyim?"

OTUZ DOKUZ

Anna kapı aralığında titreyerek durdu ve annesine baktı. Deb Campbell sadece elli beş yaşındaydı ama en az yirmi yaş daha yaşlı bir kadının zayıf, bakımsız görüntüsüne sahipti. Sigara dumanının keskin kokusu etrafına bir sis gibi çökmüştü ve kıvrılmış kollarının altından görünen izler iz olmalıydı.

Arkasında, sürücü koltuğunda orta yaşlı bir kadının oturduğu bir araba garaj yolunda rölantide çalışıyordu. Anna sinirlendi mi yoksa annesinin bunun kısa bir ziyaret olmasını planladığı ve arkadaşına motoru kapatmasını söyleme zahmetine bile girmediği için rahatladı mı bilemiyordu.

Anna hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı daha geniş tuttu ve annesinin içeri girmesine izin verdi.

Annesi topallayarak oturma odasına girdi ve etrafına bakındı. "Güzel bir eviniz var."

"Teşekkürler."

"Bu senin mi?"

"Hayır, sadece kiraliyorum." Şu anda gerçekten havadan sudan mı konuşuyorlardı?

"Sizin gibi başarılı bir doktorun büyük, gösterişli bir evi falan olur sanırdım."

Ah, tamam. İşte buradaydı. Anna kollarını önünde kavuşturdu. "Görüyorum ki beni Google'da aratmışsın."

"Ne *de* olsa sen benim çocuğumsun. Arada bir seni kontrol ettim."

"Ben öyle demezdim."

"Ne, seni kontrol ettiğimi mi? Aramadığımı ya da başka bir şey yapmadığımı biliyorum ama-"

"Hayır," diye araya girdi Anna. "Senin çocuğun olduğumu söyleyemem."

Anna'nın annesi ellerine baktı ve sonra omuz silkkti. "En iyi ebeveyn olmadığımı biliyorum" -belki de Anna'nın o güne kadar duyduğu en hafif ifade- "ama seni düşündüm. Ve biliyorsun..." Bir omuz silkme daha. "Muhtemelen bensiz daha iyiydin."

En azından gerçek buydu.

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Liseden eski arkadaşım Barbara'yı hatırlıyor musun, hani sen çocukken bana huzurevinde iş bulmuştu? Her neyse, senin muayenehanenle aynı hastanede çalışıyor ve biraz araştırma yapmış." Ayaklarını sürüyerek kanepeye gitti ve minderlerin üzerine çöktü. Başı arkaya düştü ve boğazının arkasından yüksek sesle pantolon sesi geldi. "Bir bardak su ya da başka bir şey alabilir miyim?"

Anna kollarını kavuşturmuş, öylece duruyordu. Bu kadarcık misafirperverlik bile şu anda ona çok ağır geliyordu. Olduğu yerde donup kalmıştı. "Neden buradasın?" diye sordu. "Sanırım paraya ihtiyacınız var. Ya da hayır. Uyuşturucuydu, değil mi?"

Annesi hemen cevap vermedi. Sadece başını kaldırdı ve yavaşça odanın etrafına baktı. Sonunda doğrudan Anna'ya baktı. "Ben ölüyorum. Kanser oldum."

Anna gözlerini kırptırdı, şok, öfke ya da *başka bir şey* bekledi ama hiçbir şey yoktu. Arkasını dönüp mutfığa kaçtı ve kendini toparlamaya çalışırken tezgâha yaslandı.

Annesi oradaydı. Ve o ölüyordu.

Beyni odanın içinde bir meyve sineği gibi uçuşuyor gibiydi.

Elleriyle bir şeyler yapması gerekiyordu, bu yüzden bir bardağa su doldurdu ve oturma odasına geri taşıdı. Bardağı annesinin önündeki sehpanın üzerine koyduktan sonra Anna odanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

"Ne tür bir kanser?"

Annesi öksürük krizine girdi. Bardağı kaptı, bir yudum aldı ve sonra göğsüne birkaç kez vurdu. "Kolon

Kanser," diye mırıldandı kendine geldiğinde. "Bir gün kan kusmaya başladım. Sonunda bazı doktorlara göründüm ve o zamana kadar karaciğerime ve akciğerlerime yayıldığını söylediler. Benim için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu."

Anna hâlâ uyuşmuş bir halde başını salladı.

"Ne kadar sürecek?" "Birkaç ayım olduğunu söylediler." "Nerede kalıyorsun?"

"Barbara beni bir bakımevine yerleştirdi. Kendi odam var ve tüm masraflar Medicaid tarafından karşılanıyor. İşin en çılgın tarafı, hayatımın yarısından fazlasını uyuşturucu için koşturarak geçirdikten sonra, şimdi doktorlar neredeyse bana morfin atıyor." Kıkırdamaya başladı ama yine öksürmeye başladı.

Anna kollarını önünde kavuşturmuş ve yüzü ifadesiz bir şekilde sandalyesinde oturuyordu. İroniyi anlamıştı ama mizahı görmek oldukça zordu. Annesinin sudan bir yudum daha alıp göğsüne vurmasını bekledi.

Annesi öksürüğünü kontrol altına aldı ve yan masadan Anna ve Gabe'in çerçeveli bir fotoğrafını alarak tekrar odaya baktı. Kollarını birbirlerine dolamışlar, kameraya sırtıyorlardı. "İşte yakışıklı bir adam. Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Anna duraksadı, fotoğrafa odaklandı. Gabe ona gülümsedi ve her nasılsa bu onun donmuş kalbini harekete geçirdi. "Evet."

Annesi fotoğrafı tekrar masanın üzerine koydu. "Çocuğun falan var mı?"

"Hayır."

"Eminim bunu yaptığında, benim yaptığım gibi berbat etmeyeceksin."

Bu, Anna'nın "O kadar da kötü değildin," ya da benzer yüce gönüllü bir şey söylemesi için bir işaret miydi? Aralarındaki sessizlik uzadıkça annesi koltuğunda kıkırdandı ve gömleğindeki bir ipliği kopardı.

"Her neyse," dedi annesi sonunda, "sana bir şey söylemek istedim... bilirsin işte."

Anna başını salladı. Annesi ölüyordu ve tek yapabildiği belli belirsiz bir acıma duygusuydu. Onun sorunu neydi? Hastalarına kendi annesine duyduğundan daha fazla şefkat duyuyordu. Ama Anna'nın hastalarıyla ilişkileri vardı. Hastaları hakkında bilgisi vardı.

hayatları, aileleri, umutları ve korkuları. Bu kadın ise bir yabancıydı.

Annesi iki eliyle kanepenin kolunu kavradı ve kendini kaldırmaya çalıştı. "Ben gitsem iyi olacak. Barbara arabada."

Anna sandalyesinden fırladı. "İşte, sana yardım edeyim."

"Hayır, hayır. Ben hallederim." Annesi ayağa kalktı ve sonra nefes nefese kalarak eğildi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra döndü ve topallayarak ön kapıya doğru yürüdü. Anna onun için kapıyı açtı ve o da sendeleyerek verandaya çıktı. Barbara kapının açık olduğunu görünce arabadan indi ve yardım etmek için verandaya koştu. Barbara Anna'ya başıyla selam verdikten sonra annesinin koluna girerek merdivenlerden inmesine yardım etti.

Anna verandada durdu ve onların araba yolundan ayaklarını sürüyerek geçmelerini izledi.

Arabaya vardıklarında Barbara yolcu kapısını açtı. Annesi arabaya binmek için eğildi ve Anna'yı garip bir panik kapladı. Annesi gidiyordu. Anna buna sevinmişti. Onu orada, uğruna çok çalıştığı hayatından kalan fotoğraflara ve eşyalara bakarken görmek istemiyordu. Onun öksürüğünü, sigara kokusunu ve en acı anılardan başka bir şey getirmeyen sesini istemiyordu.

Ama yine de, bu olabilirdi. Annesi ölüyordu. Birkaç ay sonra çok geç olacaktı.

"Hey." Anna fikrini değiştiremeden kelime ağzından çıkmıştı.

Annesi başını kaldırıp baktı. "Öyle mi?"

Anna tereddüt etti. Ve sonunda, "Hangi huzurevi? Nerede kalıyorsun?"

"Canterbury Place, Lawrenceville'de. Eski mahalleme geri döndüm." Güldü ve sonra tekrar öksürmeye başladı. Barbara arabaya binmesine yardım etmek için koluna girdi ama annesi durdu ve Anna'ya döndü. "Bir ara uğra. Yani... eğer istersen. Erkek arkadaşını da getir."

"Ben..." Anna'nın bunu yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda düşünmek için çok fazlaydı. "Deneyeceğim."

Annesi başıyla onayladı ve arabaya bindi.

Anna döndü ve eve geri döndü. Oturma odasında durdu ve aniden kontrolsüzce titremeye başladı. İcini bir bulantı dalgası kapladı. Belki de şoktaydı. Belki de bir dakikalığına uzanmalıydı.

Anna bir sandalyenin arkasından bir battaniye aldı ve yatak odasına doğru ilerlerken onu etrafına sardı. Sonra yatağa kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

Anna bitkin ve şaşkın bir halde uyandığında güneş yeni batmaya başlamıştı. Hangi gün olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bütün gece uyanık kalıp bir bebek mi doğurmuştu? Bu yüzden mi kamyon çarpmış gibi hissediyordu?

Telefonunu aramak için sendeleyerek oturma odasına girdi ve sigara dumanının kokusuyla boğuldu.

Aman Tanrım.

Annem buradaydı.

Anna bir sandalyeye çöktü. *Annem ölüyor.*

Bu bilgiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Onu aradıktan, yıllarca geri gelmesini bekledikten, öldüğüne inandıktan ve ölmediğini öğrendikten sonra Deb sonunda ortaya çıkmıştı. Ve yaşamak için sadece birkaç ayı kalmıştı. Anna kalbinde bir şeyler aradı, üzüntü, kayıp ya da... herhangi bir şey. Ama hissettiği tek şey uyuşukluktu.

Annesinin bunca zamandır nerede olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Anna her zaman, fırsatını bulduğunda soracağı ilk sorunun bu olacağını düşünmüştü. Ama şimdi, bunun o kadar da önemi yokmuş gibi görünüyordu. Önemli olan onun nerede *olmadığıydı*.

Kendi kızıyla.

Sigara kokusu odanın öbür ucundan Anna'nın üzerine sinmişti. Kalbi hızla çarpmaya ve elleri titremeye başladı. Ve bir anda o eski, kahverengi halılı ve duvarlarında sararmış lekeler olan daireye geri dönmüş, annesi ve kafası güzel olduğu her halinden belli olan bir adam oturma odasında birbirlerine bağırırken yatak odasında büzülmüştü.

Ve tam bu anı onu dibe çekmeye başlamıştı ki, telefon çaldı.

Anna sandalyeden fırladı ve odadan -ve o korkunç kokudan- telefonunun masanın üzerinde durduğu mutfığa koştu. Ekranda Gabe'in adı yanıp sönüyordu ve cevap vermek için telefonu kaydırırdı. "Alo?" diye fısıldamayı başardı.

"Anna, Tanrı'ya şükür. Gerçekten çok endişelendim. Her şey yolunda mı?"

"Evet..." Anna birden saatler önce Pazar yemeğinde olması gerektiğini hatırladı. Telefonundan günü ve saati kontrol etti. Bir saat kadar uyumuştı. "Sanırım uyuyakalmışım."

Telefonun içinden Gabe'in kıkırdadığını duydu. "Hâlâ yarı uykulu gibisin."

"Evet." İç geçirdi ve yemek sandalyesine çöktü. Onun sesini duymak bile onu rahatlatıyordu. Onun konuşmaya devam etmesini istiyordu. "Akşam yemeğini kaçırdım mı?"

"Size bir tabak ayırdık."

Anna sanki bu annesiyle ilgili acı dolu anıları silecekmiş gibi şakaklarını ovuşturdu. Oradan çıkması gerekiyordu. "Yakında orada olacağım."

"İyi olduğuna emin misin? Sesin biraz kendinden geçmiş gibi geliyor. Oraya gelebilirim."

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece uyanıyorum. On dakika içinde orada olacağım."

"Acele et, tamam mı? Ne zaman birimiz geç kalsa annemin kendini ateşli bir kazada öldüğümüze nasıl inandırdığını biliyorsun."

Anna gülümsedi çünkü bu doğrudu. Söz konusu aile olduğunda, Elizabeth'ten daha koruyucu kimse yoktu.

Ve bu düşünceyle birlikte sis dağıldı.

Annesi ölmüyordu. Yıllar önce bir bebek doğurmuş olan Deborah Campbell adında bir kadın - anne olma konusunda trajik bir şekilde yetersiz olan bir kadın - ölüyordu. Belki annesi onu bir zamanlar, bağımlılığı onu ele geçirmeden önce sevmişti, belki de Anna sadece buna inanmak istemişti. Ama o kadın ne annesiydi ne de ailesi.

Anna gözlerini kapadı ve Weatherall'ların John ve Elizabeth'in devasa yemek masasının etrafında oturup her zaman yaptıkları gibi gülüşüp didiştiklerini hayal etti. Ve sonra yavaşça, görüntüler gelmeye devam etti,

Çocukluğuna dair kalan tüm anıları gölgede bırakana kadar daha hızlı ve daha hızlı yuvarlanıyordu: Elizabeth'in okul hakkında sohbet etmek için Anna'nın odasına uğraması, büyük bir sınavdan önceki gece en sevdiği yemeği yapması, sınıf birincisi seçildiğini duyuran okul gazetesi makalesini çerçevelemesi. John'un üniversiteye giderken "acil durumlar için" cebine yüz dolarlık bir banknot sıkıştırması ve tıp fakültesi mülakatlarına hazırlanmasına yardımcı olmak için bir hafta boyunca her akşam onu araması; Matt'in araba kullanmayı öğretmek için onu bir okulun otoparkına götürmesi, yepyeni kamyonetiyle neredeyse tel örgülü bir çite yandan çarptığında irkilmesi ama ona çok iyi gittiğini söylemesi; Leah ve Julia'nın Suriye'deki mülteciler için bebek kıyafetleri ve battaniyelerden oluşan bakım paketleri göndermesi.

Ve Rachel. Anna'nın eskiden çalıştığı, kâr amacı gütmeyen sağlık kliniğine hukuk firması tarafından sessizce bağışta bulunulan sadık, kararlı Rachel. Hayleigh için onunla birlikte ağlayan Rachel.

Ve sonra Gabe vardı.

Hayatında düştüğü o kadar çok çatlak vardı ki. İnsanların daha iyi bilmesi, daha iyisini yapması gereken o kadar çok yol vardı ki.

Annesi ve uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşları arasındaki çığlık, şiddetli kavgalar apartmanlarının koridorlarında yankılandıktan sonra bir kez bile bir komşu onu durdurup iyi olup olmadığını sormadı. Annesi veli toplantılarına taşlanmış bir şekilde geldiğinde ya da hiç gelmediğinde bir öğretmen müdahale etmedi. Ve bir kez bile bir kafeterya çalışanı Anna'nın zil çaldıktan sonra diğer çocukların hiç düşünmeden çöpe attığı yiyecekleri almak için etrafta dolaştığını fark etmedi.

Sadece bir kişi dikkatini vermişti.

Gabe.

O zamanlar proje toplantılarına fazladan sandviçlerle gelen ve bunları yemesi için ısrar eden kişi Gabe'di. Onu gece geç saatlerde kütüphanede bulan -evinde elektrikler kesildiğinde ders çalışmak için gittiği yer- ve eve bırakmayı teklif eden Gabe'di. Hayatında ilk kez güvende, gerçekten güvende olduğundan emin olan Gabe'di.

Ve onu bildiği tek ailenin bir parçası yapan da Gabe'di.

Anna mutfak tezgahından arabasının anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi. "Yola çıkıyorum."

KIRK

Gabe ailesinin mutfak lavabosunun başında durmuş bir yandan kadehleri yıkıyor, bir yandan da mutfağa bakıyordu. Bütün aile bugün Pazar yemeğine gelmeyi başarmıştı. O geldiğinde Leah, Josh ve bebek çoktan oradaydı, Matt de birkaç dakika sonra Julia ve çocuklarla birlikte gelmişti. Ondan birkaç dakika sonra da Rachel, seyahate çıkmadığı nadir bir hafta geçiren Aaliyah'la birlikte gelmişti.

Kayıp olan tek kişi Anna'ydı.

Hastaneden çıkarken mesaj atmıştı ama bu saatler önceydi. Ve sonra... cırcır böcekleri. Sonunda on beş dakika kadar önce onu telefonla aramıştı ama sesi mesafeliydi. Kendinde değildi.

Yolda olduğunu söylemişti ama merak etmekten kendini alamadı. Fikrini mi değiştirmişti? Yine kaçıyor muydu?

Gabe sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Birlikte geçirdikleri son birkaç gün harikaydı ve Anna bu sabah erkenden işe gitmek için onun evinden ayrıldığında iyi görünüyordu. Ama bu onun iyi *olduğu* anlamına gelmiyordu. Anna'nın gibi bir travmadan sonra iyileşmenin kolay ya da basit olmayacağını anlaması on beş yılını almıştı. Ve ailesinin bir televizyon dizisi ailesi gibi hayatına girmiş olması, yaşadığı her şeyi sihirli bir şekilde silip atmıyordu.

Yapabileceği tek şey ona güvenebileceğini söylemek ve o buna inanana kadar da söylemeye devam etmektir. Elini onun

ve eli daha önce oraya sıkıştırdığı küçük kadife kutunun etrafına dolandı. Bu onu ikna etmesine yardımcı olacak mıydı?

Gabe bir şarap kadehini kuruladı ve buzdolabındaki şişeden doldurdu. Sonra mutfakta bir tur atıp tekrar geri döndü.

Üçüncü turunda Rachel ona kısılmış gözlerle baktı. "Tuhaf davranıyorsun. İyi misin?"

Gabe boş bardağının dibine baktı ve alnını ovuşturdu, iğneleyici bir cevap veremeyecek kadar yorgundu. "Pek sayılmaz."

Rachel'in yüzü, genellikle kadın sığınma evindeki müşterileri için savaşımaya ayırdığı vahşilikle parladı. "Ne oldu? Sorun nedir?"

"Anna'nın nerede olduğunu bilmiyorum." "İşten mesaj atmadı mı?"

"Evet, ama bu saatler önceydi."

"Öyleyse ara onu."

"Söyledim. Geleceğini söylüyor."

Rachel başını eğerek ona yan yan baktı. "Ama yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Gabe titrek bir nefes aldı. "Rach, ona deli gibi aşığım."

Rachel dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu.

"Ne?" Gabe talep etti.

Elini dudaklarına götürdü. "Yok bir şey. Sadece..." Kesinlikle sırtıyordu. "Belki de düşündüğüm kadar aptal değilsindir."

Gabe elini saçlarında gezdirdikten sonra kız kardeşine baktı. "Kalıp kalmayacağı hakkında konuşmadık."

Rachel'in bakışları onun omzunun üzerinden geçti. "Ona hemen şimdi sorabilirsin."

Gabe döndüğünde Anna'nın kapının önünde durduğunu gördü. Üzerinde sıradan bir tişört ve kot pantolon vardı, makyaj yapmamıştı ve saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ama Gabe daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemişti. Kalbi boğazına kaçtı.

Anna'nın bakışları onunkilere kaydı. "Bana ne soracaksın?"

Mutfaktaki hareketlilik etraflarında dönüyordu. Uzaklarda bir yerden, Rachel'ın kendisinden uzaklaşıp odanın öbür ucundaki Aaliyah'a doğru yürüdüğünü hayal meyal fark etti. Annesi ve Julia bulaşıkları yıkayıp kurulama işini üstlenmişlerdi. Matt çocukların düşürdüğü kırıntıları süpürmek için bir süpürge getirmiş, Leah da yemek odasındaki tabakları taşımak için koşuşturup duruyordu. Çocuklar fırtına askeriyle ilgili bir şeyler bağırarak içeri girip tekrar dışarı koştular.

Gabe'in gözleri Anna'nın kılere kilitlendi ve yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Eğilerek elini nazikçe Anna'nın yanağına bastırdı. "Benimle evlenir misin, Anna?"

KIRK BİR

Anna mutfaktaki onca gürültü arasında onu duymuş olamazdı. Bir an için nutku tutuldu ve sonunda, "Ne?" diye soluk soluğa kalmayı başardı.

Gabe'in ağız bir gülümsemeye dönüştü ve bu kez, etraflarında gülüşen ve konuşan ailesinin gürültüsünü bastıran yüksek ve net bir sesle konuştu. "Anna, benimle evlenir misin?"

Herkes dönüp onlara bakarken konuşmalar kesildi. Matt, "Oha," diye mırıldandı ve Julia onu susturdu.

Fısıltıyla bir "Aman Tanrım!" sesi Leah'dan gelmiş gibi duyuldu ve başka biri daha soluk soluğa kaldı. Sonra oda sessizliğe gömüldü.

Gabe başını kaldırıp dinleyicilere bakmadı. Bunun yerine elini cebine attı, kadife bir kutu çıkardı ve kızın eline tutuşturdu. Kadın irkilerek kapağı açtı ve tanıdık mücevher parçasını tanıyarak aşağıya baktı.

Büyükannesinin güzel, antika yıldönümü yüzüğü, yıllar önce Elizabeth ona vermeye çalıştığında Anna'nın almayı reddettiği yüzük.

Cebindeydi. Bunu planlamış olmalıydı. Gözleri tekrar Gabe'in yüzüne kaydı. Nefes almakta zorlanıyordu.

Onun bakışlarını tuttu. "Dünyada her şey hakkında konuşmak istediğim başka kimse yok. Ya da beni senin gibi güldüren. Ya da beni tamamen çıldırtan." Durakladı ve ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Ya da seni sevdiğim gibi sevebileceğim biri."

Gözyaşları sel olup akmaya başladı.

Eğildi ve yüzünü avucunun içine alarak başparmağıyla gözyaşlarını sildi. "Ve biliyorsun, seni seven tek kişi ben değilim. Etrafına bir bak evlat."

Odanın içinde, Anna'nın hepsinin kendilerine baktığını hissettiği ailesini işaret etti, tamamen perçinlenmişlerdi ama emin değildi çünkü gözlerini Gabe'den ayıramıyordu.

"Anna, sen de en az benim kadar bu ailenin bir parçasısın. O yüzden evlen benimle ve bunu resmileştirelim."

Gözyaşları artık serbestçe akıyor, çenesinin altında birikiyor ve gömleğine damlıyordu. Mutfak adasının karşısında dizilmiş Weatherall ailesine baktı. Bakışları, gözyaşları yüzünden akan Elizabeth'ten, kolunu karısına dolayan ve Anna'ya şefkatli bir gülümseme veren John'a kaydı. Leah sessiz hıçkırıklarla omuzları titrerken Josh'un elini tuttu ve Rachel gülümserken biraz ağlamaklı görünüyordu. Matt ona mutlu bir sırıtiş fırlattı ve Aaliyah ile Julia, Gabe'in söylediği her şeye katılıyormuş gibi başlarını salladılar.

Anna ellerini yumruk yapmış ve omuzları gergin bir şekilde duran Gabe'e döndü. Yüzünde bir kırılganlık ve umut ifadesi vardı ve Anna onu hiç o anda sevdiği kadar sevmemişti. Ailesi odanın karşısında heykel gibi hareketsiz dururken, gözlerini kırpmadan birbirlerine baktılar.

Sonra üzerine bir mutluluk dalgası çöktü ve yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. O daha konuşmadan Gabe onu omuzlarından tutup öptü. Uzaklardan, odada yüksek sesli bir tezahürat yükseldi ama tek düşünebildiği Gabe'di. Elini başının arkasına götürdü ve onu öptü, on beş yıllık özlem, kalp kırıklığı ve aşkla ona tutundu.

Ayrıldıklarında Gabe alnını onunkine yasladı ve mırıldandı, "Bu bir evet mi? Evet olsa iyi olur."

"*Evet!*" Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu.

Gabe Dorothy'nin yüzüğünü alıp parmağına taktı ve sonra onu tekrar öptü.

Birdenbire aile etraflarını sardı. John onu kucaklamak için kollarına çekerken Matt ve Julia'nın oğulları kalçalarına yapıştı. Gabe onu bıraktı ve zıplayıp duran Leah'ya çarptı. Matt Gabe'e sarıldı, sırtına vurdu ve sonra

döndü ve onu ayaklarından kaldırdı. Julia onun elini tutmak ve ringin üzerinden soluk soluğa geçmek için itti ve sonra Rachel Julia'yı yerinden edip kollarını Anna'ya doladı.

Ayrıldıklarında Rachel ona ciddiyetle baktı. "Biliyorsun o benim ağabeyim ve onu herkesten çok seviyorum."

Anna başını salladı.

Rachel gülümsedi. "Senden başka biriyle birlikte olmasına izin verebileceğimi sanmıyorum."

Anna tekrar Rachel'a sarıldı ve sonra Elizabeth göründü. Anna'nın elini tuttu ve başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi.

Elizabeth, "Annemin yüzüğü sana çok yakışmış," dedi.

"Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim," dedi Anna, sesi kısık bir şekilde.

Elizabeth elini Anna'nın yanağına bastırdı. "Biliyor musun, bana bunu kızlarımdan birine vermemi söylediğinde anlamadığın şey, bunu kızlarımdan birine veriyor *olduğumdu*."

Sonra Anna yine ağlamaya başladı ve Gabe'in kolu Anna'ya dolanarak onu kendine çekti.

Ve kısa bir süreliğine Anna'nın aklına Deb Campbell geldi.

Sonunda, annesinin gidişi bir hediye olmuştu. Onu bu noktaya getiren bir hediye. Anna arkasına yaslanıp Gabe'in gözlerinin içine baktı. "O kolye hâlâ sende mi? Anneme ait olan?"

Başını sorgulayıcı bir hareketle eğdi. "Tabii ki hala o."

Anna, "Sanırım bunu ona geri vermeliyim," dedi. Annesinin sadece bir Birkaç ayı kalmıştı ve yapayalnızdı. Belki bu onu rahatlatırdı.

Kaşları havaya kalktı. "Sen-?" *Onunla tekrar konuştun mu?*

Anna başını salladı.

Gabe sanki iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ediyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu rahatlatmak için gülümsedi. "Sana her şeyi sonra anlatırım. Ama ben gidersem benimle gelebilir misin?"

"Seninle her yere gelirim," dedi ve sonra dudaklarını onunkilere bastırdı. Anna bir kolunu onun boynuna doladı ve onu geri öptü.

Uzaklardan bir yerden, Rachel'ın sesi araya girdi. "Siz ikiniz bir oda bulun."

Anna güldü, geri çekildi ve tüm kaosu ortasında durup Gabe'in kocaman, gürültülü, tatlı, sevgi dolu ailesine baktı.

Hayır, diye düzeltti. Onlar Gabe'in kocaman, gürültücü, tatlı, sevgi dolu ailesi değil.

Onlar benim ailem.

Sonra gülümsedi ve hemen geri döndü.

* * *

Anna ve Gabe'in sonunda bir araya gelmesini özlemle beklediniz mi ve Anna'nın ailesinin trajedisi gözlerinizi yaşarttı mı? Melissa Wiesner'[in](#) yazdığı [Gizli Kızı](#)'na bayılacaksınız. Eğer kocanız komadaysa,

ve küçük bir kızı olduğu ortaya çıkarsa ne yapardınız?

Buradan alın edinya da özel bir alıntı için okumaya devam ...

ONUN GIZLI KIZI

TAMAMEN YÜREK PARÇALAYICI VE SÜRÜKLEYİCİ BİR SAYFA
ÇEVİRİCİ

Noah değil. Benim kocam değil. Ama işte orada, hastane yatağında baygın yatıyor. Kızımız omzumda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Onu çok seviyoruz. Ya hiç uyanmazsa? Yanındaki küçük kız kim? Büyük, gözyaşı dolu kahverengi gözleriyle bize bakıyor. Tıpkı kocamınkilere benzeyen gözler.

BÖLÜM 1

Telefon çaldığında Emma Havern'in elleri kaygan kehribar rengi kille kaplıydı. Ekranda yanan isme bakmak için çömlek çarkına doğru eğildi. Alicia, en iyi arkadaşı. Emma'nın bakışları önündeki sehpanın üzerinde dönmeye devam eden yarı biçimlendirilmiş çiçek vazosuna kaydı ve sonra tekrar telefona döndü.

Belki de telesekretere düşmesine izin vermiştir.

Telefon çalmayı bıraktıktan yaklaşık otuz saniye sonra tekrar yandı.

Emma içini çekti ve ellerini silmek için bir bez parçasına uzanarak direksiyonu kapattı. Kızı Maya ya da lise dışında, on yılı aşkın süredir en yakın arkadaşı dışında hiç kimsenin telefonuna cevap vermek için işinin ortasında durmazdı. Yine de on yıllık ortak geçmişleri, ses tonuna sinen bıkkınlığı engelleyememişti. "Alicia, çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlım," dedi telefonun hoparlöründen kısık bir ses. "İşte bu yüzden arıyorum. Bugün duş aldın mı? Bir şeyler yemek için durdun mu?"

"Şey..." Emma yalan söylemek istemedi. Ayrıca Alicia onun içini görecekti. "Tam olarak değil..."

Alicia içini çekti. "Çoğumuz üzüntülerimizi güzel bir kadeh Cabernet'de boğarız. Sen ise kil ve seramik sırlarında boğuluyorsun."

"Acılarımda boğulmuyorum," diye itiraz etti Emma. "Yaklaşan bir şovum var."

"Yine de yemek yemelisin."

Emma içini çekti ve ellerini kucağındaki pişmiş toprak lekeli bezin üzerinde gezdirdi. "Tamam. Gidip bir sandviç yapacağım. Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Geçici olarak."

"İşime geri dönebilmem için seni kalıcı olarak daha iyi hissettirecek şey nedir?"

Alicia daha yumuşak bir ses tonuyla, "Konuş benimle tatlım," diye ısrar etti. "Acı çektiğini biliyorum."

Emma taburesini çömlek çarkından uzaklaştırdı ve odayı geçerek karşı duvardaki lavaboya gitti. Telefonun hoparlörüne dokunarak, ellerini ılık suyun altına daldırırken telefonu baş üstü rafına bıraktı. "Konuşacak bir şey yok. Noah'ya geçen ay iş gezisi için ayrıldıysa geri dönme zahmetine girmemesini söyledim." Lavabonun arkasındaki duvara sıçramış boyalardan oluşan gökkuşağına baktı, sanki kocasıyla buraya nasıl geldiklerinin cevabını içeriyormuş gibi. "Yine de gitti."

Emma hâlâ Noah'nın yüzündeki gerginliği, çatılmış kaşlarını, gözlerinin etrafında derinleşen çizgileri hayal edebiliyordu. Ona gitmek zorunda olduğunu, başka seçeneği olmadığını söylediğinde sesindeki endişeyi hâlâ duyabiliyordu.

Her zaman bir seçeneğiniz vardır.

"O seni seviyor. Sevdiğini biliyorum." "Sanırım bir ilişkisi var."

Alicia bir an sessiz kaldı. "Bunun kanıtını buldun mu? Neden bana söylemedin?"

"Hayır, kanıt yok. Sadece..." Emma'nın omuzları çöktü. "Ben saf değilim. Başka ne olabilir ki? Birdenbire mesafeli davranmaya ve sürekli seyahat etmeye başlayan Noah dışında başka bir adam olsaydı... neyin peşinde olduğunu düşünürdün?"

"Sanırım..." Alicia iç çekti. "Tamam, haklısın. Ama bu herhangi bir erkek değil. *Noah*."

Alicia, on yıldan uzun bir süre önce Grand Rapids'e taşındığından beri Emma'nın en iyi arkadaşıydı. İkisinin de bölgede ailesi yoktu ve o kadar uzun zaman olmuştu ki birbirlerini kardeş gibi görüyorlardı. Alicia da Noah'yı on yıldır tanıyordu.

"Peki ya danışmanlık?" Alicia sordu.

"Seyahat programıyla mı? Hiç sanmıyorum."

"Boşanmayı düşünüyor musun?" Sadece Alicia böyle bir soruyu bu kadar doğrudan sorabilirdi.

Emma'nın kalbi sıkışmıştı. Aklının boşanma konusuna kaymasına izin vermemişti. Çok acı veriyordu, bu yüzden kafasını kuma -ya da bu durumda kile- gömüyordu.

Ellerini kuruladı ve sonra çömlek atölyesinin kapısından arka bahçeye çıktı. "Bilmiyorum," dedi Emma sonunda, en sevdiği akçaağacın gölgesinde bir sandalyeye çökerek. Çimenlerin karşısında, doğaçlama bir şekil ve renk cümbüşü içinde bahar çiçekleri açmıştı. Emma onları yıllar önce evi ilk satın aldıklarında dikmişti. O ve Maya bahçe merkezinde dolaşıp bulabildikleri en parlak, en cesur tonları seçmişler, resmi bir düzen ya da tasarım düşünmemişlerdi. Her şeyi dikkatlice planlamış olsalardı ortaya çıkacak olandan daha iyi olmuştu. Bakımlı çimleri, şimşir ağaçları ve bakımı için tam zamanlı bir bahçıvan gerektiren gül bahçeleriyle büyüdüğü evin aksine, kolay ve telaşsızdı.

Emma bu bahçeyi seviyordu, Maya'nın küçükken saatlerini geçirdiği, Emma'nın kendi çocukluğunda yaptığı gibi tenis derslerine gitmek yerine mahallenin çocuklarıyla oyunlar uydurduğu bahçeyi seviyordu. Bir de bahçenin en sevdiği kısmı vardı: arazinin arka tarafındaki bir meşe ağacının altına gizlenmiş sanat atölyesi.

Noah Grand Rapids, Michigan'da bir iş bulduğunda ve ailesini Boston'dan uzaklaştırıp kimseyi tanımadıkları bir yere taşımayı teklif ettiğinde şaşırmıştı. Ama bu iyi bir işti, ilerlemek için bolca alan vardı ve önceki işinden çok daha az seyahat ediyordu. En azından son birkaç yıla kadar.

Noah onlara çocuklarla dolu bir mahallede, Maya için harika okulların olduğu, Emma'nın hazır olduğunda resim öğretmeni olarak çalışmaya geri dönebileceği bu evi bulmuştu. Sanat atölyesi sonunda onu ikna etmişti. Çömlek çarkı ve fırını bile vardı.

Emma geriye dönüp baktığında, bu hareketin Noah'la ayrılığa doğru yavaş yavaş kaymalarının başlangıcı olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü

Noah'ın işinde ilerlemek için çok fazla alan olduğu vaat edilmişti. Ancak şirkette yükseldikçe, seyahatler de yeniden başlamıştı. İlk başlarda, Noah şehir dışındayken Emma için iş ve Maya'ya tek başına ebeveynlik arasında hokkabazlık yapmak sadece küçük bir rahatsızlıktı. Ama sonra, yaklaşık iki yıl önce, Noah neredeyse haftalık seyahatler planlamaya başladı. Ve sadece zamanın çoğunda gitmiş olmakla kalmıyor, aynı zamanda gerçekten yanında olduğu az sayıdaki anlarda da dikkati dağınık ve mesafeliydi. Emma onunla tartışmayı denemiş, iş arkadaşlarından birini göndermesi için yalvarmış ve sonunda ültimatolara başvurmuştu.

Bardağı taşıran son damla, yaklaşık bir ay önce Noah'nın patronunun ondan bir başka şehir dışı iş toplantısına katılmasını istemesi olmuştu. Emma onun gitmeyi düşündüğüne bile inanamıyordu. Maya aylardır *Mamma Mia!* oyununun okul prodüksiyonundaki rolünün provasını yapıyordu ve gösteri onun yolculuğa çıkacağı gündü. Noah çantasını toplayıp arabaya doğru giderken gerçekten yıkılmış görünüyordu. Ama Emma'nın kalması için yalvarması ya da bunun kızlarının kalbini kıracağını bilmesi fikrini değiştirecek kadar yıkılmış değildi.

"Emma, hadi." Noah içini çekerek bavulunu verandanın merdivenlerinden aşağı indirdi ve arabaya taşıdı. "Biliyorsun, hayır dememin bir yolu olsaydı, derdim."

Emma onun peşinden gitti. "Hayır demenin bir yolu var. Sadece söyle. Onlara gidemeyeceğini söyle."

Bavulu arabanın bagajına atmış ve avuçlarını sanki çok yorgunmuş gibi yüzüne bastırmıştı. Bu hareketle ilgili bir şey Emma'yı daha da sinirlendirmişti. Bu kadar yorgun olmasının sebebi neydi? Noah'nın tek yapması gereken işe gitmekti, o ise evde kalıp kızlarına haberi verecek olan kişiydi.

Noah, "Bu müşterinin projesini tamamlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var," diye yalvardı.

"Bunu yıllardır söylüyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Buraya taşındığımızda artık seyahat etmeyeceğimize söz vermiştin."

Noah tekrar iç çekerek ellerini iki yanına indirdi. "İşler değişir. Hayatta her şey olur."

"Eğer bu seyahate çıkar ve Maya'nın gösterisini kaçıırırsan, taşınmanı istiyorum."

Noah arabanın bagaj kapısını yarıya kadar kapatarak durakladı ve Emma bir an için onun yüz hatlarında korku gördüğünü sandı. Sonra başını salladı ve bavulunu içeride bırakarak kapıyı sıkıca kapattı.

Şimdi Alicia'nın sesi düşüncelerini böldü. "Maya ayrılıkla nasıl başa çıkıyor?"

Emma iç çekti. "Ah, bilirsin işte. Elbette ondan gitmesini istediğim için beni suçluyor." Noah kaç kez Maya'yı hayal kırıklığına uğratmış olsa da, kızlarının gözünde hiç yanlış yapmamıştı. "Geri dönmesine izin vereceğime dair umut besliyor." Emma refleks olarak, çanak çömleğinin önüne geçmesin diye her zaman boynundaki zincire taktığı alyansına uzandı. Çıkarmanın zamanı gelmiş miydi? Belki de Noah'ın da geri döneceğine dair umut besliyordu. O ve Noah uzun zamandır çok mutluydular; son birkaç yıldaki uzaklığını bu kadar kafa karıştırıcı yapan da buydu. Ama Emma onun sadece fiziksel olarak yanında olmasını istemiyordu. Eskiden sahip oldukları türden bir bağ istiyordu. Ama o hiçbir zaman tutamayacağı sözler vermeye devam ediyordu.

Belki Noah'ın gerçekten bir ilişkisi vardı. Ya da belki de para kazanmayı ailesini sevdiğinden daha çok seviyordu. Hayatında böyle hisseden ilk erkek o olamazdı. Ama onu seçmişti çünkü babasından farklı olduğunu düşünüyordu.

"Maya dramatik değilse hiçbir şeydir." Emma en yakın arkadaşının telefonda eğlendiğini duyabiliyordu. Alicia'nın hayatı futbol takımının etrafında dönen iki oğlu vardı. Emma'nın genellikle uğraşmak zorunda kaldığı tek drama, bitmek bilmeyen kirli ter çorapları yığınlarıydı; Emma'nın kızı ise tiyatroya olan sevgisini hayatın her alanına, özellikle de annesiyle olan etkileşimlerine taşıyordu.

Emma, "Bir gün evliliğin uzun ve karmaşık olduğunu ve her zaman *onun geri gelmesine izin vermekten* ibaret olmadığını anlayacak," dedi. "Ama şimdi bunun zamanı değil gibi görünüyor."

"Noah'yı kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun ama ben sonuna kadar Emma'nın tarafındayım."

Alicia'nın desteğine minnettar olan Emma, "Teşekkürler," dedi. "Noah ile boşanıp boşanmayacağımızı bilmiyorum. Geri taşınmak istiyor ve şu son projesini halleder halletmez bu kadar çok seyahat etmeyi bırakacağını söylüyor. Ama bunu son birkaç yıldır söylüyor ve hiçbir şey değişmiyor gibi görünüyor."

Emma, ayak direyip Noah'dan taşınmasını isterse, bunun sonunda Noah'yı boş tehditler savurmadığı gerçeğine uyandıracağından emindi. Cumartesi ziyaretleri için Maya'yı yeni dairesine her bıraktığında nefesini tutuyor, Noah'nın ona patronuyla konuştuğunu, yeni bir iş aramaya başladığını ya da ailelerine işten daha fazla öncelik verdiğini gösterecek *herhangi bir şey* söyleyeceği gün olmasını umuyordu. Ama Noah ona biraz daha zaman tanınması için yalvarmaya ve yakında her şeyin farklı olacağına dair boş vaatlerde bulunmaya devam etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi Alicia. "Bir saniye içinde orada olacağımı biliyorsun."

"Bunu kabul edebilirim..." Emma evin yakınında, sokağa doğru bir hareketlilik fark edince sözlerini yarıda kesti. "Alicia, bir saniye bekle." İki polis memuru kaldırımdan arkadaki bahçeye giden taş yolda belirirken Emma yavaşça ayağa kalktı.

"Alo?" Kadın memur seslendi.

"Alicia," diye mırıldandı Emma telefonda. "Gitmem gerek. Sanırım Maya yine okulu asıyor."

"Ah canım," diye cevap verdi arkadaşı, Emma'nın kızıyla olan mücadelesine bir kez daha eğlenerek. "Ona çok uzun süre ceza verme. Benim yaptığım gibi okulun arkasında esrar içmediği için şanslısın."

Emma kendini o kadar şanslı hissetmiyordu. Polis memurları yaklaşırken telefonu kapattı.

"Merhaba," diye tekrar seslendi memur. "Bayan Emma Havern siz misiniz?"

Emma iç çekti. Bu, polisin evine ilk gelişi değildi. Maya'nın tiyatro arkadaşlarının genellikle iyi çocuklar olmasından ve okulun oditoryumunda o kadar çok vakit geçirmelerinden dolayı şanslı olduğunu düşünüyordu ki Alicia'nın önerdiği gibi içki içmeleri ya da uyuşturucu kullanmaları konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ama geçen ay trene binmek için okuldan kaçarken yakalanmışlardı.

Wicked'in matine gösterisini yakalamak için şehre inmişlerdi. Tren peronunda doğaçlama bir 'Dancing Queen' performansı sergilemeye karar verip metro polisinin dikkatini çekmeselerdi muhtemelen paçayı kurtaracaklardı.

"Maya bu sefer hangi şarkıyı söylüyordu?" Emma alaycı bir tavırla sordu. "Özür dilerim. Ne demek istediğinizden emin değiliz." Erkek memur

ona yan yan baktı. Üniformasının önünde MONROE yazan bir yaka kartı vardı.

"On altı yaşındaki kızım Maya için gelmediniz mi? Yine okulu mu asıyor?"

"Hayır hanımefendi, buraya bir genç için gelmedik." Memur Monroe başını salladı.

Emma'yı bir telaş sardı ve yavaşça sandalyesinden kalktı. Eğer Maya'nın okulu asması için gelmedilerse, neden *gelmişlerdi*?

"Sizinle kocanız Noah Havern hakkında konuşmaya geldik, hanımefendi." Kadın memur not defterine baktı. Yaka kartında O'BRIAN yazıyordu. "Korkarım bazı kötü haberlerimiz var."

Vücudu önce ısınıp sonra soğurken Emma alyansını tekrar eline aldı. Noah'ya bir şey mi olmuştu? *Oh, Tanrım. Lütfen iyi olmasına izin ver.*

"Kocanız 37. karayolunda bir trafik kazası geçirdi. Bir traktör römorku karşı şeride geçti ve aracına çarptı," dedi Memur O'Brian. "Size komada olduğunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm."

Emma sesli bir nefes alarak memurun sözlerini anlamaya çalıştı. Bir kaza... *Koma mı?* Nefesini yavaşça dışarı üfledi. Koma korkunçtu ama en azından Noah...

Başını iki yana salladı. Bu düşünülemezdi.

Bunun yerine kendini polis memurunun sözlerine odaklanmaya zorladı. Kaza, Noah'nın yeni dairesinin hemen yanından geçen 37 numaralı yolda meydana gelmişti. Tanrı'ya şükür şehirdeydi ve uzak bir eyalete iş için seyahat etmiyordu. Grand Rapids'te mükemmel hastaneler vardı ve hemen oraya gidebilirdi.

Ambulansın Noah'yı nereye götürdüğünü sormak için ağzını açtı ama Memur Monroe tekrar konuşmaya başladı. "Çocuğun iyi olduğu konusunda sizi rahatlatmak istiyoruz."

Emma'nın kalbi sıkışmıştı. *Çocuk mu?* Maya'nın günün ortasında Noah ile arabada ne işi vardı? Neden onu okuldan almıştı?

O'Brian, "Onu kocanızla birlikte gözlem için hastaneye götürdüler," diye devam etti. "Ancak başındaki küçük bir şişlik dışında doktorlar herhangi bir yarası olduğunu düşünmüyorlar."

Emma kendini sabitlemek için sandalyenin arkasına tutundu. "Maya için burada olmadığını söylediğini sanıyordum. Ama şimdi bana onun da arabada olduğunu mu söylüyorsun?"

Monroe not defterini kontrol etti, sayfaları çevirirken kaşları birbirine çarpıyordu. "Bir genç hakkında soru sormuştunuz. Arabada bir genç yoktu. Kocanızla birlikte kaza geçiren çocuk iki yaşlarında küçük bir kız."

Emma başını kaldırdı. *"İki yaşında mı? I..."* Başını sallayarak konuşmasını sonlandırdı. "Çocuk kim?"

Memur Monroe not defterine bir şeyler not ederken, "Dürüst olmak gerekirse, hanımefendi," dedi, "bildiğinizi varsaymıştık."

Bir açıklaması olmalıydı. Belki de bir arkadaşlarının çocuğuydu ve acil bir durum nedeniyle kızı alması için Noah'yı aramışlardı? Ama artık yakın oldukları hiç kimsenin küçük çocuğu yoktu. Sosyalleştikleri yerel ailelerin hepsinin Maya'nın yaşında çocukları vardı. Hem neden tanıdıkları ailelerden biri Emma'yı değil de Noah'yı arasın ki? O kadar çok seyahat ediyordu ki onu neredeyse hiç görmüyorlardı, oysa herkes Emma'yı okul etkinliklerinden ve aktivitelerden tanıyordu.

"İki yaşındaki bir çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Emma, kanı kulaklarına hücum etmeye başladığında bir elini şakağına bastırdı. Noah'nın bir şeyler sakladığından şüphelenmişti ama... *bir çocuk mu?* Noah'nın hiç tanımadığı, adını bile duymadığı bir çocukla birlikte olması kesinlikle mantıksızdı.

Memur O'Brian'ın sesi düşüncelerini böldü. "Coral Butler'ı tanıyor muydunuz, hanımefendi?"

"Kim?" Emma'nın bakışları diğer memura kaydı.

"Sanırım bunu hayır olarak kabul edeceğiz." Memur Monroe not defterine başka bir şey daha not etti.

"Evet." Emma'nın beyni binlerce farklı yöne uçuyordu. "Yani, doğru. Coral Butler'ı hiç duymadım."

Memur O'Brian, "Arabada kocanızla birlikte bir de kadın vardı," diye açıkladı.

"I..." Emma bu yeni bilgiyi anlamlandırmaya çalışarak tekrar sözünü kesti. Arabada bir kadın mı vardı? Kimdi o kadın? Bu çocuğun annesi mi? "Çantasında kimliği vardı, bu yüzden kimliğini tespit edebildik." Memur O'Brian cep telefonunu kaldırarak Emma'ya bir ehliyet fotoğrafı gösterdi. "Bu kadını tanımadığınıza emin misiniz?"

Emma kendisinden belki birkaç yaş küçük, sarışın, güzel bir kadının resmine baktı. *Coral Butler*, ehliyetinde yazan isim. Şaşkınlıkla başını salladı. "Hayır, onu hiç görmedim."

"Şu anda onun hakkında daha fazla bilgi toplayan birkaç memurumuz var. Çocukla herhangi bir ilişkisi olup olmadığına bakıyoruz."

Coral Butler kim? Ama sonra Emma memurun söylediklerinin geri kalanını düşündü. "Onu ehliyetinden mi teşhis ettiniz? O da mı komada?"

Monroe ve O'Brian karşılıklı bakiştılar. Sonunda Monroe hafifçe başını salladı ve bakişlarını tekrar Emma'ya çevirdi. "Hayır, hanımefendi. Komada değil." Not defterini arka cebine soktu. "Coral Butler kazada öldü."

"Aman Tanrım." Emma güçsüzce sandalyenin arkasına yaslandı.

Memur O'Brian öne çıkıp Emma'yı kolundan tuttu. "Hanımefendi, iyi görünmüyorsunuz. Belki de oturmalısınız."

"Hayır." Emma ağır ağır nefes alarak geri çekildi. "Hayır, ben iyiyim."

Odaklanmak zorundaydı. Noah komadaydı ve Maya birkaç saat içinde okuldan eve dönecekti. Emma'nın hastaneye gitmesi, doktorlarla konuşması ve bundan sonra ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Şimdi, Maya'nın onun güçlü olmasına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Ama Emma çantasını ve arabasının anahtarlarını almak için aceleyle eve girerken bacaklarının titremesine engel olamadı ve ön kapiya vardığında kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki durup nefes almak için duvara yaslanmak zorunda kaldı.

Noah neyin peşindeydi? Ne gibi sırlar saklıyordu?

Ve daha da önemlisi: *Arabasındaki gizemli kadın ve çocuk kimdi?*

BÖLÜM 2

"Kocamı görmeye geldim." Emma hemşire odasındaki tezgâha doğru eğildi. "O-" Kelimeleri boğuk boğuk söyledi. "Az önce hastaneye yatırıldı. Komada olduğunu söylediler."

Emma hastaneye giderken tüm dikkatini doğru dönüşleri yapmaya ve kırmızı ışıktaki durmaya vererek kendini toparlayabilmişti. Ama binanın önüne **y a n a ş t ı ğ ı n d a n** ve bir ambulans siren çalarak yanından geçip gittiğinden beri gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

Bilgisayarın arkasındaki genç hemşire nazik gözlerle ona baktı. "Çok özür dilerim. Elbette onu hemen görebilirsiniz." Fareyi hareket ettirdi ve ekranda bir şeye tıkladı. "Adı nedir?"

"Noah Havern." Sesi sonda kesildi.

Hemşire başıyla onayladı, klavyesinde bir şeyler yazıyordu. "Evet, dosyası burada." Bir panoya baktı. "Size oda numarasını vereyim."

"Durumunda herhangi bir iyileşme var mı?" Emma'nın kalbi umutla doldu. Memurlar Noah'ın komada olduğu gerçeğinden başka bir bilgi paylaşmamışlardı. Belki de sadece kafasında küçük bir şişlik vardı ve şimdi uyanıktı. Belki de Emma hastane odasına girdiğinde onu yatağında doğrulmuş, hemşireleri büyülemiş ve Coral Butler denen kişinin kim olduğuna ve arabasında neden iki yaşında bir kız çocuğu olduğuna dair tamamen makul bir açıklama yapmaya hazır bir halde bulacaktı.

Ama hemşire pişmanlıkla başını salladı. "Hayır, çok üzgünüm. Görünüşe göre birkaç saat önce onu getirdiklerinde nasılsa şimdi de öyle." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Size odasını göstereyim. Bu arada ben Brittany."

"Emma Havern." Emma hemşireyi koridorda takip etti, spor ayakkabıları gri karo zemine vuruyordu. Sol tarafta kapısı açık bir odanın önünden geçtiler ve Emma içeriye bakmadan edemedi. Yaşlı bir kadın, aynı yaşlarda bir adamın uyuduğu ya da belki de komada olduğu bir hastane yatağının yanında oturuyordu. Adamın başının üzerinde makineler bip sesi çıkarıyor ve vızıldıyordu. Yaşlı kadın başını kaldırdı, yüzü solgun ve çizgiliydi ve gözleri Emma'ninkilerle buluştu. *Zavallı kadın.* Emma hızla gözlerini kaçırdı ve yürümeye devam etti.

Birkaç kapı ötede Brittany bir odaya girdi ve Emma da onu takip etti. Brittany uzanıp bir perdeyi kenara çekti ve tıpkı koridorun sonundaki yaşlı adamın makinelere bağlı yattığı gibi bir hastane yatağı ortaya çıktı.

Bu adam hariç-

Emma kendini dik tutmak için elini duvara dayadı. Bu Noah'tı. Yirmi yıldır sevdiği adam. Çocuğunun babası.

Emma hastane yatağında uzanmış kocasına baktı ve onu oturur ve uyanık halde bulacağına dair tüm umutları pencereden uçup gitti. Noah'nın yüzü, şakağına bantlanmış beyaz gazlı bezle aynı renkteydi ve muhtemelen başını çarptığı yerdeki yarayı maskeliyordu. Yüzünün alt kısmında bir dizi küçük kırmızı kesik vardı ve bunlar cam parçalarından, belki de ön camın kırılmasından dolayı oraya oyulmuş gibi görünüyordu. Direğe asılı bir torbadan koluna bir serum takılmıştı ve kalp atış hızını ölçen bir makineye bağlı küçük kablo demeti hastane önlüğünün altında kaybolmuştu.

Noah'nın göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu ve en azından kendi başına nefes alıyor gibi görünmesi küçük bir teselliydi. Brittany odada koşuşturdu, Grand Rapids şehir merkezinin geniş manzarasını ortaya çıkarmak için pencere panjurlarını açtı, çarşafı düzeltti

Nuh'u göğsüne bastırdı ve başının altındaki yastığı kabarttı. Sonra Emma'ya döndü ve kaşları birbirine kenetlendi.

"İyi misin?" Kapıya doğru geri döndü. "İyi görünmüyorsun."

Emma hemşirenin koluna girmesine ve onu yatağın yanındaki vinil kaplı sandalyeye götürmesine izin verdi. "Ben iyiyim-" Emma gözlerini önünde uzanan kocasından ayıramadan koltuğa çöktü. "Sadece büyük bir şok." Ona Noah'ın komada olduğunu söylemişlerdi ama kimse kesiklerden ve morluklardan bahsetmemişti. Ya da diğer yaralardan. Çarşafın altından dışarı bakan Emma, Noah'nın bacağında dizinden ayağının topuğuna kadar uzanan bir alçı ve bir kolunda bir destek görebiliyordu. Çarşaf başka ne saklıyordu? Kazada Noah'nın vücudunda başka ne gibi hasarlar oluşmuştu?

"Elbette bu bir şok." Brittany onun omzuna rahatlatıcı bir el bastırdı. "Kocanızı bu şekilde görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

Emma hemşireye döndü ve yalvaran gözlerle ona baktı. "Yaraları hakkında bana ne söyleyebilirsiniz? İyileşecek mi?"

Brittany yatağı işaret etti. "Başındaki şişliğe ek olarak bazı kemikleri de kırılmış. Kaval kemiği ve bileğinin yanı sıra birkaç kaburgası da kırılmış. Uzun bir yol olacak ve kaval kemiği için ameliyat olması gerekebilir, ancak kemikler fizik tedavi ve rehabilitasyonla iyileşecektir."

"Tamam," dedi Emma nefes nefese. Fizik tedavi ve rehabilitasyonla başa çıkabilirlerdi. Ama önce Noah'nın uyanması gerekiyordu. "Peki ya koma durumu? Ne zaman çıkmasını bekliyorsunuz?"

Brittany'nin eli yavaşça Emma'nın omzundan kaydı. "Şey..." Ne söyleyeceğini tartıyormuş gibi durakladı ve Emma'nın kalbi onun tereddütü karşısında güm güm attı. "Bence doktorla konuşmalısın. Tüm test sonuçlarını okuyan kişi o. Birinin prognozu hakkında spekülasyon yapmak için gerçekten nitelikli değilim."

Emma hemşireye ihtiyatla baktı. Birkaç kez hastaneye kaldırılmıştı; üniversitedeyken apandisiti alınmıştı ve Maya acil sezaryenle doğmuştu. Hemşireler hakkında bildiği tek şey, onların ilk komuta hattı oldukları ve hastalarına neler olduğunu *her zaman* bildikleriydi - genellikle

Hastane odalarına girip çıkan ve asla birkaç dakikadan fazla kalmayan doktorlar. Peki, Brittany sorularından kaçıyor, ne söylemekten kaçınıyordu?

Emma en kötüsünü düşünmekten kendini alamadı. "Doktoru ne zaman görebilirim?"

"Ona çağrı bırakıp burada olduğunuzu haber vereyim. Koridorun öbür ucunda tur atıyor, bu yüzden gelip sizinle konuşmak için çabucak uzaklaşabilir."

Emma doktorun bu kadar kolay gelebilmesine neredeyse üzülüyordu. Eğer onunla konuşmak için rotasyonundan fırlamaya hazırsa, ne tür bir haber vermek üzereydi?

Brittany odada bir tur daha attı, Noah'nın başının üzerinde asılı duran makinelerden birinin düğmesine bastı ve serum torbasını ayarladı. "Birazdan bunu değiştirmek için geri geleceğim. Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Meyve suyu?"

Emma'nın içi çalkalandı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim." Şu anda midesine bir şey sokarsa hemen geri çıkacağından emindi. O zaman zavallı Brittany'nin uğraşması gereken iki hasta olacaktı.

"Senin için arayabileceğim biri var mı? Yalnız kalmaman için gelebilecek biri?"

Emma başını iki yana salladı. Alicia'yı geri aramalıydı ama önce doktorla konuşmak ve paylaşacak bazı haberleri olmasını istiyordu. Alicia'yla telefonu kapatmalarının üzerinden sadece bir saat geçtiğine inanmak zordu. Emma'nın o andaki en büyük endişesi Maya'nın okulu asmasıydı ve şimdi burada Maya'ya babasının okuldan kaçtığını nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu...

Emma, Noah'nın morluklarının ve bandajlarının görüntüsünü engellemek için gözlerini kapattı. Makineler ve monitörler. Maya onu bu halde görünce yıkılacaktı. Emma onu nasıl hazırlayacaktı?

Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı üfledi. Aceleci davranmanın bir anlamı yoktu. Doktor her an gelebilirdi ve belki de ona görüldüğü kadar kötü olmadığını söyleyebilirdi. Her iki durumda da kızı için kendini toparlaması gerekiyordu. "Doktorla konuştuktan sonra arkadaşımı arayacağım. Ama teşekkür ederim."

Brittany Emma'nın omzunu bir kez daha sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, şuradaki arama düğmesine basman yeterli." Sonra kapıdaki perdeyi arkasından çekerek çıktı ve Emma Noah ile yalnız kaldı.

Sandalyesini yatağa yaklaştırdı ve elini tutmak için uzandı. Elini kuru ve soğuk hissetti. Emma çantasını karıştırdı ve her zaman yanında taşıdığı losyonu çıkardı çünkü çalıştığı kil ellerindeki tüm nemi emiyordu. Bir topak sıktı ve Noah'nın avucuna masaj yapmaya başladı.

Uzun zamandır ona ilk kez bu şekilde dokunmuştu. Daha birkaç hafta önce taşınmıştı ama ondan önceki aylar boyunca aynı odada neredeyse hiç vakit geçirmemişlerdi. Genellikle bir sonraki toplantısına ya da iş gezisine koşturuyor, stres ve gergin enerji yayıyordu. Onunla konuşmaya çalışırken omzunun üzerinden bakıyor ya da telefonuna göz atıyor, açıkça kaçıp işe geri dönebileceği anı bekliyordu.

Onu aylardır ilk kez gerçekten hareketsiz görüyordu. Bunun gerçekleşmesi için neden korkunç bir araba kazası olması gerekiyordu? Emma'nın bakışları Noah'ın üzerinde gezindi ve kalbi boğazına kaçtı. Ondandır taşınmasını istemiş olsa da, bu onu sevmeyi bıraktığı için değildi. Hayır, aksine, biraz mesafenin tekrar bir araya gelmelerine yardımcı olacağını ummuştu. Belki aklı başına gelir ve onu hâlâ sevdiğini fark ederdi, işinden ve -itiraf etmek utanç vericiydi- ilişki yaşadığı kadından daha çok.

Emma titrek bir nefes aldı. Aslında Noah'ın onu aldattığına dair hiçbir kanıt bulamamıştı ama pek çok işaret bu yönü işaret ediyordu. Ve şimdi, Noah'ın arabasında Coral Butler adında gizemli bir kadın vardı. Acaba bu-

Düşünceleri, arkasındaki metal korkulukta kayan perde halkalarının sesiyle bölündü ve Emma arkasını döndüğünde mavi önlüklü, orta yaşlı, çekici bir adamın odaya girdiğini gördü.

Doktor. Çok hızlıydı.

"Merhaba. Siz Bayan Havern olmalısınız."

"Bana Emma de," dedi güçsüzce, sandalyenin kollarına tutunarak kendini ayağa kaldırdı.

"Hayır, hayır." Doktor ona oturmasını işaret etti. "Lütfen kalkmayın." Odayı geçip karşı duvara gitti ve oradaki sandalyeyi tutarak ona doğru yaklaştırdı, dizleri birkaç santim uzaktaydı. "Ben Ryan Woodward." Avucunu uzattı.

Emma onun elini sıkmak için uzandı, eli sıcak ve sıkıydı. *Nuh'un yatağın üzerinde duran cansız elinden çok farklı*, diye düşündü ve sonra *cansız* kelimesinden irkildi. Kocasını her zaman hayat doluydu. Yıllar önce ona aşık olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Woodward." Emma yalan söyledi, çünkü kocasını makinelere bağlı yatarken bu soğuk, kasvetli hastane odasında onunla tanışmanın hoş bir yanı yoktu.

Dr. Woodward sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir ayağını diğer dizinin üzerine koydu. "Size kocanızın durumu hakkında biraz bilgi vermek istiyorum."

Emma nefesini tuttu.

"Sağlık görevlilerinin bildirdiğine göre, kocanızın aracına karşıdan gelen bir araç çarpmış, korkuluklardan sekmiş ve refüjde durmadan önce iki kez takla atmış."

"Oh," diye fısıldadı Emma, gıcırdayan lastiklerin ve çatırdayan metallerin sesini hayal ederek. "Aman Tanrım."

"Çok sayıda kırık kemiği var. Kaval kemiği kırılmış, bileğinde küçük bir kılcal kırık var ve birkaç kaburga kemiği çatlamış."

Emma başıyla onayladı. Brittany bunun üzerinden çoktan geçmişti. "Hemşire fizik tedaviyle yaralarının iyileşeceğini söyledi."

Dr. Woodward başını eğdi. "Bu yaralanmalardan, evet. Ancak eşiniz kazada beyinde ödem ya da şişmeye neden olan önemli bir kafa travması da geçirdi."

Emma'nın kalbi küt küt atıyordu. "Beyni şişiyor mu? Bu iyi bir şey olamaz. Değil mi?"

Dr. Woodward başını salladı. "Bir vücut parçası yaralandığında, genellikle o bölgeye kan akışının arttığını görürsünüz, bu da şişmeye neden olur. Örneğin, burkulmuş bir ayak bileğinde, şişlikten çok endişelenmezsiniz."

biraz şişlik. Bu, vücudunuzun onarıma yardımcı olmak için yaralanma bölgesine beyaz kan hücreleri gönderdiği anlamına gelir." Dr. Woodward bir nefes aldı ve yavaşça üfledi. "Ancak bir beyin hasarında, kafatasınıza çarpmaya başlamadan önce dokunun şişmesi için yalnızca çok fazla yer vardır. Bu yüzden Noah'ın beyninin şişmesi endişe verici."

Emma bu bilgiyi aldı. "Bu konuda ne yapabilirsin?"

"Şişliği azaltmak için damar yolundan verdiğimiz birkaç ilaç var. Şu anda daha kötüye gitmediğinden emin olmak için onu izleyeceğiz. Bazen kafa travmalarında sadece beklemek ve iyileşmesine izin vermek gerekir."

"Ve o sadece-" Emma, başındaki bandajlar dışında huzurlu görünen Noah'ya doğru elini salladı. "Sadece uyuyor mu?"

"Pek sayılmaz." Dr. Woodward sandalyesinde arkasına yaslandı, hareket ettikçe vinil gıcırdıyordu. "Birisi uykudayken gürültü ya da acı gibi uyaranlarla uyandırılabilir. Noah yaşıyor ve uyuyor gibi görünüyor. Ama herhangi bir uyarıcıya tepki vermiyor."

Tepkisiz kelimesini duyunca Emma'nın midesi titredi. Noah her zaman derin uyurdu ve bazen sabahları onu uyandırmak için kulağının dibinde çalan çalar saatiyle bile onu sarsması ve adını bağırması gerekirdi. Ama bu sefer farklıydı. Nuh sadece ağır bir rüyanın içinde kaybolmamıştı. Noah-

Noah'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Emma ellerini birbirine sürterek Noah'nın cildine sürdüğü son losyonu da ovaladı. "Peki, ne kadar kötü olduğunu nasıl bileceğiz? Uyanma ihtimali ne kadar?"

"Güzel soru." Dr. Woodward başını salladı. "Glasgow Koma Skalası adında bir testimiz var. Motor tepkilere, sözel tepkilere ve Noah'ın gözlerinin açılıp açılmadığına bakarak koma seviyesini değerlendirmek için kullanıyoruz."

"Noah ne yaptı?"

Dr. Woodward tereddüt etti. Ve sonra, "Noah üçlük attı." "Kaç sayıdan?"

"Dokuza kadar gol atabilirdi ama yine de koma halinde olurdu. On beş kişinin bilinci tamamen açık."

Emma geri çekildi. "*Noah on beş üzerinden üç mü aldı?*" Sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. Tanrım, bayılacaktı.

"Lütfen telaşlanmayın."

Ciddi miydi? "Nasıl paniğe kapılmam?"

"Tam Tepkisizlik Anahatları ya da FOUR adı verilen başka bir test daha var. Noah bundan çok daha yüksek puan aldı. Örneğin, solunum cihazı olmadan kendi başına nefes alıyor olması bizi cesaretlendirdi."

"Ama temel bedensel işlevler beyin faaliyetinin en düşük biçimi değil mi? Yani, nefes almak için düşünmene bile gerek yok." Ya koma skorları hiç düzelmezse? Ya Noah'ın vücudunun tek yaptığı buysa? "Kocam uyanabilecek ve normal fonksiyonlarını yerine getirebilecek mi? Eski Noah olacak mı?" Ve eğer olmayacaksa... ne yapacaktı?

Dr. Woodward ona doğru eğilerek, "Bayan Havern," dedi. "Bu yaralanma çok yeni. İyileşmesi için biraz zamana ihtiyacı olabilir. Şişlik indiğinde pekâlâ uyanabilir ve normal haline dönebilir."

"Olabilir demiştin. Alternatifler neler?"

Doktor yine tereddüt etti. Sonunda iç çekti. "Şişlik kalıcı hasara neden olabilir, bu durumda uyanabilir ama bilişsel yeteneklerinde değişiklikler yaşayabilir."

Emma kollarını karnına doladı, aniden üşüdü. "Ne tür değişiklikler?"

"Ruh hali değişir, kişiliği değişir. Ya da aynı şekilde iletişim kuramayabilir veya eskiden yapabildiği aktiviteleri tamamlayamayabilir." Dr. Woodward onun gözlerinin içine baktı. "Pek çok olasılık var ve daha fazlasını öğrenene kadar spekülasyon yapmaya başlamamamız önemli."

Emma tahmin yürütmeden edemiyordu. Parlak, zeki kocası Noah'ı farklı bir insan olarak hayal etmeye çalıştı. Aynı şekilde iletişim kuramıyordu. Çalışamıyor ya da keyif aldığı şeyleri yapamıyordu. O ne yapardı?

Emma omuzlarını dikleştirdi. Ona bakacak ve elinden gelen en iyi bakımı yapacaktı. Eskisi gibi olmayabilirdi ama yine de Noah olacaktı, sevdiği adam. Çocuğunun babası.

Maya'yı düşününce Emma'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Noah son birkaç yıldır ortalarda görünmüyor olabilirdi ama onun Maya'yı sevdiğinden bir an bile şüphe etmemiştir. Kızlarının son müzikal performansını kaçırdığı için yıkıldığını biliyordu, bu da orada olabilmek için iş seyahatine hayır demek istememesini daha da kafa karıştırıcı hale getirmişti. Maya'yı sahnede görmek için başka bir şansı olacak mıydı? Kendi kızını tanıyabilecek miydi?

Emma ellerini şakaklarına bastırdı. Yine kendini aşmaya başlamıştı. Doktor şişlik indiğinde uyanabileceğini ve tamamen iyi olabileceğini söylemişti. "Tamam, o zaman iyileşmesini ve uyanmasını bekleyeceğiz."

"Pekala." Dr. Woodward boğazını temizledi.

Emma'nın bakışları ona doğru döndü ve kalbi tekrar sıkıştı. "Ne oldu?"

"Tüm olasılıklara karşı hazırlıklı olduğunuzdan emin olmak istiyorum." Dr. Woodward'ın gözleri yumuşadı. "Noah'ın hiç uyanmama ihtimali de var."

* * *

Burada okumaya devam edin!

MELISSA'DAN DAHA FAZLASINI DUYUN

Melissa'nın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

MELISSA WIESNER'IN KİTAPLARI

Her Şey Sana Geri

Dönüyor Onun Gizli Kızı

Çalınan Çocuğumuz

Resimdeki Kız

Aile Sırrı

MELISSA'DAN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Bu kitabı sizlerle paylaştığım için çok mutluyum ve okumayı tercih ettiğiniz için size çok teşekkür etmek istiyorum. Hikâyeyi beğendiyseniz ve karakterlerle bağ kurduysanız, iletişimde kalmayı sürdürürseniz çok sevinirim. Lütfen sosyal medya üzerinden bana ulaşın, web sitemden bana e-posta gönderin veya son çıkan kitaplarım hakkında bilgi almak için bültenime kaydolun. Ayrıca, yeni okuyucuların kitabı keşfetmesine yardımcı olan kısa bir incelemeyi her zaman takdir ediyorum.

Buradan kaydolun!

Çoğu yazarın "kalbinin" kitabı olduğunu düşündüğü bir kitabı vardır. Bu bazen yazdıkları ilk kitaptır, ya da derinden kişisel bir şeye dokunan bir kitaptır, ya da onları güldüren, ağlatan ve yazarken kalpleri kırılacakmış gibi hissettiren bir kitaptır. *It All Comes Back to You* tamamen, geri *dönülmez* bir şekilde kalbimin kitabı. Bana yazmaya neden aşık olduğumu ve bazı karakterlerin nasıl sonsuza dek sizinle kaldığını tekrar tekrar hatırlatan bir kitap. Anna, Gabe ve tüm Weatherall ailesiyle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

En iyi dileklerle,

Melissa Wiesner

www.melissawiesner.com

ÇALINAN ÇOCUĞUMUZ

Kocamın elini sıkıca tutuyorum. Doktor kaşlarını çattı. "Bay ve Bayan Marcello... Çok üzgünüm." Bize olduğunu söyledi. korkunç bir hata Son embriyomuz -son şansımız- yanlışlıkla başka birine verilmiş. Dört yaptığımız çocuk yıl önce başka bir kadına "anne" diyor.

Quinn, bir anlık umutla aldığı küçük örgü hırkasını katlayıp paketlerken sessiz gözyaşları döküyor. Tek istediği anne olmaktır.

Kocası **James** onu rahatlatırsa da, embriyolarının kalmadığını ve çocuklarının dışarıda başka bir aile tarafından büyütüldüğünü bilmek ikisini de parçalıyor.

Klinik, Quinn ve James'e küçük **Emily** ile vakit geçirmeye hakları olduğunu söylediğinde, ilk başta tereddüt ederler. Elbette Emily ve sevgi dolu ailesinin arasına girmek istemezler. Ama kendi çocuklarının gözlerinin içine bakma şansını da geri çeviremezler...

Quinn'in kalbi Emily'nin vahşiliğini gördüğü anda yerinden fırlayacak gibi olur. Kalp şeklindeki yüzünü çerçeveyeleyen kıvrıkcık saçları ve ona bakan iri kahverengi gözleri. Kızı tıpkı Quinn'e benziyor. Ve kıkırdayan Emily minik kollarını Quinn'in beline doladığında, sanki o haklıymış gibi ait olduğu yere.

İki aile akıl almaz bir durumla hesaplaşırken, James'in geçmişinden korkunç bir sır ortaya çıkar: Quinn'i istediğini sandığı her şeyi sorgulamaya zorlayan bir sır. Emily'nin ailesi ilişkilerinin devam etmesine izin verecekler mi? **ok sevdikleri küçük kız için neyin doğru olduğuna nasıl karar verecekler? Ve nerede Emily gerçekten buraya ait mi?**

Korkunç bir hatanın parçaladığı iki aile hakkında kesinlikle vazgeçilemeyecek, yürek burkan bir kitap. Jodi Picoult'un *My Sister's Keeper*, Diane Chamberlain ve Catherine Ryan Hyde kitaplarını sevenler bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar.

[Buradan alın!](#)

RESİMDEKİ KIZ

Geçmişinizden kaçabilirsiniz ama sırlarınız her zaman
edecektirsizi takip ...

Tegan'ın ağabeyi **Jamie** büyürken onu sorunlu ebeveynlerinden korumak için elinden geleni yapmıştır. Ama şimdi o hasta ve Tegan onun iyileşmesi için tek umudun, ikisini de hâlâ rahatsız eden aile sırlarından uzaklaşmak olduğunu bilmektedir. Eşyalarını toplar ve gidebilecekleri güvenli bir yer aramaya başlar.

Diğer insanlara güvenmek sadece acıya yol açmıştır, ancak Tegan son parasına kadar, yol arkadaşı **Jack** ile bir yolculuğu paylaşır. Tıpkı onun gibi, o da evi hakkında konuşmaz: ve kilometreler geçtikçe Olası olmayan çift yakınlaşır.

Kimsenin adını bilmediği ücra bir dağ kasabasına varan Tegan rahat bir nefes almaya başlar. Jamie'yi buraya getirecek ve Sonunda her şeye yeniden başlayacaklardı. Ama sonra Jack'in arabasının bagajındaki fotoğrafları ve gazete kupürlerini fark eder. Her karedeki kadın kimdir? **Ve neden bu kadar tanıdık geliyordur...?**

Tegan, kendini korumanın ve karanlık aile geçmişini gizli tutmanın tek yolunun, o kadın hakkında daha fazla şey keşfetmek olduğunu biliyor.

Jack'in fotoğrafları. Ama **bunu** yaptığında, **gerçek Jamie ile yeni bir hayat kurmalarına yardım edecek midir, yoksa onları sonsuza dek ayıracak mıdır?**

Kendimize söylediğimiz yalanlar, sevdiklerimizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimiz ve kaybolmanın ne anlama geldiği hakkında kesinlikle yürek parçalayıcı ve güçlü bir roman. Kerry Fisher, Diane Chamberlain ve Kerry Lonsdale hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

ONUN AILE SIRRI

Hiç tanımadığınız babanız, ardında yürek parçalayıcı bir bıraktısır ...

June Westwood, hiç tanımadığı babasının öldüğü haberiyle yıkılır. Artık **Jasper**'ın onu çocukken neden terk ettiğine dair gerçek sonsuza dek gömülü kalacaktır. Kendisine miras kalan gözlerden uzak sahil evine kaçan June, iki küçük çocuğuyla bağ kurarak vakit geçirmeyi ummaktadır.

kızları, telaşlı işinden ve başarısız evliliğinden uzakta.

Kuzeybatı Pasifik'in vahşi kıyılarında, babasının saklandığı ev June'u nefessiz bırakır. Ama onu en çok şaşırtan, her duvarı süsleyen yağlı boya tablolarıdır. Bir insan diğer insanları nasıl bu kadar ama ona en yakın olanları reddediyor? Ve neden babasının atölyesindeki her çekmece kilitlidir? June yeni komşusu, babasının çırağı **Caleb**'in bu sorulara cevap vereceğini ummaktadır. Ama Caleb geçmiş hakkında konuşmayacaktır.

Derken June, babasının atölyesinde saklı duran ve babasının yıllar önce onu terk etmesinin şok edici nedenini ortaya çıkaran bir kutu gazete kupürü keşfeder ve Caleb'in kendi yıkıcı sırrını ortaya çıkarır...

Eski hayatı onu çağırdığında, June'un vermesi gereken imkânsız bir karar vardır. Kızları için en iyisinin ne olduğundan emin değildir ve

Caleb, babasının karanlık geçmişinin derinliklerine inmek onu iyileştirecek mi yoksa değerli ailesini yok mu edecek?

Aile bağlarının inanılmaz gücü, bize en yakın olanları nasıl incitebileceğimiz ve sevginin iyileştirici gücü hakkında kesinlikle yürek parçalayıcı ve duygusal bir sayfa evirici. Diane Chamberlain, Kerry Lonsdale ve Kerry Fisher hayranları ödüllü yazar Melissa Wiesner'ın bu güçlü romanını soluksuz okuyacaklar.

[Buradan alın!](#)

TEŞEKKÜRLER

It All Comes Back to You'nun yazımı yedi yıl sürdü ve yaklaşık yüz revizyon yapıldı ve bu süre zarfında kitabı etkileyen insanların sayısı sayılamayacak kadar çok. Bu kitap, ilk taslakları sırasında çevrimiçi yazma topluluklarında tanıştığım tüm destekleyici bireyler olmadan var olamazdı. Diğer yazarların başarılı olmasına yardımcı olmak için tavsiyelerini, deneyimlerini, eleştirilerini, cesaretlendirmelerini, övgülerini ve dostluklarını paylaşmaya istekli olan çok sayıda yazar beni sürekli şaşırtıyor.

Brenda Drake'e ve Pitch Wars'un arkasındaki tüm ekibe, yeni ve hevesli yazarları yetiştirmek ve destekleyici yazar topluluklarını teşvik etmek için gönüllü olarak harcadığınız sayısız saat için çok teşekkür ederim. Hiçbir zaman bir Pitch Wars "mentee" si olmamış olsam da, program kelimenin tam anlamıyla hayatımı değiştirdi ve dışarıda benzer hikayeleri olan yüzlerce başka yazar olduğunu biliyorum.

Ana Akım Kurgu kategorisinde 2019 RWA Altın Kalp jürisine, devam etmem gerektiğinden emin olmadığım zamanlarda bile bu kitaba devam etmem için bana güven verdikleri için teşekkür ederim. Ve daha da önemlisi, bana isteyebileceğim en şaşırtıcı, destekleyici "gerçek hayatta" yazar grubunu verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bu kitabı eleştiren herkese, ama özellikle de uzun zaman önce yazdıklarım hakkında bana duyulması zor ve gerekli sert geribildirimlerde bulunan Maureen Marshall'a çok teşekkür ederim. Ve Elizabeth Perry'ye, özellikle bu hikâye hakkında bana duyulması zor ve gerekli geri bildirimler verdi.

Amy Trueblood ve Michelle Huack'a Güneşe Karşı Kar yarışması için harcadığınız inanılmaz zaman ve emek için teşekkür ederim. Ve o yarışmadaki akıl hocam Jody Holford'a, bu kitabın ilk sayfalarını mükemmelleştirmeme yardımcı olduğu ve neredeyse

Altı yıl sonra hala e-postalarımı cevap veriyor, bilgelik ve cesaret veriyor.

Anna ve Gabe'i en az benim kadar seven Julie Dinneen'e teşekkür ederim.

Sharon M. Peterson'a - son gününüzde olsanız bile her zaman (genellikle çılgınca) bir mesaj uzağınızda olduğunuz için teşekkür ederim.

Menajerim Jill Marsal'a. Sizinle çalıştığım için çok şanslıyım. Yazmaya odaklanabilmem için bu işi yürütmedeki inanılmaz beceriniz için teşekkür ederim.

Editörüm Ellen Gleeson'a- Muhtemelen size hayran olduğumu ve muhteşem yeteneğinize hayran kaldığımı ne kadar sık tekrarladığım konusunda bozuk plak gibi konuşuyorum. Bunu her seferinde içtenlikle söylüyorum. Bu kitabı Bookouture'dan ya da editörüm olarak senden başka biriyle yayınlamayı hayal bile edemezdim. Yazdıklarına ve bu kitaba inandığınız için çok teşekkür ederim.

Bookouture'daki herkese teşekkür ederim. Yaptığınız işte gerçekten en iyisisiniz.

Kocam Sid'e. Seni ne kadar çok sevdiğimi anlatmak için bambaşka bir kitap yazmam gerekir. Bir gün yazacağım ve müstehcen olacağından eminim.

Her zaman olduğu gibi, teşvik ve desteğiniz için harika Brusoski-Wiesner aileme teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuyucularıma en içten şükranlarımı sunuyorum. Her birinize minnettarım.

Bookouture tarafından 2023 yılında

yayınlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı© Melissa Wiesner, 2023

Melissa Wiesner, bu çalışmanın yazarı olarak
tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83790-819-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

